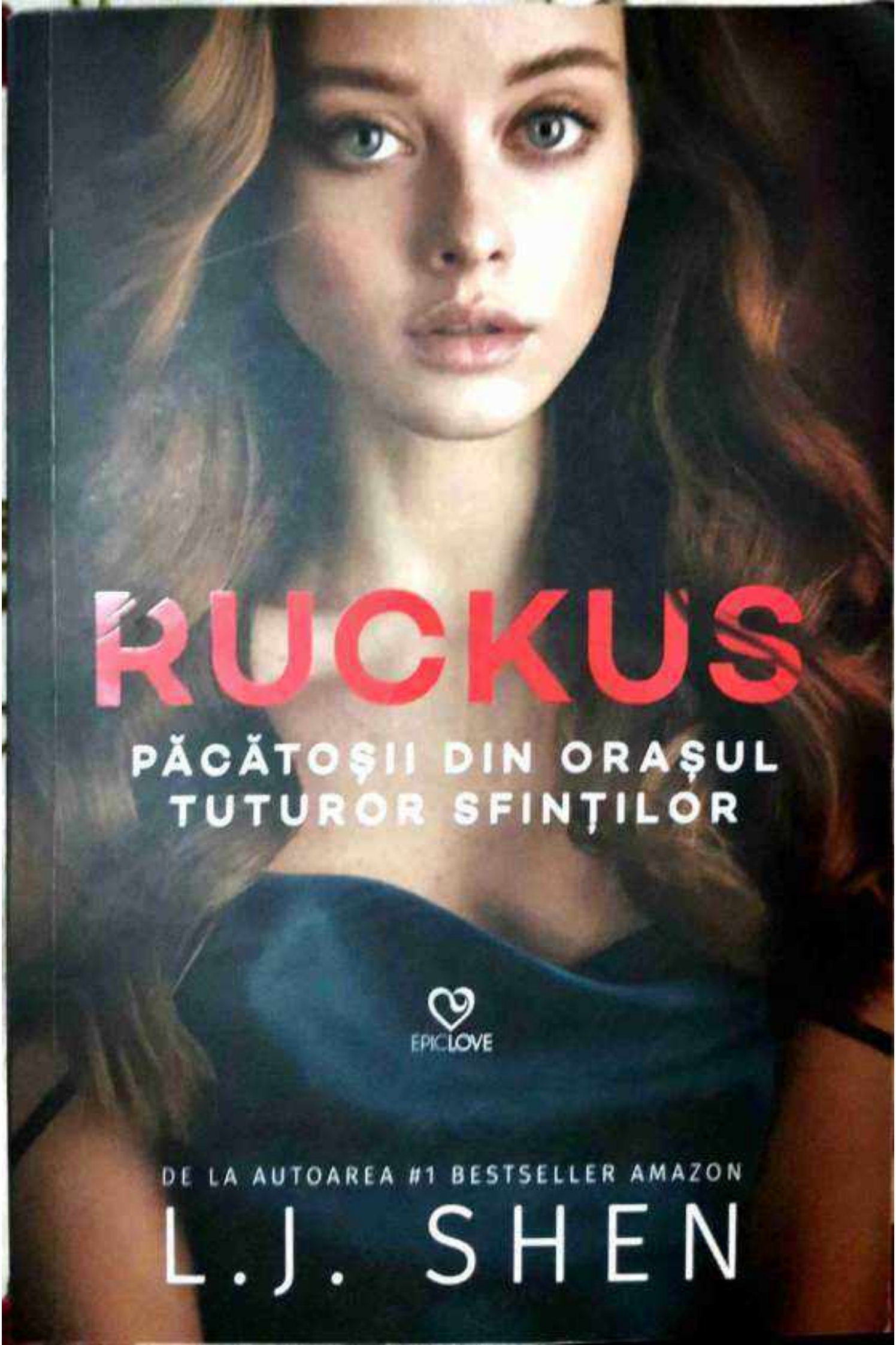
RUCKUS
PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL TUTUROR SFINȚILOR
EPICLOVE
DE LA AUTOAREA #1 BESTSELLER AMAZON
L.J. SHEN

PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL
TUTUROR SFINȚILOR

RUCKUS

L.J. SHEN

PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL TUTUROR SFINȚILOR

Vol. 2

RUCKUS

L. J. SHEN

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EPICLOVE
Editura Epica
București • 2021

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Anca EFTIME
DTP: Simona RĂDULESCU

Ruckus, L.J. Shen
Copyright © 2017 RUCKUS by L.J. Shen
Imagine copertă: Trevillion

Toate drepturile asupra ediției în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA

ISBN: 978-606-9713-00-6

București, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHEN, L.J.
Ruckus : păcătoșii din orașul tuturor sfinților / L.J. Shen; trad. din lb. engleză și note de Ioana Socolescu. - București : Epica, 2021
ISBN 978-606-9713-00-6
I. Socolescu, Ioana (trad. ; note)
821.111

Pentru Kristina Lindsey și Sher Mason

Coloană sonoră

Halsey — *Hold Me Down*
Hey Violet — *Guys My Age*
Train — *Drops of Jupiter*
Fall Out Boy — *Immortals*
Hooverphonics — *Mad About You*
Sia — *Breathe Me*

Prolog

Rosie

Înainte să încep, vreau să lămuresc un lucru: povestea [illegible] nu are și nici nu va avea happy-end. E imposibil. Nu contează cât de înalt, cât de chipeș, cât de bogat sau de răpitor este Făt-Frumosul meu.

Iar Făt-Frumosul meu chiar era înalt, bogat, chipeș și răpitor. Le avea pe toate și încă ceva pe deasupra.

Singura problemă: nu era al meu, ci al surorii mele. Înainte să mă judecați, ar trebui să știți ceva.

Eu l-am văzut prima. Eu l-am dorit prima. Eu l-am *iubit* prima.

Însă asta nu a contat câtuși de puțin când Dean Cole, poreclit „Ruckus"[1], a sărutat-o pe Millie chiar în fața mea. În ziua aceea, Vicious spărsese dulapul lui Millie, la școală.

În asemenea clipe, nu poți ști dacă e începutul sau sfârșitul. Viața nu mai curge lin, iar tu ești nevoit să cântărești bine realitatea. Realitatea e de tot rahatul. Credeți-mă, știu foarte bine cât de nasoală e.

Viața nu-i corectă.

[1] În traducere, „zarvă", „gălăgie".

Asta mi-a zis tata când am împlinit șaisprezece ani și i-am spus că voiam să ies la întâlniri cu băieți. Răspunsul lui a fost foarte hotărât:

— Dumnezeule, nu! Nici gând!

De nervi, o pleoapă a început să-mi zvâcnească.

— De ce nu? Când avea șaisprezece ani, Millie se întâlnea cu băieți.

Era adevărat. Când locuiam în Virginia, Millie a ieșit de patru ori cu Eric, fiul poștașului.

Tata a pufnit și a dat mustrător din deget, parcă avertizându-mă: „Cu mine nu-ți merge, don'șoară!".

— Tu nu ești sora ta, mi-a zis tata.

— Cum adică?

— Știi ce vreau să spun.

— Ba nu.

De fapt, știam.

— Tu ai ceva care lui Millie îi lipsește. Nu-i corect, dar viața nu-i corectă.

Încă un lucru pe care nu-l puteam nega. Tata obișnuia să spună că eram ca un magnet pentru băieții răi, dar expresia asta nu reușea să zugrăvească pe deplin realitatea. Înțelegeam reproșul lui voalat, mai ales că dintotdeauna fusesem mica lui prințesă, „Rosie-Gândăcel", lumina ochilor lui.

Chiar și fără să vreau, atrăgeam atenția băieților. Uneori, devenea de-a dreptul incomod. Aveam gene bogate, păr lung, de culoarea caramelelor, picioare lungi și albe și buze atât de pline, că săreau imediat în ochi. Eram minionă, dar aveam forme generoase. Pe față îmi stăruia mereu o expresie provocatoare, pe care nu reușeam s-o șterg, indiferent cât de mult încercam.

Atrăgeam atenția atât în chip pozitiv, cât și în chip negativ.

Când i-am văzut pe Dean și pe Emilia sărutându-se și inima mea s-a frânt, am încercat să mă conving că aveau să mai fie și

alți băieți în viața mea. Mi-am spus că pe lume exista o singură Millie.

În plus, sora mea merita să fie fericită. Îl merita *pe el*. Eu mă bucuram zilnic de atenția părinților noștri. La școală aveam mulți prieteni, iar băieții făceau coadă la ușa noastră. Toți stăteau cu ochii pe mine, și nimeni nu-i arunca vreo privire surorii mele.

Deși nu era din vina mea, tot mă simțeam vinovată. Statutul surorii mele mai mari era rezultatul bolii mele, dar și al popularității de care mă bucuram. Millie era o adolescentă tăcută, care se ascundea în spatele pânzei și stătea în umbra tablourilor ei; mereu tăcută, exprimându-și personalitatea prin felul ei excentric de a se îmbrăca.

Dacă stau să mă gândesc, de fapt a fost mai bine așa. Când l-am văzut prima oară pe Dean Cole, în pauza dintre ora de trigonometrie și cea de engleză, am știut că nu era vorba doar de o pasiune adolescentină. Dacă ar fi fost al meu, nu l-aș fi lăsat să plece vreodată. Ideea asta era primejdioasă și nu-mi permiteam să mă joc cu ea.

Vedeți voi, nu aveam mult timp la dispoziție. Nu m-am născut la fel ca restul.

Sufeream de o boală.

Câteodată, o învingeam.

Alteori, ea mă învingea pe mine.

Pe dinăuntru, trandafirul[1] îndrăgit de toți se ofilea. Însă nicio floare nu-și dorește să moare în fața unui public.

În plus, așa era mai bine. Asta mi-am spus în vreme ce Millie îl săruta, iar Dean se uita în ochii mei. Brusc, realitatea devenise un lucru complicat și chinuitor, de care îmi doream cu disperare să fug.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe prenumele lui Rosie: *rose* — „trandafir".

Uite-așa, am privit de aproape cum s-au îndrăgostit sora mea și singurul băiat care-mi făcea inima să bată mai tare.

Iar petalele mele au început să cadă, una câte una.

Chiar dacă știam că povestea mea nu putea să aibă happy-end, tot mă întrebam: oare n-ar putea fi o poveste fericită, măcar pentru scurt timp?

Dean

Vara în care am împlinit șaptesprezece ani a fost nasoală, dar nimic nu m-a pregătit pentru sfârșitul ei, care a fost de-a dreptul dezastruos.

O mulțime de indicii dădeau de înțeles că se pregătea ceva urât. Nu-mi dădeam seama cum avea să se întâmple dezastrul, dar, cunoscând prea bine ce trăisem până atunci, mă pregăteam pentru o lovitură care urma să mă trimită în iad.

Până la urmă, totul a început cu un moment de nesăbuință — un clișeu hollywoodian. Băusem câteva beri și fumasem niște *joint*-uri, cu câteva săptămâni înainte de sfârșitul clasei a unsprezecea.

Stăteam cu toții tolăniți lângă piscina lui Vicious și beam berea stătută a lui taică-său. Știam că în casa lui Baron Spencer Senior puteam face orice voiam, fără a suporta niciun fel de consecințe. Erau și fete prin preajmă. Fete care trăseseră ceva pe nas. În prag de vară, în Todos Santos nu existau multe moduri de distracție. Zilele erau fierbinți. Aerul — greu, soarele, moleșitor. Iarba se îngălbenise de uscăciune, iar puștii din Orașul Tuturor Sfinților erau plictisiți la culme de viața lor fără griji și fără sens. Eram prea leneși ca să alergăm după distracții ieftine, așa că așteptam ca distracțiile ieftine să vină la noi, în timp ce

stăteam tolăniți pe saltele gonflabile, în piscină, sau pe șezlonguri importate din Italia.

Ca de obicei, părinții lui Vicious nu erau acasă. Toți se bazau pe mine să-i aprovizionez, așa că în ziua aia adusesem niște haşiş și niște *ecstasy*, pe care invitații lui Vicious le-au tras lacomi pe nas, fără să-mi mulțumească și fără să se ofere să le plătească. Probabil se gândeau că eram un ticălos drogat și bogat, care avea nevoie de mai mulți bani, la fel de mult cum Pamela Anderson are nevoie de țâțe mai mari. Măcar în parte, era adevărat. În plus, nu mă cramponam de prostii, așa că am trecut cu vederea.

Una dintre gagicile de la piscină — o blondă pe nume Georgia — se lăuda cu noul ei aparat de fotografiat, un Polaroid pe care taică-său i-l făcuse cadou cu ocazia celei mai recente vacanțe în Palm Springs. Ne tot fotografia pe noi patru — Jaime, Vicious, Trent și eu —, fâțâindu-se în costumul ei de baie roșu. După ce pozele proaspăt ieșite din aparat apăreau, le apuca între dinți și ni le întindea. Sânii mai că i se revărsau din sutien, așa cum pasta de dinți țâșnește dintr-un tub. Tare aveam chef să-mi frec scula între ei și eram convins că asta avea să se întâmple înainte de sfârșitul zilei.

— Măi, măi, poza asta o să fie mișțoooo, a declarat Georgia, lungind ultima silabă. Arăți super-sexy, Cole.

Și a apăsat pe declanșator exact în clipa când dădeam pe gât ultima gură din doza mea de bere. Între degetele celeilalte mâini țineam un *joint*.

Clic.

Dovada inculpatoare a ieșit cu un mic zgomot din aparat, iar Georgia a apucat marginea fotografiei între buzele ei rujate și s-a aplecat, ca să mi-o ofere. Am înșfăcat-o între dinți, apoi am strecurat-o în șortul meu de baie. Ochii ei mi-au urmărit mâna și au poposit pe dunga de păr de sub buricul meu — o invitație la o mică petrecere... privată. Georgia a înghițit în sec. Privirile

noastre s-au întâlnit cu subînțeles. Pe urmă cineva a plonjat în piscină și a stropit-o. Georgia a scuturat din cap și a chicotit, apoi s-a îndreptat către următorul ei subiect artistic: Trent Rexroth, prietenul meu cel mai bun.

Intenționam să distrug fotografia înainte de a ajunge acasă. Din cauza împuțitei de *ecstasy*, am uitat s-o fac. În cele din urmă, a găsit-o mama, iar tata mi-a ținut una dintre predicile lui plicticoase. Drept pedeapsă, m-au obligat să-mi petrec vara cu nenorocitul de unchiu-miu, pe care nimeni nu-l înghițea.

Știam că nu trebuia să mă opun. Nu aveam chef să răscolesc rahatul și să-mi pun în pericol viitoarea studenție la Harvard. Muncisem pe rupte pentru viitorul meu, pentru stilul ăsta de viață. Deja îl vedeam în fața ochilor, în toată gloria lui: privilegii cât cuprinde, fițe, avioane private, vacanțe anuale în Hamptons. Să vă zic ceva important despre viață: când îți pică în mână ceva bun, trebuie să faci tot ce poți ca să-l păstrezi.

Încă o lecție pe care am învățat-o un pic cam târziu.

După cum spuneam, așa am ajuns în Alabama, unde am petrecut două luni la o fermă nenorocită, înainte de începutul clasei a douăsprezecea.

Trent, Jaime și Vicious și-au petrecut vara bând, fumând și trăgându-și-o la greu. Iar eu am ajuns acasă cu o vânătaie de toată frumusețea — un cadou din partea domnului Donald Whittaker, poreclit Owl[1], după noaptea care m-a schimbat pentru totdeauna.

— Dean, viața seamănă cu justiția: nu-i întotdeauna corectă, mi-a zis tata (care lucra ca avocat), înainte să mă îmbarc în cursa aeriană spre Birmingham.

Să mor dacă n-avea mare dreptate!

[1] „Bufniță" (în engl., în orig.).

În vara aia, am fost obligat să citesc Biblia din scoarță-n scoarță. Owl le-a zis alor mei că l-am primit pe Iisus în inima mea și că-mi plăcea să studiez Biblia. Mă punea s-o citesc împreună cu el, în pauzele de masă. În pauzele cu pricina, unchiul meu era cât de cât acceptabil. În restul timpului, se purta mizerabil cu mine.

Când era îndeajuns de treaz, Whittaker lucra la fermă. M-a transformat în grăjdarul lui. Nu m-am opus, fiindcă așa aveam prilejul să-mi fac de cap cu fata vecinului, în fiecare seară.

Gagica aia credea că eram o celebritate fiindcă aveam mașină și nu vorbeam cu accent sudist. Dat fiind că abia aștepta să-i fiu prof de sex, nu avea rost s-o dezumflu, spunându-i adevărul.

Când Owl mă dăscălea despre Biblie, îi făceam pe plac. Alternativa ar fi fost să ne încăierăm în fân până când unul dintre noi leșina. Cred că ai mei au vrut să învăț că viața nu se rezumă la mașini scumpe și la excursii la schi. Owl și nevastă-sa nu prea aveau bani. În fiecare dimineață, când mă trezeam, îmi spuneam că nu-i mare brânză să locuiesc acolo două luni.

În Biblie sunt o grămadă de povești ciudate rău: incesturi, o colecție de prepuțuri dăruită unei tipe[1], lupta dintre Iacob și înger... Jur că Biblia o ia razna după al doilea capitol. Dar, chiar și înainte s-o întâlnesc pe Rosie LeBlanc, o anumită poveste din Vechiul Testament mi-a rămas în cap.

Facerea, capitolul 29[2]. Iacov vine în vizită la unchiul lui, Laban, și se îndrăgostește de Rahila, cea mai mică dintre fiicele lui Laban. Rahila era al naibii de sexy, aprigă, grațioasă și, pe scurt, un sex pe două picioare (evident, Biblia nu folosește tocmai cuvintele astea).

[1] Referire la episodul din *Cartea întâi a Regilor*, 18:27, din Vechiul Testament..
[2] Referire la episodul din *Cartea întâi a Regilor*, 18:27, din Vechiul Testament.

Laban și Iacov au încheiat o învoială. Iacov a acceptat să lucreze pentru Laban șapte ani, după care putea să se însoare cu Rahila.

Iacov și-a respectat partea de învoială: a muncit pe rupte toată ziua, în soare. După șapte ani, Laban i-a zis că se poate însura cu fiica lui.

Dar l-a tras pe sfoară: nu i-a dat-o pe Rahila, ci pe fiică-sa cea mare, Lia.

Lia era o femeie de treabă, iar Iacov știa asta.

Era drăguță, amabilă și miloasă. Avea un fund frumos și ochi blânzi (în afara de faza cu ochii, doar parafrazez. Treaba cu ochii chiar apare în Biblie).

Dar nu era Rahila.

Iacov o voia pe Rahila. Dintotdeauna tânjise după ea.

Iacov s-a certat cu Laban și a încercat să-l înduplece, dar, până la urmă, n-a avut încotro. Chiar și pe vremea aia, viața semăna cu sistemul nostru de justiție: nu era corectă.

Laban a promis că, dacă Iacov mai muncea pentru el alți șapte ani, avea să i-o dea pe Rahila.

Așa că Iacov a așteptat.

A *tânjit*.

Toată lumea știe că treaba asta nu face altceva decât să-ți ațâțe dorința pentru subiectul obsesiei tale.

Anii au trecut încet, dureros.

Între timp, Iacov o avea pe Lia.

Tipul nu suferea. La urma urmei, Lia se purta bine cu el. În plus, i-a născut copii, ceea ce Rahila — după cum Iacov avea să afle — nu putea să facă.

Iacov știa bine ce voia. O fi arătat Lia ca soră-sa, o fi mirosit ca ea, dar nu era Rahila.

După paisprezece ani, Iacov a dobândit-o pe Rahila.

Rahila nu era binecuvântată de Dumnezeu, ca Lia.

Dar uite care-i șpilul:

Rahila nu avea nevoie să fie binecuvântată.

Fiindcă era iubită.

Și, spre deosebire de viață și de sistemul de justiție, iubirea *este* corectă.

Până la urmă, iubirea a fost de ajuns.

Până la urmă, iubirea a fost totul.

După șapte săptămâni de când începusem clasa a douăsprezecea, o altă pacoste s-a abătut pe capul meu, într-un mod spectaculos. Pacostea se numea Rosie LeBlanc, iar ochii ei erau ca două lacuri acoperite de gheață, în toiul unei ierni din Alaska. Da, aveau exact nuanța aia.

Am avut un moment de uluire în secunda când Rosie a deschis ușa locuinței servitorilor, care era pe proprietatea lui Vicious. Am rămas cu gura căscată fiindcă Rosie nu era Millie. Într-un fel, semăna cu Millie, doar că era mai scundă, cu buze mai pline, cu pometi mai proeminenți. Și avea niște urechiușe ascuțite, ca ale unui spiriduș neastâmpărat. Spre deosebire de sora ei mai mare, Rosie nu se îmbrăca ciudat. Era încălțată cu o pereche de șlapi, purta jeanși strânși pe picior, tăiați în dreptul genunchilor, și un hanorac negru, vechi, pe care fusese imprimat cu litere albe numele unei trupe de care nu auzisem. După cum urma să aflu, fata asta era menită să sară în ochi și să strălucească exact ca un far în noapte.

Când ochii noștri s-au întâlnit, roșeața i s-a răspândit în obraji și pe gât, iar chestia asta mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu. Pentru mine, Rosie era o față nouă, dar pentru ea, fața *mea*

era bine cunoscută. Se zgâise la moaca mea și o cunoștea îndeaproape, pentru că o studia. O studia mereu.

Dar fata s-a dezmeticit imediat și mi-a trântit o replică.

— Facem cumva o întrecere de holbat și nu știu eu?

Glasul ei avea un fel de răgușeală nefirească. Iar lucrul ăsta era unic, numai al ei.

Rosie a adăugat:

— Te-ntreb fiindcă am deschis ușa de două'ș'trei de secunde, iar tu încă nu te-ai prezentat. În plus, ai clipit de două ori, deci ai pierdut întrecerea.

Venisem aici cu intenția de a o invita pe Emilia la o întâlnire. Plănuisem să o încolțesc și să nu-i las cale de scăpare. Nu voia să-mi dea numărul ei de telefon. Ca un vânător înnăscut ce eram, aveam răbdarea necesară și așteptam să ajung destul de aproape de Emilia ca s-o prind în gheare, însă nu strica să verific, din când în când, ce făcea prada mea. Dar, ca să fiu cinstit, de fapt nu o voiam neapărat pe Emilia. Vânătoarea în sine îmi stârnea fiori de plăcere, iar s-o conving pe Emilia era o provocare pe care alte fete nu mi-o oferiseră. Emilia era carne proaspătă, iar eu eram un carnivor nesătul. Însă nu mă așteptasem să găsesc... *asta*.

Asta a dat totul peste cap.

Stăteam în fața ușii, ca mutul, și îi rânjeam provocator. Pe undeva, și *ea* mă provoca. Dintr-odată, mi-a trecut prin cap că de data asta nu eu eram vânătorul. Poate că eram un mototol rămas fără gloanțe, care tocmai dăduse nas în nas cu o tigroaică.

— Ăsta nu știe să vorbească?

Tigroaica s-a încruntat, pe urmă s-a aplecat spre mine și m-a împuns cu o gheruță în piept. Îmi spusese „ăsta"!

Mă lua la mișto. Mă umilea. Se juca cu mine.

Arborând cea mai reușită expresie de nevinovăție de care eram în stare (o chestie foarte grea, din moment ce uitasem ce

înseamnă nevinovăția aproape imediat ce mi-a fost tăiat cordonul ombilical), mi-am mușcat buzele și am clătinat din cap, în chip de răspuns.

— Ești mut?

Și-a încrucișat brațele la piept și s-a sprijinit de catul ușii. A ridicat o sprânceană, cu o expresie sceptică.

Am dat afirmativ din cap, luptându-mă să-mi înăbuș un zâmbet uriaș.

— Pe naiba! Te-am văzut la școală. Ești Dean Cole. Ți se zice Ruckus. Nu numai că poți să vorbești, dar, pe deasupra, nu-ți mai tace gura.

Așa, drăcușorule! Păstrează-ți furia pentru atunci când o să ne tăvălim!

Ca să vă fac să-mi înțelegeți uimirea, trebuie să știți că nicio fată nu-mi vorbise așa până acum. Nici măcar Millie, care părea singura elevă din liceu imună la farmecele mele de adolescent american chipeș, sportiv și cu vino-ncoace. Tocmai de asta o observasem pe Millie.

Însă, așa cum am spus, planurile se mai schimbă. Eu și Millie încă nu ieșiserăm la vreo întâlnire. Îi dădusem târcoale Emiliei la școală, încercând să hotărăsc dacă merita să umblu după ea, dar acum, când vedeam ce ratasem — tipa asta aprigă, ca un foc de artificii —, am decis că venise momentul să acționez.

Am afișat un rânjet diabolic. În parte, datorită lui mă porecliseră Ruckus în Liceul „Tuturor Sfinților", cu doi ani în urmă. Eram un scandal ambulant. Vorbesc serios. Oriunde mă duceam, semănam haos și dădeam lucrurile peste cap. Toată lumea o știa: profesorii, elevii, directoarea Followhill, ba chiar și șeriful orașului.

Dacă voiai droguri, la mine veneai. Dacă voiai să dai o petrecere ca lumea, la mine veneai. La fel, dacă voiai să ai parte de o partidă de sex al naibii de bună. Iată mesajul pe care îl transmitea

lumii rânjetul meu marcă personală, pe care îl exersasem încă de la cinci ani: *dacă-i vorba de ceva obscen, depravat și distractiv, dacă trebuie să corup pe cineva, sunt omul potrivit.*

M-am gândit că avea să fie foarte distractiv s-o corup pe fata asta.

Privirea ei poposise pe gura mea. Îi citeam dorința în ochi. Era ușor să ghicesc la ce se gândea. Liceenele astea... Dar, spre deosebire de celelalte fete din școală, tipa asta nu-mi zâmbea cu toată gura și nici nu mă invita, pe tăcute, să flirtez cu ea.

— Știu că poți să vorbești, mi-a zis ea, pe un ton acuzator.

Mi-am mușcat buza de jos lent, calculat, provocator.

— Mda, poate că totuși știu câteva cuvinte, i-am răspuns eu, pășind foarte aproape de ea. Vrei să le auzi pe alea interesante?

Imaginea înfățișată ochilor mei îmi stârnea dorința de a mă lipi de trupul ei, dar mintea mea insista să aștept. Am hotărât să-mi ascult mintea.

Eram relaxat.

Eram viclean.

Cu toate astea, pentru prima dată după mult timp, habar n-aveam în ce mă băgam și ce urma să fac.

Rosie mi-a aruncat un surâs pieziș, care m-a amuțit. Strecura atât de multe cuvinte într-o singură expresie. Îmi dădea de înțeles că încercarea mea de a o fermeca o lăsa rece. Da, mă plăcea și bineînțeles că mă remarcase, dar trebuia să depun mai mult efort dacă voiam s-o cuceresc. Iar eu mă simțeam pregătit pentru provocarea asta.

— Păi, nu știu. Oare vreau să le aud? m-a întrebat ea jucăuș.

M-am aplecat spre ea. Eram un tip masiv, impunător și plin de încredere în sine. Mai presus de toate, eram o belea ambulantă. Probabil că fata auzise deja toate astea. Dar, dacă nu auzise, urma să afle curând.

Cu două minute în urmă, eram hotărât s-o invit pe soră-sa la o întâlnire — aș fi pus pariu că Emilia era sora mai mare a lui Rosie; puștoaica asta părea mult mai mică decât Millie și aș fi știut dacă ar fi fost într-a douăsprezecea —, dar uite că soarta făcuse ca Rosie să-mi deschidă ușa, iar planurile mele s-au schimbat.

Bebe LeBlanc mi-a aruncat o privire ciudată, parcă invitându-mă să vorbesc mai departe. Tocmai când am deschis gura, Millie a apărut ca din senin. A ieșit în grabă din sufrageria ei mică și înăbușitoare, de parcă ar fi avut toți dracii pe urme. Strângea la piept un manual de școală. Ochii ei erau umflați și roșii. Se uita la mine. Pentru o clipă, am crezut că avea să mă pocnească peste mutră cu manualul ăla de trei kile.

Acum, când privesc în urmă, mai că-mi doresc s-o fi făcut. Ar fi fost mult mai OK decât ceea ce a urmat.

Millie și-a dat sora mai mică la o parte de parcă nici nu o băgase în seamă, s-a aruncat la pieptul meu, neobișnuit de afectuoasă, și și-a lipit gura de a mea.

La naiba!

Nu era a bună.

Nu mă refer la sărut, fiindcă sărutul a fost OK. N-am avut timp să procesez ce se întâmpla, pentru că am făcut ochii mari de uimire și m-am uitat iute la micul spiriduș. Părea oripilată. Ochii ei albaștri se holbau la noi. Mi-am dat seama instantaneu că tipa trăgea o concluzie care nu-mi convenea deloc și pe care nu eram pregătit s-o accept.

Ce dracu' făcea Millie? Acum câteva ore, pe coridorul liceului, încă se prefăcea că nu mă vedea, încă trăgea de timp, încerca să se distanțeze, o făcea pe indiferenta. Iar acum tăbărâse pe mine.

Cu blândețe, m-am desprins de Millie și i-am cuprins obrajii în palme, ca să nu se simtă respinsă. Voiam să mă asigur că

lăsam destul spațiu între noi ca să încapă și spiridușul. Deodată, apropierea mea de Emilia nu mi se părea bine-venită — o adevărată premieră în ceea ce mă privea, având în vedere că Emilia era o bunăciune.

Când am vorbit, până și eu mi-am dat seama că glasul meu nu mai avea un ton jucăuș.

— Hei, Millie, ce s-a întâmplat?

Millie nu se purta așa. Se întâmplase ceva, iar eu bănuiam cine provocase reacția ei. M-am înfuriat. Am respirat lent și rar, încercând să nu izbucnesc.

Suferința din ochii ei mă întorcea pe dos. Mai că auzeam cum inima Emiliei i se frângea în piept. Am aruncat o privire iute spre Rosie. Mă întrebam cum naiba aveam să ies din încurcătura asta. Fata a făcut un pas înapoi, fără să-și desprindă ochii de sora ei mai mare, care tocmai avea o criză de nervi. În continuare, Millie încerca să mă îmbrățișeze. Nu puteam s-o resping tocmai acum.

Emilia și-a tras nasul și mi-a răspuns:

— Vicious. Asta s-a întâmplat.

Mi-a arătat manualul de matematică, de parcă ar fi fost o dovadă.

— Ce tâmpenie a mai făcut cretinul ăla? am întrebat, apoi am înșfăcat manualul și am început să-l răsfoiesc.

Mă așteptam să găsesc desene obscene sau comentarii vulgare.

— Mi-a spart dulapul, la școală, și mi-a furat manualul, a zis ea, trăgându-și iar nasul. Pe urmă l-a umplut cu gunoaie și cu ambalaje de prezervative.

Emilia și-a șters nasul cu mâneca.

Iisuse! Ce idiot era Vicious! Uite încă un motiv pentru care voiam să ies cu Millie. Încă din copilărie, simțeam nevoia de a-i apăra, de a-i salva pe cei în nevoie. Aveam o coardă sensibilă, cum

s-ar zice. Nu eram *rău* până-n măduva oaselor, ca Vicious, nici *bun* pe de-a-ntregul, ca Jaime. Aveam un cod moral propriu, iar pentru mine, *bullying*-ul era ceva complet inacceptabil.

Că tot veni vorba de cei în nevoie, Millie era întruchiparea *outsider*-ului respins, lăsat pe dinafară. La școală, colegii mei o terorizau, iar acasă era hărțuită de unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Trebuia să îndrept lucrurile. *Trebuia*, dar — să fiu al naibii! — nu *voiam* s-o fac!

Mă străduiam să nu izbucnesc.

— Mă ocup eu de Vicious, am asigurat-o pe Millie. Intră în casă!

Și lasă-mă singur cu sora-ta, am completat, în gând.

— Nu-i nevoie. E de ajuns că ești aici, mi-a spus Emilia.

M-am uitat pe furiș, cu jind, la fata destinată să fie Rahila mea. Din clipa când Emilia m-a sărutat, ca să se răzbune pe nenorocitul de Vicious, am știut că nu mai aveam șanse să mă cuplez cu Rosie.

Millie clipea des. Era prea absorbită de propria suferință, așa că nici nu își dădea seama că abia dacă o priveam. Nu-și dădea seama că sora ei mai mică era de față.

— M-am gândit, a anunțat Millie. Și mi-am zis: „De ce nu?". Chiar mi-ar plăcea să fim împreună.

Ba nu. Nu asta voia. De fapt, voia să mă aibă drept scut.

Millie avea nevoie să fie salvată.

Iar eu simțeam nevoia să fumez un *joint*.

Am oftat și am îmbrățișat-o. Palma mea i-a cuprins ceafa. Degetele mi s-au cufundat în șuvițele ei lungi, de nuanța caramelului. Din nou, m-am uitat la micuța LeBlanc. La mica mea Rahila.

Privirea mea îi promitea: *O să mă revanșez față de tine*. O promisiune cam prea optimistă.

— Nu-i obligatoriu să fim împreună. Pot să te ajut și ca prieten. Doar să-mi spui, și-l stâlcesc pe Vicious, am șoptit la urechea ei, în timp ce ochii mei nu se desprindeau de mezina LeBlanc.

Millie a clătinat din cap și și-a apăsat fruntea pe umărul meu.

— Nu, Dean. *Vreau* să fim împreună. Ești de treabă, distractiv și ai o inimă bună.

Da, și sunt complet în limbă după soră-ta.

— Nu te cred, Millie. Mă respingi de săptămâni bune. Amândoi știm că ai luat hotărârea asta din cauza lui Vicious. Mai gândește-te. O să vorbim mâine, la școală, după antrenamentul meu.

— Te rog, Dean. Sunt fată mare. Știu ce fac. Hai să plecăm de-aici, chiar acum.

Vocea ei șovăielnică devenea tot mai sigură. Millie strângea în pumni tricoul meu scump, trăgându-mă mai aproape de ea și, totodată, îndepărtându-mă de noua mea fantezie.

— Da, da! a încuviințat Rosie. Ștergeți-o de-aici! a aprobat ea, cu voce răgușită, expediindu-ne cu un gest. Am de învățat, iar voi îmi distrageți atenția. Millie, dacă-l văd pe Vicious, o să-l înec în piscină, a glumit ea, prefăcându-se că-și încordează brațele subțiri.

Am aflat abia mai apoi că Bebe LeBlanc era o elevă slabă și lua numai note de șase și de șapte. De fapt, Rosie nu voia să învețe. Voia să vadă că cineva o salva pe sora ei mai mare.

Am luat-o pe Millie în oraș și am mers să mâncăm înghețată. De data asta, n-am aruncat nicio privire în urmă.

Am luat-o pe Millie cu mine, deși ar fi trebuit s-o iau pe Rosie. Da, am luat-o pe Millie. Și plănuiam să-l strâng de gât pe Vicious.

Capitolul 1

Rosie

În prezent
Ce te face să te simți vie?
Condensarea, fiindcă îmi amintește că încă sunt în viață.

Mda, ce fac eu acum se cheamă că vorbesc de una singură. Am obiceiul ăsta de când mă știu.

Vocea care punea mereu întrebarea asta complicată părea să fi fost sădită în mintea mea. Nu era vocea mea. Era una de bărbat. Nu a unuia cunoscut, din câte-mi dădeam seama. Glasul îmi aducea aminte constant că încă respiram. Spre deosebire de alții, eu nu luam chestia asta ca pe un dat. Răspunsul meu îmi plutea prin minte, asemenea unui balon gata să se spargă. Acum, în liftul clădirii luxoase în care locuiam, mi-am lipit nasul de oglindă și am suflat pe gură, înceţoşând luciul oglinzii. M-am tras în spate și mi-am admirat opera.

Faptul că încă mai respiram era o sfidare imensă la adresa bolii mele.

Fibroză chistică. Când eram întrebată despre boala mea, de fiecare dată mă străduiam să nu dau multe detalii. Tot ce lumea trebuia să știe era că primisem acest diagnostic când aveam trei

ani. Millie, sora mea, îmi linsese obrazul și spusese că eram „foarte sărată". Părinții mei consideraseră descoperirea soră-mii un semnal de alarmă și mă duseseră la medic. Rezultatul analizelor a fost pozitiv. Fibroza chistică e o boală de plămâni. Da, poate fi tratată. Nu, nu se vindecă. Da, îmi afectează viața foarte mult. Iau pastile zilnic, fac ședințe de fizioterapie de trei ori pe săptămână, folosesc inhalatoare cu nemiluita și probabil c-o să mor cândva în următorii cincisprezece ani. Nu, n-am nevoie de mila nimănui.

Încă purtam uniforma de la spital. Aveam părul într-un hal de nedescris, iar ochii mei erau încețoșați din cauza lipsei de somn. Mă rugam ca liftul să-și încheie drumul și să mă lase odată la etajul zece, unde locuiam. Tot ce doream era să mă dezbrac, să mă scufund într-o baie fierbinte și să mă întind în pat, să mă uit la câteva episoade din *Portlandia*. Și mai doream să nu mă gândesc la fostul meu iubit, Darren.

O, da! Voiam cu tot dinadinsul să nu mă gândesc la el.

Deodată, la urechile mele a ajuns țăcănit de tocuri. Se auzea tot mai tare. Am răsucit capul în direcția holului și mi-am înăbușit un acces de tuse. Ușile ascensorului au început să se închidă, dar apoi, în ultima clipă, niște degete cu unghii lăcuite în roșu-aprins s-au strecurat prin deschizătura dintre ele. O femeie a râs ascuțit.

M-am încruntat.

Nu el! Nu din nou!

Din nefericire, el era. A dat buzna în lift. Damful de alcool care plutea dinspre el ar fi dat pe spate până și un elefant. Îl însoțeau două pipițe. Prima era deșteapta care riscase să-și piardă degetele, când le strecurase între ușile ascensorului: o tipă cu păr roșu-aprins și cu un decolteu care nu prea lăsa nimic în seama imaginației. A doua tipă era șatenă și minionă. Avea o rochie atât de scurtă, încât i se vedea aproape tot.

Iar al treilea membru al trioului era Dean „Ruckus" Cole.

Înalt, cu ochi verzi, strălucitori și incredibil de adânci. Păr castaniu, superb. Dean etala un trup care l-ar fi făcut de rușine chiar și pe cel mai tare fotomodel masculin. Era atât de sexy, încât trebuia să te rogi ca bumbacul chiloților tăi să fie suficient de gros încât să nu-ți dea la iveală excitarea. Vorbesc serios. Tipul era atât de atrăgător, că probabil societățile ultrareligioase ar fi pus o recompensă pe capul lui. Din fericire pentru mine, știam că domnul Cole era un ticălos sadea, așa că, în principiu, eram aproape imună la farmecul lui.

Atenție la cuvântul aproape...

Dean arăta foarte bine, dar, pe de altă parte, era absolut varză. Cunoașteți genul de femei care vor să aibă alături un tip superb, cu mari probleme emoționale, vulnerabil, pe care să-l „repare" și să-l dădăcească? Ei bine, pentru ele, Dean Cole ar fi fost un vis împlinit. Cu siguranță, ceva era în neregulă cu el. Mă întrista că apropiații lui păreau să nu observe indiciile atât de evidente: faptul că Dean bea, că fuma prea multă marijuana și era dependent de toate chestiile păcătoase. Cu toate astea, ce făcea Dean Cole nu mă privea. Aveam destule probleme pe cap.

Dean a sughițat, a apăsat de vreo cinci sute de ori butonul care avea să-l ducă spre apartamentul lui de lux, pe urmă a început să se legene pe picioare. Avea ochii tulburi, iar pelicula de sudoare care îi lucea pe piele duhnea a coniac. Am simțit că mi se strânge inima.

Zâmbetul lui nu părea fericit.

— Ia te uită! Bebe LeBlanc!

Tonul somnoros al lui Dean mi-a stârnit un fior. Am rămas nemișcată. M-a apucat de umeri și m-a răsucit pe călcâie, așa încât să stăm față-n față. Însoțitoarele lui se uitau la mine de parcă eram o leproasă. Mi-am proptit palmele în pieptul lui musculos și l-am împins.

— Hei, ai grijă! Miroși de parcă Jack Daniels tocmai a ejaculat în gura ta, i-am zis eu.

Dean și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs, de data asta etalând un zâmbet adevărat. Părea sincer amuzat de dialogul nostru ciudat.

— Fata asta e culmea..., a bolborosit Dean.

Mi-a cuprins umerii cu un braț și m-a strâns la pieptul lui. Cu mâna în care ținea gâtul unei sticle, a arătat spre mine. Rânjindu-le tipelor, a continuat:

— Fata asta e super-sexy, e isteață și are niște replici care l-ar lăsa mut până și pe Winston Churchill.

Pipițele probabil credeau că Winston Churchill e un personaj din desene animate. Dean s-a răsucit spre mine. Deodată, a devenit serios.

— Ai crede că-i o scorpie arogantă, dar nu-i așa. Are o inimă bună. De-asta e asistentă medicală. LeBlanc, e o crimă să-ți ascunzi funduleț ăla sexy sub uniformă!

— Domnu' Trag-Tot-Pe-Nas, regret să te dezamăgesc. Nu sunt asistentă. Doar fac voluntariat la spital. Lucrez ca *barista*.

În timp ce îi corectam afirmațiile de mai înainte, mi-am netezit cu palma uniforma și m-am desprins de el. Le-am zâmbit politicos celor două fete.

De trei ori pe săptămână, făceam voluntariat într-o secție de nou-născuți, monitorizând incubatoarele și curățând caca de bebe. Nu aveam atât de mult talent ca Millie și nici nu eram la fel de norocoasă precum cei patru HotHoles, dar aveam propriile pasiuni — muzica și socializarea. Pe deasupra, nu-mi era rușine cu aspirațiile mele. Nu eram cu nimic mai prejos decât ei. Dean făcuse un MBA la Harvard și avea abonament la *New York Times*, dar oare era mai bun decât mine, ca om? Pe naiba! Normal că nu. Lucram într-o cafenea micuță, numită *The Black Hole*. Se afla la intersecția dintre First Avenue și Avenue A. Salariul era de rahat,

dar aveam colegi de treabă. *Mai ales în cazul meu*, viața e prea scurtă ca să o petrec făcând ceva ce nu-mi place.

Tipa roșcată și-a dat ochii peste cap. Miniona cu păr castaniu a ridicat un umăr dezgolit și ne-a întors spatele. A început să-și butoneze telefonul. Își închipuiau că eram invidioasă pe ele. Nu se înșelau. Însă eu știam că fetele astea se amăgeau. Cunoșteam pe de rost „ritualul" vecinului meu și, totodată, fostul iubit al surorii mele. Mâine-dimineață, Dean avea să le comande un taxi și nici măcar n-avea să se sinchisească să pretindă că înregistrase în mobilul lui numerele lor de telefon.

Mâine-dimineață, Dean urma să se poarte ca și cum fetele cu care se culcase nu erau decât o neplăcere de care trebuia să scape. Avea să fie treaz, mahmur și complet nerecunoscător.

Pentru că el era unul dintre Cei Patru Desfrânați.

Un egoist bogat, din orașul Tuturor Sfinților, născut în puf și cu multe probleme la mansardă, convins că merita totul și că nu datora nimic, nimănui.

Hai odată, lift dobitoc! De ce durează atât?

— LeBlanc!

De data asta, Dean mi-a pronunțat cu duritate numele. S-a sprijinit de peretele liftului, a scos de după ureche un *joint*, apoi a pescuit o brichetă din buzunarul jeanșilor închiși la culoare. Le-a pasat fetelor sticla. Purta un tricou de firmă, cu guler în V, de culoarea limetei. Nuanța asta îi scotea ochii în evidență și îl făcea să pară și mai bronzat. Ținuta lui era completată de un sacou negru și de adidași. Dean stârnea în mine dorințe nesăbuite. Lucruri pe care nu le voiam din partea niciunui alt tip, și cu atât mai puțin din partea unuia care fusese iubitul surorii mele, pentru opt luni. Prin urmare îmi înăbușeam dorințele și încercam să fiu rea cu el. Dean era băiat mare. Putea să încaseze loviturile.

Dean și-a continuat ideea:

— Mâine, noi doi o să luăm brunch-ul. Împreună. Doar o vorbă să-mi spui, și-o să halesc mai mult decât ce o să am în farfurie.

Ruckus și-a aplecat capul și m-a privit cu ochii lui ca smaraldul. Avea o expresie vicleană. Băiatul ăsta era destul de direct. *E un puști răzgâiat!* Gândul ăsta plin de amărăciune mi-a fulgerat prin minte. *Peste câteva minute o să facă sex în trei, și totuși în clipa asta se dă la sora fostei lui iubite. Și, pe deasupra, fufele aud tot ce zice. De ce naiba mai sunt astea aici?*

M-am prefăcut că ignor avansurile lui de doi bani și, în schimb, l-am prevenit în legătură cu altceva. Am arătat spre *joint*-ul din mâna lui

— Dacă aprinzi porcăria aia în lift, jur că la noapte intru în apartamentul tău și-ți torn ceară fierbinte pe sculă.

Roșcata a icnit scandalizată. Fata cu păr castaniu a scos un țipăt ascuțit. Cred și eu că se simțeau atacate! La urma urmei, dacă-mi îndeplineam amenințarea, ele ar fi avut de suferit.

Gagica minionă, machiată strident, și-a fluturat degetele spre mine, gata să explodeze.

— Hei, nu te ambala așa! Îți dai seama că pari cam psihopată?

Nici n-am băgat-o în seamă. M-am mulțumit să privesc fix cifrele luminate cu leduri roșii, care indicau numerele etajelor. Eram din ce în ce mai aproape de baia la care tânjeam, de un pahar cu vin și de serialul *Portlandia*.

Dean și-a întors spre mine ochii sticloși. Le-a ignorat pe fetele cărora avea să le-o tragă în curând și a insistat:

— Răspunde-mi! Luăm brunch-ul împreună?

După ce a sughițat, a adăugat:

— Sau sărim peste partea asta și trecem direct la treabă!

Ce romantic...! Nu, drăguță, nici gând!

Sincer vorbind, îmi tăiau cheful felul în care încerca să mă bage în patul lui și cât de aiurea alese momentul să-mi adreseze

această invitație. Trecuseră trei săptămâni de când Darren își luase lucrurile și se mutase din apartamentul pe care îl împărțisem cu el timp de șase luni; eu și Darren fuseserăm împreună nouă luni, după ce avusesem o aventură cu Hal, un mecanic auto, mare amator de muzică *metal*. Dean nu pierduse timpul și se grăbise să ocupe locul rămas liber în viața mea. Dean era, de fapt, proprietarul apartamentului în care locuiam acum, pentru care plăteam o chirie de doar o sută de dolari pe lună — o sumă simbolică. Din aceste motive, nu-mi era ușor să-l resping. Dean Cole era coproprietarul apartamentului, alături de Vicious, Jaime și Trent. Deși știam că Dean nu m-ar fi dat afară — Vicious nu i-ar fi permis —, mai știam și că trebuia să mă port frumos cu el.

Gândul că Dean mă putea cadorisi cu toate bolile cu transmitere sexuală de sub soare mă ajuta întru câtva să-l refuz. La drept vorbind, mă ajuta foarte mult.

Pe *display*-ul liftului, cifrele se aprindeau, una câte una.

Al treilea etaj.

Al patrulea.

Al cincilea.

Mai repede! Mai repede!

— Nu, i-am trântit-o eu sec când mi-am dat seama că Dean se holba la mine, așteptând un răspuns.

— De ce?

Încă un sughiț din partea lui.

— Fiindcă nu suntem prieteni și fiindcă nu-mi placi.

— Păi, de ce nu mă placi? a insistat el, cu un zâmbet arogant.

Pentru că mi-ai frânt inima. Și, cu toate că am lipit bucățelele la loc, nu mi-a ieșit bine.

— Pentru că ești o mare târfă masculină, de-aia!

Ăsta era Răspunsul Numărul Doi din lunga mea listă intitulată „De ce îl urăsc pe Dean?".

În loc să pară stânjenit sau descurajat, Dean s-a aplecat din nou spre mine și mi-a atins un obraz cu arătătorul mâinii în care ținea țigara încă neaprinsă. Chipul lui era perfect calm. Cu vârful degetului, a cules o geană care-mi căzuse pe obraz. Degetul lui se afla atât de aproape de ochii mei, încât vedeam liniile spiralate ale amprentei sale.

— Pune-ți o dorință, m-a îndemnat el.

Vocea lui era o panglică de mătase care mi se încolăcea în jurul gâtului, strângând ușor.

Am închis ochii și mi-am mușcat buza de jos. După o secundă, i-am deschis. Pe urmă am suflat în geană. S-a desprins de degetul lui și s-a legănat în aer, ușoară ca o pană.

Cu glas răgușit, l-am întrebat:

— Vrei să știi ce dorință mi-am pus?

Dean s-a sprijinit de mine. Buzele lui mi-au atins obrazul.

— Nu contează, a bolborosit el. Contează că eu am ce-ți trebuie, Rosie. Știm amândoi foarte bine că, într-o zi, o să-ți dau lucrul ăla. O să ți-l dau la greu.

Mă întorceam acasă la capătul a șase ore de voluntariat la spital, după ce îmi terminasem tura la cafenea. Eram obosită, flămândă, iar pe tălpi aveam bășici mari cât nasul meu, așa că, în mod normal, nu ar fi trebuit să simt zeci de degețele scormonindu-mi stomacul. Și totuși le simțeam. Uram chestia asta!

— Nu uita! Ne vedem mâine-dimineață, mi-a murmurat Dean.

Răsuflarea lui fierbinte, care duhnea a alcool, mi-a atins pielea.

— Locuiești în apartamentul meu de mai mult de un an, a spus el. A venit vremea să reevaluăm chiria. O să te aștept. Ai face bine să vii. Ai priceput?

Am înghițit în sec și mi-am ferit privirea. Când am ridicat din nou ochii, ușile liftului s-au deschis. M-am repezit să ies. Am țâșnit în hol și am scos cheile din rucsac.

Aveam nevoie de spațiu. Mult spațiu. Imediat!

Dean a urcat la etajul douăzeci — acolo unde se afla apartamentul lui, unde urma să își sfârșească ziua, în compania a două femei.

După ce am făcut baie, mi-am turnat un pahar cu vin și am luat o cină echilibrată și sănătoasă, alcătuită din pufuleți Cheetos și un sos portocaliu, dubios, pe care l-am găsit în fundul frigiderului, m-am trântit pe canapea și am început să butonez telecomanda televizorului. Deși plănuisem să mă uit la *Portlandia*, fiindcă m-ar fi făcut să mă simt ceva mai sofisticată decât așa-zisa mea cină sugera că eram, m-am trezit absorbită de *Pregătește-te, că vine!*, o comedioară romantică.

Filmul era oribil, și nu din cauză că avea un scor incredibil de slab pe site-ul rotten.tomatoes.com, ci pentru că mi-a adus aminte de Darren.

Iar asta îmi stârnea dorința de a-l suna și de a-mi cere scuze, din nou.

M-am holbat lung la mobilul meu, polemizând cu mine însămi și derulând în mintea mea obosită scenariul unei conversații cu el.

Darren ar răspunde.

Încearcă să mă convingi că am făcut o mare greșeală.

Că lui Darren nu-i pasă. Și că mă vrea oricum.

Însă, de fapt, îi pasă. Mult de tot.

Iar eu nu sunt o fată destul de bună.

Nu sunt îndeajuns de bună pentru un tip ca el.

Trebuie să mai adaug ceva: în ciuda firii mele sarcastice și a gurii spurcate, eram ca un câine care latră, dar nu mușcă. Nu voiam să stric viețile altora. Preferam să le salvez. Tocmai de asta renunțasem la Darren.

Darren merita o viață normală, alături de o soție normală și de o liotă de copii. Merita să aibă parte de concedii lungi și de

activități în aer liber, în afara spitalului, unde lucra. Pe scurt, merita mai mult decât eram eu în stare să-i ofer.

M-am băgat sub plapumă și m-am rezemat de tăblia patului. Mă zgâiam la ușa dormitorului, dorindu-mi să se deschidă, împinsă de mâna unui bărbat incredibil, care să-mi țină de cald în noaptea asta.

Dean Cole.

Iisuse, cât de mult îl detestam! Acum, mai mult ca oricând. Voia să reevaluăm chiria. După standardele din Manhattan, eram săracă lipită pământului. În plus, el câștiga într-o zi cât câștigam eu în doi ani. Chiar era nevoie să discutăm despre chirie sau voia să se răzbune pe mine, fiindcă-i refuzam avansurile?

Am închis ochii și mi l-am închipuit pe ticălosul ăla făcându-i sex oral roșcatei, care îi călărea chipul perfect sculptat, în timp ce miniona cu păr castaniu îi sugea penisul. Oripilată și încruntată, mi-am strecurat o mână în chiloții deja umezi. Am tușit.

Probabil că Dean Cole era unul dintre tipii ăia perverși. Genul de tip care, imediat ce roșcata avea orgasm, ar fi răsucit-o cu fundu-n sus și i-ar fi tras-o pe la spate, apucând-o de părul ei roșu.

Mi-am strecurat în vagin arătătorul și degetul mijlociu, căutând punctul ăla special dinăuntrul meu.

Dezgustată, mi-am închipuit cum Dean o înșfăca pe minioană și o trântea pe spate, după ce termina cu roșcata. Acum i-o trăgea ei, pișcând-o tare de sfârcuri.

Mi-am arcuit spatele, plină de scârbă.

Am gemut, cuprinsă de silă.

Și pe urmă am avut orgasm, cu totul scârbită.

Uram tot ce avea legătură cu Dean Cole.

Totul... în afară de el.

Capitolul 2

Dean

S-E-X.

În realitate, la asta se rezumă totul.

Întreaga lume e construită pe o singură nevoie animalică. Toate — goana noastră de a arăta mai bine, de a merge mai des la sală, de a ne îmbogăți, dorința de a alerga după lucruri de care nu avem nevoie: o mașină mai bună, un abdomen mai tonifiat, o promovare la serviciu, o tunsoare nouă sau orice alt rahat încearcă să ne vândă reclamele.

Totul. E. Pentru. Sex.

De fiecare dată când o femeie cumpără un parfum, un produs cosmetic sau o rochie.

De fiecare dată când un bărbat se înhamă la niște rate ridicol de mari pentru a plăti o mașină-sport, care nu e nici pe departe la fel de comodă ca vechea lui mașină produsă în Coreea, pe care a avut-o până mai ieri. De fiecare dată când un tip își injectează steroizi, în vestiarul împuțit al unei săli de sport... Toți o fac ca să și-o tragă.

Chiar dacă ei nu recunosc pe față, chiar dacă nu sunt de acord cu adevărul ăsta. Ai cumpărat bluza aia nouă, ți-ai luat un

alt Jeep și ți-ai făcut rinoplastie doar ca alții să vrea să ți-o tragă. E dovedit științific. Și nu te joci cu știința.

Aceleași lucruri sunt valabile și pentru artă. Chiar și înainte să aflu că puteam face cu scula mea și alte chestii decât să-mi scriu numele în zăpadă, unele dintre melodiile mele preferate erau despre sex. De pildă:

Summer of '69[1], melodia lui Bryan Adams. În '69, Adams avea nouă ani. Deci e clar că, de fapt, melodia asta vorbește despre *poziția lui sexuală preferată.*

Știți cântecul *I Just Died In Your Arms*[2], a trupei Cutting Crew? E vorba despre *orgasme. Ticket to Ride*[3], compusă de Beatleși, e despre *prostituate.*

Cât despre *Come On Eileen*, melodia aia veselă, pe care se dansează la toate nunțile, tipul care cântă o *presează* pe Eileen *să se culce cu el.*

Sexul e pretutindeni. La urma urmei, de ce nu ar fi? E o activitate grozavă. Nu mă mai săturam de sex. Unde mai pui că mă și pricepeam. De fapt, nu doar mă pricepeam; eram maestru. Păi da, de la atâta exersat.

Apropo de asta, mi-am adus aminte că trebuia să comand o altă cutie de prezervative. Le făcea o firmă care primea comenzi personalizate. Numele companiei e SayItWithaRubber[4]. Nu numai că eu creasem personal design-ul prezervativelor mele, alegând unele pe al căror ambalaj era inscripționat numele meu — unele tipe voiau să păstreze ambalajele, ca amintire, așa că cine eram eu ca să le refuz? —, și alesesem culorile latexului (îmi plăceau roșul și movul; prezervativele galbene îmi făceau

[1] *Vara anului '69.*
[2] *Adineauri, am murit în brațele tale.*
[3] În traducere aproximativă, *Bilet pentru Călărit.*
[4] „Spune-o cu un prezervativ".

testiculele să pară cam palide, deci galbenul nu era o culoare potrivită pentru mine), dar mai eram și pretențios cu privire la compoziția materialului și la cât de subțire era; dacă vreți să știți, îmi place ca latexul să aibă 0,0015 milimetri grosime.

— 'Neața, străine! m-a salutat răgușit una dintre gagici, abia trezită din somn.

M-a pupat pe ceafă. De fiecare dată, dura câteva secunde să-mi amintesc cu cine petrecusem noaptea, dar în dimineața asta îmi era și mai greu să mă dezmeticesc, fiindcă ieri băusem de parcă îmi pusesem în cap să-mi lichefiez ficatul.

— Ai dormit bine? m-a întrebat cealaltă tipă.

Stăteam întins de-a curmezișul patului, cu capul spre noptieră, și derulam pe ecranul mobilului un SMS lung cât o zi de post. Mi-l trimisese Vicious, unul dintre prietenii și partenerii mei de afaceri. Majoritatea oamenilor scriu mesaje scurte și directe, ca să-și transmită ideile cât mai la obiect. Dar ticălosul ăsta îmi trimisese toată afurisita de Biblie. Îmi scrisese următoarele:

Dragă Cretinule,

Logodnica mea mi-a atras atenția că e posibil ca pacostea de soră-sa să întârzie sâmbăta viitoare, la cina de repetiție[1]*, fiindcă încearcă să facă economie și să zboare cu escală până în Todos Santos.*

E domnișoara de onoare a lui Em, așa că prezența ei nu este, dracului, opțională. Tipa trebuie să apară la cină, iar dacă voi fi nevoit s-o aduc de păr până acolo, o s-o fac. Dar

[1] În Statele Unite ale Americii se obișnuiește ca, cu puțin înainte de nunta propriu-zisă, să aibă loc un fel de repetiție a evenimentului, în care participanții își repetă „rolurile".

aș prefera să nu fie cazul. Știi ce părere am eu despre orașul ăsta. New Yorkul îți face praf corpul. Los Angeles îți nimicește sufletul.

Eu n-am suflet.

Te rog, în calitate de prieten, să bați la ușa lui Rosie și să-i dai un nou bilet de avion. Vorbește cu Sue. Să-i rezerve lui Rosie un loc la clasa întâi, lângă tine, vineri. Dacă trebuie, leag-o cu un lanț de scaunul ăla.

Probabil că acum te-ntrebi de ce dracu' mi-ai face tu mie o favoare. Poți s-o consideri o favoare pentru Millie, nu pentru mine.

E stresată, îngrijorată.

Nu merită să îndure mizeriile astea.

Dacă sora lui Em își închipuie că poate să facă orice poftește, se înșală.

Vorbește cu ea și bagă-i mințile în cap. Fă-o să înțeleagă că în fiecare zi în care o face pe sfânta econoamă, viitoarea mea soție suferă.

Și cu toții știm cum reacționez atunci când ceva ce-mi aparține are de suferit.

Asta-i tot, handicapatule.

V.

O „proză" cam dură, ce-i drept. Ăsta era stilul lui Baron Spencer Junior.

M-am întins și am simțit cum mă încăleca un trup fierbinte, luptându-se să dea la o parte cearșafurile din mătase bleumarin. Eram înconjurat de așternuturi fine, de trupuri fierbinți și de rotunjimi goale. Lumina soarelui se strecura din belșug prin ferestrele mele panoramice și scălda terasa mea spațioasă, de 92 de metri pătrați — o întindere de gazon verde, care mușca din

zgârie-norii Manhattanului. Razele călduțe îmi mângâiau pielea. Barul instalat în apartamentul meu mă îmbia să-mi pregătesc un cocktail Bloody Mary. Micile canapele de pe terasă, tapițate cu pluș cenușiu și bleumarin, mă implorau să le trântesc acolo pe invitatele mele și să le-o trag în văzul întregului New York.

Pe scurt: dimineața asta era *grozavă*.

Spre deosebire de Vicious.

Mi-am îngăduit să mă răsfăț cu trupurile celor două tipe — Natasha și Kennedy — și să fac ceea ce Dumnezeu ori natura (sau ambele) îmi hărăzise să fac: le-am tras-o la greu.

În timp ce Kennedy, roșcata superbă, îmi presăra săruturi pe gât, croindu-și drum în jos, spre erecția mea, iar Natasha (mica și focoasa profesoară de yoga) mă săruta cu nesaț, eu mă gândeam la ce îmi scrisese Vicious. Era destul de greu să procesez noile informații, dat fiind că aveam o mahmureală zdravănă.

Vasăzică Millie LeBlanc se simțea stresată din cauza cinei de repetiție. Nici nu era de mirare. Millie fusese dintotdeauna o fată ascultătoare și manierată, care voia ca totul să fie perfect și, ca atare, se dădea peste cap să se asigure că lucrurile merg șnur. Era la polul opus față de tipul cu care avea să se mărite. Vicious făcea eforturi să facă viața grea pentru cât mai multă lume, folosindu-se de firea lui mușcătoare și de comportamentul lui îngrozitor.

Dacă Millie era cea mai drăguță persoană pe care o știam — ceea ce, apropo, nu e neapărat o chestie minunată —, Vicious era, de departe, cea mai nesuferită.

Fiindcă fusesem cuplat cu Millie, bănuiesc că, în mod normal, ar fi trebuit să mă gândesc: „Dacă acum aș fi eu în locul lui Vicious?". La urma urmei, aveam douăzeci și nouă de ani, iar Millie fusese singura mea iubită adevărată, deci ceilalți ar fi

putut să presupună, pe bună dreptate, că ea era marea mea iubire, pe care o pierdusem.

Ca întotdeauna, adevărul era atât dezamăgitor, cât și destul de neplăcut.

Nu o iubisem pe Millie în felul ăla spectaculos. O plăceam, dar ceea ce simțeam pentru ea nu era nici înverșunat, nici depravat, nici dement. Țineam la ea și-mi doream să o ocrotesc, dar nu îmi ieșisem din minți din cauza ei, ca Vicious.

Faptul că încă o plăceam, după ce Emilia mă lăsase baltă și o ștersese, lăsându-mi o scrisoare jalnică de despărțire, dovedește limpede că nu am fost sortiți unul altuia. Adevărul era că fusesem oarecum amorezat de Emilia LeBlanc... până când povestea s-a răsuflat.

Uneori îmi zic că îmi plăcuse ideea ca Millie să-mi fie iubită sau că n-am iubit-o deloc. Oricum, un lucru e sigur: cât timp am fost împreună, m-am purtat frumos cu ea. I-am fost credincios. Respectuos. Iar ea, drept mulțumire, și-a bătut joc de mine.

Până în ziua de azi, nu simt că am cunoscut-o vreodată cu adevărat pe fosta mea iubită. A, da, știam anumite lucruri despre ea — de pildă, informațiile alea banale, pe care le citești la tot pasul pe site-urile matrimoniale. Millie avea simț artistic, era timidă și manierată. Însă nu îi știam temerile și secretele. Nu știam ce o ținea trează noaptea, ce anume îi făcea sângele să clocotească și trupul să se înfioare.

O altă latură a adevărului meu neplăcut: nu am vrut niciodată să aflu aceste lucruri decât despre Rosie LeBlanc. Dar Rosie mă detesta, așa că am rămas singur. Mi-am zis că Rosie o să se răzgândească. Nu se putea altfel.

Că tot veni vorba de Rosie, trebuie să știți că nu accepta bani de la Millie sau de la Vicious decât dacă era absolut necesar. Anul trecut, mi-a decorat apartamentul de 2,3 milioane de

dolari cu mobilă de doi bani, la mâna a doua, care în total nu valora mai mult de două sute de dolari. Mă îndoiam că i-aș fi putut schimba părerea cu privire la valoarea lucrurilor și la bani, însă, dat fiind că era vorba de Rosie, eram oricând dispus să încerc.

Așaaaa... Să ne întoarcem la lucrurile cu adevărat importante. La sex!

Tocmai în clipa când Kennedy mi-a luat penisul în gură, dovedind un talent admirabil la sexul oral, cineva a bătut la ușă. Nimeni nu avea voie să pătrundă în clădirea asta dacă nu avea un cod de acces, iar în ultima vreme nimeni nu-mi ceruse codul. Am dedus că la ușa mea era nimeni alta decât domnișoara LeBlanc.

— Dean!

Vocea ei răgușită mi s-a strecurat în fiecare colțișor al corpului. Imediat, erecția mea a crescut și mai mult. Probabil că drăguța de Kennedy a observat, fiindcă strânsoarea buzelor ei a slăbit. Îi simțeam respirația pe coapsă. Natasha s-a oprit și ea. Fetele au rămas nemișcate. Au urmat alte trei bătăi în ușă.

— Deschide! a cerut Rosie.

— E fata aia ciudată? s-a interesat Natasha, încruntată și bosumflată.

I-am confirmat.

— Ea e.

— Tipa mă bagă în răcori, a declarat Kennedy.

— Da! E ciudată! a aprobat prietena ei.

De parcă părerea lor conta!

M-am ridicat în capul oaselor și am tras repede pe mine pantalonii negri, de trening. Nu regretam că nu terminasem partida de sex, fiindcă eram al naibii de nerăbdător s-o văd iar pe piticania de LeBlanc. Mă întrebam de ce venise la mine.

Mi-am ciufulit părul, m-am șters la ochi, ca să alung și ultimele rămășițe de somn, apoi m-am răsucit spre musafirele mele, le-am sărutat dosul palmei și, în timp ce mă îndreptam spre ușa de la intrare, le-am spus:

— A fost distractiv. Ar trebui să repetăm experiența, într-o zi.

Nu aveam să repetăm experiența nici mai târziu, nici altă dată. Ambele știau că, în realitate, le spuneam „adio". Mă exprimasem foarte limpede aseară, când le agățasem într-un bar de mâna a doua, din Manhattan, în care intram atunci când voiam să mă folosesc de prezervativele mele făcute pe comandă. Natasha și Kennedy trăgeau pe nas cocaină de parcă ar fi fost zahăr pudră. Cred că marfa aia costase în jur de un miar. Mă așezasem la bar și schimbasem cu ele ocheade jucăușe, pe urmă îi spusesem barmanului să le ducă fetelor niște băuturi din partea mea. M-au invitat să vin la masa lor și să bem ceva împreună. Eu le-am invitat să mi-o tragă. Din una în alta, un pahar s-a transformat în șapte. Placa asta era veche și începea să mă plictisească.

— Uau! Ce *măgar* ești! s-a stropșit Kennedy.

S-a ridicat din pat. Și-a ridicat rochia de pe podea cu un gest iritat, de parcă biata rochie îi greșise cu ceva.

Pe bune? mi-am zis eu. Aseară, înainte de a chema taxiul care ne dusese la mine acasă, le explicasem răspicat că era vorba de o partidă de sex de o noapte. Rahat! După ce le agățasem într-un bar și flecărisem cu ele despre un film pornografic fetișist, de ce naiba își închipuiseră că aveau să aibă parte de mai mult?

Le-am făcut fetelor cu ochiul, în chip de consolare, pe urmă am pășit în holul luminat de spoturi aurii. Podeaua era din

marmură crem. Pe pereți stăteau înșirate fotografii de familie, în alb-negru, în care lumea zâmbea cu toți dinții.

— Alo, domnu' Nesimțit! Noi aveam o treabă aici! a adăugat Natasha, cu vocea ei ascuțită.

Am deschis ușa, atras iremediabil de unica sursă a libidoului meu uriaș: Bebe LeBlanc. Spiriduşul superb și descreierat.

Rosie purta o pereche de jeanși cumințți, fără tăieturi, și o cămașă albă, simplă, cu toți nasturii încheiați. Pentru ea, era echivalentul unui costum. Își strânsese părul în creștet, într-un coc, iar expresia din ochii ei uriași îmi transmitea că nu era deloc mulțumită. Cu un rânjet, m-am sprijinit de catul ușii.

— Te-ai răzgândit în legătură cu *brunch*-ul? am glumit eu.

— Păi, n-am avut încotro. M-ai amenințat că vrei să discutăm despre mărirea chiriei.

Pentru o secundă, Rosie și-a lăsat privirea să coboare spre abdomenul meu, după care a înălțat-o iar, pironind-o în ochii mei.

Rahat! Chiar asta îi spusesem aseară! Amintirile mele erau cam confuze din cauza alcoolului, marijuanei și sexului.

Făcând un pas în lături, am invitat-o să intre.

Rosie și-a răsucit capul spre mine.

— Am crezut că măcar o să faci cafea, înainte să taberi pe mine și să mă bați la cap despre chirie, a comentat ea, acuzator. Ce vecin primitor am!

Se zgâia la interiorul apartamentului.

Mi-am încrucișat brațele la piept, pe deplin conștient de cât de bine arătam, și mi-am umezit buza de jos cu limba.

— Vrei să fiu un vecin primitor? O să-ți cumpăr micul dejun din patiseria de la parter și, ca desert, o să-ți fac cadou câteva orgasme. Iar dacă vrei, pot să tabăr pe tine în pat.

— Trebuie să încetezi cu avansurile astea.

Glasul ei era plat.

A trecut pe lângă insula de bucătărie uriașă, alb cu gri. Bucătăria era plină de aparatură din inox sclipitor. Rosie s-a trântit pe un scaun și s-a uitat urât la cafetiera mea goală, de parcă aparatul săvârșise o crimă.

— De ce să încetez? am tachinat-o eu, în vreme ce pregăteam cafeaua.

De ce să nu-i mai fac avansuri lui Rosie LeBlanc? La urma urmei, era liberă. Îi dăduse papucii fostului iubit — doctorul ăla plicticos. Acum aveam cale liberă și plănuiam să mă joc cu ea până când Rosie urma să capete julituri pe spate, de la atâta tăvăleală pe covoare.

De fapt, ăsta a fost primul meu gând când l-am văzut pe ratatul ăla mutându-și catrafusele din apartamentul ei. Din apartamentul *meu*.

Înainte ca lacrimile de pe perna ei să se usuce, o să i-o trag fostei tale iubite și o să-i placă atât de mult, că o să mă implore s-o facem iar și iar.

Acum, așezată în bucătăria mea, Rosie a primit cu nesaț cana plină cu cafea fierbinte pe care i-am întins-o. După ce a luat o înghițitură, a închis ochii și a gemut de plăcere. Da, ați auzit bine: a *gemut*. Rahat! Voiam ca ăsta să fie noul sunet de apel al mobilului meu. Pe urmă a deschis ochii. Răspunsul ei a turnat o găleată de apă rece peste fantezia mea:

— Pentru că deja ți-ai înmuiat cârnăciorul în sosul familie mele și, cu toate că toată lumea vrea să știe rețeta secretă a sosului, mă tem că tu n-o s-o afli.

— Îmi place de mor când îmi vorbești murdar în termeni culinari, am comentat eu.

M-am apropiat de insulă și mi-am sprijinit antebrațele de blat. Am țintuit-o pe Rosie cu o privire lacomă.

— Mda, îmi dau seama de ce. Noi, fetele LeBlanc, suntem Coca-Cola, iar tu te mulțumești să bei o porcărie de suc de mâna a șaptea, mi-a întors-o Rosie, aruncând o privire în direcția dormitorului meu.

Am izbucnit în hohote de râs. Chiar dacă n-ar fi recunoscut niciodată cu voce tare, judecând după roșeața care-i colora obrajii, știam că nu-i scăpaseră mijlocul meu tonifiat și îngust, brațele brăzdate de vene, abdomenul plat și musculos, pectoralii mei bine lucrați.

— Te vreau, i-am zis eu simplu, direct.

Mă simțeam un pic vulnerabil, fiindcă spuneam adevărul: chiar o doream.

— Și pe soră-mea ai vrut-o. Ai de gând să faci sex cu toate femeile din arborele nostru genealogic? Vrei să-ți scot la imprimantă o listă?

— Chiar te rog, i-am servit-o eu, împrumutând ceva din obrăznicia ei. Dar bănuiesc că tu ai fi de-ajuns să-mi dai de furcă.

— Ești prea căpos, a spus Rosie, tușind, după care a mai luat o gură de cafea.

Fata asta tușea din două în două minute.

— Da, nu duc lipsă la capitolul încăpățânare. De altfel, nu duc lipsă la niciun capitol.

Am rânjit mai larg și mi-am privit pantalonii, cu subînțeles. Eu și Rosie eram încleștați într-o luptă a voințelor. Mie îmi convenea, fiindcă aveam să câștig bătălia. Întotdeauna obțineam ce voiam. Iar în clipa asta, ceea ce doream stătea în fața mea, așteptând să audă verdictul meu despre mărirea chiriei.

Kennedy și Natasha s-au ivit în hol. Erau colege de apartament, deci nu m-am mirat când Natasha i-a spus celeilalte că Uberul pe care îl comandase avea să ajungă peste trei minute.

Era o mișcare înțeleaptă să facă economie, împărțind mașina. Tipele astea trebuiau să aibă grijă la cheltuieli, după ce trăseseră pe nas o cantitate de cocaină al cărei preț era echivalentul chiriei lor pe o lună. Bravo lor!

Le-am făcut cu mâna.

— Pa, fetelor!

— Pa, nesimțitule! mi-a răspuns Kennedy.

Apoi a azvârlit spre mine unul dintre pantofii ei cu toc. Mișcarea asta era demnă de un jucător de fotbal. Mai că-mi venea să fluier admirativ. M-am ferit, evitând impactul. Pantoful roșu a zburat prin aer, a trecut pe lângă umărul lui Rosie și mi-a lovit frigiderul.

Lovitura a lăsat o mică îndoitură în metal.

Emanând valuri de indiferență, Rosie a sorbit alene din cafea și a comentat:

— Mmmm... Ce buuun...

Nu se referea la cafea. De fapt, se bucura să asiste la consecințele faptului că eram o curvă masculină. Dar, pe de altă parte, scosese iar micul ei geamăt atâțător.

Rosie LeBlanc, să-nceapă bătălia! mi-am zis în sinea mea. *O să te înșfac de păr și-o să te corup. Nici prin cap nu-ți trece ce ți se pregătește.*

— Scumpo, hai să trecem la subiect. Vinerea asta o să zbori cu mine, până la Todos Santos.

Am luat o lingură din pudra mea cu proteine din grâu și am amestecat-o cu lapte degresat. Dacă vrei să arăți la fel de bine ca mine, nu-ți permiți să te îndopi cu *junk food*. Puneam osul la treabă, indiferent de eforturi și pretutindeni: în sala de sport, la birou și acasă, în Todos Santos, unde eram fiul drăguț și perfect. În viața mea, totul era calculat. Munceam din greu ca să obțin ce voiam. N-o luam pe scurtături. Un lucru valabil încă din

copilăria mea. Ceilalți — Rosie, sora ei, prietenii mei — mă considerau un nemernic norocos, care se născuse cu o grămadă de privilegii și care nu trebuia să miște un deget și nu era nevoit să muncească. Nu mă deranja să-i las să creadă minciuna asta. Nu strică să fii subestimat.

Lângă insula de bucătărie, Rosie s-a foit pe scaunul înalt, de bar. Știam că avea să se opună. Deși bolnavă, fata asta era aprigă.

— Millie m-a rugat să vin de vineri. Diferența de preț dintre biletul de vineri și cel de sâmbătă e de două sute de dolari. Omule, e numai o cină de repetiție. Nu-i ca și cum o să lipsesc de la nuntă.

Da, nunta propriu-zisă era planificată să aibă loc duminică, însă majoritatea prietenilor apropiați — Jaime, Trent, eu — stabiliseră să vină cu avionul la Todos Santos încă de vineri. Aveau să rămână acolo o săptămână și jumătate, participând la cina de repetiție, la petrecerea burlacilor, respectiv a burlăcițelor, și la nuntă. Noi alcătuiam un grup unit, chiar anormal de unit. De fiecare dată când se ivea ocazia să petrecem timp împreună, profitam de prilej. Rosie alesese să fie strâmtorată. Sora ei urma să se mărite cu unul dintre cei mai bogați tipi din Statele Unite ale Americii. Apreciam că Bebe LeBlanc nu era genul de fată-lipitoare, care profită de banii altora. Într-adevăr, locuia într-un apartament luxos, pentru care plătea o chirie de nimic, și altcineva achita medicamentele de care Rosie avea nevoie, dar muncea din greu pentru toate celelalte lucruri. Și, *pe lângă asta*, de trei ori pe săptămână își făcea timp să schimbe scutece murdare și să întâmpine vizitatorii, într-un spital de copii. Fata asta merita să alerg după ea.

— Ești domnișoara de onoare, i-am adus eu aminte.

În timp ce agitam recipientul cu shake-ul meu de proteine, m-am răsucit spre invitata mea și mi-am sprijinit șoldul de

blatul insulei. Știam că bicepsul meu flexat era proeminent și că se mișca încolo și-ncoace, ca o minge de tenis. Ochii ei nu-mi slăbeau brațul. Rosie și-a lins buzele și a clătinat din cap. Probabil voia să-și alunge din minte imaginea brațului meu musculos plesnind-o peste fund.

— Înțeleg importanța rolului meu, m-a asigurat Rosie. Sunt perfect capabilă să merg în linie dreaptă pentru două minute, încălțată cu pantofi incomozi, în timp ce țin trena rochiei lui Millie. Îți dai seama că asta-i tot ce am de făcut, nu?

— Și cu petrecerea burlăcițelor cum rămâne?

Mi-am trecut palma peste abdomenul meu gol, în speranța că Rosie avea să geamă din nou sau să-și lingă iar buzele. Am dat pe gât shake-ul care, conform etichetei, ar fi trebuit să aibă gust de caramel și de prăjituri. În realitate, „aroma" era oribilă.

— Ce-i cu petrecerea? a întrebat ea bățos, studiindu-mi fața.

— Cine o organizează? Nu voi, domnișoarele de onoare?

— M-am ocupat, n-avea grijă! Petrecerea o să fie beton. De ce întrebi? Tu organizezi petrecerea burlacilor, pentru Vicious?

S-a aplecat spre mine, iar mișcarea i-a scos sânii la înaintare. Am mormăit. Scula mi se îmbățoșase pe sub pantalonii de trening.

Cei din afara cercului nostru își închipuiau că eu și Vicious nu ne înțelegeam, dar, de fapt, prietenia noastră era trainică. În comparație cu legătura existentă între ceilalți băieți, era diferită — și totuși trainică.

— Da, eu și Jaime facem planul pentru petrecerea burlacilor. O să petrecem un weekend în Vegas.

— Cât de sofisticat! a comentat Rosie, cu un zâmbet sarcastic.

— Mda, păi, ne-a trecut și nouă prin cap să ne băgăm picioarele și să nu apărem la cina de repetiție a prietenului nostru,

dar pe urmă tu ne-ai furat ideea. Ia zi, ce te-a apucat de nu vrei să vii la cina aia? Te-ai ofticat că soră-ta mai mare se mărită?

Rosie s-a răsucit imediat pe scaun, în direcția mea, iar când i-am văzut chipul, mi s-a strâns inima. *Bravo, cretinule!* m-am felicitat în sinea mea. Rosie pălise. Cuvintele mele o afectaseră.

— Tacă-ți fleanca, Ruckus! Pur și simplu mă întrebam dacă planul meu pentru petrecerea burlăcițelor e destul de bun. Mă gândeam să fie o petrecere în pijamale sau ceva asemănător. Cu un *playlist* special.

Privirea ei era ușor șovăitoare și parcă îmi cerea părerea. O chestie absolut neobișnuită pentru micuța LeBlanc. De regulă, Rosie era foarte sigură pe sine. Mă simțeam ca naiba fiindcă, din cauza mea, siguranța asta se clătinase.

— Deci așa... O petrecere în pijamale.

Am pășit pe lângă ea. Degetele mele i-au atins ușor talia, intenționat. *Sigur, doar din întâmplare.*

Am încheiat:

— Millie nu e o tipă pretențioasă. Nu văd de ce nu i-ar plăcea ideea ta.

— Tu organizezi o petrecere în Las Vegas. Acum, trebuie să vin cu ceva pe măsură, s-a lamentat ea, turnându-și o a doua cană de cafea, fără să-mi ceară permisiunea.

— Vrei să fii o soră bună? Poți începe prin a accepta afurisitul de bilet de avion pe care o să ți-l cumpăr.

Rosie a oftat din rărunchi și mi-a răspuns cu accentul ei sudist, tărăgănat:

— Încă o dată, răspunsul e „nu". Nu vorbim aceeași limbă? Nu prea vorbesc Nesimțeala, dar o să-ncerc, a mormăit ea.

— Vicious a vorbit serios când a zis să mă însoțești. Altfel, are de gând să vină personal încoace și să te târască până în

Todos Santos. Eu sunt varianta cea mai puțin nesuferită, Bebe LeBlanc. Vii cu mine, am insistat eu.

Cu toate că nici Millie, nici Vicious nu meritau să le fac vreo favoare, mă bucuram sincer pentru ei. Încă și mai mult mă bucura perspectiva de a petrece o săptămână cu Bebe LeBlanc. De mult timp visam la fundul ei rotund și apetisant. Venise timpul să pun mâna pe el — și la propriu, și la figurat.

Rosie și-a întors privirea în altă parte și a încrucișat brațele la piept, ca un copil încăpățânat.

— Nu vin.

— Ba vii, i-am întors-o eu. Ai face bine să-ți pregătești, naibii, bagajele, fiindcă avionul pleacă vineri dimineață. Pe amândoi ne așteaptă o săptămână plină.

A clipit, fără să răspundă.

— Hai să facem un târg, i-am propus eu.

M-am apropiat mult de ea, cu coatele sprijinite de blatul insulei. Rosie mi-a imitat poziția, venind spre mine. Stăteam față în față. Deși Rosie încă n-o știa, noi doi păream două ființe sculptate din aceeași piatră. Făcute una pentru cealaltă. Încă un lucru pe care spiridușul LeBlanc nu-l știa: curând, foarte curând, aveam să-mi pun teoria la încercare și să verific dacă eu și ea ne potriveam.

— O să te duc în bârlogul diavolului, fiindcă e musai să vii.

Știam prea bine cât de nesuferit putea fi Vicious.

— Dar o să fiu pe-aproape, în caz că ai nevoie de ceva. Gândește-te la propunerea mea. E o ocazie bună să ne cunoaștem, am adăugat, cu un zâmbet ce-mi scotea la iveală gropițele.

— Nu vreau să te cunosc. Deja știu o grămadă de lucruri despre tine. Și nu-mi place nimic din ce-am aflat. Dacă n-ai de gând să discutăm despre chirie, o să plec.

I-am ignorat replica.

— Vino cu mine în Todos Santos.

La naiba, cât de încăpățânată era! Oare de ce mă excita așa de mult treaba asta? Poate fiindcă în preajma mea majoritatea femeilor se purtau altfel decât se purta Rosie. Erau manierate, super-amabile și jucăușe. Trei atribute pe care nu se putea spune că Rosie le avea.

— Las-o baltă, a mormăit ea, sărind de pe scaun.

— Rosie...

În tonul meu se strecurase o undă de avertisment.

— *Dean...*

Era rândul ei să mă maimuțărească.

Și-a dat ochii peste cap.

— Te rog să mă anunți înainte de sfârșitul lunii cu cât îmi mărești chiria. Dacă n-o să-mi permit s-o plătesc, trebuie să-mi caut alt apartament.

S-a dus apă la ușă, pe care mi-a trântit-o în nas. Nici n-am apucat să-i zic că nu urma să-i măresc chiria — cu condiția să mă însoțească în Todos Santos.

Nicio problemă. Atât timp cât lucrurile mergeau cum voiam eu, eram răbdător.

Până la urmă, Bebe LeBlanc avea să cedeze în fața mea.

Mă săturasem s-o las să irosească timpul nostru.

Capitolul 3

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Să urc într-un autobuz a cărui rută n-o cunosc. Să merg spre casă pe traseul mai lung. Să observ cum simțurile mele se ascut, pe măsură ce corpul meu devine tot mai atent la necunoscut.

— Ce *playlist* beton, *chica*! m-a lăudat prietena mea cea mai bună.

Era într-o miercuri, la o săptămână după discuția din apartamentul lui Dean, iar eu tocmai conectasem USB-ul meu la laptopul cafenelei *The Black Hole*.

Creasem un *playlist* lung de opt ore, cu cele mai mișto melodii. Ca de fiecare dată când intram în tură. Lume din tot New Yorkul venea în cafeneaua asta, ca să-mi asculte *playlist*-urile. Clienții ziceau că le ofeream atmosfera cartierului Williamsburg[1], fără să fie nevoiți să părăsească Manhattanul. De la electric-pop franțuzesc până la anarho-punk și rock britanic vechi, selecțiile mele erau ca un milkshake bun: adunau pe toată lumea în cafe-

[1] Cartier din Brooklyn, în New York, cunoscut pentru cultura sa *hipster* și pentru viața de noapte diversă.

neaua asta și îi convingeau să plătească cinci dolari pentru un *latte* mic. Toți aveam de câștigat.

— Mersi, scumpo!

Am început să șterg tejgheaua pentru a nu știu câta oară în dimineața asta. Deși boala mea mi-ar fi permis să nu muncesc, fiindcă îmi afecta viața atât de mult, alesesem să lucrez. Când eram ocupată, situația mea parcă nu mai părea la fel de împovărătoare. Munca era un dar de la Dumnezeu deoarece, atunci când ai o boală ca a mea, știi că e foarte posibil ca zilele să-ți fie numărate.

În fundal răsuna cântecul *I'm Shipping Up to Boston*, al trupei Dropkick Murphys. Elle își sprijinise coatele de tejghea, iar picioarele ei se mișcau în ritmul melodiei.

— Ce mai face vecinul tău mortal? s-a interesat ea. E tot mega-bogat?

— O, da. Și tot mega-nesimțit, i-am răspuns, tușind.

Aș fi vrut ca prietena mea superbă, blondă și plină de rotunjimi să nu-l fi întâlnit pe Dean cu o lună în urmă, pentru câteva secunde. Nu cred că el observase prezența Ellei. Intrase în lift, alături de noi două, și mă întrebase dacă voiam să-l însoțesc. Când l-am întrebat unde, mi-a dat un răspuns obscen. O, da, Elle îl observase. Iar vestea că Dean era unul dintre directorii enormei companii de investiții Perfect Finance pusese capac. De atunci încoace, Elle mă pisa mereu cu întrebări despre Dean.

— Pe noi nu ne deranjează asta, a spus prietena mea, fluturând din mână.

Elle ignora câțiva clienți disperați, așezați la o masă. Îi făcuseră semn acum o sută de ani, să le aducă nota. Oamenii ăia ar fi putut să danseze pe mese, că Elle tot nu i-ar fi băgat în seamă. Pe cât de extraordinară era Elle ca om, pe atât de nepricepută era în rol de chelneriță. Am pregătit nota de plată, m-am dus la

clienți și le-am înmânat-o, împreună cu niște prăjituri cu cremă de lămâie, din partea casei. Apoi m-am întors la Elle. Deși eu eram *barista* și notele de plată nu intrau în atribuțiile mele, o ajutam mereu pe Elle.

— Vrei să spui că *pe tine* nu te deranjează, i-am întors-o eu. Dean încearcă să mă convingă să zburăm împreună spre Todos Santos vineri, nu sâmbătă. Iar eu nu vreau.

Îmi ronțăiam buza de jos, cu gândul la mami și la tati. Până acum, nu îi povestisem Ellei despre conversația mea cu Dean. Fusese plecată toată săptămână la părinții ei, în Nebraska. Nu-mi plăcea gândul de a-i împuia capul cu problemele mele personale și de a-i strica vacanța.

— A, nu! Nici să nu te gândești!

Elle a dat amenințător din deget, iar ochii ei i-au studiat iute pe cei doi tipi care tocmai intrau în cafenea. Bieții de ei! Chiar se așteptau ca prietena mea să-i servească...

— Părinții tăi sunt o pacoste, mi-a adus aminte Elle. Iar maică-ta te bate mereu la cap. Pe deasupra, încă nu au aflat că te-ai despărțit de Darren. Corect?

Corect.

Faptul că ai mei erau pisălogi nu era singura problemă. Pe lângă asta, trebuia să stau în preajma lui Vicious și a lui Dean, două dintre persoanele care îmi displăceau cel mai mult. Mai mult ca sigur, săptămâna următoare avea să fie o provocare. Am schimbat subiectul, ca să nu mai fiu tentată să-mi plâng de milă.

— Trebuie să schimb planurile pentru petrecerea burlăcițelor. Am nevoie ca evenimentul ăsta să fie beton, cu un strop de strălucire. Ai vreo propunere pentru mine?

Am scos capacul unui recipient cu prăjiturele cu ciocolată, am luat două și mi le-am vârât în gură.

Te rog, să nu zici Vegas! Te rog, nu Vegas! Te rog, te rog, nu Vegas! mă rugam în sinea mea.

— Da. Las Vegas.

Elle a schițat un gest teatral și a continuat:

— Ai putea organiza un tur al destrăbălării, în Orașul Viciilor. Stripperi, mult alcool, un concert de-al lui Britney Spears. Pe scurt, toate plăcerile vinovate.

Am gemut exasperată și mi-am izbit fruntea de tejghea.

Banii nu erau o problemă. Dacă îi spuneam lui Vicious despre Vegas, ar fi pus la bătaie orice sumă de care aș fi avut nevoie pentru petrecerea burlăciței. Chiar dacă o călătorie în Las Vegas însemna mai puțin timp petrecut cu mama și mai mult timp în compania lui Millie, o petrecere în Vegas tot nu se potrivea cu stilul meu.

— Alte idei mai ai? am întrebat-o pe Elle.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Mai degrabă m-aș fi lăsat convinsă să intru într-o peșteră plină cu vampiri înfometați decât să petrec timp, de bunăvoie, în același cartier din Vegas cu vestiții HotHoles din Todos Santos — cei mai buni prieteni ai mirelui. Cu atât mai puțin când era vorba despre Dean Cole. Faptul că se dădea la mine constant și bătea apropouri cu tentă sexuală mă călca pe nervi.

— *Chica*, sincer vorbind, cea mai bună alegere e Las Vegas, a zis Elle. Altfel, ai putea face chestiile obișnuite pentru petrecerile burlăciților: organizezi o petrecere având ca temă vibratoarele — dar mai bine te lași păgubașă, fiindcă e jalnic — ori plănuiești un weekend în Cabo. Hei, gata! Domnișoara de onoare nu mai are voie să dea iama în carbohidrați.

Văzând că voiam să mai iau o prăjitură, Ella a acoperit borcanul cu palma și a clătinat din cap, a dojană.

— Și ține minte: nu fi o Annie!

M-am încruntat, nedumerită.

— Cine?

— Știi tu. Annie, din filmul *Bridesmaids*. Să nu le lași pe celelalte domnișoare de onoare ale lui Millie să te eclipseze. O să regreți toată viața.

Mă cam îndoiam. Millie nu avea mulți prieteni. Eram singura ei domnișoară de onoare. Slavă Domnului că așteptările ei erau destul de scăzute!

— Mersi de pont, am pufnit eu ironic.

— Cu plăcere. Să nu pomenești nimănui că ți-am zis despre Annie. Când aveam șaisprezece ani, am pierdut un pariu și a trebuit să jur că n-o să mă mai uit la comedii romantice. Mi-am încălcat jurământul de câteva sute de ori.

Am râs. Când te aflai în preajma Ellei, era imposibil să nu te amuzi.

— Vorbesc serios, Rosie. Ar fi perfect să organizezi petrecerea în Vegas. Nu te gândi la ce ți-ar plăcea ție. Gândește-te la Millie. Săptămâna următoare, ea trebuie să fie în centrul atenției. Același lucru e valabil și pentru invitația vecinului tău de a ajunge mai devreme în Todos Santos.

Nu îmi convenea deloc când Elle avea dreptate.

Am aruncat o privire la ceas și am constatat că, peste jumătate de oră, trebuia să scot la plimbare câinele unui vecin, iar în perioada asta a anului, metroul newyorkez era înțesat de turiști, deci trebuia să mă grăbesc să plec de aici.

— Mâncăm niște *sushi* diseară? am îmbiat-o pe Elle.

— Eu o să mănânc *sashimi*. Vreau să fiu slabă în vara asta.

După o clipă, prietena mea s-a încruntat, de parcă i-ar fi venit o idee.

— Pe cine o să inviți la petrecerea burlăciței? Parcă sora ta nu stă prea bine la capitolul socializare.

Puțin spus! În afară de Sydney, prietena ei din liceu, care rămăsese în Todos Santos, și o tipă mai în vârstă, pe nume Gladys, care o ajutase să-și pună la punct galeria de artă din L.A., Millie nu prea se vedea cu nimeni. Mi-am făcut de lucru cu cănile de cafea de pe tejghea și am clătinat din cap, prefăcându-mă dezamăgită.

— Uită-te la tine, cum cerșești o invitație la petrecere! am comentat eu. În ce hal a ajuns lumea în ziua de azi!

— Dacă nu-ți place lumea noastră, n-ai decât să te muți pe altă planetă. Dar, că tot veni vorba de invitație...

Elle a ridicat triumfător un pumn în aer.

— ... mergem la Las Vegas! Bate cuba!

— Să bat cuba? Nu, mersi! Mi-am luat porția de jenă pe ziua de azi, am tachinat-o eu.

— Vecinul tău sexy o să fie și el în Vegas? Pare genul de tip care dă petreceri bestiale.

— Da, o să fie și el, am răspuns eu, agasată.

Dar mi-am dat seama că nu simțeam doar iritare la gândul că Ruckus avea să fie în preajma mea.

Eram și entuziasmată.

Doar un pic. Îndeajuns încât inima mea să facă o tumbă.

Reacția asta ar fi trebuit să mă facă să intru la bănuieli. Toată lumea că știe că, după ce faci o tumbă, urmează aterizarea.

☆ ☆ ☆

— Colton, nu mă interesează! O să-i trântim un proces imediat, ca să fim siguri că nu are ocazia să mai cumpere în plus inainte să facem cercetări. Ai priceput? Colton? Colton! Rahat!

Ah, la naiba!

I-am auzit vocea prea târziu, așa că n-am apucat să ies în fugă din lift. A întins un braț și a împiedicat ușile ascensorului să se închidă.

Dean a pășit înăuntru. Purta un costum bleumarin, din trei piese, și avea un zâmbet arogant. Cu o mână își apăsa mobilul de ureche, iar cu cealaltă lărgea nodul cravatei din mătase vișinie.

— Salut, LeBlanc! a susurat el seducător, încheind apelul.

L-am ignorat. Îmi țineam ochii ațintiți asupra cifrelor care indicau numerele etajelor.

Din spate, Dean s-a înghesuit în mine și s-a aplecat la urechea mea.

— Ți se întăresc sfârcurile de fiecare dată când altcineva intră cu tine în lift sau asta-i doar pentru mine?

La dracu'!

Instantaneu, ochii mei au coborât spre tricoul meu negru. Mi-am amintit cu oroare că pe sub tricoul ăsta purtam un sutien subțire, care abia dacă-mi susținea sânii.

— Am glumit. În orice caz, acum am aflat că ai motive să-ți faci griji.

Dean a chicotit batjocoritor.

Idiotule!

— Ce mai vrei? am mârâit eu.

— Pe tine, în patul meu, jucându-te cu testiculele mele, în timp ce eu îți sug sfârcurile până la sânge. Și, poate, să-mi faci un lucru manual. Evident, doar ca aperitiv. Felul principal o să fie mult mai mișto. O să te convingi personal.

Ce mama naibii! Mi se umeziseră chiloții.

Liftul a scos un sunet. Când s-au deschis ușile, am țâșnit în hol, am deschis violent ușa de la intrare și mi-am aruncat cheile într-un bol pe care îl făcuse mama, la cursul ei de olărit. Bolul

ar fi trebuit să reprezinte nu știu ce animal egiptean; în schimb, aducea cu o maimuță care plângea. Mi-am azvârlit sandalele din picioare și am intrat desculță în bucătărie. Am deschis ușa frigiderului și am luat sucul de portocale. Am băut direct din sticlă. Abia când m-am șters cu mâna la gură am observat că Dean era în bucătăria mea, pironindu-mă cu ochii lui incredibil de verzi.

A plescăit din buze, satisfăcut.

— Hai să vorbim despre chirie. Ascultă-mă puțin, în loc să faci o altă criză de nervi. Vreau să-ți fac o ofertă bună.

— Zi odată câți bani vrei! Așa-zisele tale oferte o să-ți aducă în curând un proces pentru hărțuire sexuală, l-am prevenit eu.

Dean a rânjit. Mobilul lui a început să bâzâie. S-a uitat la ecran și s-a încruntat, umflându-și nările. A ignorat apelul și s-a uitat din nou în ochii mei.

— Nu e hărțuire fiindcă, evident, ești interesată.

M-am abținut să-i răspund. M-am dus la chiuvetă și am început să mă spăl pe mâini, ca să mai trag de timp.

— *Rosie-Gândăcel*, e timpul să-ți faci bagajul pentru Todos Santos.

M-am înfiorat când am auzit porecla pe care mi-o dăduse tata rostogolindu-se de pe buzele lui Dean.

— Chiar așa? am contraatacat eu. O să urc în avion sâmbătă seara. Asta scrie pe biletul meu de avion.

— Dar nu asta scrie pe biletul pe care o să-l folosești, mi-a trântit-o el.

Și-a sprijinit mijlocul de chiuveta mea. Mă dezbrăca din ochi. Telefonul lui a încetat să bâzâie, dar zgomotul a reînceput aproape imediat, făcând ecranul să se lumineze. Din nou, Dean a ignorat apelul.

— Plecăm vineri dimineață, la prima oră. Vineri — adică mâine.

— Nu merg cu tine.

Dean a chicotit și a clătinat din cap, de parcă avea de-a face cu un cățel adorabil și prostuț.

— Vrei să pariem că mergi?

Am dat din umeri.

— De ce nu? Hai să pariem pe bani. Nu stai deloc rău la capitolul ăsta.

— Nu stau rău la niciun capitol, după cum am mai stabilit.

Dean s-a desprins de chiuvetă și s-a oprit îndeajuns de aproape de mine încât să-i simt mirosul, însă fără să-l pot atinge. Nu prea aproape, dar destul de aproape ca acel fior pe care îl cunoșteam atât de bine să-mi cutreiere spinarea.

Era adevărat: după atâția ani, Dean încă avea efectul ăsta asupra mea: senzația neplăcută că nu mai eram stăpână pe mine și că nu-mi mai puteam controla cuvintele. Nici faptele. Dean stătea în spatele meu. A întins un braț și mi-a dat deoparte o șuviță de păr de pe ceafă. Pielea mi s-a făcut ca de găină.

Pe urmă s-a aplecat și mi-a susurat la ureche:

— Pe piața imobiliară, apartamentele precum ăsta, în care locuiești tu, se închiriază cu opt mii de dolari pe lună. Tu îmi plătești o sută de dolari. Domnișoară LeBlanc, chiar e nevoie să-ți aplic același standard de chirie care li se aplică tuturor newyorkezilor?

În tonul lui nu era pic de amenințare. Calibrul de ticăloșie al lui Dean „Ruckus" Cole era cu totul diferit de cel al lui Baron „Vicious" Spencer. Dean îți putea întoarce viața cu susul în jos cu zâmbetul pe buze. Din acest punct de vedere, el era Jokerul. Plămădit dintr-o combinație de încredere în sine, aroganță, corp superb și o avere fabuloasă, în care fusese amestecat un strop de

nebunie. Însă nebunia asta era îndeajuns de multă încât puteai fi convins că, atunci când Ruckus spunea ceva, vorbea serios.

Trăia din plin, aruncându-se cu capul înainte, uneori nesăbuit, asumându-și riscuri.

Am înghițit în sec. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam c-o să-mi sară din piept. O exaltare irezistibilă mă umplea. Dintotdeauna, mă ținusem la distanță de oamenii ca Dean Cole. Eu eram Scufița Roșie, care arunca o privire către lupul cel rău, își spunea că nu merită osteneala să aibă de-a face cu el și apoi făcea stânga-mprejur și fugea cât o țineau picioarele.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine, Dean mă învățase să procedez așa.

Darren era genul de tip care-mi plăcea: arătos, dar într-un fel timid și rezervat. Era student la Medicină. Făcuserăm cunoștință în cafeneaua *The Black Hole*, când el intrase să comande un ceai.

În clipa asta, când Dean stătea așa de aproape de mine, nu știam ce să fac sau cum să mă port. Aveam senzația că mâinile mele îmi fuseseră lipite de corp; îmi păreau grele și străine. Știam ce ar fi curmat senzația asta: să-l ating pe Dean. Însă nu voiam să o fac.

— Fă-ți. Naibii. Bagajul! a rostit el apăsat.

Aveam senzația că tipul era de-a dreptul excitat.

— Dacă Vicious o să fie nevoit să vină la New York ca să te ducă la Todos Santos, o să-mi facă capul calendar. Vezi tu, Bebe LeBlanc, nu-mi place să-mi complic viața.

Și-a încolăcit pe un deget o șuviță de-a mea. În ochii lui scânteia dorința. Atingerea ușoară mi-a stârnit fiori pe spate și pe pielea capului; de acolo s-au răspândit în tot corpul, ca o undă de șoc.

Ce dracu' se-ntâmplă aici și de ce permit să se întâmple?

Vecinul meu a continuat:

— O viață fără complicații înseamnă să n-am nici iubite, nici parteneri de afaceri dubioși, nici vecine urâcioase. Iar în clipa asta, ești o complicație pentru mine Nu-mi face plăcere, dar, dacă trebuie să aleg între a te enerva pe tine și a-l enerva pe tâmpitul de Vicious, cred că știi ce o să aleg.

— Doamne, cât de tare te urăsc!

Am expirat lung, iar plămânii mei au început să hârâie, aducându-mi aminte că trebuia să-mi potolesc inima.

Faptul că stăteam atât de aproape de Dean era ca și cum aș fi fost într-un *roller coaster* în plină goană. Și-a apăsat trupul de al meu, iar buzele lui mi-au atins pielea gâtului, sub ureche, în locul ăla erotic, la granița dintre poftă trupească și suflet.

— Vicious spune că cele mai tari partide de sex sunt alea cu o persoană pe care o urăști, m-a informat Dean. Ce-ai zice să-i punem teoria la încercare?

Am pășit în lături, desprinzându-mă de el, și i-am spus:

— Ce-ai zice să te duci dracului?

Însă nu avea rost să mă mai opun. Dean urma să-și pună amenințarea în aplicare, iar cea mai nasoală chestie era că nu-l puteam opri. Știam că greșeam. Știam că trebuia să accept biletul de avion pe care mi-l oferea. O expresie sumbră i-a fluturat pe chip. Întunecimea aceea fusese dintotdeauna prezentă în Dean, însă, aparent, doar eu o observam.

A gesticulat în direcția mea cu mâna în care ținea mobilul, a răspuns la telefon și m-a prevenit:

— Încă n-am terminat. Mă-ntorc imediat.

În sfârșit, a răspuns!

Era deja al treilea apel.

Dean a dispărut în hol. Eu am rămas pe loc, neștiind ce să fac.

— Bună, Domnișoară Lipitoare! Cu ce te pot ajuta? Dacă-mi aduc bine aminte, ți-am zis să nu mă mai suni. Ce mai e?

După o pauză scurtă, Dean a continuat:

— Dragă Nina, uite care-i treaba: dacă bați din picior, nu înseamnă că o să vin într-un suflet, să-ți scap pielea. Ți-ai făcut-o cu mâna ta. Acum, n-ai decât să suporți consecințele. Nu e treaba mea. Absolut deloc! Nu. Mă. Privește.

Vocea lui era nespus de înverșunată.

Am tresărit auzind cât de nervos era. Ceva cu totul neobișnuit pentru firea lui Dean. Tonul lui trezea în mine o emoție străină, pe care nu o asociasem niciodată cu Ruckus. Teamă. Dean nu se enerva niciodată și nici nu își pierdea firea. Era cel mai puțin impulsiv dintre cei patru HotHoles. Se supăra foarte rar și nu-mi amintesc să-l fi auzit ridicând tonul decât pe terenul de fotbal. Chiar și câteva minute mai devreme, când strigase la Colton, fusese ironic, amuzat.

M-am lipit de perete. Trăgeam cu urechea, fără nicio rușine.

— Nu vin în Birmingham, a declarat Dean.

Birmingham? Adică în Alabama? Crezusem că eram familiarizată cu viața lui Dean, însă, evident, avea multe secrete.

— Chiar și faptul că te ascult acum e de tot rahatul. Propunerea ta e, în cel mai bun caz, jignitoare. Și în cel mai rău caz, al dracului de demență. Ai avut la dispoziție ani de zile să îndrepți lucrurile și să mă lași să-l văd. Nina, vorbesc serios! Să-mi ștergi numărul de telefon din agendă. Scutește-ne pe amândoi să pierdem timp și bani.

Trăgând în piept o gură uriașă de aer, Dean a încheiat apelul. Deodată, pumnul lui a izbit peretele care ne despărțea. Aproape că m-a asurzit. Clar că o meritam, fiindcă trăgeam cu urechea. M-am răsucit iute pe călcâie și m-am grăbit să mă îndepărtez de perete.

Îmi venea destul de greu să mă prefac că aveam treabă în bucătărie, mai ales când simțeam valurile de furie care emanau dinspre Dean. Am scos niște legume din frigider și am luat un cuțit. Cu inima cât un purice, m-am prefăcut că-mi pregătesc o salată. Cu coada ochiului, am văzut silueta înaltă a lui Dean apărând în bucătărie. A părut mirat că încă eram aici, de parcă uitase de prezența mea. Dar apoi s-a relaxat și a arborat din nou zâmbetul lui arogant. Trăgând de nodul cravatei, s-a apropiat de mine.

— Gagica ta de-o noapte a luat-o razna? l-am întrebat, în timp ce tăiam un castravete.

— Cam așa ceva, a mormăit el, ciufulindu-și părul minunat. Unde rămăseserăm?

— Tocmai mă șantajai.

— Așa! Să fii gata mâine-dimineață! Cu tot cu bagaje, cu țoale și cu tupeu. De fapt, lasă tupeul deoparte. Ba nu, păstrează-l. Îmi place că ești așa de plină de energie. Pur și simplu ai nevoie s-o folosești într-un loc mai potrivit. Știu exact unde!

Mi-a făcut cu ochiul și, de parcă aveam nevoie de lămuriri, a adăugat:

— În patul meu.

Capitolul 4

Dean

Oare douăzeci de mii de dolari sunt o grămadă de bani? O sumă măricică? Una neînsemnată? Răspunsul depinde de omul pe care îl întrebi. În cazul meu, douăzeci de mii de dolari erau bani de buzunar. Suma asta nu însemna nimic pentru mine. În ciuda părerii multor altora, banii erau importanți pentru mine, și asta nu din cauză că eram băiat de bani gata. Pur și simplu așa era, dar îi lăsam să creadă ce voiau. La urma urmei, cui îi pasă?

Realitatea era că ai mei mi-au plătit facultatea (am studiat la Harvard) și mi-au pus la dispoziție banii pentru investiția mea inițială în compania Perfect Finance, pe care o fondasem alături de trei dintre cei mai buni prieteni ai mei — Trent, Jaime și Vicious —, și mă susținuseră mult la nivel emoțional și spiritual. Dar meritul pentru faptul că înotam în bani la frageda vârstă de douăzeci și nouă de ani îmi aparținea exclusiv.

Eram un tip isteț și calculat.

Știam să fiu convingător.

Și aveam talent la finanțe.

Prin urmare, nu lipsa de bani mă împiedica să aprob transferul și să virez în contul *ei* **douăzeci de mii de dolari.**

Nu voiam să i-i dau Ninei. Nu voiam să fie fericită. Oare voiam să-și rateze viața? Voiam să fie în continuare săracă, rătăcită și tristă? Voiam să mă răzbun pe ea fiindcă se purtase cu mine ca o scorpie afurisită?

Iar dacă mi-aș fi dorit toate astea, înseamnă că eram un om rău? Din punctul meu de vedere, nu. Sigur că aveam probleme emoționale. Dacă aș fi avut o fiică, nu mi-ar fi convenit deloc să aibă o relație cu un tip ca mine. Puteam mirosi de la o poștă bărbații de teapa mea. Pe de altă parte, n-aș folosi cuvântul *diabolic*. Am văzut cum arată oamenii diabolici, fiindcă am crescut lângă Vicious. Eu nu eram plămădit din același aluat ca el. Ajutam persoanele în vârstă și le căram sacoșele de cumpărături până la mașină, chiar dacă asta presupunea să întârzii la o ședință importantă. Nu le mințeam pe tipele cu care mă culcam pentru o singură noapte, nu le îndrugam câte-n lună și în stele. Votam ca un cetățean exemplar, semnalizam mereu când eram la volan, niciodată nu îi jigneam pe ceilalți în mod gratuit și de cinci ani ajutam financiar un puști din Africa. Ba chiar făceam schimb de scrisori, din când în când. (Îl chema Kanembiri. Eu și Kanembiri căzuserăm de acord: Scarlett Johansson e o mare bunăciune, iar echipa Manchester United e de tot rahatul. După cum vedeți, unele chestii sunt acceptate la nivel global.)

Nu mă puteam considera un om rău.

Îmi plăceau oamenii. Eram cel mai sociabil și mai amabil din grupul meu de prieteni. Tocmai de asta, situația de față nu-mi convenea.

De douăzeci de minute mă zgâiam la ecranul MacBook-ului meu, cu arătătorul încremenit în aer. *Fă-o naibii odată!* mă milogeam de mine însumi. *De ce-ți pasă? Tu încă ești bogat. Ea încă e săracă. Indiferent unde-o să ajungă, va fi mereu nefericită.*

O bătaie scurtă în ușă m-a smuls din gânduri. Fără să aștepte vreo invitație, Sue a intrat. Teoretic, bătuse la ușă, dar o făcuse în silă și doar de formă. Încă de când mă surprinsese trăgându-i-o unei gagici, pe un birou din filiala din Los Angeles a firmei Perfect Finance, asistenta mea personală devenise bădărană, răzbunătoare și se purta execrabil atunci când prindea un prilej. Nu conta că eu și Sue avuseserăm o simplă aventură. Era greșit din punct de vedere moral că i-o trăsesem asistentei mele personale? Probabil. Vreți să știți dacă îi spusesem foarte clar, încă de la bun început, că mai degrabă m-aș fi convertit la scientologie decât să încep o relație serioasă cu Sue? Da, i-am spus de mai multe ori. Evident, îmi răspunsese că înțelege perfect și că îmi împărtășește perspectiva. Dar toate astea nu mai avuseseră importanță când o actriță aspirantă, din Loz Felizes, îmi țipase numele așa de tare, încât îi băgase în sperieți pe paznicii filialei.

Trecuse aproape un de când asistenta mea personală mă surprinsese cu pantalonii în vine. Cu fiecare lună care trecea de la descoperirea „infidelității" mele, Sue se purta din ce în ce mai dezagreabil. În locul ei, orice altă gagică ar fi zburat de mult din luxosul meu birou din Manhattan, dar Sue avea un contract pe care îl redactasem personal (mda, nu mă consultasem cu departamentul nostru juridic), într-o situație... deosebită, când ea îmi făcea sex oral. Așadar nu o puteam concedia, iar ea refuza să-și dea demisia. Nici nu mă miram.

Era bine plătită și avea un program destul de rezonabil pentru o companie financiară, cu sediul în buricul Manhattanului. Iar Sue nu voia să mă lase în pace.

În clipa asta, a intrat în biroul meu, purtând o fustă sobră și pantofi cu toc. Șuvițe blonde, vopsite impecabil, se legănau în dreptul mutrei ei acre. Spre norocul meu, toți pereții biroului erau din sticlă (doar ușa era din lemn vopsit în negru). Dacă nu

ne-ar fi văzut nimeni, asistenta mea ar fi fost în stare să-mi taie testiculele și să mi le îndese pe gât.

— 'Neața, domnu' Cole!

Buzele ei rujate cu roșu abia dacă se mișcaseră. Cu un deget a derulat pe ecranul iPad-ului său. Am închis pagina mea de *home banking*, la care mă holbam de douăzeci de minute, și am lăsat în așteptare intenția de a-i vira bani dușmancei mele de moarte. Putea să aștepte. La urma urmei, și ea mă lăsase să aștept ani întregi.

— Sue...

M-am rezemat de spătarul scaunului și mi-am împletit degetele. Nu îi vorbeam formal, adresându-mă cu numele ei de familie — domnișoara Pearson —, fiindcă aveam o atitudine relaxată față de toți angajații mei. Pe deasupra, mi se părea de prost gust să vorbesc așa cu o tipă căreia i-o trăsesem la greu.

— Ce mai faci? am întrebat-o.

— Bine. Dumneavoastră?

— Dacă m-aș simți mai bine de-atât, mi-aș face griji c-o să explodez de fericire.

Surâsul meu era larg, dar tonul meu era sec. Eram fericit? Mă simțeam trist? Sau eram prea drogat ca să mai fac diferența între cele două emoții? De un lucru eram sigur: aveam nevoie să beau vreo două pahare de tărie, ca de fiecare dată după ce vorbeam cu Nina.

Sue s-a oprit în mijlocul încăperii, ușor aplecată către biroul meu din sticlă. Stăteam așezat pe un scaun directorial, tapițat cu piele, iar pe peretele din spatele meu era pictată reproducerea unei imense hărți antice a lumii.

Scump.

Luxos.

Exact lucrurile pe care doream să le transmit lumii despre mine însumi.

Biroul ăsta era doar o aparență, exact ca înfățișarea mea.

Biroul ăsta nu era o reflexie a interiorului meu. Exact. Ca. Înfățișarea. Mea.

— OK..., a mormăit Sue, apoi a început să plimbe *stilusul* ei de fițe pe ecranul iPad-ului ei de fițe.

Tipa asta avea doar obiecte deosebite și scumpe.

— V-am făcut rezervare pentru prânz la The Breakfast Club, pentru dumneavoastră și Cynthia Hollyfield. Să nu uitați de ședința pe Skype, la ora două, cu domnul Rexroth, domnul Spencer și domnul Followhill. Hainele dumneavoastră vor fi luate de la curățătorie azi, după-amiază, și vă vor fi duse acasă.

Turuia toate astea în timp ce eu frunzăream paginile unui raport făcut pentru un client cu care urma să mă întâlnesc.

Sue a ridicat capul, cu un gest brusc.

— Văd că mi-ați scris un e-mail, să rezerv un bilet în plus, cu destinația Todos Santos, pentru Rose LeBlanc. Îmi puteți confirma că va zbura cu dumneavoastră, la clasa întâi, mâine-seară?

Asistenta mea a ridicat dintr-o sprânceană pensată cu grijă. Evident că, de fapt, întrebarea ei era: „I-o tragi?". I-am transmis un răspuns sincer, clipind încet, de două ori: *nu te privește.*

— Confirm, am spus eu.

Mă zgâiam la pagina unui contract de fuziune, însă fără să o citesc cu adevărat.

În încăpere se auzea zumzetul sistemului de aer condiționat. Pe stradă, cu patruzeci și șase de etaje mai jos, mașinile claxonau în trafic. Dinspre computerele angajaților, răsfirate pe toată suprafața etajului, răzbătea țăcănitul a zeci de tastaturi. Sue se uita în ochii mei, dar zadarnic: în ei nu avea cum să-l citească pe adevăratul Dean. Alesesem să nu mă dezvălui lumii.

— Bine, a încuviințat asistenta mea, foindu-se pe loc.

Și-a strecurat iPad-ul sub braț, mi-a întors spatele și s-a îndreptat spre ușă. Am urmărit cum fundul ei minuscul se mișca în ritmul pantofilor Louboutin. Nu se dăduse bătută. Sue știa că Rosie era sora mai mică a Emiliei LeBlanc, dar deocamdată nu avusese plăcerea de a face cunoștință cu spiridușul aprig care-mi era vecin. În ciuda acestui fapt, Sue era conștientă că nu-mi stătea în fire să dădăcesc sora altcuiva, dacă nu aveam nimic de câștigat. Cum domnișoara LeBlanc era capabilă să ajungă singură la aeroport, Sue trăsese singura concluzie rezonabilă (și, de altfel, cea corectă): voiam să o explorez amănunțit pe Rosie LeBlanc. Mult mai amănunțit decât o explorasem pe Sue Pearson.

Mi se întâmplase des să aduc necunoscute la ocazii speciale, doar ca apoi să am parte de sex.

Sue știa că adusesem cu mine o pipiță cu care mă culcasem o singură noapte, atunci când mă dusesem la spital, ca să-l felicit pe Trent, cel mai bun prieten al meu, pentru nașterea fiicei sale, Luna. Când Jaime Followhill — un alt prieten foarte bun — se căsătorise cu fosta noastră profesoară de literatură, Melody Greene, mi-am făcut apariția la nuntă având la braț două gagici pe care le agățasem într-un bar. Iar la petrecerea de pensionare a tatei (în treacăt fie spus, nu după mult timp, hotărâse să-și anuleze pensionarea și să se întoarcă la muncă), venisem nici mai mult, nici mai puțin decât cu una dintre stagiarele lui.

Prin urmare, nu era de mirare că urma să călătoresc cu o tipă. Pe de altă parte, pentru Sue era surprinzător, deoarece știa că aveam să fiu plecat mai mult de o săptămână și, pe deasupra, că urma să petrec tot acest timp cu aceeași fată. Chiar că era o premieră.

Asistenta mea personală nu avea habar că eu și Rosie nu aveam să locuim sub același acoperiș.

Habar nu avea că Rosie mă detesta, și pe bună dreptate. Ori de câte ori Bebe LeBlanc dădea cu ochii de mutra mea, vedea desfrâu: un tip căruia îi plăcea să se drogheze și care ajunsese departe fiindcă tatăl lui era un avocat celebru și fiindcă numele lui de familie era Cole. Iar familia Cole donase o căruță de bani Universității Harvard, așa că viitorul meu fusese asigurat încă de când mă născusem.

Sue nu știa că Rosie era singura fată din viața mea care nu dădea doi bani pe mine și nu era la curent cu faptul că Rosie LeBlanc era singura fată care-mi doream să-mi acorde din timpul ei.

Nu era nevoie ca Sue să afle toate astea pentru că, la fel ca restul detaliilor din viața mea personală, le țineam doar pentru mine.

Asistenta mea s-a răsucit spre mine și m-a privit pe sub genele ei false. Și-a țuguiat buzele și a întrebat:

— Domnule Cole, azi mai aveți nevoie de mine? Nu mă simt grozav.

— Nu. Asta-i tot. Poți să pleci acasă. Du-te să te odihnești. Meriți.

Tipa a dat aprobator din cap.

Am imitat-o. După cum vedeți, nu eram un om rău. O lăsasem pe asistenta mea personală să chiulească de la serviciu. Așa își închipuia ea că-mi dădea o lecție.

Am deschis iar pagina de *home banking* și am efectuat on-line viramentul sumei de douăzeci de mii de dolari, în contul *ei*.

Ar fi trebuit să mă simt mai bine.

Dar nu s-a întâmplat așa.

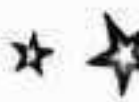

În dimineața următoare, s-a repetat faza de ieri, când Bebe LeBlanc apăruse la ușa apartamentului meu. M-am trezit lângă o necunoscută, cadorisit cu o mahmureală groaznică, așa că am hotărât să o tratez stând pe terasă, fumând un ditamai *joint*-ul în timp ce sorbeam dintr-un cocktail Bloody Mary. Nu din ăla virgin[1]. Nu-mi plăceau nici chestiile virgine, nici tipele virgine. Nici nu e de mirare, când mă gândesc că ultima virgină cu care mă cuplasem își bătuse joc de mine, îmi dăduse papucii și se făcuse nevăzută, iar acum se mărita cu unul dintre prietenii mei cei mai buni.

Dar să revenim la subiect.

Cel mai probabil, nu a fost o idee strălucită să mă opresc la un minimarket de cartier, la ora șase dimineața, în drum spre aeroportul JFK, să cumpăr o sticlă de alcool și să o beau pe toată înainte ca bietul șofer de taxi să mă lase la destinație.

Știam că nu era frumos din partea mea, dar nu mă puteam abține să beau și să fumez înainte de un zbor cu avionul.

Pe toată durata drumului spre aeroport, am mârâit încontinuu „Du-te dracului, Nina", ca pe o afurisită de mantra. *Du-te dracului! Du-te dracului! Du-te dracului!*

În timp ce-mi croiam drum spre terminal, speram din toată inima ca Bebe LeBlanc să fie deja la bordul avionului. Aveam toate motivele să sper. Deși o amenințasem, Rosie habar n-avea că nu mă lăsa inima să-i măresc chiria nici măcar cu o lețcaie. Avusesem dintotdeauna o slăbiciune pentru fata asta; cu cât părea să mă urască mai mult, cu atât mai mult voiam să-i dovedesc că noi doi eram făcuți unul pentru altul. Dintr-un singur motiv începusem să cred în conceptul ăsta jalnic, cum că doi

[1] Un cocktail este numit „virgin" când e preparat cu toate ingredientele obișnuite, în afară de alcool.

oameni sunt sortiți să fie împreună: pentru că eu și Rosie chiar eram sortiți să fim împreună.

Am întârziat. În consecință, cursa noastră fusese decalată. Domnișorica Îmbufnată nu-mi răspundea la telefon, iar eu simțeam cum o frânghie invizibilă mi se încolăcise în jurul gâtului și începea să se strângă. Voiam să ajung în Todos Santos, să o las plocon pe Rosie acasă la soră-sa și să mă trântesc în patul meu vechi, din camera copilăriei mele. Undeva în adâncul sufletului, știam că voiam mai multe de la viață. Doream să nu mai beau atât de mult și să nu mai fumez ca un turc. Voiam să alung lucrurile nasoale care se tot întorceau în viața mea, ca niște bumeranguri. Doream să o invit pe Rosie la o întâlnire, în loc s-o invit să mă călărească. Toate remarcile vulgare pe care i le trânteam erau de fapt un mecanism de apărare, pentru eventualitatea că avea să mă refuze.

Nicio fată nu mă refuza.

Niciuna, în afară de ea. Iar dacă tot era pornită să mă refuze, era mai bine să-i ofer scula, nu inima mea.

Stewardesa m-a condus la locul meu. M-am trântit pe scaun, lovindu-mi capul de rezemătoare. Mișcarea mi-a provocat o durere ascuțită în țeastă. M-am strâmbat și mi-am frecat fruntea. Apoi i-am auzit vocea. La început, am crezut că urma să țipe la mine pentru că întârziasem, pentru că avionul avea întârziere din cauza mea și, eventual, pentru că aveam tupeul să respir.

Mintea mea pe jumătate amorțită a înregistrat cu întârziere sensul următoarelor ei cuvinte.

— Poftim! Două pastile de Advil și niște apă.

Rosie mi-a pus ceva în palmă.

— După ce decolăm, o s-o rog pe stewardesă să-ți aducă puțin lapte. Dacă faci porcării de-astea și la drumul de întoarcere, o să mă asigur că toate femeile pe care le aduci acasă o să

știe că scula ta e mai jegoasă decât un colac de WC dintr-o toaletă de metrou.

Am deschis ochii și am întors capul într-o parte, spre locul de lângă mine. Am privit-o.

— Bebe LeBlanc, mi se pare că te interesează cam mult scula mea. Întâi zici că vrei să torni ceară fierbinte pe ea; acum zici că vrei să te asiguri că scula mea nu mai vede nici picior de păsărică. Poate că tu și scula mea ar trebui să vă întâlniți. Cred că v-ați înțelege de minune.

— Mulțumesc, nu. Aș face orice numai asta nu.

Rosie era mereu răutăcioasă cu mine. Nu o puteam învinovăți, dar nici nu aveam încredere în ea. Însă acum fața ei era calmă și sinceră. Și, bineînțeles, al dracului de frumoasă. Avea obraji în nuanța piersicilor coapte, nasul ei minuscul era presărat cu pistrui, iar ochii ei enormi și foarte albaștri mă priveau lung. În părul ei străluceau nenumărate tonuri de blond și de castaniu — niciuna dintre ele nu fusese obținută într-un salon de coafură. Erau opera Mamei Naturi. Fata asta era întruchiparea unei nimfe. Absolut tot la ea era strălucitor și catifelat. Nu-ți venea să crezi că era bolnavă.

Am gemut și am înghițit pastilele, apoi am dat sticla cu apă pe gât. M-am șters la gură. Avionul începea să ia viteză. Ne pregăteam de decolare.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat ea, cu voce neutră.

Vorbea despre faptul că beam. Despre marijuana. Despre viața mea, care era o mare varză. Doar un pas mă despărțea de alcoolism. Da, puteam funcționa la muncă și în societate, dar fumam *joint*-uri în neștire, de parcă a te droga era un sport olimpic. Însă nimeni nu se plângea de obiceiurile mele atunci când încheiam contracte babane, când viram bani în conturile altora și când mi-o trăgeam ca un descreierat.

— Să știi că am. Am nevoie să mă lași în pace până ajungem la San Diego. Crezi că poți să faci asta?

Rahat! Ce dobitoc ești!

Înainte să mi se rupă filmul, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost pieptul lui Rosie, ridicându-se și coborând în ritmul respirației ei chinuite.

— Mda. Mă rog... , a șoptit ea. Deocamdată te las în pace, pentru că ceva îmi spune că ai avut o săptămână de rahat. Dar dacă vrei să vorbim, sunt aici.

Voiam să-i povestesc totul.

Și, în același timp, nu voiam să știe nimic.

Rosie mă zăpăcea. În clipa asta, se număra printre complicațiile la care mă referisem cu o zi în urmă, când îi spusesem că preferam să nu îmi complic viața. Am închis ochii și am încercat să adorm. Iar când întunericul s-a lăsat peste mine, a apărut și ea.

Nina.

Capitolul 5

Rosie

Cu unsprezece ani în urmă

Ce te face să te simți vie?

Să-mi privesc reflexia în apa limpede și liniștită a piscinei. Azurie, neclintită. Să plonjez într-un spațiu mai calm, fără să trebuiască să-mi ud nici măcar un deget.

Marea problemă era atracția primejdioasă dintre noi doi.

De asta jurasem să nu fiu niciodată acasă când Dean venea la noi, ca s-o viziteze pe Millie. Dintotdeauna, lui Millie i-au plăcut ordinea și disciplina. Camera ei era imaculată, caietele ei de școală erau îngrijite; scrisul ei de mână — ordonat. Lua numai note de zece. Așa cum îi era firea, rezerva doar o anumită perioadă de timp întâlnirilor cu iubitul ei. Se vedeau în după-amiezile de marți și de joi (în diminețile respective, Dean avea antrenament la fotbal), iar în weekend, petreceau timp departe de vila Spencer, pentru că Millie nu îl suferea pe Vicious. Antipatia era reciprocă.

Însă nu zăceam în pat, plângându-mi de milă în timp ce ei erau împreună. Eram o elevă mediocră, o adolescentă neastâmpărată, căreia îi plăcea să se distreze. Îmi ocupam timpul cu prietenii mei și cu activități extrașcolare. Îmi pusesem cercel în buric, trimiteam CV-uri pentru slujbe ciudate, strângeam bani pentru o bicicletă nouă. Iar când vremea era frumoasă (și era mereu frumoasă, fiindcă locuiam în California de Sud), mergeam cu prietenii mei pe o plajă pustie și făceam baie în ocean, în pielea goală.

Am făcut o grămadă de lucruri în toamna aceea. Multe, mai puțin să mi-o trag cu iubitul extraordinar de chipeș al surorii mele.

Vă spun fără ocoliș că gândul de a fi sub același acoperiș cu ei doi îmi stârnea dorința de a mă târî într-o gară și de a dispărea. Făceau zgomot. Uram să aud sunetele pe care le scoteau. Mă scoteau din minți.

Gâfâieli, chicote, sărutări zgomotoase. Când zgomotele astea răzbăteau din camera lui Millie, rana incandescentă pe care o simțeam în piept se adâncea. Chiar dacă aveam multe defecte, am fost dintotdeauna o fată sensibilă. În niciun caz nu-mi trebuia o asemenea suferință în viața mea. Prin urmare, era mai bine să nu fiu niciodată acasă când ei doi erau prin preajmă.

Când am luat hotărârea de a păstra distanța față de Dean Cole, chiar dacă Millie era în aceeași încăpere cu noi? Un anumit moment îmi vine în minte: incidentul de la piscină.

Era o zi de joi, iar Millie încă nu ajunsese acasă. După ore, trebuise să se oprească la benzinărie, pentru că i se dezumflaseră cauciucurile bicicletei. Eu tocmai mă pregăteam să ies din apartamentul servitorilor, aflat pe proprietatea familiei Spencer. În ziua aceea, întâlnirea dintre mine și Dean parcă a fost desprinsă din filme. Am deschis ușa apartamentului și am dat nas în nas cu Dean, care se pregătea să ciocănească. Privirile noastre s-au

întâlnit. Am strâns din dinți. Mă luptam să-mi stăpânesc zâmbetul. Îmi venea să mă hlizesc cu gura până la urechi.

Dean arăta bestial în jacheta lui albastră. Avea obișnuita sa expresie de băiat rău, aia care le făcea pe fete să se topească. Pe deasupra, mirosea divin: a rufe proaspăt spălate și *a sex*. Înălțimea lui impozantă și corpul masiv îmi înmuiau picioarele. Simțeam că, ori de câte ori eram în preajma lui, faptul că tânjeam cu disperare după el era cât se poate de evident.

— Bună! l-am salutat eu, cu voce pierită.

— Salut și ție! mi-a răspuns Dean.

Ne pipăiam din priviri. Nu era OK, dar nu se întâmpla pentru prima oară. Mă simțeam vinovată. Dacă ochii noștri ar fi fost mâini, în clipa asta degetele lui mi-ar fi cuprins mijlocul și ar fi dat la o parte gluga hanoracului meu, ca să-mi vadă chipul mai bine; iar eu mi-aș fi cufundat degetele în părul lui superb, sărutat de soare, și corpurile noastre ar fi fost lipite unul de celălalt, ca paginile unei cărți nou-nouțe.

— Millie nu-i aici, dar poți să intri. O să se întoarcă din clipă-n clipă. Eu tocmai ieșeam.

Am făcut un pas într-o parte și am deschis ușa mai larg.

— Încotro? s-a interesat el.

Și-a proptit palma în ușă, ațințându-mi calea.

Țâfnoasă, mi-am încrucișat brațele la piept.

— N-am prins ideea. De când te privește pe tine unde merg eu?

— Poate că ideea s-a rătăcit pe drum.

Dean a făcut un pas în față, iar eu am făcut unul în spate. Doamne! Mă fâstâcisem așa de tare, că nici nu puteam să-l privesc în ochi. Din fericire, fruntea mea îi ajungea doar până la piept, deci pentru moment puteam evita contactul vizual.

— Bebe LeBlanc, tot ce ține de tine mă privește.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Dean a adăugat:

— Amândoi știm că nu-i cazul să ne prefacem. Sunt cu ochii pe tine.

Mi-am tras mai mult pe frunte gluga hanoracului, ca să-mi ascund fața roșie ca focul.

De regulă, Dean era întruchiparea aroganței și se potrivea de minune cu imaginea pe care cei Patru Desfrânați și-o creaseră în Liceul „Tuturor Sfinților": cea de tipi cool și rebeli. Lingăii și admiratorii care le făceau alai adorau clișeul ăsta. Mie nu-mi păsa de ifosele lor. Nu mă impresionau aerele de masculi alfa ale celor patru HotHoles. În parte, Dean îmi atrăsese atenția fiindcă nu se lua în serios și nu se străduia să fie la fel de nesuferit și de distant ca amicii lui. Încă de când începuse relația cu Millie — nu cu mult timp înainte —, încerca să intre în vorbă cu mine. La început, Dean mă asigurase că nu se atingea de soră-mea. Când îi spusesem că *ar trebui* să se atingă de ea, se înfuriase. Acum, deși erau un cuplu și Dean se prefăcea interesat de Millie, privirea lui nu se dezlipea de mine.

— Eu... ăă...

Rotițele ruginite din mintea mea se învârteau în gol. Căutam să inventez o minciună. Aveam un alibi solid: chiar trebuia să ajung undeva. Dar nu îmi împărtășeam secretul cu restul lumii. Cu atât mai puțin cu colegii mei de la școală și cu băiatul după care căzusem în limbă. Dar, știind că Dean era încăpățânat și nu avea s-o lase baltă, trebuia să zic ceva — orice —, așa că am ales să spun adevărul.

— Am programare la medic.

Ridicând privirea, am văzut pe chipul lui o expresie calmă. Părea să știe despre ce era vorba. Și-a vârât mâinile în buzunare.

— Ai pățit ceva? m-a întrebat el.

Mi-am petrecut o șuviță de păr după ureche.

— Nu. Uneori, trebuie să...

Vocea din mintea mea mă avertiza: *Tacii naibii din gură!* Mă simțeam mică și vulnerabilă — ceva care nu mă caracteriza.

— Trebuie să... ?

Și-a aplecat chipul spre mine și a așteptat să continui. Atracția umană e o coardă misterioasă, care unește oamenii, legându-i unul de celălalt. Exact asta simțeam acum. Eram încătușată. Mă tulbura felul în care mă privea Dean, de parcă eram centrul lumii. Mă simțeam măgulită. Și *vrăjită*. Nu conta cât de stânjenitor era adevărul. Trebuia să îndrug repede ceva, ca să-l facă să tacă și să mă lase în pace.

— Mă duc să mi se maseze pieptul.

Procedura asta mă ajuta să elimin mucozitățile din căile mele respiratorii. Un amănunt pe care nu muream de nerăbdare să i-l împărtășesc.

Am ridicat o sprânceană și mi-am înfundat pumnii în buzunare.

— Ca să mă simt mai sexy, înțelegi? am completat eu, sarcastic.

Deși gluga îmi ferea ochii, nu era de ajuns. Când eram în preajma lui Dean, nimic nu era de ajuns. Chiar și când purtam trei rânduri de haine, lângă el tot goală mă simțeam.

Mergeam la masaj de trei ori pe săptămână. Uneori trebuia să mă duc la clinică. Alteori, o asistentă medicală venea la mine acasă. Chiar dacă Millie nu-i suflase nicio vorbă despre boala mea, știam că, până la urmă, Dean avea să afle.

M-am strecurat afară, pe lângă el, și am pornit în pas rapid către intrarea principală a vilei. O alee din piatră ducea direct spre poarta domeniului, dar îmi plăcea s-o iau pe drumul mai lung, pe lângă piscina enormă a lui Vicious, să pășesc pe gazonul verde ca ochii lui Dean. Să pășesc pe marginea piscinei. *Să mă simt vie.*

Am auzit pașii lui Dean, care alerga în urma mea. Chiar și fără să mă uit peste umăr, eram sigură că pe față i se lățise zâmbetul ăla bine cunoscut, care mă irita.

— Vasăzica cineva îți masează pieptul, a comentat el, cu subînțeles. O grămadă de tipi te-ar ajuta bucuroși cu treaba asta.

— Vai, Dean, mersi pentru comentariul jenant!

— Și, mă rog, de ce e jenant să-ți zic că tipii vor să-ți pipăie țâțele?

— Fiindcă iubitul soră-mii o zice. E cam deplasat.

— N-am zis că *eu* vreau s-o fac. De ce dracu' ai nevoie să ți se maseze pieptul? Te excită?

M-am oprit pe marginea piscinei și m-am răsucit spre el. I-am susținut privirea într-un fel care-mi părea prea intim. Stăteam față în față. Vântul era rece, dar plăcut. Am pășit în spate. Vicious ne-ar fi putut vedea de la fereastra dormitorului lui. Nu voiam să aibă prilejul să-i zică lui Millie că m-a văzut flirtând cu prietenul ei. Orice-ar fi, trebuia să îmi apăr sora.

— Am o boală.

Cuvintele mi s-au revărsat de pe buze. Ochii lui Dean s-au întunecat. Pe chipul lui a apărut o umbră de neîncredere.

— Ce boală? a cerut el să știe.

Părea nedumerit, iritat și, poate, jignit.

— Fibroză chistică. E o boală de plămâni.

— E vindecabilă? a insistat el, cu voce dură.

Se încrunta. Simțeam că parcă mă acuza de ceva.

— Nu.

Obrajii mi se înfierbântau.

— M-am născut cu boala asta. Și e posibil să mor din cauza ei. Probabil, de tânără. Părinții mei sunt purtători ai genei.

— Dar Millie nu suferă de boala asta.

Iar începea! Oare spera să mă prindă cu minciuna? Dacă aș fi vrut să mint, aș fi ales să zic că aveam superputeri sau IQ-ul lui Einstein. Am izbucnit într-un hohot batjocoritor.

— Păi, Millie e norocoasă, am spus cu amărăciune.

Spusesem un adevăr. Millie era norocoasă în multe privințe.

— Faptul că ambii părinți sunt purtători ai genei nu înseamnă automat că toți copiii lor vor suferi de fibroză chistică. E ca un fel de ruletă rusească a naturii, iar eu am încasat glonțul. Ai priceput? Acum pot să plec?

Dacă în fața mea ar fi fost oricare alt băiat, m-aș fi răsucit pe călcâie și aș fi plecat. *Simplu.* Însă cu Dean „Ruckus" Cole nimic nu era simplu. Voiam să savurez fiecare clipă petrecută cu el. Habar nu aveam de ce. Știam doar că să-l am în preajmă era ciudat, chinuitor și euforic în același timp. Mai știam și că, în secunda când el avea să dispară, urma să mă urăsc pentru fiecare gest făcut, pentru fiecare cuvânt pe care i-l spusesem și pentru fiecare respirație.

— Rosie.

Am ridicat fruntea. N-am apucat să mă dezmeticesc. În secunda următoare, Dean m-a apucat de mijloc și mi-a făcut vânt în piscină. N-am avut timp să mă pregătesc pentru impact. M-am scufundat în apă. Apoi am ieșit la suprafață. Am simțit cât de rece era apa abia după ce am tras aer în piept. Tremuram din tot corpul. Brusc, lângă mine a răsunat un plescăit. Dean plonjase și el.

Inima a început să-mi bată în piept nebunește, ca un ciocan. Parcă ar fi vrut să-mi străpungă trupul și să iasă la lumină, să se îndepărteze cât mai mult. Dean a înotat până la mine și trupul lui l-a țintuit pe al meu, lipindu-mă de peretele piscinei. Am început să-i car pumni. Nu erau niște lovituri jucăușe, ca ale fetelor atunci când vor să flirteze cu un tip. Îi zgâriam pieptul cu unghiile.

Pe urmă am izbucnit în plâns.

Nici bocitul nu mă caracteriza. Nu plângeam niciodată de față cu necunoscuții. Din punctul meu de vedere, în afară de mami, tati și Millie, toată lumea era străină. Și totuși uite că în clipa asta lacrimile mele sărate și fierbinți se amestecau cu apa rece a piscinei.

Viața nu-i corectă.

— Ce dracu' te-a apucat? am urlat la Dean, fără să întrerup atacul.

Înainte de a plonja, își scosese jacheta. Acum, corpurile noastre erau despărțite doar de tricoul lui strâmt, negru cu auriu, și de hanoracul meu ud fleașcă. Cu toate că apa era rece, îi simțeam căldura trupului. Și nu mă săturam de senzația asta. Dean voia să facă sex cu mine. Fiecare bucățică din el tânjea după lucrul ăsta, era atât de evident. Niciunul din noi nu rostise vreun cuvânt, dar tocmai din acest motiv limbajul corpurilor noastre era atât de grăitor. *Atracția asta e periculoasă*, mă avertiza glasul din mintea mea. *Fugi, Rosie!*

— Plămânii tăi n-au nimic, a mârâit Dean în obrazul meu.

Mi-a înșfăcat încheieturile și m-a izbit fără menajamente de peretele piscinei. Ce naiba făcea? Vicious ne-ar fi putut vedea. Ce-ar fi crezut Millie dacă ar fi intrat chiar acum pe poartă și i-ar fi văzut pe sora și pe iubitul ei în piscină, împreună? Corp lângă corp. Cu sufletele lipite unul de celălalt.

— Nu ești bolnavă! a insistat el.

Frunțile noastre aproape că se atingeau.

Oare pe mine încerca să mă convingă sau pe el însuși?

La urma urmei, de ce dracu' îi păsa?

M-am forțat să mă liniștesc. Trebuia să-i bag mințile în cap. Nu voiam să apară cineva și să ne vadă așa.

— Dean.

I-am vorbit cât de calm puteam. Mi-am desprins încheieturile din strânsoare și mi-am proptit palmele în pieptul lui. A tras aer în piept și a închis ochii. Stropi de apă se desprindeau de pe genele lui. Era ud, vulnerabil și delicios. În sinea mea, știam că ceea ce se petrecea în clipa asta era uriaș. Împărtășeam un moment incredibil. Cu niciun alt tip nu mai simțisem așa ceva. Momentul ăsta era doar al nostru.

— Rosie...

— Sunt bolnavă, i-am repetat eu.

— Nu spune asta! E doar o boală ca oricare alta.

Am clătinat din cap.

— Nu-i adevărat. Dean, o să mor de tânără. La treizeci de ani, poate la patruzeci... Dacă am noroc, poate la cincizeci.

— Taci! mi-a poruncit el, printre dinți.

A izbit cu palma peretele din spatele meu, iar eu m-am înfiorat.

— Pe naiba! a strigat Dean. N-o să mori.

Trebuia să găsesc repede un mod de a-l liniști. I-am zis:

— Ascultă-mă! Nu se poate să te porți așa. Putem fi prieteni. OK?

Mințeam. Îmi dădusem seama că nu puteam fi doar prieteni.

— Nu poți să mă arunci în apă în toiul toamnei. În primul rând, fiindcă *sunt* bolnavă și, pe lângă faptul că risc să fac pneumonie, nu-i deloc mișto să fii azvârlit într-o apă rece ca gheața. În al doilea rând, nu-i corect față de Millie. Nu se poate să te porți așa cu sora mea. Ca și cum... Ca și cum...

— Cum să mă port? m-a provocat el.

Pupilele i s-au dilatat.

Ca și cum mă dorești.

Chiar mă dorește?

Hormonii mei se răzvrăteau. Pe dinăuntru, vinovăția mă pârjolea. Fiecare firișor de păr de pe corp mi se zbârlise. Dean a

ridicat un braț și mi-a cuprins obrazul în palmă. M-a silit să ridic fața și să-l privesc în ochi.

— Cum să mă port, Rosie? a rostit el, apăsat.

În ochi îi citeam o patimă pe care n-o mai văzusem la el până acum. Și mă neliniștea bănuiala că Dean habar nu avea în ce se băga. Dar știa că nu era bine ce făcea. La fel ca mine, era nedumerit, furios și suferea.

— Ca și cum mă vrei, am răspuns eu încet.

— Dar te vreau, a ripostat el, rugător. Poate e timpul s-o rup cu Millie. Soră-ta nu pare să aibă ochi pentru mine, Bebe LeBlanc.

Și în cazul lui era la fel. Dar *îi păsa* de ea, ceea ce îl făcea, în ochii mei, și mai atrăgător. Eu și Dean aveam un scop comun: să apărăm persoana pe care eu o iubeam din toată inima.

Pe de altă parte, de fiecare dată când îi vedeam împreună, într-o relație absolut zadarnică, amărăciunea mă rodea. Simțeam aceeași amărăciune observând cum ochii lui Millie erau atrași de Vicious, iar și iar, când el era prin preajmă. O simțeam când eu și Dean schimbam priviri, din capetele opuse ale unei camere. Îmi venea s-o înșfac pe Millie de umeri, s-o zgâlțâi și să-i zic să-l aleagă pe băiatul care îi făcea inima să bată mai tare. Însă nu aveam dreptul să-i cer nimic. Ai mei ne luaseră din căminul nostru din Fairfax, în Virginia, și ne duseseră tocmai în California, doar ca eu să mă pot bucura de o asigurare medicală mai bună. În timp ce eu aveam prieteni și o viață socială, Millie nu avea nimic. Așa că am lăsat-o să se bucure de amândouă: de corpul lui Dean și de inima lui Vicious.

Dinții mei clănțăneau.

— *Dean*, dacă nu mă lași să ies de-aici, o să mă aleg cu o infecție la plămâni.

I-am pronunțat numele pe un ton de avertizare. De data asta, m-a lăsat să-l împing deoparte. M-am îndepărtat de el și

am înotat până la marginea piscinei. S-a uitat la mine cum m-am săltat pe margine, cu hainele șiroind.

Nu l-am privit. Mă temeam că-mi va vedea euforia din ochi, dorința pe care o simțeam pentru el, și fața roșie.

Cu coada ochiului, am observat că a înotat până la margine. Și-a sprijinit antebrațele de gresia udă și și-a proptit bărbia în pumni.

— Rahaturile astea nu sunt bune pentru nimeni. Trebuie să ne oprim, înainte ca situația s-o ia razna, a mormăit Dean, vorbind ca pentru sine.

— Cum adică „razna"? m-am răstit, dezbrăcându-mă de hanorac și azvârlindu-l pe un șezlong. Te referi la faptul c-o mozolești pe soră-mea și te freci de ea la greu, în timp ce te dai la mine?

Vocea îmi tremura.

— Rosie...

Un hohot ascuțit mi-a scăpat de pe buze. *Nu mă lua pe mine cu „Rosie"!* Dean era iubitul surorii mele. Adevărat, eu îl împinsesem în brațele ei, dar asta nu mă împiedica deloc să-i port pică.

— Rosie, nu pune chestia asta în cârca mea! Tu mi-ai zis să mă cuplez cu ea. Și tot *tu* m-ai îndemnat s-o ating. Ce vrei să fac acum? Să n-o mai bag în seamă?

Detestam că avea dreptate, detestam faptul că ceva atât de logic mă făcea să mă simt irațională.

— Nimic n-o să se întâmple între noi, am declarat eu, făcând un gest spre el, apoi spre mine. Dean, ești prietenul Emiliei. Noi doi nu putem fi împreună.

— Cine-a zis asta?

— Eu. Normele sociale. Logica și cultura. Toate cărțile *romance* și toate filmele romantice pe care le-am văzut.

— Mhmmm...

Pe buzele lui senzuale a apărut un rânjet jucăuș.

— Nu prea cred, m-a contrazis el.

— Ba da! m-am rățoit. Julieta nu avea o soră mai mare, pe care Romeo a „încercat-o", înainte să decidă că Julieta era aleasa.

— Julieta nu s-a opus afurisitelor ei de sentimente! a țipat Dean, lovind gresia cu pumnul. De când ești așa de lașă?

Cât ai clipi, a țâșnit din piscină. S-a apropiat de mine și a mârâit:

— De când îți pasă de ce zic sau ce cred alții? Cred că te-am judecat greșit. Dacă renunți acum, o să dau o șansă relației cu Millie.

Suna ca o amenințare.

— Păi, ce mai aștepți? am pufnit eu, cu ironie.

Nu era vina lui Dean. Înainte ca el să afle de existența mea, Emilia se răzgândise și hotărâse că voia să fie prietena lui, iar acum Dean nu mai putea da înapoi. Și, în plus, datorită lui, viața lui Millie era mult mai bună. Nimeni nu-i mai îndesa gunoaie în dulăpiorul de la școală, iar lumea nu o mai numea, pe la spatele ei, „o ratată din Sud".

— Pe tine te-am așteptat, a răspuns el.

Am oftat amândoi, la unison. A început să plouă.

M-am forțat să-i ofer un zâmbet dulce. Trebuia să depun un efort uriaș ca să-mi dezgolesc dinții și să-mi scot gropițele la iveală.

— Ei, ai aprobarea mea să te îndrăgostești de soră-mea. Așa cum am spus, nimic n-o să se întâmple între noi.

Cinci secunde mai târziu, Millie și-a făcut apariția lângă piscină, mergând pe lângă bicicleta ei. I-am spus că eu alunecasem în piscină și că Dean sărise după mine, să mă salveze. Piscina nu era deloc adâncă, iar eu știam să înot. Dar mintea și ochii lui Millie erau îndreptați în altă parte. Bănuiam că nu ar fi deranjat-o nici dacă ne-ar fi surprins cu pantalonii în vine.

În ziua aceea, n-am ajuns la programarea medicală.

Dar m-am ales cu o pneumonie din cauza căreia am ajuns la Urgențe și am stat patru zile în spital. Am ratat două extemporale importante și a trebuit să port o vestă specială, cu vibrații, pentru a scăpa de secrețiile care mi se acumulaseră în plămâni.

Marți, când m-am întors de la spital, după ce îi evitasem cu succes pe Dean și pe Emilia, am găsit pe perna mea o carte și un bilețel. O ediție broșată din *Călărețul de aramă*. Iată ce scria în bilet:

S-o ia naiba de societate.
S-o ia naiba de logică.
S-o ia naiba de cultură.
La naiba cu boala ta.
Știi ce? Să te ia naiba și pe tine!
Uite o carte care spune cum poate reuși o relație între doi oameni ca noi. Citește-o!
—Dean.

A doua zi, la școală, am strecurat cartea în locașul exterior al dulapului lui Dean, împreună cu un bilețel.

Fă-o fericită. Dacă o faci vreodată să sufere, te omor.
Cărțile sunt magie. Realitatea e dureroasă.
—Rosie.

Până când Millie a fugit, eu și Dean nu am mai discutat despre subiectul ăsta.

Totuși mi-am cumpărat un exemplar din *Călărețul de aramă*.

Am citit romanul.

L-am învățat pe de rost.

L-am recitat.

Nu l-am uitat niciodată. Niciodată.

Dean

Cu unsprezece ani în urmă

Până la urmă, eu și Millie am fost un cuplu destul de reușit, până când ea a ales să împroaște relația noastră cu rahat.

N-am stat să analizez ce era între noi. Ne-am iubit? Probabil că nu, însă țineam la ea și îmi plăcea s-o am în preajmă. Problema era că și mai mult îmi plăcea compania soră-sii. Pe de altă parte, Bebe LeBlanc se ținea la distanță. Deși nu mi-a spus-o deschis, știam că mă evita. Voia să simplifice situația.

Nu și Vicious.

I se dusese vestea că îi plăcea să facă scandal și să lase prăpăd în urmă, așa că a făcut exact ce mă așteptam să facă: a dus totul de râpă.

A încercat în fel și chip să se răzbune pe mine, fiindcă eram iubitul lui Millie. Din păcate pentru cretinul ăla, eu nu eram un fătălău, ca toți cei care cădeau în limbă după el. Ne certam și ne încăieram în fiecare săptămână din cauza relației mele cu Emilia. Însă știam că, dacă i-aș fi dat papucii, ar fi rămas fără apărare în fața lui, iar eu nu voiam ca Vic s-o atingă. Vicious o teroriza, o provoca și o detesta. Avusese multe prilejuri să o invite să iasă împreună. Acum Millie mă voia pe mine, iar Rosie o împinsese în brațele mele.

Voiam al naibii de mult să-i fac pe plac lui Rosie.

Și, până la urmă, Vicious a reușit să mi-o plătească. Gestul lui mi-a fisurat armura. S-a dovedit că era destul de trainică, dar nu impenetrabilă.

A sărutat-o pe Rosie.

S-a întâmplat la una dintre petrecerile lui. Tocmai ne răcoream, după ce aproape că ne snopiserăm reciproc. Nu era neobișnuit. Dar atunci mi-a plătit-o cu propria monedă, pentru prima oară. Cinstit vorbind, a fost foarte nasol.

Am intrat în bucătărie, ca să iau o sticlă de apă. Luasem un Xanax, ca să mă liniștesc puțin. Deja îi simțeam efectul. Știam că trebuia să o caut pe Millie, să văd dacă se simțea bine. O văzusem ceva mai devreme, la petrecere, intrând în fugă în apartamentul servitorilor. Părea necăjită din cauza lui Vicious.

Mi-am croit drum prin mulțimea de trupuri transpirate. Când am ajuns la frigider, am constatat că Spencer nu mai avea apă. M-am uitat de jur împrejur. Bucătăria era o încăpere enormă, plină de mobilier din lemn de cireș și decorată în nuanțe întunecate. Era mai potrivită pentru un palat. Oriîncotro mă uitam, dădeam cu ochii de alți și alți oameni. Un cuplu se mozolea, câțiva fotbaliști beau *shot*-uri la insula de bucătărie, iar fetele trăgeau pe nas Ritalinul pe care îl adusesem în seara aia. Le-am împins la o parte și am deschis ușa cămării. Știam că acolo țineau sticlele cu apă.

Când am aprins lumina, am încremenit.

Vicious era acolo. Corpul lui se înălța amenințător deasupra lui Rosie, ca un întuneric ce se pregătea s-o înghită cu totul. Se sărutau. Îmi venea să mă reped la ei, să-i desprind unul de celălalt și să-l fac fărâme pe Vicious.

Ochii lui Rosie erau închiși. Ai lui erau deschiși. Vicious a ridicat un braț și mi-a arătat degetul mijlociu. Cu un rânjet, a apucat-o de mijloc și a tras-o spre el. În sărutul lor nu exista patimă, nici dorință trupească. Părea rece și calculat. Rosie merita pe cineva mai bun.

Pe cine, cretinule? Pe tine?

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

Am strecurat cuvintele printre dinți. Auzindu-mi vocea, Rosie a sărit cât colo și a dus o mână la inimă.

L-am avertizat:

— Ia mâinile de pe ea, daca nu vrei să ți le rup!

În pieptul meu izvora un fel de întunecime. Începea să se răspândească prin mine, luându-mă în stăpânire.

Vicious a întors capul spre mine. Degetele lui încă erau în părul lui Rosie. A rânjit și mi-a zis:

— Obligă-mă!

Am acceptat bucuros invitația. L-am înșfăcat de guler și l-am îndepărtat de ea, izbindu-l de o navetă de șampanie. Eram mai masiv decât el, mai puternic și mult, mult mai înspăimântător. Capul lui Vicious s-a izbit de cutia de lemn. Încerca să mă împingă. Eu îl împingeam mai tare.

— Dean! a strigat Rosie.

La nivel rațional, știam că ea nu era a mea. Da, știam. Dar nu *acceptam* ideea. Umbla cu alți băieți. Îi vedeam discutând la școală și la petreceri, dar nu ajungeau departe cu ea. Nu degeaba se numea Rose; era plină de țepi. Atât de frumoasă, atât de ademenitoare, încât, exact ca trandafirii adevărați, se folosea de spini ca să se apere, fiindcă toți o doreau.

Inclusiv tu, idiotule.

— Ce dracu' crezi că faci? am mârâit în nasul lui Vicious.

Cu zece minute în urmă, el fusese cel care aproape că mă caftise. Făceam constant schimb de roluri și nu era greu să înțelegi de ce. Nimeni nu o spusese pe șleau, dar în clipa aceea mi-a picat fisa.

Și eu, și el eram cuplați cu altă soră decât ar fi trebuit.

— Fac ce-ai vrea să faci tu, mi-a răspuns prietenul meu, trecându-și limba peste buza de jos. Îmi vâr limba pe gâtul lui Rosie LeBlanc. Are gust bun.

A chicotit și mi-a ars o palmă pe spinare, prietenește.

— Are gust de gumă de mestecat cu aromă de fructe și de 7Up. Ăsta-i gustul fetei pe care n-o s-o ai niciodată.

L-am azvârlit în celălalt capăt al cămării. A aterizat pe un sac uriaș, plin cu orez. Voiam să-l omor. Nu mă îndoiesc că aș fi făcut-o, dacă Rosie nu s-ar fi izbit în mine, dându-mă la o parte.

— Termină! Doamne! Ești varză! Șterge-o de-aici, a urlat ea.

— Ce căcat! am țipat, smulgându-mi părul. Nici măcar nu îl placi!

— Nu contează. Pot să fac orice vreau.

— Și vrei să-mi smulgi inima din piept?

Rahat! Am spus-o cu voce tare, nu? Eu o făceam să sufere. Am plecat capul în piept. Simțeam cum sângele mi se urca la cap. Îmi părea bine că în curând urma să plec în alt stat, la facultate. Orașul ăsta era o cloacă de bârfe și de scandaluri. Nu voiam să fiu de față când totul urma să explodeze.

— Da, mi-a șoptit Rosie. Poate că exact asta vreau.

Expresia de pe fața ei era un amestec de exaltare și vinovăție. Părea foarte beată.

— Nu cred că vrei să-mi faci rău, i-am zis, apoi am ridicat fruntea și i-am susținut privirea. Vicious e cel care vrea asta, iar tu îi faci jocul fiindcă ești mangă. Hai să te duc acasă.

— Nu, mersi.

Și-a ferit privirea.

Vicious s-a întors spre mine și a spus:

— E de-a dreptul ironic că-i ceri ei să plece. Ia-ți catrafusele și pleacă naibii din casa mea, Cole!

Și-a strecurat un *joint* între buze. Unul pe care *eu* i-l dădusem. *Ce dobitoc!*

— Dac-o mai atingi vreodată, o să am grijă să nu mai ai bot cu care se te lingi cu toate, l-am prevenit eu.

Am dat din umeri și pe urmă, pur și simplu ca să fiu nesuferit, am stins becul din cămară, deși ei doi rămăseseră înăuntru.

Un pas. Încă unul. Și încă unul. A durat o eternitate până am ieșit din casa lui Vicious; cea mai lungă călătorie pe care o făcusem în viața mea. Ceva dinăuntrul meu mă presa să fac ceva, dar al naibii să fiu dacă știam ce. Voiam s-o rup cu Millie, dar n-ar fi schimbat deloc situația. Chiar și așa, Rosie tot n-ar fi acceptat să aibă o relație cu mine. Ba poate că m-ar fi urât și mai mult dacă îi dădeam Emiliei papucii. Iar Vicious sigur ar fi încolțit-o și i-ar fi făcut viața un iad.

Pe atunci nu știam cât de aiurea era situația. După petrecerea aia, Vicious s-a lăudat că Rosie se ținuse toată luna după el, făcându-i pe Trent și pe Jaime să creadă că micuța LeBlanc îl dorea. Dar, în realitate, Rosie se milogea de el să nu-i spună nimic lui Millie despre sărut. Rosie nu știa că nenorocitul deja îi spusese. Eu aflasem, pentru că Emilia îmi spusese, susținând că se temea că soră-sa avea să sufere.

Rosie habar nu avea că mica ei greșeală făcută la beție mă determinase s-o iau razna și mai mult și mă adâncise în viciile mele.

În noaptea aceea eram prea beat ca să conduc, așa că am comandat un taxi, care m-a dus acasă.

M-am târât până în camera mea.

Am încuiat ușa.

Am scos din sertarul noptierei o sticlă de Jack Daniels.

Și am făcut ceea ce-mi doream să-i fac lui Vicious.

Am dat-o gata.

Capitolul 6

Dean

După ce am ieșit din aeroport și am ajuns la taxiul care ne aștepta, am deschis portbagajul și am băgat înăuntru cele două geamantane. Eram destul de treaz — adică reușeam să disting fețele, culorile și contururile obiectelor mari. Rosie n-avea decât să se împace cu situația.

Am răsucit capul spre ea, băgând-o în seamă pentru prima oară de când decolaserăm, și am sorbit-o din ochi. Zăcusem într-un somn de beție tot drumul. Nu avea importanță, căci, indiferent dacă aș fi fost treaz, Bebe LeBlanc nu ar fi vorbit cu mine nici măcar de-aș fi rămas singura ființă capabilă să articuleze cuvinte.

Dar acum aveam senzația că avea să-mi spună o mulțime de lucruri.

Am închis portbagajul și m-am sprijinit de el. Apoi mi-am încrucișat brațele la piept și am așteptat (handicapatul ăla de șofer de taxi era în mașină și discuta în gura mare cu nevastă-sa) ca Rosie să-și dezlănțuie furia asupra mea.

— Ce zici? Să-i fac o vizită mamei tale și s-o anunț că fiul ei are o problemă cu băutura? m-a întrebat ea încruntată, după care a tușit.

Ce drăgălaș! Bebe LeBlanc nici măcar n-o cunoștea pe mama, deci nu avea cum s-o influențeze. Am pășit pe lângă ea. Am tras-o ușurel de părul strâns în coadă, pe urmă i-am deschis portiera și am îndemnat-o să intre. S-a conformat. Am urcat în taxi, lângă ea.

— Nu faptul că beau e o problemă, i-am explicat. *Lucrurile* o iau razna când nu beau.

Intenționat, mi-am înfipt genunchii în scaunul șoferului. Pe lângă faptul că eram prea înalt și masiv pentru mașina lui, căcănarul o merita. De când urcaserăm, nu-i mai tăcea gura. Abia dacă se sinchisise să ne întrebe care era destinația.

Rosie a scos din geantă un ruj. Și-a apăsat arătătorul pe suprafața lucioasă, apoi și-a tamponat buzele. Bancheta din spate s-a umplut de miros de vată-de-zahăr. Mi-ar fi plăcut să-i ling luciul de pe deget și după aia să i-l vâr în jeanși și s-o privesc masturbându-se. Deci acum vorbea cu mine. Dracu' să mă ia dacă eram atent la ce spunea! Am clipit de câteva ori, ca privirea să mi se focalizeze.

— Dean, nu-mi vine să cred că spun asta: îmi fac griji pentru tine.

— Ce nostim! Iar eu îmi fac griji pentru tine, i-am întors-o eu.

Mi-am răsfirat degetele prin păr, cât se poate de conștient că gestul ăsta o atâța. Mi-am completat ideea:

— Îmi fac griji că n-o să-mi mai reziști mult.

— Trăiești prea intens.

Mi-a ignorat replica obraznică. Asta îmi plăcea la ea: niciodată nu mușca momeala. Însă eram încredințat că avea s-o muște, în curând. În cele din urmă, avea să cedeze presiunii la care o

supuneam încă de când se despărțise de Doctorul Sculă-Bleagă. Nu-mi stătea în fire să mă dau bătut. Când îmi doream ceva, luam. Și o doream al naibii de mult pe Rosie.

— Iar tu nu trăiești deloc, i-am zis. Foarte curând, o să-ți stric programul sobru și echilibrat — somn, muncă, voluntariat, și apoi de la capăt.

Și-a întors capul spre mine și a înghițit în sec. M-am prefăcut că mă uit în față, lăsând-o să mă admire în voie. Știam că îi plăcea ce vedea. O atrăgeam în capcană. Așteptam ca prada mea să se împotmolească, înainte de a o devora.

Ne aștepta un drum de patruzeci de minute până în Todos Santos. M-am așezat mai comod pe bancheta din spate. Mi se părea corect să-i spun ce plănuiam, așa că mi-am declarat intențiile.

— Hai să-ți zic ceva, Bebe LeBlanc: într-o zi, curând, o să ți-o trag.

Tonul meu era neutru. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie că ochii lui Rosie mai că-i ieșeau din cap de uimire. Nu-mi păsa că șoferul tăcuse brusc, iar acum se holba la noi în oglinda retrovizoare, cu interes maxim.

— Poate că n-o să se întâmple săptămâna asta, nici luna asta, dar o să se întâmple. După aia, va trebui să-ți înfrunți temerile și să-i spui soră-tii că suntem împreună. Dacă nu-i spui, o s-o anunț eu. Odată ce ți-o trag eu, niciun alt tip n-o să ți se pară îndeajuns de bun. Așa că te anunț de pe acum: scula mea e la dispoziția ta oricând, la orice oră. Vreau să avem o relație pe termen lung, deci pentru mine e important să te satisfac.

— Am luat la cunoștință, Domnule Vrabia-Mălai-Visează.

— Mă bucur că ne-am înțeles.

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Mirosurile cunoscute: mirosul cearșafurilor mele, al parfumului pe care îl folosesc, primele răsuflări dimineața, după ce mă trezesc. Izul ușor de sudoare, când primele raze ale soarelui îmi ating pielea. Mirosul de acasă.

Mă făcea să mă simt manipulată.

Nu din cauză că voia să se culce cu mine. La urma urmei, eu eram regina aventurilor de o noapte. Asta pățești când știi că nu-ți permiți să te bucuri de mai mult decât atât. Exact ca Dean, nu mă implicam în relații.

El era fostul iubit al surorii mele și, totodată, prima mea iubire. Aceste două lucruri n-ar trebui să se intersecteze. La naiba! Nici măcar în aceeași propoziție n-ar trebui să apară!

Loialitatea mea față de Millie, care avea două slujbe ca să ne întrețină pe amândouă, așa încât să mă pot desprinde de părinții mei sufocant de grijulii și să pot locui în New York, era mai puternică decât nevoia mea de a simți atingerea lui Dean. Oricum, chiar dacă nu ar fi fost iubitul ei, aveam o regulă de neîncălcat: fără iubiți. Dean îmi furase inima și refuza să mi-o înapoieze.

O cameristă minionă și parcă fără vârstă mi-a deschis ușa de la intrare a casei lui Vicious și a lui Millie și m-a poftit să intru, M-am spălat pe față într-una dintre numeroasele băi de la parterul vilei și mi-am ținut un mic discurs de încurajare, privindu-mă în oglindă.

O să fie bine. Ești adultă. Tu îți controlezi viața. Nu-i lăsa să te dădăcească.

Apoi mi-am anunțat sosirea. Am traversat foaierul vilei în stil italian pe care sora mea și viitorul ei soț o cumpăraseră de curând.

Am pășit pe lângă holuri scăldate în nuanțe de auriu, prin dreptul unor intrări arcuite, pe sub candelabre fastuoase. Am trecut de apartamentul cameristei — Millie și Vicious erau îndeajuns de amabili încât acceptaseră ca angajata lor să doarmă sub același acoperiș ca ei; un gest de care părinții mei nu se bucuraseră când lucraseră pentru soții Spencer — și am ajuns în salon. Cântăream din ochi spațiul enorm. Mi-am sprijinit palmele pe spătarul unei canapele în stil victorian.

Eu și sora mea aveam origini modeste. Fuseserăm crescute să ne bucurăm de lucruri non-materiale, care nu aveau legătură cu averea. În ciuda acestui fapt, bănuiam că a locui într-un asemenea loc te-ar fi făcut să te simți fericit. Vila era spațioasă, superbă și romantică.

La fel ca Emilia.

Mi-am lăsat capul pe spate, admirând totul în jur. Până acum câteva luni, Millie, viitorul ei soț și părinții mei locuiseră cu toții în Los Angeles, în același duplex luxos. Când Vicious și sora mea hotărâseră să se stabilească în Todos Santos și cumpăraseră vila asta, ai mei profitaseră imediat de prilej și se mutaseră într-o cameră din vilă, ca să rămână în preajma fiicei lor mai mari. De fapt, nu era „o cameră", fiindcă aveau propria baie și propria sufragerie. Din câte auzisem, aici aveau două bucătării. Cu siguranță, nu avea să fie înghesuială.

Iubeam să locuiesc în New York. Adoram mizeria lui urbană, canalizările infecte și diversitatea culturală. Îmi plăcea enorm să fiu independentă. Mă agățam cu dinții de independența mea, dat fiind că știam foarte bine cât de sufocanți puteau fi ai mei —,

dar aș fi mințit să zic că în clipa asta nu mă simțeam de parcă un pumnal negru mi se răsucea în inimă.

— Ai sosit! mi-a strigat sora mea.

M-am răsucit pe călcâie. Am zâmbit cu gura până la urechi.

Arăta altfel — în sensul bun al cuvântului.

Nu mai era costelivă, nu mai avea ochii duși în fundul capului, iar părul ei purpuriu era bogat și strălucitor. Purta o rochie albă, cu croială în A, presărată cu cireșe desenate, și sandale albastre. Combinația asta avea sens doar dacă te chema Emilia LeBlanc.

M-am repezit în brațele ei, dezechilibrând-o și inundând-o cu afecțiunea mea.

— Vai, Rosie! Ce dor mi-a fost de tine! Ca și cum mi-ar fi lipsit o mână.

S-a îndepărtat puțin de mine, ca să-mi scruteze fața. Mi-a mângâiat obrajii. Inelul ei de logodnă, împodobit cu un uriaș diamant roz, strălucea atât de puternic, încât m-a orbit pentru câteva clipe, când lumina s-a răsfrânt în piatra de douăzeci și unu de carate.

Poate c-ar fi fost cazul să fiu invidioasă.

Să o invidiez pentru logodna ei, pentru casa asta, pentru că avea un logodnic și era atât de aproape de părinții noștri. Să-i invidiez sănătatea. Pentru că avea atât de multe, în vreme ce eu aveam atât de puține.

Dar le merita din plin. Declarația ei, cum că-i lipsisem așa cum i-ar fi lipsit o mână, nu mi se părea aiurea. Și mie îmi lipsise mult; ca și cum mi-ar fi fost înlăturat un plămân. O îndrăgisem pe Millie încă din copilărie. Avea darul de a-mi purta de grijă fără să-mi dea senzația că mă sufoca. Exact opusul mamei.

Millie zâmbea și mă măsura din cap până-n picioare, cu mâinile pe umerii mei.

— Arăți prea bine, m-am plâns eu, încrețindu-mi nasul. Mă enervezi când impui standarde așa de înalte! Mereu faci așa.

Sora mea m-a pișcat de umăr și, după ce a râs, s-a interesat:

— Unde-i prietenul tău? Am crezut că vine și el cu tine.

Pentru o clipă, mintea mi-a fugit la Dean. Am roșit. Evident că Millie vorbea despre Darren. Nu mă obosisem să le spun alor mei că mă despărțisem de el. Emilia deja avea o mulțime de lucruri pe cap, fiindcă trebuia să organizeze nunta. Nu era cazul să mai torn și eu gaz pe foc. Îmi propusesem să-i anunț în seara asta, dar voiam să mă folosesc de orice pretext ca să mai amân inevitabilul. Mai degrabă m-aș fi dus să-mi plombeze măselele un mecanic, decât să le dau vestea asta părinților noștri.

— Am vrut să petrecem timp doar noi: eu și familia mea.

M-am silit să zâmbesc. Millie a ridicat dintr-o sprânceană, transmițându-mi fără cuvinte că nu credea explicația mea jalnică. Mi-a netezit părul cu palma.

— Încă nu-mi vine să cred că ai un prieten, Rosie. Credeam că n-o să te așezi niciodată la casa ta.

— Mda, păi, îmbătrânesc. Am douăzeci și opt de ani. Când ai fibroză chistică, e ca și cum ai avea cincizeci și șase.

Am dat din umeri și am promis:

— O să mai discutăm pe tema asta la cină.

La cină, când o să vă frâng inimile cu anunțul că Darren a ieșit din peisaj.

Pufnind, m-a călăuzit spre coridor.

— Mama te așteaptă. E în bucătărie. Gătește tocăniță.

Mâncarea mea preferată. Am simțit o undă de căldură în piept. *N-a uitat.*

Părinții mei ne tratau cu totul diferit pe mine și pe sora mea. Pe Millie o respectau, o admirau și se sfătuiau cu ea, în vreme ce pe mine mă dădăceau, mă sufocau și se purtau de parcă eram un

ou crăpat. Însă tata se purta de un milion de ori mai bine decât mama; cel puțin lui îi plăcea personalitatea mea ironică și mă aprecia fiindcă trăiam o viață pe cont propriu, în New York. Mama era prea ocupată să se îngrijoreze pentru sănătatea mea, așa că nu avusese timp să mă cunoască pe deplin și să-mi îndrăgească firea. Era permanent ca o ursoaică grijulie, însă una care nu-și îngăduie să își cunoască puiul.

Din punctul ei de vedere, eram o rebelă, o ștrengăriță, fata nesăbuită care își risca viața pentru a lucra într-o cafenea idioată din New York, în loc să aleagă traiul lângă familia ei. Eu eram fata care refuza să se așeze la casa ei, alături de un băiat cumsecade.

Ce să-ți spun! De parcă Vicious e foarte cumsecade*!*

Acesta era al doilea motiv pentru care familia mea nu se prinsese că mă despărțisem de Darren. Faptul că mă vedeam cu un viitor medic m-a ajutat să scap de cicăleala alor mei, după ce Millie s-a mutat la Los Angeles. Trebuie să recunosc că, parțial, fusesem atrasă de Darren pentru că, datorită lui (deși el nu o știa), scăpasem de sâcâiala părinților mei, care insistaseră să mă întorc în California și să trăiesc sub acoperișul lor, ca o fetiță tristă și atât de bolnavă, încât trebuia să trăiască într-un glob de sticlă.

Dar nu eram o fetiță care trebuia să trăiască într-un glob de sticlă. Eram un spiriduș pasionat de muzică. Mă pricepeam al naibii de bine să prepar o cafea delicioasă, citeam revista *Vice*, le făceam să râdă pe mamele care nășteau bebeluși prematuri și eram mare amatoare de petreceri. Eram o persoană cu propriile idei și trăsături.

Dar în Todos Santos nu mă simțisem niciodată așa.

— Tata e pe-aici? m-am interesat eu.

Am pornit împreună spre bucătărie, în timp ce eu mă jucam cu părul ei purpuriu-strălucitor.

— S-a dus în oraș, cu Vic, să cumpere câteva chestii care-mi trebuiau. Se întorc repede.

Am pășit în bucătărie, unde m-a întâmpinat o aromă delicioasă de legume, de scorțișoară și de carne suculentă.

În următoarele minute, întâlnirea cu mama mi-a adus aminte de ce îmi făcusem bagajele imediat după ce absolvisem liceul și mă mutasem în partea opusă a țării. M-a îmbrățișat, mi-a bătut obrajii ușurel, apoi m-a întrebat când urma să ajungă și Darren. Mi-a lăsat senzația că, pentru ea, prezența lui era mai importantă decât prezența mea.

Am deschis gura, pregătită să-i spun adevărul. Însă nu am apucat să rostesc vreun cuvânt, fiindcă mama mi-a luat-o înainte. Mi-a zis cât de mândră era că, în sfârșit, găsisem „un băiat de treabă, alături de care să mă așez la casa mea".

Îmi venea să-i zic: *Hai, spune-o! Spune-mi că puțini sunt bărbații care ar sacrifica atâtea lucruri de dragul unei fete bolnave.*

— Probabil că e foarte ocupat, și-a dat mama cu părerea. Sper că nu-i faci viața grea, Rosie. Mă bucur că și-a făcut timp să vină încoace.

Mama mi-a bătut iar obrazul, de data asta un pic cam apăsat. Pieptul i se ridica și cobora în ritmul respirației. Mama era o femeie voinică. Avea un păr bogat, castaniu, ochi mari, albaștri. Totul la ea era... mare. De când mă știu, un strat subțire de transpirație îi acoperea permanent pielea. Îmi plăcea să o simt lipindu-mi-se de piele, când o îmbrățișam.

Mi-am dres glasul și am mormăit:

— Mda... De fapt...

Fă-o și gata! Repede, ca și cum ai desprinde un plasture.

— Abia aștept să-l cunosc! s-a bucurat mama. Mi-am cumpărat o rochie nouă special pentru ocazia asta. Prima impresie e foarte importantă. Rosie, am un presentiment bun. Locuiți împreună de ceva vreme, iar băiatul știe despre situația ta...

Știam prea bine la ce se referea. În urmă cu un an, când le adusesem alor mei la cunoștință *acea* situație, cu puțin înainte ca Millie să se mute în Los Angeles, începuseră să se poarte cu mine de parcă aș fi fost un câine bătrân și bolnav.

Stabiliserăm ca Darren să ajungă în Todos Santos în weekendul în care nunta era plănuită. El își închipuise că avea să-mi anunțe familia că noi doi urma să ajungem, la rândul nostru, la altar.

Se înșelase.

Faptul că mama își cumpărase o rochie nouă pentru mult așteptata întâlnire cu cel despre care credea că avea să-i fie ginere sugera că era în al nouălea cer. Am lăsat-o să se mai bucure puțin și am hotărât să-i dau vestea-bombă după ce aveam să mă odihnesc și să-mi revin după zbor.

Locuiam departe de ei, în New York, deci puteam filtra informațiile care ajungeau la ai mei. Părinții mei și Millie nu aveau de unde să știe că mă despărțisem de Darren. Cine să le fi spus?

Nimeni, în afară de Dean Cole.

Mi-am propus să-i trimit lui Dean un SMS prin care să-l avertizez să-și țină fleanca.

— Așa... Rosie, cum mai e la muncă? m-a întrebat mama, în timp ce scotea tocănița din cuptor.

Aroma mâncării — carne de vită, ceapă, tăiței cu ou — plutea prin toată bucătăria, făcându-mi stomacul să chiorăie. Millie și-a lins buzele. Devora mâncarea din ochi. De obicei nu-i plăcea tocănița, dar poate că-și dăduse seama cât de mult greșea.

Tocănița făcută de mama era a opta minune a lumii. Tocmai mă pregăteam să-i răspund mamei, dar mi-a luat-o înainte. *Din nou.*

— Scumpo, ți-e foame? a întrebat-o pe soră-mea. Așază-te. Îți dau imediat o bucată.

Mama a bătut-o ușurel pe spate. Am strâns din buze, așteptând să văd dacă urma să revină asupra întrebării. Chiar voiam să știu dacă într-adevăr îi păsa de slujba mea.

Fugea de colo colo, pregătind o farfurie pentru Millie. Eu stăteam cu brațele încrucișate, privind scena. Charlene LeBlanc era o femeie sudistă get-beget; să-i servească pe alții — și în special pe copiii ei — era o parte vitală a ființei sale. Dar aici mai era ceva ce-mi scăpa. Mă mira insistența ei de a o hrăni pe Millie, ca și cum soră-mea n-ar fi fost în stare să mănânce singură.

— Rosie, vrei și tu? s-a interesat mama.

În vreme ce deschidea ușa frigiderului, mi-a aruncat o privire peste umăr. A scos din frigider o carafă plină cu *ice-tea* de piersici, preparat tot de ea. La suprafață pluteau leneș bucăți de piersici, iar mie a început să-mi plouă în gură.

Voiam și tocăniță, și *ice-tea*. Spre surprinderea mea, m-am trezit refuzând.

— Nu, mulțumesc.

Mama s-a răsucit iar spre Millie și i-a dat deoparte o șuviță de pe frunte.

— Îți place tocănița? Știu că e preferata ta.

Millie a dat aprobator din cap și a luat încă o îmbucătură. Mă cuprindea iritarea.

Am deschis ușa frigiderului. Mama nu făcuse cine știe ce eforturi ca să mă simt bine-venită.

— Să știi că mâncarea preferată a lui Millie sunt sendvișurile tale cu șuncă de porc, am informat-o eu. Tocănița cu carne de vită și tăiței e preferata *mea*.

Am luat o sticlă de bere din frigiderul enorm — era aproape la fel de mare ca fosta noastră garsonieră din Sunnyside —, am desfăcut-o și am sorbit din ea. Aici, în California de Sud, încă era prea devreme ca să bei alcool, dar pe undeva, în univers, sigur era cinci după-amiaza, așa că mie îmi convenea.

Millie și mama mă priveau cu gura căscată. Millie încă nu își înghițise dumicatul.

— Scuze că sunt așa de acră, m-am justificat eu, fluturând din mână. Am zburat cu Dean Cole până aici. A fost o călătorie lungă și destul de aiurea. Mai bine mă duc în camera mea.

Millie s-a ridicat de pe scaun și a propus:

— Hai să-ți arăt camera ta. E foarte drăguță. Am cumpărat postere cu formațiile tale preferate și le-am lipit. Îți iau eu bagajele.

Imediat, m-am simțit vinovată că făcusem o mică scenă, doar ca s-o calc pe mama pe nervi.

Mama a protestat pe loc, cu voce fermă.

— Nici vorbă! Iau eu bagajele. Ne vedem sus.

Am urcat scările, în urma lui Millie. Eram tare rușinată. Tăcerea mi se părea asurzitoare. Înainte de sosirea mea, ai mei se înțelegeau de minune.

Eram conștientă că aveam tendința de a-i stresa pe cei din jurul meu cu boala de care sufeream, cu atitudinea mea arțăgoasă și, în general, cu faptul că existam. Între noi fie vorba, se număra printre motivele care alimentau ezitarea mea de a mă întoarce acasă. Mi-am promis în gând să mă potolesc și să nu le stau în cale, cât timp rămâneam în Todos Santos.

Am încercat să fac conversație.

— Ce-i cu mama? Deodată, s-ar zice că ai șase ani și că vrea să te hrănească forțat.

— N-are nimic, a ciripit vesel sora mea, gesticulând spre tablourile care împodobeau pereții. Doar o știi pe mama. Îi place să-și hrănească familia și să-și facă griji din orice.

Am insistat:

— Așa-i, dar până acum nu o deranja dacă ridicai ceva mai greu.

Millie a râs într-un fel care mi s-a părut forțat.

— De când m-am logodit, se poartă de parcă sunt din sticlă. Vrea ca nunta să fie perfectă. Cum ar fi să apar cu vreo julitură în frunte sau cu vreo mână în ghips?!

Eram prea obosită ca să mai continui discuția asta, așa că am lăsat-o baltă. În plus, aveam destule pe cap. Trebuia să schimb planurile pentru petrecerea burlăcițelor, iar diseară voiam să le dau alor mei vestea despre Darren.

— Mă bucur că ești aici, mi-a zis Millie, mângâindu-mi brațul. Știu că ești ocupată. Ai o viață plină în New York. Apreciez mult că ți-ai făcut timp să vii. Ce bine-mi pare, Rosie-Gândăcel!

Am mai stat puțin de vorbă, după care sora mea s-a întors în bucătărie. Imediat ce a ieșit pe ușă, m-am aruncat pe salteaua enormă, decorată cu zeci de perne pufoase, am scos mobilul din buzunarul jeanșilor și i-am scris lui Dean. Era prima oară când îi trimiteam un mesaj.

Rosie:

Ai mei și Millie nu știu că m-am despărțit de Darren. Te rog, nu le spune. Îi anunț eu diseară.

După câteva secunde, am primit răspuns.

Dean:
Rahat! Deci să anulez comunicatul de presă? E naoală situația la voi?

Era plăcut să primesc o întrebare de la el și să știu că Dean ștepta un răspuns.

Rosie:
Aiurelile obișnuite ale familiei LeBlanc. La tine cum e?

Dean:
Mănânc un sendviș și o ascult pe mama. Debitează despre noile reguli peisagistice din oraș. „Abia aștep-tam!" Sună-mă dacă e nevoie să te salvez.

Rosie:
Nu ești cavalerul meu pe cal alb.

Dean:
Sunt oricine vrei tu să fiu.

Rosie:
Ce replică răsuflată!

Dean:
Apropo de mâncat. Mă gândesc la o anumită parte din corpul tău care sigur e mai gustoasă decât sendvișul meu.

Am pufnit în râs și m-am tolănit sub așternuturi. Am închis ochii și m-am cufundat în somn. Am visat că eram alături de Dean „Ruckus" Cole și că îmi dăruia o mulțime de orgasme.
Rahat!

Capitolul 7

Dean

Știam prea bine că eram un răzgâiat. Iar chestia asta nu mă deranja câtuși de puțin.

Imediat ce am ajuns acasă, mama și tata au tăbărât pe mine. Se purtau de parcă aș fi fost un zeu. Pentru ei, chiar eram. Am crescut crezându-mă buricul pământului și având impresia că sunt perfecțiunea întruchipată. Exact ce îmi băgaseră în cap părinții mei extraordinar de grijulii. Și cu surorile mele, Payton și Keely, se purtau la fel, iar fetele aveau tot atât de mult succes ca mine. Keeley studia Medicina în Maryland, iar Payton era asistentă universitară la Berkeley și își pregătea lucrarea de doctorat.

Soții Cole aveau odrasle ambițioase și arătoase.

În afară de faptul că depindeam de alcool și de marijuana ca să pot uita de existența Ninei, eram aproape perfect.

Directorul de companie perfect.

Afaceristul perfect.

Fiul perfect.

Amantul perfect.

Aș putea s-o țin așa la nesfârșit, dar la ce bun? A, da: aveam și niște abilități grozave de *time-management*.

— Uite, scumpule! Ți-am pregătit sendvișul tău preferat, cu muștarul ăla organic, care-ți place așa de mult.

Mama — Helen — m-a sărutat pe frunte, apoi s-a așezat la masa din bucătărie, lângă mine. Tata — Eli — stătea la aceeași masă, față în față cu mine. Mă privea cu un zâmbet de mândrie.

Pentru o vreme, am discutat despre muncă, despre politică și cele mai recente bârfe care circulau prin Todos Santos. La un moment dat, mama a plecat privirea spre bluza ei de culoarea lămâii și a început să se joace cu colierul de perle.

— Scumpule, a început ea, trebuie să-ți zic ceva, dar nu vreau să te superi.

Evident, replica ei deja mă iritase.

Mestecând un dumicat de sendviș, am ridicat ochii spre ea. Era tot mai agitată și înghițea des, în sec.

— De curând, am discutat cu Nina...

Mama și-a netezit bluza, cu mișcări neliniștite. Deși n-ar fi trebuit să mă surprindă că Nina luase legătura cu părinții mei, eram uimit. Tata și-a scos ochelarii și și-a strâns cu două degete puntea nasului, apoi mi-a spus:

— Dean, nu se poate să-i întorci spatele. Trebuie să vorbim.

— N-avem ce să vorbim. Nina e problema mea, nu a voastră. Ce voia?

— M-a rugat să te conving să te întâlnești cu ea.

Mama mi-a aruncat o privire rugătoare.

— Nina e o scorpie descreierată! am declarat eu.

— Dean, ai grijă cum vorbești!

Tata mă dojenea de parcă aveam patru ani, dar mi-ar fi plăcut să văd cum s-ar fi descurcat el cu una ca Nina. Tata o avea

alături pe Helen Cole, o ființă minunată, care îl susținea și îl sprijinea. O ființă cu adevărat *umană*. Să-l judeci pe altul e ușor. Pe de altă parte, e greu să te descurci cu o situație foarte complicată.

M-am sprijinit de spătarul scaunului.

— Haide, Helen! Spune ce-ai de spus!

Folosisem prenumele mamei, lucru care o deranja.

Ruckus, ești un nenorocit a-ntâia.

— Vrei să-mi zici că trebuie să-i acord o șansă, nu? am atacat-o eu pe mama. Că are dreptul să-mi ofere o explicație. *E timpul să-l cunoști. Gândește-te ce bine v-ați putea înțelege.* Haide! Am mai auzit astea și înainte. Nu mă deranjează să le repeți.

— Nu-i cinstit să arunci asta în spatele mamei tale.

Tata și-a pus palma peste mâna ei. Am clipit și am ripostat:

— Dar e cinstit față de *mine*?

— Odată și-odată, va trebui să dai ochii cu ea, a contraatacat mama.

— Te înșeli. N-o să-i mai văd mutra niciodată. Pune-mă la încercare și-o să te convingi!

Tata a intervenit, apelând la tonul lui autoritar.

— Trebuie să rezolvăm situația. *Nu* așa se poartă cei din familia Cole.

Atotputernicul Eli Cole era întruchiparea persoanei cumsecade. Întotdeauna voia să facă lucrul corect.

— Știi de ce te caută. Trebuie să asculți ce are de spus, a adăugat el.

— Dacă Nina vrea să-l cunosc, o s-o fac. Dar nu pentru bani.

— Asta se poate aranja, a zis tata, scărpinându-se în barbă cu rama ochelarilor.

Tata nu știa că nu aveam de gând s-o târăsc pe Nina prin tribunale și să mă lupt cu ea ani de zile.

M-am ridicat și i-am întrebat:

— Mă iubiți?

— Evident, a răspuns tata, puțin jignit de întrebare.

— Atunci, credeți-mă când vă zic că e mai bine să nu-l cunosc. Acum nu sunt pregătit să fac chestia asta. Respectați-mi alegerea și lăsați-o baltă.

Simțindu-mă ca un rahat (adevărul era că mă purtam ca atare), am urcat la etaj și m-am îndreptat spre vechea mea cameră. Mă pregăteam să intru în duș, când mobilul meu a bâzâit. Nu aveam chef să vorbesc cu nimeni, dar tot am aruncat o ocheadă spre ecran.

Rosie:
Vino cu mașina să mă iei de acasă. Zero mașină + o cină infernală = împrejurările disperate cer măsuri extreme.

Am chicotit. Nu-mi venea să cred. O, da! Începea jocul.

Dean:
Ajung în 10 min.

Rosie:
Promite-mi că n-o să te dai la mine.

Dean:
Ha! Nu promit.

După câteva clipe, am trimis un alt mesaj.

Dean:
Voi veni. Voi vedea. Voi cuceri.[1]

Rosie:
Nu-mi vine să cred că sunt așa de disperată încât să te chem. Promite măcar să nu spui nimănui că ne întâlnim.

Dean:
OK. Cum zici tu.

De parcă îi păsa cuiva că urma să ne întâlnim! Eu și Rosie eram două elemente rebele dintr-un mecanism bine uns și ordonat: Vicious și Millie aveau să se căsătorească, Jaime și Melody erau deja căsătoriți și aveau un copil. Până și Trent se mai cuminți se și aderase la clișeul familiei moderne: împărțea custodia asupra fiicei lui cu Val, femeia cu care o concepuse. Toți cei din jurul nostru se așezau la casa lor și se purtau ca niște adevărați adulți.

Nu și noi doi.

Ea era mezina familiei LeBlanc, neastâmpărată și nu la fel de prețuită ca soră-sa mai mare. Eu eram un alcoolic care se droga, iar cea mai durabilă relație pe care o aveam era cea cu *dealer*-ul meu. Atât timp cât nu ieșeam în evidență, stăteam în banca noastră și nu ne murdăream „uniformele" de cavaler și de domnișoară de onoare, nimeni nu dădea două parale dacă ne-am fi tras-o în delir, pur și simplu ca să ne omorâm timpul.

Bebe LeBlanc nu descoperise acest fapt fiindcă era mult prea ocupată să apere sentimentele prea-iubitei sale surori față

[1] În limba latină: *veni, vidi, vici* — expresie celebră, atribuită lui Iuliu Cezar. Se crede că Cezar a trimis Senatului roman acest mesaj, după o victorie militară, pentru a-și descrie succesul rapid și incontestabil.

de mine, deși sentimentele cu pricina nici măcar nu existau. Mi-am pus mobilul în buzunarul de la spate al pantalonilor și am deschis șifonierul din camera mea, în căutarea unui tricou curat. Când am luat cheile mașinii de pe noptieră, telefonul a bâzâit iar.

Rosie:
Ai iarbă?

Străduindu-mă zadarnic să-mi stăpânesc râsul, am răspuns.

Dean:
Cum rămâne cu plămânii tăi? Parcă erai bolnavă.

Rosie:
Adu iarba cu tine, deșteptule.

I-am făcut pe plac. Rosie voia să-și testeze limitele. Încă nu aflase că eu nu aveam așa ceva? Ei, urma să afle în curând.

Și intenționam să-i comunic informația asta într-un mod foarte plăcut.

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Să mă joc cu focul. Să greșesc și să-mi asum greșelile. Să-mi asum propria identitate. Să obțin ce doresc și să-l revendic drept al meu, chiar dacă știu că nu-i așa. Chiar dacă știu că niciodată nu va fi al meu.

După ce am petrecut opt ore în compania alor mei, am ajuns la o concluzie: prizonierii de război ar trebui să fie trimiși, pentru tortură, la mine acasă. Părinții mei i-ar fi rezolvat.

Eram o tipă dură. E inevitabil să-ți construiești o armură, atunci când suferi de o boală care-ți pune viața în pericol, zi de zi. Stratul ăla dur e ca o ojă transparentă: de la depărtare, nimeni nu o vede. Tocmai de asta m-a descumpănit să constat că eram pe punctul de a izbucni în plâns.

Cum nu aveam mașină, stăteam pe treptele ce duceau spre intrarea în vilă și așteptam ca Dean să vină să mă ia. Îmi sprijinisem capul pe genunchi.

Evenimentele de adineauri, de la cină, mi se derulau la nesfârșit în minte. Lacrimile mă gâtuiau, amenințând să se reverse.

Ne așezaserăm cu toții la masă. Ne serveau angajații lui Vicious. Mâncaserăm stridii gătite în vin — stridii aduse din *Australia* (se pare că, de când ai mei deveniseră bogați, prin asociere cu Vicious, nu se mai mulțumeau cu stridii americane) și discutam despre ultimele aranjamente înainte de nuntă.

A fost acceptabil... până la un anumit punct.

— *Bun, e timpul să luăm taurul de coarne.*

Tata a pus pe masă paharul cu vin și a ridicat privirea spre mine.

— *Când ai de gând să te muți înapoi aici, Rosie? Când ai zis că vrei să experimentezi viața în New York, am fost foarte înțelegători. Erai tânără și simțeai nevoia de aventură. Dar acum e vremea să te liniștești. Nu mai ești copil, iar sora ta nu mai e cu tine, să te dădăcească.*

— *Tati, Rosie e o persoană pe picioarele ei. Nu-i poți dicta ce să facă, a intervenit Millie.*

Vocea ei era ca un balsam care-mi alina iritarea.

Mama a oftat. Tacâmurile zăngăneau pe porțelan. Mi-am umezit buzele, prea șocată ca să mai spun ceva.

— Tati, tu și mama o bateți mereu la cap, a adăugat Millie. Rosie e adultă.

— Ea nu-i ca tine, scumpo, a zis tata. Rosie e un pic cam nesăbuită. O iubim pe Rosie-Gândăcel așa cum e, dar situația s-a schimbat. Sănătatea ei se șubrezește an de an.

— E bolnavă! a izbucnit mama, ștergându-și nasul și ochii cu un șervet de in.

Am tresărit. Maică-mea tocmai înrăutățise lucrurile.

— Uită-te la ea! a îndemnat-o mama pe Millie. E piele și oase. Nu ți se pare că a slăbit?

Millie a oftat, m-a privit compătimitoare, apoi a răspuns.

— A fost slabă dintotdeauna.

— Da. Prea slabă, a subliniat mama.

Emilia mi-a sărit iar în apărare:

— Mami, după tine, toată lumea e prea slabă. Motanul nostru arăta a raton, fiindcă l-ai îndopat până s-a umflat.

Același motan pe care hotărâseră să-l dea, după ce au aflat că sufeream de fibroză chistică. Să locuiești împreună cu mine era tot atât de distractiv ca și cum ai fi trăit cu un lepros.

Mi-am tras nasul. Nu-mi convenea deloc că Vicious asista la schimbul ăsta de replici.

— E-n ordine, am comentat eu. Puteți să vă prefaceți că nu sunt aici. Vă rog, nu vă jenați! Vorbiți în continuare despre viitorul meu.

— O să-ți cumpărăm un bilet de avion ca să te întorci acasă, a declarat mama. Ar trebui să stai acasă, cu noi, în loc să alergi prin ditamai orașul, căutând necazurile cu lumânarea.

Tonul mamei era panicat.

— Rămân în New York, i-am zis eu.

— *Paul! a exclamat mama, cu glas plângăreț. Spune-i și tu!*

Am zâmbit.

— *Chiar așa, tati! Spune-mi!*

Paul LeBlanc nu avea să mă trădeze. Mă puteam bizui pe el ca să-i închidă mamei gura, când venea vorba de viața mea. Millie încerca să mă apere, dar nu avea aceeași autoritate în fața mamei precum tata.

Tata se uita când la mine, când la mama.

— *Îmi pare rău, Rosie-Gândăcel.*

A clătinat din cap. La început, am crezut că gestul ăsta avea menirea să scuze comportamentul nevesti-sii.

— *Dar mama ta are dreptate. Și eu îmi fac griji când te știu acolo.*

Tata s-a foit pe scaun și a adăugat:

— *Pe de altă parte, ar trebui să luăm în considerare că acum îl ai pe Darren.*

S-a scărpinat în barbă, gânditor.

— *Mi se pare că are grijă de tine. Tu ce crezi, Charlene?*

Tatăl tău nu e misogin, *încercam eu să mă autoconving.* Nu e, chiar dacă așa pare, după ce-a spus adineauri.

— *Ăă... că tot a venit vorba...*

Am tușit. Îmi simțeam palmele asudate, iar inima mi se zbuciuma în piept, parcă vrând să sară la iveală, pe cea mai apropiată farfurie. Mi-am zis: Poate se milostivește de mine cineva și mă înjunghie. *Apoi le-am servit bomba.*

— *Eu și Darren ne-am despărțit.*

— *Poftim?! a strigat tata.*

Într-o clipă, a țâșnit în picioare și a izbit cu palma în masă. Părea șocat. Eu, una, așa eram. Oare uitase că viața mea amoroasă mă privea doar pe mine? M-am încruntat. Millie a acoperit mâna mamei cu palma ei, cerându-i pe tăcute să nu facă o scenă. Când

mi-am ridicat privirea, am văzut ca mama mea plângea atât de amarnic, încât corpul îi tremura.

— Nu are pe nimeni în New York, a îngăimat ea. Pe nimeni. Și se ofilește acolo. Moare!

O, da! Familia mea era super-teatrală.

Ochii tatei ardeau, amenințând să mă mistuie.

— S-a mutat din apartament acum câteva săptămâni, am continuat eu, netezind șervetul din in, pe care nici nu apucasem să-l folosesc. Voia să ne căsătorim. M-a și cerut de nevastă, cu inel cu tot. Dar, după cum știți, nu mă interesează să mă mărit. Cu atât mai puțin după complicațiile din ultima vreme.

Părinții mei știau ce verdict îmi dăduse doctorița Hastings, cu un an în urmă. Vicious o plătise ca să-mi facă un set de analize amănunțite.

Deodată, m-am trezit că eu îi consolam pe ei, nu invers.

— Darren o să-și revină, i-am asigurat. Și eu la fel. Merita să aibă o viață mai bună.

S-a lăsat o tăcere grea. Mi-am ținut respirația, pregătindu-mă să încasez o lovitură — la propriu — care m-ar fi azvârlit în partea opusă a încăperii.

Vicious s-a lăsat pe spate, în scaun, și a început să se joace cu părul lui Millie.

— Ar trebui să ne retragem, i-a zis soră-mii. Mi se pare că ai tăi și sora ta au lucruri serioase de discutat.

Millie s-a uitat întrebător la mine. Am clătinat din cap și am ripostat:

— Asta e singura cină în familie înainte de repetiție. Toată lumea trebuie să fie prezentă.

Mama plângea tot mai tare și repeta că fetița ei era pe moarte. În casa familiei LeBlanc ai parte doar de distracție...

Am chicotit. Simțeam că fața îmi ardea de jenă.

— *Mamă, nu mor. Să știi că mă îngrijesc foarte bine.*

— *Doamne, Rose! Ce prostii spui!*

Tata a pufnit și a lovit iarăși cu palma în masă. Nu mi-a scăpat faptul că nu-mi mai spunea „Gândăcel". A îndreptat un deget spre mine, cu fața schimonosită de dezgust.

— *Vorbești despre a petrece timp în familie, de parcă ți-ar păsa de sora ta. Asta era șansa ta de a nu ne împovăra pe mama ta și pe mine. Ai fi putut s-o scuteși pe sora ta de a mai avea grijă de tine. Dar, în stilul tău bine cunoscut, ai dat cu oiștea-n gard, mi-a reproșat el.*

Am scăpat furculița în farfurie. Am făcut ochii mari de uimire, dar și de furie. Nu-mi credeam urechilor. Abia în copilăria mea, când îi spusesem că voiam un nenorocit de ponei, tata mă refuzase. Fusese silit să pună piciorul în prag, dar numai fiindcă nu-și putea permite să cumpere un ponei. În afară de faza cu poneiul și de a ieși cu băieți, tata îmi îngăduise orice.

El fusese cel care o înduplecase pe mama să mă lase să mă mut în New York, ba chiar îmi cumpărase biletul de plecare.

El era cel care mă îndemna să-mi împlinesc visurile, chiar dacă ele contraziceau ce-și dorea el pentru mine.

El era părintele care credea cu adevărat că puteam să trăiesc ca o persoană normală.

Când colo, tata mă mințise de la bun început.

— *Nu împovărez pe nimeni de la masa asta cu problemele mele de sănătate, am mârâit eu. Locuiesc tocmai în cealaltă parte a țării. Ce v-a apucat?*

— *Ai nevoie să te întorci aici.* Trebuie *să te întorci, fiindcă nu te simți bine, a zis mama printre lacrimi, după care și-a aruncat șervetul drept în farfuria plină ochi cu mâncare. Sora ta s-a spetit muncind, ca tu să poți locui în New York. Înainte de a pleca la Los Angeles, ți-a lăsat un apartament de fițe, pentru care nici nu e*

nevoie să plătești chirie, ba chiar ți-a plătit și taxele pentru școala de asistente medicale. Când colo, tu ce-ai făcut? Lucrezi într-o cafenea!

— Hei!

Era rândul meu să lovesc în masă.

— De când strâmbi din nas când auzi de anumite slujbe? Doar ai fost bucătăreasă patruzeci de ani.

— Pentru că nu aveam de ales! a țipat mama.

— Nici eu n-am avut de ales! Doctorița Hastings m-a pus să mă las de școală!

Mama s-a ridicat brusc și a ieșit valvârtej din cameră. Am rămas mască.

Tata, Vicious și Emilia se holbau la mine. Bărbații, dezaprobator; sora mea, cu milă. Lacrimile îmi înțepau ochii, implorându-mă să le descătușez. Plângeam foarte rar și nu-mi plăcea să dau dovadă de slăbiciune, mai ales când tot ce făceam avea scopul de a le demonstra alor mei că eram capabilă să mă descurc pe cont propriu. Țineam neapărat să le arăt că nu aveam nevoie de ajutor și că, deși petalele mele se desprindeau, eu încă eram în floare.

— Rosie..., a început Millie. Lasă-i mamei puțin timp.

— N-o mai apăra pe soră-ta, i-a zis tata, frecându-și exasperat fața.

Fiecare silabă care se desprindea de pe buzele lui mă ardea pe dinăuntru, aidoma unui foc. Tata se uita undeva în spatele meu. Nu se simțea în stare să mă privească.

— Ne omori cu zile pe mama ta și pe mine. Ai avut un iubit medic. Un bărbat care ți-ar fi putut oferi toate lucrurile de care ai nevoie.

— Darren e podolog, l-am lămurit eu. Adică un fel de semidoctor. Ca Ross Geller.

Mda. Referințele mele culturale erau desprinse din serialul *Prietenii tăi*. Și ce dacă?

Tata n-a fost amuzat de comentariul meu. L-a ignorat complet. S-a ridicat, și-a luat mobilul și pachetul cu tutun de mestecat, gata să plece de la masă.

— Te-ai despărțit de el pentru că ești egoistă, mi-a trântit-o tata. Pentru că, dacă ai fi rămas cu el, ar fi trebuit să depui efort, drăguță. Vrei să știi de ce i-ai dat papucii? Fiindcă nu poți să te ții de nimic. De-aia ai renunțat la școala de asistente medicale, de-aia locuiești într-un apartament plătit de altcineva și ești chelneriță, la douăzeci și opt de ani.

A tras adânc aer în piept și a închis ochii, de parcă își aduna puterile ca să încheie tirada.

— Și uite că iar ne facem griji pentru tine. Mama ta nu are nevoie de timp, ci de o fiică sănătoasă.

Am țâșnit de pe scaun. Toți mușchii feței îmi tremurau de furie.

— Serios, tată? Și cum rămâne cu „Poți face tot ce-ți propui"?

În afară de Millie, nu aveam pe nimeni. Numai ea mă aprecia pentru cine eram cu adevărat, fără să-mi lipească etichete precum „slabă" și „bolnavă".

— Parcă mai demult îmi spuneai că pot să fac orice, dacă-mi pun mintea! i-am adus eu aminte.

A clătinat din cap. Tata era un bărbat vânjos, după ce muncise toată viața în aer liber, dar destul de scund. Însă acum părea înalt și intimidant.

— Aveai optsprezece ani când te-ai mutat de acasă, Rosie. Acum ai douăzeci și opt. La vârsta asta, majoritatea bărbaților vor să se așeze la casa lor și să întemeieze o familie. Cum ai putut să-i dai cu piciorul unui om care nu numai că era gata să sacrifice ideea de a avea o familie, ca să fie cu tine, dar care era și capabil să te îngrijească?

S-a întors spre sora mea, care rămăsese cu gura căscată din pricina șocului.

— Trebuie să audă toate astea, i-a spus tatăl meu. Rosie nu-și permite să fie năzuroasă.

Și a ieșit din cameră.

— E vremea să te las să strângi mizeria, a murmurat Vicious, cu vocea lui întunecată.

După ce a sărutat fruntea Emiliei, a ieșit în urma tatei. Ușa s-a închis încet, cu un zgomot care m-a zdruncinat până în străfunduri.

Sora mea stătea cu ochii pironiți în farfurie. Își freca palmele de coapse — ticul ei, când era agitată. Mi-a spus doar atât:

— Îmi pare foarte rău.

Cel puțin nu-mi îndruga aiurelile obișnuite și jumătățile de adevăr pe care oamenii ți le zic când vor să te consoleze.

Când am vorbit, aproape că m-am înecat din cauza lacrimilor:

— Tata nu mi-a vorbit niciodată așa.

Aveam nevoie de inhalatorul meu. Aveam nevoie de părinții mei. Și de o îmbrățișare. Millie a ridicat ochii. Erau plini de suferință. Și ea mă considera o cauză pierdută, doar că nu voia să mă supere, așa cum făceau ai noștri.

Acum, când rămăseserăm doar noi două, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

— Ei te iubesc, mi-a șoptit ea.

— Și eu îi iubesc.

S-a ridicat, netezindu-și rochia.

— Știu că e ultimul lucru pe care vrei să-l auzi, dar ar fi cazul să te gândești să te muți înapoi acasă. Rosie-Gândăcel, am nevoie de sora mea. Îmi lipsești prea mult. În plus, mami și tati își fac foarte multe griji.

— Își fac griji pentru mine sau pentru conștiința lor?

M-am uitat pătrunzător la sora mea mai mare.

— De când știai de chestia asta? am descusut-o eu pe Millie. Știai că tata mă consideră o ratată și că mama crede că-s pe patul de moarte?

— Rosie...

— Și tu crezi că nu sunt o partidă bună?

Am râs printre lacrimi. În clipa asta, probabil lăsam impresia c-o luasem razna.

— Millie, și tu ești de părere că Darren mi-a făcut o favoare rămânând cu mine?

— Bineînțeles că ești o partidă bună! a exclamat ea.

Mda.

Eram o partidă bună, însă nu la fel de bună ca ea. Simțeam nevoia copleșitoare de a-i demonstra că se înșela.

— Te rog, lasă-mă în pace.

Mi-am sprijinit coatele pe masă și mi-am cuprins fața în palme.

Millie s-a conformat.

Am închis ochii și m-am lăsat purtată de suferință. Îmi plângeam de milă. Mi-am izbit de trei ori fruntea de masă.

Rahat!

Rahat!

Rahat!

Bun-venit în Todos Santos, Rosie!

Capitolul 8

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Să alerg desculță. Să simt cum ramurile copacilor îmi biciuie fața, pieptul, picioarele. Să sufăr. Și să-mi asum riscuri.

Dean a venit să mă ia cu o camionetă roșie, destul de veche. Habar n-aveam de unde făcuse rost de ea și nici nu mă interesa. În halul în care eram, aș fi fost dispusă să sar într-o dubă plină cu străini dubioși, doar ca s-o șterg de-aici.

Mi-am zis că în seara asta nici nu încăpea vorbă să mă relaxez. Îmi doream pur și simplu să respir în voie pentru câteva minute, într-un loc unde nimeni nu mă critica.

În clipa când camioneta lui Dean a oprit în fața porților vilei, am luat-o din loc și m-am aruncat pe scaunul din dreapta șoferului. Mi-am pus centura de siguranță.

Arătam jalnic. Purtam o fustă din blugi, un tricou alb, lăbărțat — Darren îl primise la o întrunire a Asociației Podologilor Americani —, iar părul meu era în dezordine, după un zbor de cinci ore și prea puțin somn.

— Ia-o din loc! i-am zis, privind drept în față.

Încă nu mă dumirisem cum de Dean Cole devenise salvatorul meu. Nu-mi dădeam seama ce transmitea chestia asta despre situația mea. Refuzam să mă uit la el și să risc ca Dean să vadă ce se ascundea în ochii mei. Ar fi ghicit cum mă simțeam. Ar fi văzut totul. Toate adevărurile neplăcute, până la ultimul.

Nu m-a întrebat încotro voiam să mergem. Mi-a întins o sticlă de Jim Beam și mi-a spus:

— Coboară geamul. O să pun niște muzică.

Pentru prima oară, mă bucuram că Dean era în pragul alcoolismului. Am înșfăcat sticla imediat.

— Noroc!

Am ridicat-o în aer, în direcția lui, apoi am sorbit din whisky.

Ne-am învârtit prin Todos Santos o oră: am trecut prin Liberty Park, am trecut pe lângă Liceul „Tuturor Sfinților" și pe lângă debarcaderul bine luminat, care atrăgea turiști din toată lumea. Aerul sărat al oceanului îmi atingea fața, răcorindu-mă și alinându-mă cât de cât. Am continuat să beau din sticlă. Postul-pirat de radio difuza melodii triste, în spaniolă. Deși nu înțelegeam versurile, melodiile mă emoționau. Cât timp Dean a condus prin oraș, mi-am liniștit respirația și mi-am reamintit că totul era în ordine.

Am băut jumătate de sticlă, dar nu de asta îmi erau încețoșați ochii și îmi tremurau degetele, ci din cauza furiei.

Nu-ți permiți să fii năzuroasă.

Ai dat cu oiștea-n gard.

Dean tăcea, lăsându-mi răgazul de care, în mod evident, aveam mare nevoie. Conducea fără destinație și arăta al naibii de bine. Mi-am zis că era posibil ca tipul ăsta să fie singurul dintre cei Patru Desfrânați care avea cât de cât inteligență emoțională. Sigur că nu ți-ai fi dat seama de asta dacă ai fi stat de vorbă cu el sau dacă l-ai fi privit. Dean Cole stăpânea la perfecție

rolul de tip popular, căruia îi plăcea să se drogheze. Nu lăsa pe nimeni să vadă ce se afla în spatele fațadei.

Am rupt tăcerea.

— Ai iarbă la tine?

El privea țintă șoseaua. Cu degetele unei mâini bătea darabana pe volan, iar cu cealaltă își răvășea părul mătăsos, în nuanța cafelei cu lapte. La încheietura mâinii lui stângi scânteia un ceas de aur. Oare cât costase? Aș fi pus pariu că valoarea lui depășea toată averea mea.

— Ai chiloți pe tine? a venit replica lui.

— Normal, i-am zis eu, înțepată.

— Ei, atunci și eu am iarbă la mine. Pentru mine, iarba e o necesitate. Exact cum sunt chiloții.

Mi-am dat ochii peste cap și am comentat:

— Încântător!

— Păi, chiar sunt încântător din moment ce, de câteva zile încoace, e prima dată când te văd zâmbind. Datorită *mie*.

Chiar zâmbisem?

A parcat camioneta pe o colină acoperită cu iarbă, cu vedere asupra orașului. Micul orășel din California de Sud era pitit într-o vale, între doi munți. De aici, vedeam perfect luminile din centru. Piscinele uriașe ale vilelor din apropiere sclipeau în noapte, iar debarcaderul era presărat cu stâlpi de iluminat. Locul era aproape pustiu. Doar un teren de baschet, aflat la câțiva zeci de metri mai jos, era animat: câțiva adolescenți dădeau mingea de la unul la altul, aparent netulburați de prezența noastră.

— De unde ai făcut rost de chestia asta? l-am întrebat.

M-am răsucit spre Dean și am gesticulat cu arătătorul spre interiorul camionetei.

Din câte-mi aminteam, părinții lui aveau o grămadă de mașini Volvo — automobilul perfect pentru familia perfectă.

— De la unchiul meu din Alabama, a răspuns Dean, umezindu-și buza de jos și cercetându-mă cu ochii lui ca smaraldele. Singurul cadou pe care mi l-a făcut. Habar n-am de ce am păstrat-o. Fiindcă vrei să fim discreți, am venit cu o mașină pe care știu că Vicious nu are de unde s-o recunoască.

— Ai păstrat o camionetă rablagită pentru eventualitatea în care ai fi avut nevoie de ea, la un moment dat? am chicotit eu. Cine naiba ești, Dean Cole? CIA-ul n-a aflat despre tine?

Dean și-a dat capul pe spate și a râs.

— Ia mai taci!

Adevărul era că și eu mă număram printre fetele pe care le compătimeam: cele care se lăsau vrăjite de fizicul lui Dean, de mușchii și de statutul lui social. Fascinația asta li se strecura în creier, făcea o oprire inutilă în piept și apoi ajungea între picioarele lor.

Aveam senzația că Dean îmi luase inima în pumn și acum o strângea între degete.

— OK, dubiosule.

— Hei, nu-i cinstit! N-am mai transportat un cadavru de un car de ani.

— Nu te cred. Mașina asta duhnește.

Am sughițat sonor. Mă îmbătasem.

— Aici îți aduceai gagicile, în liceu?

— Nu. Sunt un fraier siropos. N-aș fi murdărit frumusețea asta cu o partidă de sex oarecare.

— Dean Cole, ești plin de surprize.

— Iar tu, Rosie LeBlanc, o să fii curând sub mine.

Deși aspersoarele udaseră iarba, tot am pășit desculță pe ea. Răcoarea ierbii era bine-venită, după căldura insuportabilă a lunii august, în California de Sud. Am ajuns la banca din vârful colinei și m-am așezat. În fața ochilor mei se întindea tot orașul. Partea bună a orașului Todos Santos era lipsa poluării și a uzinelor industriale. Părinții mei se angajaseră aici, când eram adolescentă, pentru că voiau ca plămânii mei să nu sufere de poluare și din cauza altor mizerii. Vălul de stele care sclipeau deasupra noastră îmi amintea cât de mici eram noi doi.

Dean a scos din camionetă două doze de bere. A desfăcut una și mi-a întins-o. Pe urmă a dat-o pe cealaltă pe gât și s-a așezat lângă mine, foarte aproape. Vârfurile părului său răvășit și sexy le atingeau pe ale mele. Mirosea masculin. Izul de iarbă se împletea cu mirosul parfumului său — citric, curat.

— Știi, fiecare stea pe care o vezi noaptea e mai mare și mai strălucitoare decât Soarele.

Am izbucnit în râs.

— Poftim?! Pe naiba! Soarele e uriaș!

Dean s-a uitat la mine, foarte serios. Brusc, mi-am dat seama că îmi deschisesem inima în fața lui și-l invitasem să intre. Era ca și cum m-aș fi aruncat de pe o stâncă, ținând ochii larg deschiși și cu un surâs întipărit pe buze. Uitasem cum era să petrec timp cu Ruckus. Uitasem de haosul pe care tipul ăsta îl stârnea în mine.

Când a vorbit iar, tonul lui era sec, însă ochii lui arzători spuneau o cu totul altă poveste.

— Soarele nostru e doar o stea pitică, Bebe LeBlanc, m-a lămurit el. Lumea îl ridică în slăvi pentru că s-a obișnuit cu el și fiindcă e apropiat de noi. Oamenilor le plac lucrurile pe care le au aproape. Cele care le sunt familiare.

Amândoi știam că nu vorbea doar despre stele.

Cunoștințele lui de astronomie m-au luat prin surprindere. Probabil că dorisem să-l reduc la stereotipul tipului care se dă în vânt după iarbă și căruia nu-i pasă decât de foarte puține lucruri: fotbalul, femeile și calculele plicticoase.

Dean a scotocit în buzunarul din spate al blugilor și a scos la iveală un *joint*. L-a strecurat între buzele lui senzuale, apoi flacăra brichetei i-a luminat trăsăturile dumnezeiești. După ce a tras un fum, mi-a întins țigara.

Pentru o secundă, mâna lui a rămas în aer. Mă așteptam s-o retragă, să-mi facă morală și să-mi spună că sunt sonată fiindcă voiam să fumez. În schimb, nu a spus nimic. M-a lăsat să iau singură o hotărâre.

Mă făcea să mă simt adultă.

Am luat țigara și am surâs, la adăpostul întunericului. Toți se purtau cu mine de parcă aș fi fost din porțelan. Doar Dean făcea lucruri care mă puteau răni. Am tras un fum. Am inspirat, am suflat fumul afară. Și în tot acest timp, rămăsesem în viață. În lumea mea, era o victorie.

Dar bineînțeles că, inevitabil, am început să tușesc ca un câine astmatic. Dean m-a privit pieziș și a zâmbit în colțul gurii.

— Data viitoare când vrei să te droghezi, o să-ți coc niște prăjituri cu marijuana.

I-am ignorat comentariul și am ridicat ochii spre cer. Era plăcut să uit de familia mea, chiar și pentru scurt timp. Chiar dacă uitam datorită bărbatului pe care îl consideram întru câtva dușman.

— Am auzit că Soarele se mărește tot mai mult, în fiecare an, și că, într-o zi, o să pârjolească Pământul, am spus eu, schițând un cerc cu degetul, în direcția cerului.

I-am întins țigara. Dean a luat o gură de bere. Gesturile lui erau relaxate, tinerești și fără grijă. Pentru două secunde, am văzut în el un adolescent.

Băiatul pe care, odată, l-am iubit.

— Soarele are 4,5 miliarde de ani, mi-a explicat Dean. Se crede că va mai arde încă șapte miliarde de ani. Pe urmă o să crească, va deveni o gigantă roșie și se va prăbuși în sine și va deveni o pitică albă. În orice caz, noi doi n-o să fim prin preajmă, ca să vedem apocalipsa.

M-a bătut ușurel cu palma pe creștet, ca pe un copilaș adorabil.

— Sau poate că ai de gând să trăiești până atunci? A glumit el. Ai fi o bătrânică super-sexy. Chiar dacă ai avea un miliard de ani.

Am râs sonor.

— N-o să trăiesc până atunci.

— Niciunul dintre noi n-o să trăiască atâta, a zis el, pe urmă mi-a întins *joint*-ul.

Când degetele noastre s-au atins, pielea mi-a fost cuprinsă de fiori. Mi-am zis: *Dar eu o să mor cu mult înaintea ta.*

Oare câți ani mai aveam de trăit? Douăzeci? Zece? *Mai puțin?* Da, fibroza chistică nu e la fel de nimicitoare precum cancerul sau scleroza laterală amiotrofică, nu te răpune la fel de iute, însă tot aveam mai puțin de trăit decât majoritatea oamenilor.

Brusc, s-a întâmplat din nou. Poate că de vină era marijuana, alcoolul sau viața, în general. După mulți ani, mi s-a întâmplat. *Din nou.*

Fosta mea psihoterapeută îmi spusese că reacția asta e complet normală, având în vedere situația mea. Gândul că muream, șocul acestei conștientizări mă prindeau în gheare și intram în

panică. Încremeneam. Când mintea mea era asaltată de imaginea corpului meu putrezind într-un sicriu, nu mai puteam respira. Încă de când aveam zece ani și începusem să pricep conceptul morții, aveam atacuri de panică din când în când. Tot atunci aflasem că n-o să mor de bătrânețe.

Acum, chiar în timp ce stăteam lângă Domnul Relaxarea-Întruchipată, aveam un astfel de atac. Sigur că el nu avea cum să știe, pentru că atacurile mele nu erau violente. După câteva secunde, am reînceput să respir. Singurele mele disconforturi fizice erau valurile de căldură care îmi năvăleau în obraji și pulsul accelerat.

Mai demult, ai mei mă duseseră la un psihoterapeut specializat în tratarea adolescenților care sufereau de boli letale și încercaserăm să găsim sursa problemei. Pe toți îi supăra ideea morții, dar eu mă număram printre puținii adolescenți care nu puteau dormi noaptea, închipuindu-și cum trupul lor fără viață era incinerat. Terapeuta era pricepută. M-a întrebat dacă aveam amintiri de când fusesem în burta mamei. I-am răspuns că nu. Apoi a întrebat dacă îmi aminteam cum era când încă nu-mi începusem viața. Același răspuns. „Așa e și moartea, Rosie", mi-a explicat ea. „N-o să-ți amintești momentul ăla, deci, într-un fel, o să fie ca și cum ai trăi veșnic."

De regulă, când mă cuprindea un atac de panică, îmi derulam în minte conversația aceea cu terapeuta. Însă cel mai util era să-mi distrag atenția, făcând altceva.

Prin urmare, folosind aceeași metodă, am privit chipul calm al lui Dean și l-am îndemnat:

— Ce altceva mai știi despre stele? Dar nu-mi mai povesti cum o să explodeze și o să murim cu toții!

Pe frunte îmi căzuse o șuviță de păr. Dean a întins mâna și mi-a petrecut-o după ureche.

— Ei, când o să explodeze Soarele, n-o să mai trăiască niciun om, deci nimeni n-o să fie de față, a zis el. Poate doar familia Kardashian. Oamenii ăia sunt peste tot.

L-am lovit jucăuș în umăr.

— Nu fi rău, Cole! Singura mea plăcere vinovată e emisiunea *Kourtney și Khloe cuceresc Miami-ul*.

— E de-a dreptul trist ce spui, mai ales când te gândești că vecinul tău de deasupra te-ar putea poseda în orice colțișor din apartamentul lui. Asta da, plăcere vinovată!

— Termină! l-am apostrofat eu, agasată.

Dean a stins chiștocul de lemnul băncii, apoi l-a aruncat într-un coș de gunoi din apropiere. A izbucnit în râs. Hohotele lui erau sincere. Nicio fată nu le-ar fi putut rezista. Îmi plăcea să-l aud râzând. Mă bucura.

— Fii atentă! Am în minte un sistem de catalogare. Dacă spui cuiva despre chestia asta, o să neg, n-o să mai vorbesc în veci cu tine și o să le zic tuturor că ai hepatită și că te-ai despărțit de doctorul Sculă-Bleagă fiindcă te-a molipsit de o boală transmisibilă sexual.

Și-a proptit un braț sub cap și s-a răsucit spre mine.

— Acum chiar că sunt tentată să-ți dau secretul în vileag, am declarat eu.

Am strâns din buze ca să-mi rețin zâmbetul.

Dean și-a terminat berea, pe urmă a terminat de băut și doza mea. A slobozit un râgâit și a continuat:

— În secret, sunt obsedat de astronomie. Cataloghez oamenii după care parte a Sistemului Solar mi se pare că ar putea fi. De exemplu, Trent e Jupiter, fiindcă e al dracului de masiv. Vicious e Arcturus — tot timpul roșu și furios. Aș putea continua, dar mă tem că o să-mi pară rău.

Mi-a privit cercetător fața, așteptând să râd. Văzând că nu mă amuzam, a continuat precaut:

— Știi, e mai ușor când asociez oamenii cu lucruri concrete.

Asta era zăpăcitul. Tipul care se droga. Târfa masculină, care se dădea în vânt după petreceri. Ruckus.

Da, știam la ce se referea.

— Eu ce stea aș fi?

Glasul meu era îngroșat de beție și de dorință. O luasem complet razna. Brațele noastre se atingeau și începuserăm să asudăm, dar niciunul dintre noi nu s-a îndepărtat.

Mi-a răspuns aproape imediat, ceea ce mă făcea să cred că se gândise la întrebarea asta de multe ori.

— Tu ești Sirius.

— Sirius?

— Da.

S-a foit pe bancă. Și-a frecat bărbia frumos sculptată. Încercam să ignor că mă privea cu ceva mai mult decât dorință trupească, însă, cu fiecare clipă, armura mea ceda.

— În ciuda opiniei generale — a explicat el —, stelele nu sclipesc intermitent. Astronomii zic că există o singură stea care face asta. Sirius. Uneori, lumea o confundă cu un OZN. Nu e mare, dar iese în evidență. Așa ești și tu. Bebe LeBlanc, tu sclipești atât de orbitor, încât câteodată doar pe tine te văd.

În clipa asta, mă simțeam curajoasă. Gura mi-a luat-o pe dinainte, iar logica n-a mai apucat s-o oprească.

— Dean, ajută-mă să uit, măcar pentru o noapte. Vreau să nu mă mai gândesc la orașul ăsta nenorocit, la părinții mei, care mă judecă, și de...

Am oftat din rărunchi. În mintea mea, am încheiat fraza: *și să uit că mor.*

S-a răsucit cu tot corpul spre mine și mi-a cuprins un obraz în palmă. A gemut, de parcă faptul că mă atingea îi provoca și mai multă frustrare.

— Hei, uită-te la mine! mi-a cerut el.

Nu merit.

Nu sunt indeajuns de bună.

Nu la fel de bună ca Millie.

— Ești fostul iubit al surorii mele, am murmurat eu.

Nu încercam să mă opun, ci doar să-mi bag mințile în cap. Speram să-mi adun bruma de rațiune și să mă retrag din situația asta.

— Eu și Millie am fost împreună foarte puțin! s-a răstit el.

— Și-a pierdut virginitatea cu tine.

— Da, și după aia a *șters-o*.

Dean a rostit apăsat ultimele cuvinte.

— A plecat fără niciun cuvânt. Nici măcar nu mi-a dat un telefon, de politețe. N-a fost a mea niciodată. Și tocmai de asta — printre alte motive —, nici eu nu am fost al ei vreodată.

— Millie a zis că, odată, i-ai spus să nu te părăsească.

Am înghițit în sec. Mi-am strecurat palmele sub fundul asudat și mi-am pironit privirea în jos, pe șlapii mei.

— Eu nu vreau să mă părăsească *nimeni*, a zis Dean. Nu vreau să te ajut să uiți. Vreau să te ajut să-ți amintești. Exact asta o să fac, Rosie.

Îi simțeam respirația grea pe piele.

— O să-ți dau lumea peste cap, scumpo.

M-a sărutat, iar degetele lui s-au încurcat în părul meu. L-am înșfăcat de tricou și l-am tras după mine. Întinsă pe bancă, mi-am desfăcut picioarele și l-am primit între ele. Buzele lui umede, fierbinți și perfecte nu ezitau. Luau și cereau mai mult. Tot corpul îmi vibra de fierbințeală și de euforie. Dean

și-a încleștat degetele unei mâini în părul meu, iar pe cealaltă a strecurat-o între corpurile noastre și mi-a cuprins un sân în palmă. L-a strâns cu patimă.

Limba lui mi s-a strecurat în gură. M-a cucerit și a topit orice protest. Oare eram beată sau Dean era atât de priceput la sărutat? Mâna lui cobora tot mai mult. Mi-a ridicat fusta din denim. Mi-a atins chiloții și a început să mă frece pe deasupra materialului. Atingerea lui mi-a smuls un geamăt și m-a făcut să pierd și ultima brumă de autocontrol pe care o mai aveam.

Totul era fierbinte.

Fața mea.

Nervii mei.

Dumnezeule! Simțeam că până și inima mea luase foc.

— La naiba! Ești udă, mi-a spus Dean, pipăindu-mi clitorisul prin chiloți.

I-am zgâriat spatele și mi-am arcuit spinarea, implorându-l să nu se oprească.

Cu gura devorată de sărutul nostru lasciv, i-am cerut:

— Trage-mi-o!

Nu semăna cu nimic din ce trăisem până acum. Limbile noastre se războiau (iar a lui câștiga lupta), mâinile noastre bâjbâiau înnebunite. Ne frecam unul de celălalt de parcă am fi încercat să aprindem un foc.

Știam că, în curând, focul urma să izbucnească. *Atracție periculoasă*. Corpurile noastre erau perfect sincronizate. Să-i simt pielea lipită de a mea era ca și cum aș fi fost sărutată peste tot.

Ironia sorții a fost că rugămintea mea l-a făcut să întrerupă sărutul și să se încrunte.

— Cât de beată ești?

Mă privea cât se poate de serios. El nu se îmbătase. Băuse doar o bere și jumătate. Probabil că după standardele lui, era ca și cum ar fi băut un ceai.

— Nu atât de beată încât să nu știu ce fac.

— Exact asta ar spune un om beat, m-a contrazis el.

Am întins o mână și i-am frecat penisul, pe deasupra jeanșilor. *Tare ca piatra.*

— Te rog! am insistat eu.

Dean a închis ochii. Și-a sprijinit fruntea de a mea și a inspirat adânc. Încerca să se împotrivească dorinței, să se stăpânească. Asta ar fi trebuit să fac și eu, dar în noaptea asta eram lacomă.

— Dacă mă culc cu tine, vreau să se întâmple fiindcă vrei, nu ca să te răzbuni pe ai tăi.

— Vreau! l-am asigurat eu.

S-a ridicat, mi-a întins o mână și m-a condus la camioneta roșie. Camioneta în care nu i-o trăsese niciunei fete.

Drumul până la mașină mi s-a părut incredibil de lung. Însă a meritat să mai aștept puțin.

Odată ajunși în camionetă, Dean a rabatat la orizontală scaunul șoferului, s-a întins pe el și s-a bătut cu palma în pieptul musculos. Mi-a ordonat:

— Vino-ncoace!

Vocea lui nu era jucăușă, nici seducătoare. Era serioasă, sobră. Aveam în fața ochilor cel mai ademenitor om pe care îl văzusem vreodată. L-am ascultat: l-am încălecat, apoi mi-am săltat coapsele, până când au ajuns în dreptul feței lui Dean.

Încă purtam chiloți. Deși îmi simțeam pleoapele îngreunate din cauza băuturii, știam ce făceam și voiam s-o fac.

Dean mi-a tras chiloții în jos, m-a apucat de mijloc și m-a apăsat pe fața lui. Dintr-o singură mișcare, limba lui a pătruns adânc în mine. Am strigat de plăcere și de uimire. Mi-am înfipt degetele în părul lui și mi-am arcuit spatele.

— Hai, Bebe LeBlanc. Fără milă!

M-am conformat imediat. Coapsele mele se mișcau înainte și înapoi. Îi simțeam gura umedă peste tot. Cu degetul mare desena alene cerculețe în jurul clitorisului, în vreme ce mâna lui liberă mă strângea de fund, impunând ritmul. Scotea sunete de satisfacție. Ascultându-le, ai fi zis că, pentru Dean, ăsta era raiul.

După două minute, vaginul meu i-a prins limba ca-n clește. Îmi simțeam coapsele vibrând. Toți mușchii îmi tremurau, străbătuți de undele orgasmului, care cutreiera prin corpul meu ca un cutremur. Mi-am lăsat capul pe spate și, cu pleoapele strânse, i-am strigat numele.

Până să mă dezmeticesc, Dean m-a răsucit pe spate. Acum, el era deasupra mea, cu un genunchi proptit pe scaun, între picioarele mele desfăcute. Și-a desfăcut cureaua. Tricoul i s-a ridicat, dând la iveală mușchii perfecți, la care ieri mă străduisem să nu mă holbez. Doamne, corpul lui era o capodoperă!

— Foarte curând, păsărica ta o să-mi urle numele, mi-a susurat el, printre dinți.

Mi-a desfăcut mai mult picioarele, pe urmă a scos un prezervativ din buzunarul jeanșilor. A rupt ambalajul cu dinții, l-a potrivit, apoi mi-a înșfăcat tricoul în pumn și l-a sfâșiat.

Ce naiba?!

S-a aplecat, mi-a petrecut un picior pe umărul lui și a plonjat în mine deodată, fără avertisment. Strângea din dinți, iar privirea lui ardea de poftă. M-am agățat de brațele lui musculoase.

Gemeam de plăcere. Mă penetra ca un posedat, izbindu-mi punctul G iar și iar. Se afunda în mine de parcă își pusese în minte să mă sfâșie în două.

— Ah! Dean!

Nu-mi puteam stăpâni strigătele. Afară era cald, însă condensul care apăruse pe geamurile camionetei era dovada că aici, înăuntru, atmosfera era mult mai fierbinte.

Dean m-a apucat de păr — de data asta, mai brutal decât adineauri, pe bancă — și mi-a îndreptat capul spre spațiul dintre trupurile noastre, silindu-mă să privesc ce se petrecea.

— Spune-mi ce-ți fac în clipa asta! mi-a poruncit Dean, amenințător.

Tonul care i se strecurase în voce suna aproape malefic. Am privit cum scula lui — *hei, prezervativul ăla e mov?!* — intra și ieșea din mine, priveam frenezia cu care coapsele lui se izbeau de ale mele. Din poziția asta, mușchiile mușchilor perfecți ai abdomenului său se vedeau foarte bine. În ceea ce făceam acum exista ceva întunecat. Minunatul Dean, îndrăgit de toți, cu chipul lui calm, ascundea o latură primejdioasă, iar în clipa asta mi-o dezvăluia.

— Mi-o... mi-o...

M-am bâlbâit. M-a tras mai tare de păr, cerând să audă un răspuns. Mă durea, dar, în același timp, mi se părea extrem de excitant.

— Spune-o, Bebe LeBlanc!

— Mi-o tragi.

— Poți s-o mai spui o dată. E bine?

— D... da.

— Am intrat prea adânc?

— N... nu.

— Sunt prea brutal?

Capitolul 9

Dean

Pe drumul de întoarcere la vila lui Vicious, mă dureau toate. Bebe LeBlanc adormise. Încă simțeam mirosul ei pe degete, iar tricoul meu împrumutase aroma șamponului ei. Probabil că aceste constatări mă tulburaseră, pentru că, la trei dimineața, am făcut de patru ori ocolul cartierului. Nu mă lăsa inima să-mi iau la revedere de la ea.

Partea logică a minții mele îmi făcea morală: *Ai încurcat-o, fraiere. N-ai nevoie de așa ceva pe cap. E riscant să te atașezi emoțional. Trebuie să te ocupi de tărășenia cu Nina și s-o lași mai moale cu băutura.*

În zadar. Logica rămăsese pe dinafară. Mintea mea era plină de Rose LeBlanc. Nu-mi păsa că era bolnavă sau că avea propriile probleme nerezolvate. Acum, pe scaunul din dreapta mea, purta jacheta mea din liceu. Rămăsese uitată în camionetă, de zece ani. Tricoul sfâșiat, pe care-l primise de la Doctorul Sculă-Bleagă, ajunsese acolo unde îi era locul: într-un coș de gunoi.

Am oprit în parcarea vilei și am rămas pe gânduri, încercând să mă dumiresc ce aveam de făcut. Rosie sforăia. Scote niște sunete care ar fi fost mai potrivite pentru un urs grizzly, decât pentru o tipă cât o șchioapă. Nu-mi venea să o trezesc.

În cele din urmă, am luat-o în brațe și am intrat. În vreme ce îi căutam camera, trupul ei îmi atârna moale în brațe, iar șlapii i se bălăngăneau, abia agățați de degetele de la picioare. În sfârșit, am găsit camera ei. Era plină de postere cu The Strokes.

Am băgat-o sub așternuturi și am învelit-o bine, ca pe un copil, apoi am sărutat-o pe nas. I-am șoptit Frumoasei mele Adormite:

— Să știi că nu sufăr șlapii, dar tot vreau să ți-o trag din nou.

Rosie a căscat, s-a întins și a bolborosit:

— Dean, *eu* nu te pot suferi *pe tine*, pentru că toate tipele din oraș ți-au tras-o.

— Bun-venit în club, scumpo! Avem tricouri pentru membrii noștri.

— O să-mi prindă bine, fiindcă l-ai rupt pe al meu.

— Exact! Nu vreau să te mai văd purtând lucrurile cretinului ăluia, am mârâit eu.

Nu voiam să-i rostesc numele. Chiar! Cum îl chema? Parcă Declan sau Darren. Oricum, nu conta, pentru că Rosie nu avea să-l mai pronunțe vreodată.

— Ești nesuferit.

Cu ochii închiși, s-a răsucit cu spatele la mine și s-a cuibărit în pături. A adăugat:

— Ce mă bucur că nu trebuie să te mai văd înainte de cina de repetiție!

— Nu te bucura prea curând.

I-am dat deoparte câteva șuvițe de pe frunte. Pielea i s-a făcut ca de găină.

— De ce?

Se părea că Rosie LeBlanc deținea abilitatea de a purta conversații foarte lungi în timp ce dormea.

M-am aplecat și mi-am lipit buzele de gura ei. I-am lins buza de jos, pe urmă am supt-o prelung, apăsat. Era genul acela de sărut atățător, care te face să te gândești zile întregi la următorul.

— Pentru că am hotărât să mă mut aici, ca să petrecem mai mult timp împreună, i-am șoptit.

M-am dus la ușă. Am stins lumina din camera ei și am rânjit în întuneric.

— Supriză, Bebe LeBlanc! Acum nu suntem doar vecini. E ca și cum am fi colegi de apartament.

Am condus până acasă, am luat cu mine valiza pe care nu avusesem timp s-o desfac și m-am mutat acasă la Vicious. Dacă cerea să afle motivul, i-aș fi spus că ai mei reamenajau prin casă. Dar, din fericire, Vicious nu dădea o ceapă degerată pe nimic, așa că nu m-a întrebat.

Era mai bine așa. În ultimele luni, ai mei mă bătuseră la cap în legătură cu Nina, iar eu mă săturasem să aud aceeași placă și nu voiam să aflu de ce se încăpățânau să mă conving să *îl* cunosc.

Acum nu mă interesa decât următoarea mea cucerire. *Ea.*

☆ ✰ ⋆

Dimineața, m-am dus să-l iau pe Trent de la aeroportul din San Diego. Am luat Volvoul XC90 al tatei. Camioneta roșie a rămas în garaj. Rosie insistase să păstrăm secretul despre întâlnirea noastră. Deocamdată, voiam să-i fac pe plac.

Dacă Vicious și-ar fi dat seama că o luasem pe Rosie în camioneta aia, m-ar fi luat la întrebări, doar ca să mă calce pe nervi.

Iar când ar fi primit răspunsuri, sigur ne-am fi încăierat. Adevărat, perspectiva asta nu mă deranja. Din punctul meu de vedere, să-i pocnesc mutra era ca o ședință de terapie. Spre deosebire de el, mie îmi plăcea să lupt fără spectatori. Dar Vicious era un ticălos care tot timpul voia să se dea în spectacol. Când voia să se bată, se asigura să aibă câți mai mulți spectatori.

Am parcat chiar în fața Sosirilor și m-am uitat pe deasupra ochelarilor de soare Ray-Ban, cercetând grupul de stewardeze în uniforme albastre, care tocmai traversau strada. Parcă simțind că le priveam, două dintre ele s-au întors spre mine și mi-au zâmbit. Le-am răspuns cu un surâs, apoi m-am uitat la ecranul mobilului.

Jaime:
Eu și fetele aterizăm în San Diego peste patru ore. Pe curând, cretinule!

Vicious:
Salut, Căpitane BTS[1]! Sper să fii destul de treaz ca să vezi mesajul ăsta. Să-l iei pe Trent de la aeroport. Ți-am trimis un e-mail cu aranjarea invitaților la mese. Sună-mă după ce te-ntorci.

Trent:
Ridică ochii din poală! Parcă ți-o freci.

Am izbucnit în râs. Ridicând privirea, l-am văzut pe prietenul meu cel mai bun ieșind degajat pe ușile automate ale aeroportului, trăgând un *troller* după el. A spune că Trent Rexroth era un tip arătos era ca și cum ai susține că cianura e destul de nesănătoasă. Tipul ăsta întorcea capetele. Atât pe ale bărbaților, cât și pe ale femeilor. Noi, cei patru HotHoles eram cu toții arătoși, dar unul dintre noi ne eclipsa mereu. Amicul meu se apropia de mine, etalându-se în toată splendoarea: un fost fundaș de doi metri și douăzeci de centimetri, cu o față de aristocrat și un trup trăsnet, bine lucrat la sală. Toate tipele din preajmă s-au uitat de două ori la el, ba chiar de trei ori, ca să se convingă că tipul era real. În timp ce urca în mașină, două fete

[1] Acronim pentru expresia „boli cu transmitere sexuală".

i-au făcut poze. Probabil că îl confundaseră cu fotomodelul ăla beton — Jeremy Meeks. E drept că Trent avea niște ochi la fel de hipnotizanți.

Trent m-a bătut pe spate, în semn de salut, și și-a pus centura de siguranță.

— Îmbătrânesc eu sau tipele astea sunt din ce în ce mai neatrăgătoare?

A gesticulat spre un alt grup de stewardese. De data asta, în uniforme roșu-închis.

— Categoric îmbătrânești, l-am luat eu peste picior.

În continuare, îmi perpetuam imaginea de fustangiu, cu toate că nu îmi mai făcea plăcere de ceva timp.

— Poate c-ar trebui să te apuci de Viagra, am adăugat.

— Poate c-ar trebui să-ți tragi una, mi-a trântit-o Trent, cu o privire neutră.

A deschis torpedoul și a scos un *joint*. Știa că mereu putea găsi unul acolo.

— N-o aprinde până nu ieșim din aeroport, l-am avertizat eu și am demarat.

Trent m-a ascultat. A început să-și citească e-mailurile pe telefon.

— Ce mai face Luna? l-am întrebat, uitându-mă în oglinzile laterale.

Fiica lui avea aproape un an. Cu toate că nu mă dădeam în vânt după bebeluși — nu voiam să fac unul, însă îmi plăcea să „exersez", dotat cu protecția de rigoare —, Luna era adorabilă. Avea picioruțe dolofane, un zâmbet cât casa și, ori de câte ori o vedeam pe Skype, bătea din palme și schița un fel de dans. Era imposibil să nu îți placă tot ce avea legătură cu ea. *În afară de maică-sa.*

Prietenul meu mi-a răspuns după o tăcere scurtă.

— Luna e bine.

Trent nu semăna cu restul Desfrânaților. Nu era croit pentru stilul nostru de viață. Femei, bani cheltuiți cu grămada, droguri — nimic din toate astea nu îi plăcuse vreodată cu adevărat. De când îl știam, îl văzusem bucurându-se doar de două lucruri: fotbalul — la care fusese nevoit să renunțe în ultimul an de liceu, din cauza unor accidente — și fiica lui.

— Pe dracu'! am exclamat. Nu încerca să mă aburești. Ce s-a întâmplat?

L-am lovit în braț. Părăsiserăm parcarea aeroportului și rulam pe autostrada pustie. Era sâmbătă, aproape de ora douăsprezece. Nimeni nu conducea spre Todos Santos decât dacă plănuia să jefuiască vreo vilă. Ochii cenușii ai lui Trent erau mohorâți.

— Luna e minunată, a răspuns el.

Simțeam că exista un mare „dar".

— Și...? i-am dat eu ghes să continue.

— Și Val nu e minunată.

Val era o dansatoare la bară, din Brazilia. Rămăsese gravidă cu Trent după o aventură de o noapte. Fusese dependentă de cocaină, dar Trent jura că tipa era iar pe calea cea bună, după ce el îi plătise internarea într-o clinică de dezintoxicare. Ea și Trent nu erau un cuplu, însă împărțeau custodia asupra Lunei.

— Iar trage pe nas?

Am ridicat dintr-o sprânceană, iar Trent și-a dat capul pe spate și s-a frecat la ochi.

— Din câte știu, nu. Dar ceva nu e în regulă cu ea.

— Păi, a fost Val vreodată în regulă?

Am apăsat pedala de accelerație. Mintea îmi fugea în altă parte. Ieri, când o luasem de la vila lui Vicious, Rosie păruse foarte abătută. Existau două explicații posibile: ori era din cauza lui Vicious, ori din cauza părinților ei. Puteam să pariez că a doua variantă era corectă. În afară de mine, Rosie era singura persoană care nu dădea doi bani pe aerele de stăpân ale lui

Vicious și pe comportamentul lui nesuferit. Ieri, când o văzusem suferind, ceva se întâmplase înăuntrul meu. Ziua de ieri fusese năucitoare. Avusesem parte de cea mai tare partidă de sex din viața mea, însă, pe de altă parte, eram sigur de două lucruri.

1. Cel mai probabil, în clipa asta Rosie regreta și, de necaz, își dădea palme.

2. Cât de curând, urma să repetăm experiența, iar de data asta aveam de gând să mă asigur că era trează.

Trent s-a răsucit în scaun și m-a privit.

— E aiurea dacă mi se pare că Val n-o iubește pe Luna?

După două secunde de tăcere, am luat o minge din spumă, care zăcea pe consola centrală, și am aruncat-o spre el. Am râs stânjenit și am zis:

— Lasă tâmpeniile!

— Luna nu petrece timp aproape deloc cu mama ei. Fiică-mea e ori cu bona, ori cu mine. Nu e ca și cum Val nu-și dă silința. Pur și simplu cred că e foarte nefericită din cauza Lunei. Val e obișnuită cu viața de noapte. Înainte să nască, făcea banii frecându-și chiloții de o bară. Ceasul ei o trezea la două după-amiază. O plictisește să fie mamă.

— Da... Unde mai pui că a fura sperma unui tip i se pare un mod cinstit de a-și câștiga pâinea.

Am gemut de exasperare și m-am tras de păr. S-o ia dracu' pe Val! Da, era manipulatoare. Vicleană? Bineînțeles. Dubioasă? Evident. Totuși, dincolo de toate problemele astea, mi se părea o tipă acceptabilă. Probabil că Trent exagera. Când venea vorba despre a-și crește copilul, impunea standarde prea înalte: o ducea pe fetiță la cursuri de înot și la audiții muzicale încă dinainte ca Luna să fie capabilă să se rostogolească pe o parte. Eram convins că Val avea să se dea pe brazdă. Era o gagică puternică. Iar Luna avea să depășească etapa în care făcea pe ea din două în două ore și plângea în restul timpului.

— Omule, nu știu ce să zic...

Trent a dat din umeri și a suflat fumul în aer. Se uita pe geam. Își trecea degetele prin părul tuns foarte scurt.

— Câteodată am senzația că o să se întâmple ceva rău. Și că nu pot să fac nimic.

— Păi, să știi că e posibil să se-ntâmple ceva rău, l-am zgândărit eu. Și chiar n-ai ce face ca să previi asta. I se zice „realitate".

— Realitatea e nașpa.

— Mda. Așa umblă vorba, l-am aprobat eu. Trebuie să te relaxezi și să te asiguri că *tu* faci ce e corect.

Am depășit indicatorul care anunța intrarea în Todos Santos.

Mi-am spus în gând că ar fi fost cazul să-mi urmez propriul sfat.

Mă gândeam la Nina.

La Rosie.

La tot.

Dean:
Ce faci, somnoroaso? Ești mahmură?

Mi-a răspuns după o oră. Știam că văzuse mesajul meu imediat. Probabil că tot tasta și ștergea, se frământa, se perpelea, urându-se pe ea însăși și *pe mine*. Nu mă deranja. Etapa asta era o parte normală a poveștii noastre. Pe urmă, în sfârșit, mi-a scris. Mesajul ei avea un singur cuvânt.

Rosie:
Da.

M-am holbat la ecranul mobilului, uluit. Nicio altă fată nu-mi mai trimisese un mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt. Oricât de încrezut ai fi fost, tipa asta era capabilă să te dezumfle în doi timpi și trei mișcări. Tocmai îi scriam din nou, când am primit încă un mesaj.

Rosie:
Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău pentru aseară! Nici măcar nu mă pot privi în oglindă. Nu pot să ies din cameră, fiindcă nu vreau să dau cu ochii de Millie. Ce fel de soră sunt? Te rog, hai să ne prefacem că aseară nu s-a întâmplat nimic între noi.

Dean:
OK.

Rosie:
OK?

Dean:
Dacă simți nevoia să-ți zici chestia asta înainte să ne-o tragem iar, n-o să te contrazic. Propun să luăm prânzul la In-N-Out. Presimt că cina de repetiție o să fie al naibii de plicticoasă. Ce zici?

Rosie:
Zic că nu știi să citești. Am zis că nu putem să repetam faza de ieri. NICIODATĂ.

Dean:
Am propus să mergem la In-N-Out, nu să-mi bag degetele în tine, pe o terasă cu vedere la Oceanul Pacific.

Dean:
(Dar, dacă vrei și tu, sunt de acord.)

Rosie:
Nu.

Dean:
O să aduc iarbă.

Rosie:
NU.

Dean:
O să-mi aduc și scula.

Rosie:
Crezi că așa o să mă convingi?!

Dean:
După ce-am făcut împreună azi-noapte, sigur știi răspunsul la întrebarea ta. 😉

Rosie:
Nici gând, Ruckus. Uită ce s-a întâmplat azi-noapte. Eu așa o să fac.

Am zâmbit și i-am recitit mesajul. Avea să se răzgândească și să ne-o tragem din nou.

După ce l-am adus pe Trent la noua casă a părinților lui, în Todos Santos, am rămas la ei vreo două ore, ca să stau la taclale cu Trisha și Darius Rexroth. Erau ca niște părinți pentru mine. Pe urmă m-am dus direct la sala de sport a clubului din care făceau parte părinții mei (cei adevărați). Să pocnesc sacul de box și să alerg pe bandă m-a mai calmat puțin.

După ce am terminat, am intrat în sauna clubului și m-am așezat pe o bancă de lemn, cu spatele sprijinit de perete.

Trebuie să te lași de băut, cretinule.

Trebuia să mă las de multe activități toxice, dar la ce bun? De ce să nu mi-o trag cu trei tipe deodată, să nu beau până cădeam lat, să nu fumez iarbă zilnic, dimineața și seara, ca să mă destind?

Nu eram nefericit. Îmi iubeam munca. Mă simțeam bine făcând bani. Mă simțeam și mai bine când îi cheltuiam pe rahaturi de care nu aveam nevoie. În plus, aveam o familie grozavă, pe care îmi doream să o văd mai des. Însă timpul dintre discuțiile telefonice cu ai mei, întâlnirile cu prietenii și orele de muncă era gol, așa că îl umpleam cu sex, alcool, marijuana și cu curtarea singurei fete de care n-ar fi trebuit să mă apropii.

— Dean? Dean Cole?

Tipul care a intrat în saună îmi părea cunoscut. Am clipit ca să alung urmele de mahmureală (azi-noapte, după ce mă mutasem la Vicious, băusem patru pahare cu gin). Pe urmă l-am recunoscut. Matt Burton, un fost coleg de liceu. Fuseserăm colegi în echipa de fotbal a liceului. Nu fusese nici pe departe un star al școlii — de titlul ăsta ne bucuraserăm doar eu și Trent —, dar nici un paria. Avea burtă. Nu mă miram. La urma urmei, nu toți bărbații sunt niște cretini vanitoși, ca mine. Ne-am atins pumnii în semn de salut, fiindcă nu era acceptabil să ne îmbrățișăm când aveam pe noi doar niște prosoape. S-a așezat lângă mine.

— Arăți bine, m-a complimentat Matt, după care a oftat din rărunchi.

— Iar tu pari fericit.

Hohotul lui de râs mi-a confirmat că ghicisem corect. A ridicat mâna stângă în dreptul ochilor și a dat din degete, etalându-și triumfător verigheta de aur.

— Chiar sunt. M-am însurat. Am două fete. Tu?

— Doar mă știi.

Am ridicat un umăr. Aparent, Matt nu mă știa, fiindcă încă aștepta un răspuns. Am adăugat.

— Încă îmi cântăresc opțiunile.

— Locuiești aici, în California?

Și-a tras nasul. Burta grasă i se revărsa peste marginea prosopului. Am coborât ochii spre mijlocul meu. Mușchii mei abdominali aproape că nu atingeau prosopul. Pielea bronzată se întindea peste abdomenul meu perfect lucrat. Poate că lui Matt îi plăcea să halească *tacos*, dar mie îmi plăcea să halesc păsărici. Au mult mai puține calorii.

— Nu. În New York. Dar tu?

Întrebasem din pură politețe. De fapt, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de el. Matt era un tip de treabă, dar văzusem cu ochii mei ce se întâmpla după ce foștii mei colegi de școală și foștii mei coechipieri se însurau. De fiecare dată, se îngrășau, deveneau plicticoși și ciudat de mulțumiți de rutina lor zilnică. Nu, mersi!

— Am rămas aici. Am cumpărat o casă la periferie, într-un cartier nou construit. Mi-am luat diploma în Contabilitate. De curând, am devenit partener la firma tatei.

Bla, bla, bla.

— Grozav! am comentat eu.

M-am ridicat, simțindu-mă puțin amețit. Chiar că era timpul să nu mai bag în mine atâtea tâmpenii.

— Trebuie să plec, Matt. Mi-a părut bine să stăm de vorbă.

— Dean.

Mâna lui era pe umărul meu. De ce naiba mă atingea? M-am răsucit spre el. Matt se ridicase, iar acum ne uitam lung unul la celălalt. Nu ca niște prieteni, nu ca doi dușmani. Între noi nu exista nicio legătură. Voiam s-o șterg cât mai repede de aici.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

În lista celor mai enervante întrebări, pe primul loc este „Vrei să-ți dai drumul afară? Nu înghit sperma". Întrebarea „Te simți bine?" vine tare din urmă.

— Da.

Nu m-am interesat de ce îmi pusese întrebarea asta. Nu mă interesa să aflu răspunsul.

Matt mi-a zâmbit jenat și și-a luat palma de pe umărul meu.

— Știi, am crezut c-o să te însori cu tipa aia, LeBlanc. Vă potriveați foarte bine.

Am chicotit amuzat.

— Vorbești despre Millie LeBlanc?

Matt a clătinat din cap, apoi s-a încruntat.

— Nu. Cealaltă. Fata care venea cu prietenele ei la fiecare meci de-al nostru și se holba la tine. Era o mare bunăciune. Adevărat, nu se lăsa ușor. Și părea să aibă o gură spurcată.

Rosie.

Încă e o bunăciune.

Faptul că auzeam cuvintele astea din gura altuia îmi zgândărea gelozia. Îmi venea să-l pocnesc în mutră. Încă simțeam gura lui Rosie pe umărul meu, păsărica ei fierbinte pe buzele mele. Încă îi auzeam gemetele de plăcere. Izbucnirea mea interioară de gelozie m-a împins să-l îngrămădesc pe Matt în perete. Cu o expresie amenințătoare, i-am spus printre dinți:

— Matt, data viitoare când mai vorbești așa despre Rosie LeBlanc, asigură-te că nu-s prin preajmă. Dacă mai aud rahaturi de-astea de la tine, o să te bat de-o să-ți sune apa în cap. O să-ți învinețesc ochii, ca să nu vezi cum arată Rosie acum. E mai frumoasă decât orice femeie care ți-a permis vreodată s-o atingi. Să știi c-ai avut dreptate, căcat cu ochi ce ești! Într-o zi, o să fie soția mea!

Capitolul 10

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Regretul, pentru că el îți amintește că viața are greutate. Uneori e mai ușoară, alteori e mai grea.

Dragă Amnezie Selectivă,

Am nevoie de tine în clipa asta.
Cu drag,

O mare și iremediabilă Idioată

În timp ce stăteam așezată pe pat, purtând vesta mea medicală, îmi bălăngăneam picioarele și îmi derulam în minte, la nesfârșit, fiecare secundă din noaptea trecută.

Proastă, proastă, proastă!

Eu eram idioata, nu Dean. El doar luase ceea ce eu îi oferisem pe tavă, ca o fraieră, cuprinsă de aburii beției. Hristoase! El fusese rezonabil (uite o propoziție pe care niciodată n-am crezut c-o s-o spun, nici măcar în gând) și mă întrebase de câteva

ori dacă eram beată. Fusese drăguț și mă băgase în pat, după care m-a acoperit cu o pătură să nu-mi fie frig.

Știi că ești varză atunci când Domnul Târfă Masculină se transformă în cavalerul tău pe cal alb.

Fusese un moment de slăbiciune, dar nu avea să se repete. În seara asta, la cina de repetiție, aveam de gând să mă port exemplar. Millie avea o singură domnișoară de onoare — pe mine — și, după câte făcuse pentru mine, refuzam s-o dau în bară.

Pe deasupra, din punctul meu de vedere eu cu Dean *nu* am făcut sex. Eu cu Dean *nu* am avut parte de cea mai tare partidă de sex din viața mea: murdar, fierbinte și de o intensitate dureros de suportat. Dar m-am hotărât: n-a fost, n-a existat.

Pe scurt: dacă Millie nu afla de isprava mea, nu avea să sufere. Mi-am promis să nu suflu o vorbă. Și nici Dean nu avea s-o facă.

În ușa mea a răsunat o bătaie. Am apăsat butonul *pause* în toiul scenei în care Dean mi-a lipit coapsele de gura lui fierbinte și mi-a mușcat clitorisul — *o scenă care nici măcar n-a avut loc*, mi-am zis eu —, m-am ridicat din pat și mi-am netezit părul.

— E deschis! am anunțat eu.

Millie a intrat aducând o tavă plină de bunătăți. Expresia ei parcă mă ruga să o iert. Probabil se gândea la scena cu ai mei, de aseară. I-am surâs și am deschis un sertar al noptierei.

— Ți-am adus micul dejun, mi-a zis ea.

— Iar eu ți-am adus desertul.

Faptul că eram obsedată de muzică avea părți bune. Soră-mii îi plăceau punk rock-ul și muzica alternativă, însă, spre deosebire de mine, era prea ocupată și nu avea timp să scotocească după trupele mici, *indie*, aflate în ascensiune. Să le găsesc era una dintre activitățile mele preferate. Îmi plăcea la nebunie să le

vânez și să le scot la iveală. Mereu aveam la îndemână selecții muzicale, pentru Millie.

Am scos din sertar un USB în formă de Ernie — unul dintre personajele din *Beetlejuice* — și i l-am legănat pe la nas.

Am rânjit.

— Să auzi ce voce are Zack Wade! Are talent la ciupitul corzilor, dar o să interpreteze o melodie și la hormonii tăi.

Millie a așezat tava pe noptiera mea și a mormăit:

— Hormonii mei sunt bine-mersi.

M-am uitat mai atent la ea. Avea ochii împăienjeniți, iar părul ei purpuriu era dezordonat.

— Hei, ești bine?

Am sărit în picioare și am strâns-o în brațe. Încă purtam vesta medicală și trupurile noastre erau despărțite de un tub uriaș, dar ne obișnuiserăm cu astfel de mici neajunsuri. Millie s-a lăsat moale în brațele mele. Speram că nu o necăjea Vicious. Chiar dacă nu-l sufeream, trebuia să recunosc că, de când el și Millie erau împreună, Vicious se purta impecabil cu ea. Mare păcat că era o scârbă cu toți ceilalți!

— Mă simt bine, m-a asigurat ea.

A fluturat dintr-o mână, apoi s-a îndreptat de spate.

— Cred că nu mi-e bine la stomac. Sau e din cauza stresului cu nunta. Vicious o să mă ducă azi la medic, pentru un control. Am venit să văd dacă *tu* te simți bine, fiindcă e deja zece și nu ai ieșit din cameră.

Nu mă simțeam bine. *Eram prea ocupată cu fanteziile erotice cu fostul tău iubit. Mai aveam puțin, și-mi băgam o mână în chiloți.*

— Scuze!

Am luat-o iar în brațe și mi-am sprijinit bărbia de umărul ei.

— Am vrut să profit de mini-concediul ăsta. De obicei sunt la muncă la șase jumătate dimineața și nu mă culc mai devreme de zece sau unsprezece.

— Încă faci voluntariat cu bebelușii?

Millie și-a încrețit nasul, în semn de dezaprobare. Mi-am fixat privirea asupra mâinilor mele, pregătindu-mă sufletește pentru o altă repriză de morală.

— Rosie, trebuie să încetezi.

Tonul ei nu era acuzator.

— Nu prea cred.

— Îți faci rău singură. De ce?

Fiindcă nu puteam să fac voluntariat în altă parte. Toate celelalte instituții medicale — spitalele obișnuite, clinicele, azilurile — erau ticsite cu oameni bolnavi, iar sistemul meu imunitar era la fel de slab precum inima mea, când venea vorba de un anumit Desfrânat.

— Crede-mă, Millie, nu-s o sfântă. Dacă nu mi-ar plăcea munca asta, nu aș face-o.

Am schimbat imediat subiectul.

— Tu ce mai faci? Te bucuri că în seara asta o să fie cina de repetiție?

Millie a răsuflat prelung și s-a lăsat să cadă pe perne. M-am așezat lângă ea.

— Da, într-un fel. Abia aștept petrecerea burlăciților. O să fie grozav să petrecem timp împreună.

Noi două nu locuiserăm separat decât un singur an, când eu fusesem în clasa a douăsprezecea. După absolvire, luasem avionul și plecasem la New York, să mă mut cu ea. Iar acum locuiam în părți opuse ale țării.

Am mângâiat-o pe păr.

— Vrei să vin cu tine la doctor? Aș putea să-ți aduc cafea ori să-ți păzesc mașina, dacă nu găsești loc de parcare. Aș fi mica ta sclavă, am adăugat eu, jucând din sprâncene.

— Nu-i nevoie.

Millie și-a ferit privirea. Și-a așezat palmele pe coapse, dar de data asta nu a schițat gestul ei tipic, care-i trăda agitația.

Nu eram proastă. Pusesem indiciile cap la cap: îi era rău dimineața, ieri fusese toropită toată ziua, iar mama nu o lăsa să ridice nimic greu. Dar, mai presus de o fostă studentă la școala de asistente medicale, mai presus de un om căruia îi mergea mintea, eram sora ei. Nu credeam că sora mea mi-ar ascunde o astfel de veste.

Îmi doream foarte mult să o văd fericită și știam că un copil ar fi făcut-o foarte, foarte fericită.

— E ceva ce nu-mi spui? am întrebat-o, străduindu-mă să-mi mențin tonul cât mai neutru.

— Nu, mi-a răspuns ea scurt. Totul e minunat.

Mă mângâia pe braț, așa cum făcea atunci când voia să mă aline.

— Nu asta te-am întrebat.

— Asta e răspunsul meu.

Și-a dres glasul și a adăugat:

— Haide, Rosie-Gândăcel! Mă căsătoresc peste câteva zile. Am dreptul să nu fiu în apele mele.

Avea dreptate. Am oprit mașinăria cuplată la vesta medicală, apoi am strâns totul și am pus mașinăria deoparte. Pe urmă, am mai stat de vorbă despre pregătirile de nuntă și despre faptul că, din anumite poziții, semăna cu Emma Stone.

— Baftă la medic! i-am urat, când Vicious a strigat-o pe Millie.

Tava rămăsese neatinsă, pe noptieră, și așa avea să rămână până când, în cele din urmă, am aruncat mâncarea. La cina de aseară îmi pierdusem pofta de mâncare și încă nu-mi era foame.

M-am aruncat pe pat și am închis ochii din nou. Jos, mama i-a strigat tatei să se ducă la supermarket și să cumpere prăjiturele Twinkies pentru Millie.

Ai mei nu-mi adresaseră un cuvânt și nici Millie nu adusese vorba despre ei. Știam că încă erau supărați pe mine, dar refuzam să-mi cer scuze pentru cine eram și pentru cine voiam să fiu.

O fată independentă și liberă.

Capitolul 11

Dean

Când Vicious a ieșit pe terasa vilei și s-a trântit pe canapeaua din fața mea, eu îmi citeam e-mailurile și făceam puțină muncă administrativă. Văzându-i rânjetul nesuferit, am bănuit că ori murise cineva, ori aflase ceva despre care știa că avea să mă zdruncine. Nu ținea cu tot dinadinsul să fie un ticălos diabolic. Cred că așa se născuse.

Luasem decizia corectă alegând să lucrez pe terasă, pentru că în altă parte nu mă puteam concentra. Am văzut-o de două ori pe mama lui Rosie bătând la ușa ei și spunându-i, cu glas plângăreț, să facă asta ori ailaltă. Iar în hol dădusem peste tatăl ei, care i se lamenta lui Millie. Spunea că Emilia, ca soră mai mare, trebuia să cumpere un bilet de avion pentru Rosie și să ia o hotărâre în numele soră-sii mai mici. L-am auzit spunând: „O să moară din cauză că e așa de inconștientă".

Mama lui Millie adăugase: „Fata asta îmi scoate peri albi. Peri albi!".

Ce ticăloși!

— Salut, Față-de-Cur! m-a întâmpinat Vic.

— Bună, Handicapatule! i-am întors-o eu, apoi am scos un *joint* de după ureche și l-am aprins.

Mă uitam la prietenul meu de parcă urinase într-unul dintre castroanele cu supă de pe masă, iar eu încercam să ghicesc în care anume făcuse isprava. Mereu îl bănuiam că pune la cale ceva. Și el avea aceeași atitudine față de mine.

— Mi-o dai și mie?

Vicious a dat din cap spre țigară. Am tras fumul în piept, apoi i-am dat-o. Fuioare de fum se strecurau dintre buzele mele.

— De fapt, ce cauți aici? a întrebat el, fără ocolișuri. Părinții tăi nu-și reamenajează casa. M-am întâlnit cu Eli azi-dimineață, când am dus-o pe Em la doctor.

Am pus pe măsuța de cafea MacBook-ul pe care lucram și m-am sprijinit de spătarul canapelei. Îmi băteam ușurel buzele cu bricheta, cântărindu-mi răspunsul.

— O vânez pe Bebe LeBlanc.

— Sper că te referi la Rosie, nu la viitorul meu copil.

Mi-am dat ochii peste cap. M-am aplecat spre Vicious și i-am smuls țigara dintre degete.

— Hristoase! Și lumea mă acuză pe *mine* că sunt depravat!

Vicious rânjea. Nu era furios și nici măcar surprins. În mod uimitor, nu părea să fie împotriva planului meu.

— Deci te-ai hotărât, în sfârșit? a comentat el. De ce a durat atât?

Ridicase dintr-o sprânceană și zâmbea în colțul gurii. Normal că nu-i păsa că o voiam pe Rosie. Pentru el, ce făceam eu avea noimă. Pe de altă parte, viitoarea lui nevastă era de altă părere.

Eu și Millie eram politicoși unul cu celălalt, dar ea nu avea încredere în mine. Dat fiind ce se întâmplase între noi, mi se părea de-a dreptul ironic.

— Emilia n-o să fie încântată, m-a avertizat Vicious.

— Nici eu n-am fost încântat când Emilia a început să și-o tragă, în apartamentul meu, cu unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei. Dar mi-am revenit repede.

— Vezi cum vorbești! s-a răstit Vicious.

Apoi a rânjit și mi-a reamintit:

— Tu mi-ai luat zece procente din acțiunile mele.

— Și ți le-am înapoiat, am completat eu, cu un surâs.

— Da, în schimbul unei căruțe de bani.

— Bani care nu-ți lipsesc, i-am trântit-o eu. Ești miliardar. Știm amândoi că ai plătit pentru că trebuia să te fac să plătești. Ai putea arunca pe fereastră o sumă de două ori mai mare decât ce mi-ai plătit, și tot nu i-ai duce lipsa. Ți-am dat o lecție. N-ai învățat nimic din ea?

Vicious mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Ba da. Am învățat că ești un ticălos la fel de împuțit ca mine, doar că te pricepi mult mai bine să o ascunzi. Millie crede că ești o belea ambulantă.

Era rândul meu să-i rânjesc nepăsător. Nici măcar n-am încercat să mă apăr. La ce mi-ar fi folosit?

— Iar eu îi împărtășesc părerea, a zis Vicious, după ce a înhățat țigara.

— Vai! Mă simt jignit! m-am maimuțărit eu, ducând o mână la inimă. Dar voi supraviețui.

— Supraviețuirea ta depinde de modul în care decurge treaba cu Rosie. Dacă îi frângi inima, dacă te folosești de ea și lași mizerie în urmă, va trebui să aleg o tabără.

Știam deja care tabără avea să aleagă. Eu și Vicious chiar eram prieteni buni. Vorbeam des la telefon, glumeam împreună, dar, totodată, ne tratam reciproc cu precauție. Pur și simplu asta era situația. Nu existase niciodată rivalitate între Jaime și Trent,

nici între mine și Trent, nici între Vicious și Jaime, dar între mine și Vicious existase dintotdeauna un război tăcut și sângeros.

Aveam resentimente față de el fiindcă mă regăseam în Vicious și uram chestia asta.

Nu îmi plăcea cruzimea, frustrarea, brutalitatea ascunse dincolo de zâmbetele orbitoare și de costumele scumpe.

— Mă amenințI? l-am întrebat. Ce drăguț!

I-am luat *joint*-ul din mână și l-am stins în scrumiera de pe măsuță. Când am continuat, două fuioare de fum au ieșit din nările mele.

— Vic, eu nu sunt o fetiță inocentă, din Sud. Nu mă tem de tine.

Vicious s-a ridicat de pe canapea.

— Vezi să n-o dai în bară.

Mesajul lui subînțeles era: *Dar sunt de partea ta.*

Mi-am ciufulit părul și i-am zis:

— Păi, nici tu n-ai dat-o în bară cu Millie.

Mesajul meu subînțeles: *Mersi, omule.*

— Dar a fost cât pe-aici.

Nu face aceleași greșeli ca mine.

— Nicio grijă! Sunt mai breaz decât tine.

Fii sigur că n-o să le fac.

— Asta sper și eu.

Ce mai aștepți? Du-te după ea.

Dean:
Hei, ce faci?

Rosie:
Mă lupt cu demonii mei. Ascult muzică. Încerc să nu mă arunc de la balcon. Tu ce faci?

Dean:
Vrei să luăm prânzul la In-N-Out? Am putea merge pe plajă, înainte de repetiție. Să ne relaxăm.

Rosie:
M-ai mai întrebat o dată. Răspunsul e tot „nu".

Dean:
De ce nu?

Rosie:
Din cauza chestiei de azi-noapte.

Dean:
Ce s-a întâmplat azi-noapte?

Rosie:
Sunt așa de ușor de uitat?

Dean:
Tu mi-ai zis că vrei să uit. Dar ai mințit, așa-i?

De fapt, Bebe LeBlanc nu știa ce voia. Se simțea vinovată, dar, în același timp, tânjea după mine așa cum drogații jinduiesc după cocaină. Mereu fusese așa. De data asta, plănuiam să o hărțuiesc până lăsa la o parte pretențiile de virtute.

Rosie:
Dean, nu-mi mai trimite mesaje.

Dean:
Am văzut-o pe maică-ta. Vine la tine. Dacă mai stai aici, o să te sâcâie iar. Hai să ieșim împreună! Promit că nu te ating.

Rosie:
Tu cu ce te alegi din chestia asta?

Dean:
Cu tine.

Un răspuns scurt și la obiect. Sincer. *Adevărat.*

Încă de când Millie mă părăsise, o dorisem pe Rosie. Poate chiar mai înainte. Bine, recunosc: cu siguranță o dorisem și înainte. Dar avusesem răbdare și îmi așteptasem vremea. Dacă Iacov putea să aștepte, puteam și eu.

Rosie nu mi-a răspuns imediat. Prin urmare întorcea propunerea pe toate părțile. Rosie voia să mă vadă. Săptămâna asta era dificilă pentru ea. I-am mai dat un impuls.

Dean:
Eu vreau să aflu mai multe despre muzica ta. Tu vrei să ieși naibii din casa asta. O să ajungem la timp la cina de repetiție.

Rosie:
Dean...

Dean:
Fără atingeri.

Rosie:
OK.

O mică victorie.
Pas cu pas...

Mă pregăteam să mă ridic și să mă duc în camera ei, când ecranul mobilului meu s-a aprins. Mă suna *Nina*. Știam de ce voia să vorbim și simțeam pornirea de a răspunde. Nina avea ceva ce-mi aparținea și pe care îl voiam, însă prețul pe care trebuia să-l plătesc era prea mare. Nu mă refer la bani, cu toate că Nina îmi cerea mulți. Era vorba de *libertatea* ei.

Altădată, avusese totul — pe mine, inima mea, devotamentul meu —, dar își bătuse joc. Nu voiam să mă ard încă o dată. Nu credeam în conceptul de a da cuiva o a doua șansă. Poate doar dacă era vorba de Rosie. Mă îndepărtasem de Nina, lăsând-o agățată de un fir de ață.

Îmi doream al naibii de mult să răspund la telefon și să lămuresc totul.

Voiam să pun capăt întrebărilor, incertitudinii chinuitoare, bâjbâitului prin întuneric.

N-ar fi trebuit să-mi doresc asta.

Dar îmi doream. Așa că am răspuns.

Capitolul 12

Rosie

Cu unsprezece ani înainte

Ce te face să te simți vie?

Familia mea. Defectele lor. Iubirea lor aprigă. Faptul că-și fac griji constant. Devotamentul lor pentru o cauză pierdută. Pentru mine.

Noaptea de dinaintea plecării lui Millie la New York a fost una obișnuită. Dormeam în același pat, deși aveam camere separate. Stăteam amândouă cu picioarele sprijinite de perete, cu ochii în tavan, strângând în brațe o pernă, ori îmbrățișate. Uneori stăteam așa în patul meu, iar alteori, în al ei. Mă irita la culme că adoram să dorm în patul ei, pentru că păstra mirosul lui Dean. Nu făceau sex, dar mirosul lui era pretutindeni.

Pe așternuturile ei. Pe biroul ei. În sufletul meu.

În seara aceea, eram amândouă în camera mea, uitându-ne la stelele fosforescente, lipite de tavan. Dintotdeauna îmi plăcuseră stelele. Îmi aduceau aminte cât de neînsemnate erau problemele noastre în acest univers imens.

Deodată, Millie a vorbit în semiobscuritate și m-a luat de mână.

— M-am culcat cu Dean.

Corpul mi s-am încordat. Am strâns din pleoape. *Gândește-te la stele.*

Timpul parcă se oprise în loc. Plămânii mei ardeau și mă durea tot corpul. Simțeam în nas înțepătura lacrimilor. Întunericul se îndesea în cameră; respiram tot mai greu. Millie nu știa ce simțeam pentru Dean. Sora mea, de obicei atât de intuitivă, care știa totul despre mine, despre corpul meu, despre starea mea de sănătate, despre prietenii mei și despre gusturile mele în materie de muzică, nu știa ce efect avea iubitul ei asupra mea. Era de ajuns să-i aud numele ca inima mea să facă tumbe. Stomacul mi se strângea ghem și mă cotropeau valuri de căldură. Dar evident că Millie nu își dăduse seama de sentimentele mele. Era mult prea absorbită de ale ei.

— A fost bine? am întrebat-o, cu un zâmbet silit.

O uram, îl uram și pe el, dar cel mai mult mă uram pe mine însămi.

Millie a ridicat dintr-un umăr. Am simțit-o atingându-mă.

— A fost o greșeală, a răspuns ea.

— Crezi?

— Sunt sigură.

Eram recunoscătoare că ne uitam amândouă la tavan, nu una la cealaltă. Millie a adăugat:

— Relația noastră e o greșeală. Am senzația că suntem împreună pentru că Dean încearcă să mă apere de Vicious. Dar nu înțelege că, așa, nu face decât să-l atâțe și mai mult.

Am reușit să-mi înghit nodul care amenința să mă sufoce și am întrebat:

— Și tu ce zici de asta?

— Eu...

M-a strâns mai tare de mână.

— Îmi place Dean. Cine nu-l place? E așa de amuzant să fii în preajma lui. Dar eu nu...

Nu-l iubești, așa cum îl iubesc eu.

— Încercăm să facem relația noastră să funcționeze, dar lipsește ceva. Lipsește *magia*. Dean spune că e implicat trup și inimă. Purtarea lui o dovedește. Pe de altă parte, nu mi-a cerut părerea în legătura cu plecarea la Harvard. Nu îl învinuiesc pentru asta, dar e adevărat că a trimis cererea de înscriere la universitate și și-a făcut planuri fără să se consulte cu mine. În fine... E-n ordine. Oricum, nu vreau să plec cu el. Rosie?

— Da.

— Care e visul tău?

Am clipit apăsat de două ori. Millie nu știa că mă luptam să-mi stăpânesc lacrimile. Nu îmi venea să plâng doar fiindcă își pierduse virginitatea cu băiatul pe care îl iubeam.

După ce am încercat să-mi mai liniștesc puțin bătăile inimii, am răspuns.

— N-am un vis anume.

— De ce nu?

— La ce bun? Oricum n-o să am la dispoziție destul timp să mi-l îndeplinesc.

În loc să mă contrazică, Millie a abordat lucrurile altfel. S-a răsucit spre mine, mi-a mângâiat obrazul și a pus o altă întrebare:

— Dar dacă timpul n-ar fi o problemă?

— Dac-aș avea timp, mi-ar plăcea să fiu mamă. Vreau să fiu independentă la nivel financiar, sigur. Să lucrez ca *designer* grafic sau ca asistentă medicală, dar cel mai mult aș vrea să am grijă de cineva, să-l iubesc total și necondiționat. Și, bineînțeles, să fac asta într-un loc cool.

— Cred că ai fi o mamă grozavă, mi-a zis Millie. Unde ți-ar plăcea să trăiești?

A zâmbit. Nu știam încotro bătea. Am stat puțin pe gânduri.
— În New York. Da. În *Big Apple*. Pare un loc unde e ușor să dispari.
Millie a surâs din nou, în întuneric.
— Atunci, o să te duc acolo.

Dean

Cu unsprezece ani în urmă

După meci, eu și Matt ne-am atins pumnii. Am scuturat din picioare, ca să desprind noroiul de pe adidași. Sezonul de fotbal se încheiase de multe luni și absolviserăm liceul cu o săptămână în urmă, dar uneori jucam meciuri amicale, în orașele din împrejurimi, mai ales cu echipele altor licee particulare, care erau înscrise în programul de fotbal ridicol de scump, la care Liceul „Tuturor Sfinților" participa anual. De data asta, jucaserăm în Sausalito. Noi câștigaserăm. Fiindcă Trent stătuse pe banca de rezerve și doar asistase la meci — ghipsul pe care îl purta la gleznă era vechi și îngălbenit —, căzuse în sarcina mea să duc echipa noastră spre victorie, deși echipa St. John's Rangers avusese un avantaj considerabil. Păruse aproape imposibil, dar apoi, în ultimul sfert al meciului, echipa noastră înscrisese nouăsprezece puncte. Eram niște jucători fantastici. Nu-mi scăpase faptul că absența lui Vicious (care plecase în vacanță, în Hawaii) nu influențase cu nimic rezultatul.

Nu doar că nu aveam nevoie de el ca să învingem, dar, pe deasupra, firea lui arțăgoasă nu ne ajuta să ne concentrăm la jocul nostru. De pildă: pierduserăm meciul de dinainte, jucat în Monterey, iar Vicious fusese acolo, mai nesuferit ca niciodată.

— Meciurile astea amicale sunt cele mai tari, a zis Matt.

M-a lovit cu palma pe spate, iar eu l-am imitat. Jaime s-a apropiat de mine. Din șuvițele lui blonde picura sudoarea. M-a înșfăcat de ceafă și m-a îmbrățișat.

— Frate, pasa ta a fost beton! m-a lăudat el, frecându-mi obrajii de parcă mi-ar fi fost iubită.

— Omule, dacă nu eu, cine să fie beton?

Mi-am pupat bicepșii. Aveam o expresie serioasă, dar era limpede că mă prosteam. Jaime m-a lovit amical în piept și a râs. Ne-am întors la antrenorul Rowland. Douăzeci de minute mai târziu, eram cu toții în duș, pregătindu-ne să luăm autocarul care urma să ne ducă în Todos Santos. Călătoria dura nouă ore, însă drumul lung era un preț mic pentru victoria noastră.

După ce am ieșit din duș, m-am dus să mă îmbrac. Am scos haine curate din geanta mea de sport; un bilețel a căzut din geantă și a plutit spre podea. L-am prins înainte s-o atingă. Am recunoscut scrisul de mână al iubitei mele. Oare îmi scrisese un bilețel care să-mi poarte noroc? Nu ar fi fost neobișnuit din partea ei. Millie era al naibii de drăguță. Zâmbind, am început să citesc biletul.

Dean,

Asta e cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea. Nici nu știu cum să încep. Înainte să citești, vreau să știi un lucru: nu e vina ta. Țin tare mult la tine. Mi-ai oferit ceea ce nimeni din orașul ăsta nu mi-a dat: sentimentul că sunt în siguranță, respect, mi-ai dat timpul și dragostea ta.

Zâmbetul meu s-au preschimbat în încruntare. Nu părea o scrisoare care să-mi poarte noroc. Suna a bilețel *de despărțire*. Cineva m-a plesnit prietenește pe spate și s-a îndreptat spre o bancă din vestiar. Altcineva a strigat aproape de mine. I-am ignorat.

Trebuie să plec. Crede-mă când îți spun că ***trebuie*** *să plec. S-a întâmplat ceva. Pentru că nu vreau să-ți complic viața, trebuie să te las în urmă. Te rog, nu încerca să mă găsești. N-ai face decât să înrăutățești situația. Vreau să-ți împlinești visurile și să trăiești așa cum dorești.*

Dean, nu merit loialitatea ta. N-am meritat-o niciodată.

Trăgând adânc aer în piept, am citit ultimul paragraf. Degetele mele s-au încleștat pe hârtie.

Ești cel mai autentic om pe care-l cunosc. E greu să plec de lângă tine, dar mi-ar fi și mai greu să rămân în Todos Santos. Sper că înțelegi. Și te rog din inimă să mă ierți.

Am întâlnit pe altcineva.

Cu dragoste,
Millie

Dean

Cu unsprezece ani în urmă

Ce naiba căutam la ușa lor? Pe care soră speram s-o văd? Pe Millie sau pe Rosie? Știam răspunsul la întrebare, doar că mă simțeam ca un nemernic și nu voiam să recunosc.

Totul se terminase între mine și Millie. Așa era cel mai bine. Văzusem cum arată dragostea. O văzusem în cazul lui Jaime și al lui Mel, profesoara noastră de literatură. Să iubești e ca și cum ai turna benzină pe omul iubit și ați arde împreună. Iubirea înseamnă să dansezi cu nebunia în întuneric, privindu-i luminile

strălucitoare. Să iubești e ca și cum ai încerca să tragi aer în piept, deși plămânii tăi deja sunt plini cu aer.

Între noi doi nu fusese dragoste.

Acum Millie plecase, iar gândul mi-a fugit imediat la sora ei. Nu eram supărat pe Emilia, ci doar puțin necăjit. Și mai eram...

Nu spune că ești ușurat. Nici măcar să n-o gândești, idiotule!

La naiba! Exact așa mă simțeam. Ușurat.

Charlene LeBlanc mi-a deschis ușa. Nu a încercat să ascundă că se aștepta să mă vadă în veranda ei, la șapte dimineața, într-o zi de duminică, nici că plânsese ore întregi.

— Pot să vorbesc cu fiica dumneavoastră?

Nu i-am spus pe nume, fiindcă voiam să las soarta să hotărască în locul meu. Nu o mai văzusem pe Rosie, față în față, de luni de zile. O vedeam de la distanță uneori, la școală, fâțâindu-se de colo colo în fusta ei scurtă, din denim, și ținându-le prietenilor ei lecții despre istoria *punk rock*-ului britanic. Pe Millie o vedeam tot timpul, deși, aparent, ea nu mă văzuse cu adevărat niciodată. Ochii și inima ei fuseseră în altă parte.

— A plecat.

Mama ei s-a șters la nas cu un șervețel.

— Toată noaptea mi-a respins apelurile, a adăugat ea. Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

Am clătinat din cap. Când vorbisem cu Millie ultima oară, făcuserăm planuri să mergem la film. Făcuserăm sex prima — și singura — dată când sărbătorisem cea de-a optsprezecea aniversare a ei. Cred că pe niciunul dintre noi nu prea îl trăsese inima să o facă, dar ar fi fost inutil s-o spunem cu voce tare. Peste câteva săptămâni, urma să plec la Harvard.

— Nu ne-am certat, doamnă. Și pe mine m-a luat prin surprindere.

Mama ei m-a invitat înăuntru. I-am povestit despre toate întâlnirile mele cu Millie din ultima lună, lăsând deoparte, pentru

binele meu, seara în care îi dezvirginasem fiica. Charlene părea foarte necăjită, aproape pe punctul de a suferi un infarct. Soțul ei a ieșit din dormitor și m-a asaltat cu alte întrebări, încercând să-mi smulgă o mărturisire, deși nu le datoram niciuna.

În sfârșit, după jumătate de oră, Rosie a ieșit din camera ei. Cu ea voiam să discut. Dacă aveam nevoie de răspunsuri sau indicii, la ea trebuia să le caut.

— Putem vorbi două minute? am întrebat-o, ridicându-mă de pe scaun.

Era somnoroasă și purta doar un maiou uriaș, care îi lăsa la vedere picioarele superbe, bronzate. Am încercat să le ignor. M-am uitat în altă parte, ca să mă asigur că scula mea nu avea să se scoale de față cu părinții ei.

— Ne vedem la piscină, OK?

Rosie a dat din cap, în semn de aprobare. Era prea somnoroasă și uimită ca să refuze. După câteva minute, s-a apropiat de piscină. Purta același maiou și șlapi. Îmi plăcea faptul că era așa de devotată față de șlapi, cu toate că sunetul pe care îl scoteau când loveau podeaua mă enerva la culme. Îmi venea să le dau foc. M-am ridicat de pe șezlong și am început să mă plimb de colo colo, cu degetele împletite la ceafă.

— Unde-i Millie?

Rosie a privit în jos, fără să răspundă.

— Bine. Nu-i nevoie să-mi spui. Dar cel puțin știi unde e?

— Da. Mi-a trimis un mesaj adineauri.

— E în siguranță? am întrebat-o, cu voce sugrumată.

Îmi făceam griji pentru Millie, dar și pentru Rosie, pentru că era foarte atașată de sora ei mai mare. Cât despre mine, știam că o să-mi revin repede după ce fusesem părăsit de iubita mea. Acum, doar orgoliul meu avea nevoie să fie consolat.

— Da.

— Știi de ce a plecat?

— Bănuiesc.

— Și de ce nu-mi spui? Aștepți vreo invitație?

Rosie a clătinat din cap și mi-a trecut cu vederea replica nesuferită.

— Îmi pare rău, Dean. Știu că e foarte aiurea pentru tine, dar nu pot să-ți spun. Știi cui îi sunt loială.

După o secundă de tăcere, ne-am repezit unul în brațele altuia. Ne strângeam în brațe de parcă încercam să stoarcem din noi toate minciunile și toate adevărurile nespuse.

Nu vreau să mori.

Acum, după ce am terminat liceul, vreau să te văd în continuare.

M-am îndrăgostit de tine din prima clipă când te-am văzut. Iar acum sufăr. Mă doare de parcă m-ar fi călcat un tanc. Nu știu cum să rezolv rahatul ăsta, nu știu cum să fac să fie bine.

Ne-am desprins din îmbrățișare abia după câteva minute. Când am coborât privirea, pe obrajii ei șiroiau lacrimile. Era o raritate. La școală, Rosie era cunoscută drept o scorpie aprigă, cu care nimeni nu îndrăznea să se pună.

I-am mulțumit. Îi eram recunoscător pentru îmbrățișare. Probabil, și pentru lacrimile ei.

Mi-a mângâiat pieptul și mi-a zis:

— Meriți o fată care să fie numai a ta.

Când mi-a întors spatele și s-a îndreptat spre apartamentul servitorilor, i-am rostit numele. Cuvintele ei semănau a rămas-bun. Nu voiam să ne luăm rămas-bun. Trebuia să zic ceva. Rosie a întors capul și m-a privit.

— Mi-ar plăcea să ne revedem. Hai să nu fim străini.

Rosie a zâmbit.

— Ba exact asta ar trebui să fim, Cole.

Capitolul 13

Rosie

Ce te face să te simți vie?
Să cânt de parcă nimeni nu ascultă. Să dansez de parcă nimeni nu mă privește. Să mănânc de parcă nu există calorii.

— Eu îi zic „maio-chup" fiindcă e un amestec de maioneză și ketchup, i-am zis lui Dean.

Stăteam amândoi așezați pe capota Volvoului său, pe un deșert auriu, mâncând ceea ce comandaserăm de la In-N-Out. În fața noastră se întindea oceanul. Aici, nimeni nu-mi spunea cât de mult îl dezamăgisem. Cu vârful unui cartof prăjit am amestecat maioneza și ketchupul, apoi l-am devorat. Dean a mușcat din burgerul lui și m-a privit. În mașină, evitasem să mă uit la chipul lui. Nu-l puteam privi în ochi fără să-mi aduc aminte cum ochii aceia verzi mă priponiseră în timp ce mi-o trăgea. Nu mi puteam uita la buzele lui fără să-mi amintesc cum îmi devoraseră clitorisul, nesățul și disperat. Nu-i puteam privi brațele fără să-mi aduc aminte cum se încordaseră azi-noapte, în camioneta aia veche. Și bineînțeles că încă simțeam pe mine stropii

fierbinți de sperma, chiar dacă Dean mă șterse apoi cu tricoul fostului meu iubit.

— Încă nu-mi vine să cred că nu m-ai lăsat să cumpăr bere, mi-a spus Dean.

A mușcat iar din burger, cu ochii la ocean.

— Când ești cu mine, nu ai voie să tragi la măsea și nici să fumezi iarbă, am declarat, fără să mă sinchisesc de încruntarea lui.

Îmi legănam picioarele în aer și savuram briza oceanului.

— Să mi-o sugi..., a mormăit el.

Am pufnit sarcastic.

— Ai vrea tu!

Hohotul de râs mi s-a oprit în gâtlej. Mi-am dat seama că nu mai era doar o glumă vulgară. Dean a ridicat privirea spre mine, cu o expresie foarte serioasă.

— Scumpo, nu mă mulțumesc să vreau. Probabil că știi deja: când vreau ceva, fac pe dracu' în patru ca să se întâmple ceea ce vreau.

Rahat! Mă umezisem iar.

În aer plutea ceva. O tensiune permanentă între noi doi. Ar fi trebuit să clarificăm o mulțime de lucruri, însă nu voiam să deschid o astfel de discuție. Nu doream decât să supraviețuiesc acestui mini-concediu.

După ce am terminat de mâncat, am conectat un USB la MacBook-ul lui Dean și am ascultat împreună melodiile unora dintre trupele mele preferate: Whitney, Animal Collective, Big Ups și The Cromatics. Părea că îi plăceau, dar nu îți prea puteai da seama dacă era pe bune, fiindcă Dean Cole îți lăsa impresia că îi plăceau toate.

— Mai ții minte ce muzică ascultam noi în liceu?

Dean a rânjit. Mi-am încrețit nasul, încercând să nu par impresionată. De fapt, eram în al nouălea cer. L-am corectat:

— Vrei să spui ce ascultai *tu*. Eu o toleram doar când n-aveam încotro.

— Hai, iubito, lasă vrăjeala! Știi bine că îți plăcea popul și R&B-ul, la fel ca tuturor.

— Aveam gusturi versatile, am întors-o eu.

Știam că se referea la petrecerile lui Vicious, când mă sălbăticeam pe melodiile lui Jennifer Lopez, îmbrăcată sumar, deși eram obsedată de trupele *indie* ale anilor '90.

Dean a sărit de pe capotă și a strâns ambalajele de mâncare.

— Să nu pleci! m-a atenționat el. O să te fac să-ți aduci aminte de trecut.

L-am privit cum s-a dus la cel mai apropiat coș de gunoi și a aruncat resturile. Chiar și pe sub tricoul alb și pantalonii kaki, mușchii lui erau vizibili. Privirea mea a poposit pe bicepșii lui, pe urmă a coborât spre fundul lui ademenitor. Brusc, Dean s-a întors spre mine și m-a privit.

Apoi a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

A mimat din buze: „Te-am prins!".

M-am uitat în altă parte, cu obrajii în flăcări. Evident, Dean avea dreptate. Îmi doream să mă culc cu el din nou. Abia așteptam să-i simt trupul lipit de al meu. Dean a urcat în mașină, a luat MacBook-ul și a ales melodia *Naughty Girl*, a lui Beyoncé.

S-a răsucit spre mine și a izbucnit în râs.

— Îți aduci aminte de cântecul ăsta? Prima noapte când Bebe LeBlanc s-a făcut mangă.

Mi-am ascuns fața în palme, jenată. Amintirea aceea mi-a năvălit în minte: eu, dansând pe măsuța de cafea a lui Vicious. Eram atât de beată, încât mi se păruse o idee mișto să mă alătur prietenelor mele majorete, care dansau pe masă. *Ele* chiar știau să se miște. *Eu* dansam de parcă voiam să alung o sută de muște imaginare. Am încercat să le imit mișcările, sfârșind prin a le

pocni ici și colo, din greșeală. Într-un târziu, Vicious întrebase: „Ce dracu' face mezina LeBlanc? Are o criză de epilepsie pe masa mea? Luați-o mai repede de-acolo, până nu le coțonorgește pe fetele alea". O secundă mai târziu, simțisem umărul musculos al lui Dean proptindu-se în șoldul meu, apoi mă săltase în spate și mă învârtise în loc până când țipasem să mă lase jos.

— Ca boboacă proaspăt transferată din Virginia, era greu să mă integrez. A trebuit să fac sacrificii, m-am justificat eu. Mai ții minte melodia asta?

I-am înhățat laptopul și am deschis un alt videoclip — *Roses*, de OutKast. Dean s-a pus pe râs.

— Dansează! l-am îmboldit eu.

Îmi aminteam de o altă petrecere a lui Vicious, la care *Dean* fusese cel care dansase, imitând coregrafia din videoclipul piesei *Roses*. Dansase ca pedeapsă pentru că pierduse un pariu. Unspre-zece ani mai târziu, amintirea acelui dans era vie în mintea mea, de parcă se petrecuse ieri. Parcă m-aș fi întors în timp; încă simțeam mirosul de alcool și atmosfera încărcată de tensiune sexuală.

— Te rog, Dean! m-am milogit eu, cu mâinile împreunate a rugă. Sigur îți amintești dansul, chiar dacă neuronii tăi s-au cam șubrezit de la atâta iarbă și filme porno.

— Bine, dacă mă rogi așa de frumos...

Dean a sărit de pe capota Volvoului și mi-a spus să pun melodia de la început, după care s-a prefăcut că-și dă părul cu gel și că se admiră într-o oglindă imaginară. Mi se părea incredibil. Am chicotit ca o școlăriță, iar zâmbetul lui Dean i s-a lățit pe toată fața.

Am apăsat butonul *play*. Ochii mei săreau de la ecranul laptopului la dansul lui Dean și la oceanul care sclipea în spatele lui. A imitat coregrafia foarte bine. Mă durea burta de atâta râs,

dar expresia lui Dean era serioasă. Când melodia s-a terminat, a venit la mine și mi-a luat laptopul din mâini.

— E rândul meu, a anunțat el.

M-am uitat la ceasul afișat pe ecranul mobilului meu.

— Bine, dar după aia plecăm. Se face târziu și trebuie să ne pregătim pentru cina de repetiție.

Era deja patru după-amiază. Mi se părea incredibil că timpul trecuse pe nesimțite. *Atracție periculoasă* — cuvintele astea mi-au apărut brusc în minte. *Ai grijă, Rosie.*

— Bine, bine. O să ajungem la timp. Prințesa Virtuoasă și Prințul Dobitocilor nu vor avea de suferit. Nu te îngrijora.

Din difuzoarele laptopului au răsunat primele acorduri ale melodiei *Drops of Jupiter*, a trupei Train. Zâmbetul meu a dispărut brusc.

Am înghițit în sec și am spus:

— Nu-mi aduc aminte să fi ascultat împreună cântecul ăsta.

Dean a făcut un pas înainte și s-a strecurat între picioarele mele, parcă vrând să-i încolăcesc mijlocul. Îi priveam cu încăpățânare buzele. Parcă am fi fost mereu cât pe ce să ne sărutăm.

— Nu l-am ascultat împreună. L-ai ascultat de una singură, odată, când credeai că ești singură acasă. Trecusem pe la voi ca să-i aduc un manual lui Millie. După aceea, melodia mi-a rămas în cap, fiindcă mă tot întrebam ce naiba căutai. Nu reușeam să te deslușesc, Rosie. Când vedeam cum alți tipi se dădeau la tine, simțeam că mor. Știi de ce? Pentru că, indiferent ce anume căutai, nu voiam să-l găsești în *ei*.

Spre rușinea mea, simțisem același lucru. Ori de câte ori o expedia pe Millie și anula câte o întâlnire, inima parcă-mi creștea în piept. Îmi tot spuneam: *Nu ea e aleasa. Eu sunt.*

Mi-am coborât privirea spre șlapii mei.

— Nu aveai niciun drept să fii gelos.

— Așa-i. Nici tu nu aveai dreptul să fii geloasă. Și totuși...

M-am mișcat iute, ca nu cumva să încerce să mă sărute. Am urcat în Volvo, mi-am pus centura de siguranță și mi-am tras genunchii la piept. Mi-am lipit fața de ei, rugându-mă ca Dean să nu ghicească la ce mă gândeam. Tot drumul spre vila lui Vicious, nu am rostit niciun cuvânt. Faptul că nu încercase să se culce iar cu mine dovedea că poate, la urma urmei, Dean era un om de cuvânt.

După ce a oprit mașina și am coborât amândoi, i-am spus:

— Cred că ar trebui să încetăm cu chestia asta.

Mi-a răspuns sec și hotărât:

— Eu cred că nu ar trebui să încetăm.

Am înghițit în sec și am continuat:

— Jucăm un joc periculos.

Dean a rânjit.

— Nu-i nimic. Sunt cel mai tare jucător din orașul ăsta.

Purtam o rochie lungă, mov, pe care Millie mi-o dăruise special pentru cina de repetiție. Stăteam cuminte, așezată între părinții mei. Și ei erau îmbrăcați frumos. Cina de repetiție fusese planificată cu câteva zile înainte de nunta propriu-zisă deoarece jumătate dintre invitați trebuiau să participe la o altă nuntă, chiar în ziua dinainte. Orașul Tuturor Sfinților era mic și toți doreau să socializeze cu concitadinii lor. Pentru ei, era crucial să păstreze aparențele.

Localul unde Millie și Vicious aleseră să se căsătorească era o vilă aflată într-o podgorie. Zona de afară era în stil hawaiian, cu palmieri, iarbă verde, bogată, și aranjamente florale colorate, presărate pretutindeni. Sala de mese era enormă și plină de

lebede, fântâni arteziene care o făceau să semene cu un amestec între paradis și un film Disney. Când am intrat înăuntru, decorul era total diferit. Ne-am așezat la o masă parcă desprinsă din secolul al XVI-lea, sub candelabre imense.

Mama iar mă bătea la cap cu mutatul în Todos Santos și mă amenința că Vicious nu mai avea să mă ajute cu cheltuielile medicale. Azi îmi venea să-mi iau câmpii. Tata sporovăia tot felul de aiureli, probabil ca să mă facă să mă simt prost. Zicea că Millie e o fată așa de amabilă. Foarte subtil, n-am ce zice!

Sora mea și Vicious stăteau așezați unul lângă celălalt, ținându-se de mână. El o freca ușurel pe spate, parcă pentru a o consola. Fața lui Millie avea o ușoară tentă verzuie și părea să îi fie mult mai rău decât cu o zi în urmă. Poate că pur și simplu avea emoții. Și eu aș avea, dacă aș ști că urmează să mă mărit cu odrasla diavolului. Începeam să bănuiesc că sora mea mă mințea.

Dacă era însărcinată, am dedus că toată lumea din jurul ei știa, în afară de mine.

După zece minute a intrat Dean, însoțit de Jaime și de familia acestuia — Melody și fiica lor, Daria — și de Trent Rexroth. Fără să vreau, ochii mei au zburat prima dată la Dean și abia apoi i-am privit pe ceilalți. Trent era ocupat să-și butoneze mobilul. Dean a scrutat încăperea. Speram că se uita după mine. Când privirile noastre s-au intersectat, inima mea a făcut o tumbă.

M-am uitat în altă parte.

El s-a răsucit și a salutat un tip pe care nu îl cunoșteam.

Vraja s-a destrămat.

O angajată a localului l-a călăuzit spre locul lui. Tipa zâmbea puțin cam larg și s-a uitat insistent la mâna lui stângă, verificând dacă avea verighetă.

Dean se așezase în celălalt capăt al mesei. Trebuia să fac eforturi ca să nu mă zgâiesc constant la el. Din fericire, Gladys

și Sydney stăteau față în față cu mine. Sydney ne-a pus la curent cu ce se întâmplase în Todos Santos cât timp eu și Millie fuseserăm plecate, iar Gladys ne-a povestit despre Los Angeles. După ce am mâncat aperitivele, coordonatorul evenimentului a hotărât că era un moment potrivit pentru toasturi.

Tata a vorbit primul. A ridicat în aer paharul lui cu șampanie și a ținut un discurs despre cât de reușit era fericitul cuplu, dar — evident — a trecut sub tăcere faptul că nu-și putuse suferi viitorul ginere, până în clipa când el strecurase pe degetul lui Millie un inel cu un diamant exorbitant. Apoi a urmat toastul lui Vicious și al cavalerului de onoare — Jaime —, care a toastat în cinstea miresei. A venit momentul să țin și eu micul meu discurs. M-am ridicat și am zâmbit. Strângeam paharul atât de tare între degete, încât încheieturile mi se albiseră.

— Vezi să n-o dai în bară, mi-a zis mama, printre dinții dezgoliți într-un surâs larg.

Zâmbetul meu a rămas la fel de strălucitor, dar înăuntrul meu a mai căzut o petală. Sora mea a ridicat ochii spre mine.

Dă-i dracului pe ceilalți! O fac pentru Millie. N-o s-o dezamăgesc.

Și am început toastul.

— Cei care mă cunosc știu că sunt cel mai mare fan al surorii mele. Ea e sprijinul meu, sufletul meu pereche și motivul pentru care mă aflu aici, vie și sănătoasă. Când inima ei bate pentru altcineva, a mea îi urmează ritmul. Baron, pot să spun că o faci fericită. Radiază de-a dreptul.

I-am fixat chipul pentru o secundă, însă Vicious n-a avut nicio reacție. Poate că sora mea nu era însărcinată. Poate că o luam razna.

— Unele iubiri sunt vechi și, bineînțeles, altele sunt noi și năvalnice. Iubirea voastră e atât nouă, cât și veche, și tocmai de

asta ceea ce simțiți unul pentru celălalt a eclipsat toate celelalte. Chiar și trecutul.

Am înghițit anevoie. În clipa asta, mi-am dat seama că și eu doream să-mi șterg trecutul și să-mi clădesc un viitor nou-nouț.

Am continuat toastul.

— Vă urez fericire, libertate și prosperitate, deși am impresia că nu aveți probleme la capitolul ăsta.

Toți au izbucnit în râs. Câțiva invitați au bătut din palme.

Am înăbușit un acces de tuse și am adăugat:

— Vreau să toastez în cinstea a doi dintre oamenii care-mi sunt cei mai dragi. În cinstea femeii pe care o iubesc ca pe ochii din cap și a bărbatului al cărui țel e să o facă fericită. Baron și Millie, nu aveți nevoie de urările mele ca relația voastră să înflorească. Deja vă descurcați foarte bine. Dar, în orice eventualitate, vă urez ceea ce vă urați și voi, și încă ceva pe deasupra. Dați paharele pe gât! Distracție plăcută!

Am sorbit din șampanie și ochii mei s-au întors către Dean, căutând aprobare. Câțiva dintre cei prezenți mă aclamau, însă eu voiam să-l impresionez pe Dean. A ridicat propriul pahar la buze, cu ochii pironiți asupra mea. Am clătinat din cap, aproape insesizabil. *Fără alcool.*

Dean a așezat la loc paharul și și-a lins buza de jos. *OK. Fără băutură, dar ne-o tragem.*

Îmi doream să am grijă de el. Gândul ăsta era irațional. De ce aș fi vrut așa ceva și de ce îmi închipuiam că el avea să-mi ingăduie asta? Pe de altă parte, nu-l puteam lăsa să-și bată joc de sănătatea lui, mai ales că eu știam cel mai bine cât de importantă este sănătatea.

După ce m-am așezat, mama m-a cuprins cu brațul pe după umeri și m-a strâns la pieptul ei. Simțeam că redeveneam eu

însămi și îmi veneam în fire, după neînțelegerile cu ai mei, dar pe urmă mama mi-a șoptit la ureche:

— Mulțumesc că n-ai stricat momentul, scumpo! Eu și tata ne făceam griji.

Am simțit că pălesc. M-am lăsat să alunec pe scaunul acoperit cu husă de mătase. Pe ecranul mobilului a apărut un mesaj. M-am repezit să-l citesc.

Dean:
Trebuie să te sărut din nou.

Rosie:
Nu se poate.

Dean:
Doar la asta mă gândesc.

Aș fi vrut să-i strig că și eu mă gândeam la același lucru.

Rosie:
Zi ceva interesant. Ceva despre stele.

Dean:
Marte e acoperit de rugină, iar curând sânii tăi o să fie acoperiți de sperma mea. Vorbește-mi despre muzică.

Rosie:
Odată, Slash a dat o probă ca să cânte cu trupa Poison, dar pe urmă n-a vrut să facă parte din trupă, fiindcă ceilalți membri i-au cerut să poarte machiaj.

Dean:
Jocul ăsta e de rahat. Tot mai vreau să te sărut.

Doamne! Inima mea nu era în stare să-i țină piept tipului ăstuia.

Mi-am ridicat ochii spre el. Mobilul lui era pe masă, lângă el, însă Dean era absorbit de o conversație cu o tipă superbă, cu păr castaniu. Am simțit o strângere de inimă, dar pe urmă mi-am amintit că Dean era liber să facă orice poftea.

M-am uitat în altă parte, deși ochii mei mă implorau să mai fur o ocheadă. Deocamdată, cina de repetiție mersese ca pe roate. Abia așteptam să se termine și să mă întorc în casa lui Vicious. De preferat, ca să mă ascund într-un colț unde ai mei nu aveau să mă găsească.

A venit rândul lui Trent să țină un toast. Se părea că se impunea ca toți locuitorii din California de Sud să facă urări fericitului cuplu. Să fi fost asta pentru că Vicious nu mai avea părinți care să toasteze în cinstea lui? Tatăl lui murise cu un an în urmă, iar mama lui vitregă nu-și mai făcuse apariția prin Todos Santos. Măcar acum, fiindcă Trent urma să toasteze, aveam o scuză ca să mă uit în voie la Dean și la tipa aia misterioasă. Am observat că nu mai discutau. Mobilul meu a vibrat.

Dean:

Dacă ochii tăi ar putea să ucidă, gagica asta ar fi deja moartă. Știi că noi doi o să fim împreună. N-ai decât să alegi calea mai lungă și mai frustrantă, dar va trebui să te pedepsesc pentru asta. În pat. Sau poți alege calea mai ușoară.

Nu i-am trimis niciun răspuns. L-am privit pe Trent Rexroth, care a afișat un zâmbet superficial și și-a început toastul. Era la mijlocul unei fraze, când telefonul lui a bâzâit. Trent a citit ceva pe ecranul mobilului și s-a încruntat.

Brusc, paharul cu șampanie i-a căzut printre degete. Imediat l-a prins (nu mă miram că avea reflexe atât de bune) și l-a așezat pe masă. A dus telefonul la ureche, a făcut stânga-mprejur și a pornit în pas alergător spre ieșire.

Imediat, Dean a ieșit după el. Cât ai clipi, Vicious și Jaime i-au urmat.

Invitații au început să șușotească. Tata a încercat să liniștească spiritele strigând — mai tare decât era cazul — ca toată lumea să se calmeze.

Bravo, tati!

Am scris iute un mesaj către Dean.

Rosie:
Ce s-a întâmplat?

Niciun răspuns.

Panica începea să se strecoare în mintea mea. M-am gândit: oare i se întâmplase ceva Lunei, fetița lui Trent?

Mama parcă mi-a citit gândurile, fiindcă m-a înghiontit cu cotul și m-a îndemnat:

— Du-te să vezi ce se petrece. Sora ta e îngrijorată. Nu vreau să se necăjească.

M-am conformat și m-am grăbit să ies din sală. Deși nu aveam chef să trag cu urechea, nici să mă ciorovăiesc cu mama nu voiam. Pe deasupra, cineva trebuia să vadă ce făceau cei patru.

Afară m-a întâmpinat un culoar acoperit cu satin alb, pregătit pentru evenimentul din weekend. Două vii se întindeau de o parte și de alta a culoarului improvizat. Cascade artificiale completau peisajul idilic.

Trent Rexroth stătea așezat pe scara ce ducea spre sala de bal. Era alb ca varul și părea zguduit, în contrast total cu obiș-

nuita lui stăpânire de sine. Aveam dinainte umbra fostului fotbalist-vedetă, actualmente milionar. Ochii îi luceau de lacrimi. Repeta în neștire același lucru:

— *Nu se poate să-mi facă rahatul ăsta! Ce mama dracului?!*

Vicious stătea pe vine, lângă Dean și Jaime, cu o palmă pe spinarea lui Trent.

Observându-mă, m-a repezit:

— Ce cauți aici? Du-te înăuntru!

— Nu-i vorbi așa! s-a răstit Dean la el, mai agresiv decât ar fi fost necesar.

Am răspuns:

— Millie e îngrijorată. Am venit să văd dacă totul e în regulă.

Jaime a început să se plimbe de colo colo. Judecând după gesturile lui, era furios. Mi-a spus un singur lucru:

— Nu-i deloc în regulă.

Dean s-a ridicat și s-a apropiat de mine, m-a apucat de braț și m-a condus în coridorul pustiu, care ducea spre sala de bal.

— Ai mei m-au trimis încoace ca să aflu ce s-a întâmplat.

Am roșit. Nu mă mai cunoșteam. Cine naiba era fata asta și ce făcuse cu vechea Rosie? O voiam înapoi. Vechea Rosie n-ar fi tolerat comportamentul de rahat al lui Vicious.

Dean mi-a mângâiat brațul, înfiorându-mi pielea, și m-a consolat:

— Nu-l băga în seamă pe idiotul ăla. N-ai greșit cu nimic. Zi-i lui Millie că totul e bine.

— Păi, și e bine?

Am ridicat din sprâncene și mi-am aplecat capul într-o parte, întrebător.

— Nu, a recunoscut el.

A strâns din dinți. În clipa asta părea așa de fragil, încât parcă nu îl aveam în fața ochilor pe Dean Cole. De regulă, părea un tip dur, stăpân pe situație. El și prietenii lui erau toți așa.

L-am întrebat:

— Ce se petrece?

— Val a șters-o.

Dean stătea cu capul aplecat și cu degetele în păr, trăgându-se de șuvițele castanii.

— Nenorocita a șters-o, Rosie. Bona a găsit-o pe Luna singură în apartament. Maică-sa nu era nicăieri. Luna era desculță și aproape dezbrăcată. Avea scutecul plin și țipa ca din gură de șarpe. Naiba știe de când nu mai mâncase. Plângea așa de tare, că răgușise. Bona a dus-o la spital, pentru un control. Trent ia un avion peste o oră, să o aducă pe Luna aici.

— Doamne!

Am dus o mână la gură. Obrajii lui frumos conturați erau roșii. Dean părea trist. Pentru o clipă, am crezut că avea să mai spună ceva. Dar nu a mai zis nimic. În schimb, s-a îndreptat de umeri, încercând să-și revină și și-a dres glasul.

— Știi ce? Așa e cel mai bine.

Declarația asta m-a lăsat cu gura căscată. *Poftim?*

— Nu toată lumea poate fi părinte. Pentru Luna, e mai bine. Ar fi durut mai tare dacă maică-sa ar fi șters putina când Luna ar fi avut șase-șapte ani. Pun pariu că nici n-o să mai știe de maică-sa.

Mă holbam la el, încercând să-l deslușesc. Însă pe chipul lui Dean am văzut o învălmășeală de emoții. Prea multe regrete, prea multe lucruri înghesuite laolaltă, într-o expresie chinuită.

— Rosie, nu te uita așa la mine. Crede-mă: Luna nu are nevoie de Val.

— OK.

I-am tras capul spre mine și l-am îmbrățișat. Durerea se scurgea prin trupul lui vânjos, iar eu o primeam de bunăvoie. Simțeam nevoia copleșitoare de a-l ști aproape.

— E în regulă, Dean.

— E mai bine așa, repeta el, cu vocea gâtuită de suferință.

Capitulasem în fața lui. Parcă aș fi fost ruptă în bucățele, iar bucățelele ar fi fost aruncate pe podea, asemenea unor confetti.

Aș fi vrut să-i iau suferința și să o înghit, ca pe o pastilă amară. Suferința nu i se potrivea. Nu îl caracteriza. El era tipul căruia îi plăceau băutura, marijuana și partidele de sex fără complicații.

El nu era Sirius.

Dean era Terra.

Era oxigenul meu.

Era *totul*.

L-am lăsat să-și lipească fața de umărul meu și l-am strâns tare în brațe. Trupurile noastre s-au contopit; îi simțeam bătăile inimii. Nasul lui era îngropat în părul meu, iar palmele lui mi-au cuprins mijlocul. Corpurile noastre erau conectate chiar mai intim decât cu o noapte în urmă, în camioneta lui roșie.

Dean nu a lăcrimat, dar asta nu înseamnă că nu suferea. Am jelit împreună. Îmi părea atât de rău pentru Luna, care avea abia un an, însă deja trecea printr-un moment mai traumatizant decât evenimentele pe care majoritatea oamenilor le trăiesc într-o viață. Mi-a părut rău pentru Trent, care era mereu silit să se maturizeze înaintea altora, cel care mereu trăgea paiul scurt. Sufeream și pentru mine, deoarece știam că, deși mă împotrivisem, o parte din mine era deja a lui Dean. Niciodată nu încetasem să-l iubesc pe Dean Cole, nici măcar pentru o secundă. Doar reușisem să mă conving singură că nu îmi mai păsa de el.

Dar acum nu mai puteam nega că îmi păsa de el.

Și încă foarte mult.

Capitolul 14

Dean

Tata obișnuia să spună că viața se naște din suferință.

În seara asta, am dormit în camera lui Rosie.

Nu am făcut sex și nici nu ne-am făcut de cap.

Dar picioarele noastre se împleteau, pielea mea o atingea pe a ei și chestia asta era mai intimă decât toate lucrurile pe care le făcusem vreodată cu cineva. Dimineață, a trebuit să ies pe furiș din camera ei, ca să iau un taxi până la aeroport, dar i-am lăsat un bilet.

Sirius, povestea noastră a început.
Cu drag,

—Al tău Călăreț de Aramă.

Zborul spre Las Vegas a trecut ca într-o ceață.

Ieri, când petrecusem ziua cu Rosie, nu băusem niciun strop de alcool. Mi se păruse ciudat... dar și plăcut. Euforia pe care o simțeam avea cauze naturale: mi-o închipuisem îmbrăcată ca o

stripperiță, legându-mă de pat cu cătușe și apoi așezându-se pe fața mea și stând așa până când nu mai puteam să respir, iar pasărica ei amorțea. Dar pe urmă sosise acel apel pentru Trent și lumea mea se năruise.

În mintea mea, gândul la trădarea lui Val se împletea cu replica lui Trent, după ce aflase despre isprava braziliencei: „N-o să-și mai vadă fata niciodată, dacă nu-și bagă mințile în cap și nu se poartă pe bune ca un părinte. M-am săturat de rahaturile ei".

Avea dreptate. Nu poți să fii părinte așa, în lehamite. Nu e o activitate pe care s-o faci în dorul lelii. Ori ești implicat total, ori dispari din viața copilului. Altfel, te joci cu mintea micuțului. Acum, mai mult ca oricând, trebuia să-mi repet asta.

Trent s-a dus la Chicago, ca s-o aducă pe Luna. Părinții lui îl așteptau în Todos Santos și urmau să-l ajute să depășească acest coșmar. Eu și Jaime am insistat să anulăm petrecerea burlacilor. Trent ne amenințase că avea să ne snopească pe toți, dacă nu ne duceam în Vegas, conform planului inițial. Iată motivele:

1. El se ducea la Chicago ca s-o ia de la spital pe fiica lui. Fetița era însoțită de bona îngrozită, traumatizată de eveniment. Trent nu avea chef să călătorim cu el, să-l ținem de mânuță.

2. Vicious avea să se însoare o singură dată. Având în vedere firea lui ursuză și atitudinea sfidătoare, mai mult ca sigur nu avea să existe o a doua Millie care să-i suporte tâmpeniile.

3. (Ajuns în punctul ăsta, Trent a înjurat zdravăn.) Val o abandonase pe Luna, așa că el nu avea timp de problemele noastre neînsemnate.

Era o duminică de august. Vestita zonă numită The Strip[1] gemea de lume: turiști, fete bete și pe jumătate goale, creștini

[1] Zonă având lungimea de aproximativ 7 kilometri, aflată spre sud, la periferia orașului Las Vegas. Este cunoscută pentru numărul mare de hoteluri și cazinouri.

radicali și înverșunați, înarmați cu microfoane și încercând să-i aducă pe păcătoșii din Las Vegas pe calea cea dreaptă. După ce eu și băieții ne-am lăsat bagajele în apartamentul de lux din hotelul nostru, Vicious s-a descălțat și a zis:

— O iubesc pe Millie al dracului de mult, dar sper că n-o să dăm de multe ori nas în nas cu prietenele ei super-enervante. Am tot atâta nevoie s-o văd pe sora lui Em ca de un glonț în cap.

— Ce vrei să spui?

Mi-am scos Rolexul și tricoul Versace multicolor și m-am îndreptat spre una dintre băi. Aveam nevoie să vomit și să fac duș, ca să mă simt din nou om. În timpul zborului scurt spre Vegas, Nina mă sunase de vreo cincizeci de ori și îmi lăsase câteva mesaje vocale, pe care nu mă obosisem să le ascult.

Ceea ce i se întâmpla lui Trent îmi amintea că trebuia să stau departe de Nina și de *el*, chiar dacă muream de curiozitate să-l cunosc. Pur și simplu nu era cinstit. Iar decizia mea era să nu mă întâlnesc niciodată nici cu Nina, nici cu *el*.

Eram ferm hotărât.

Vicious m-a anunțat:

— O să vină toate aici, în Vegas. Rosie a schimbat planurile pe ultima sută de metri. O să se cazeze la hotelul ăsta.

M-am răsucit spre el, cu un deget la buze.

— Adică Bebe LeBlanc e aici, în Orașul Păcatelor? l-am întrebat.

Vicious a rânjit răutăcios și m-a scrutat cu ochii lui reci.

— O să ajungă aici peste două ore. Au luat următorul avion după cursa noastră. De ce întrebi? Ce-ai de gând să faci?

— Orice mă lasă Rosie să fac.

Mi-am aruncat pantofii cât colo.

— Zi-i lui Rosie să se consulte cu Emilia mai întâi, mi-a zis Vicious.

A aruncat în mine cu un pachet de țigări Marlboro, dar s-a asigurat că ratează ținta.

Jaime și-a făcut apariția, dintr-o sală de baie. I-am atras atenția lui Vicious că nu era nevoie să le dau socoteală nici lui, nici lui Millie.

— După ce s-a întâmplat, Trent o să fie întors pe dos, a zis Jaime, după care a oftat și a luat pachetul de Marlboro.

— Mersi de informație, deșteptule! a comentat Vicious.

Viitorul mire ne-a întors spatele și a ieșit din cameră, probabil ca să intre în duș. Jaime m-a înghiontit cu umărul și a desfăcut capacul unei sticle cu apă.

— Vic știe că ți-o tragi cu cumnată-sa?

— Ce m-a dat de gol?

I-am smuls pachetul de țigări din mână și m-am apucat să-i scriu un mesaj *dealer*-ului meu din Vegas, cerându-i să ne aducă repede niște iarbă. Chiar dacă eu nu aveam să fumez, nu era corect să le răpesc această plăcere lui Jaime și lui Vicious.

Jaime s-a trântit pe brațul canapelei albe și a sorbit iar din sticlă.

— La cina de repetiție, am văzut când i-o trăgeai din ochi. Ai fost chiar subtil, deci înseamnă că îți pasă de părerea ei despre tine. Dar am fost atent. Chiar dacă te-ai străduit să fii discret, mi-am dat seama. Voiai s-o trânțești pe masă și să i-o tragi.

Mersi, Jaime. Iată o scenă pe care am pus-o imediat deoparte, pentru zilele în care trebuia să mă rezolv singur.

— Tipa merită atâta bătaie de cap? s-a interesat Jaime.

A înclinat capul într-o parte și a ridicat dintr-o sprânceană. L-am bătut ușurel pe umăr. Tipul era adorabil!

— Tipa *este* o bătaie de cap, i-am răspuns eu.

— Omule, mă bucur pentru tine. A trecut ceva timp de când ai făcut și altceva în afară să muncești și să tragi la măsea.

Jaime a rânjit, pe urmă a completat:

— Dar tot trebuie să discutăm despre posibilele complicații. Ultima oară când tu și Vicious v-ați luat în coarne, ați pus în pericol firma. N-o să permit să se repete.

M-am abținut să îl corectez — nu mă luasem în coarne cu Vicious; după ce se băgase între mine și Millie și ne despărțise, Vicious o angajase pe fosta mea iubită și se culcase cu ea — și am clipit, prefăcându-mă că nu îl băgam în seamă. Eram întrdeauna capabil să mă stăpânesc, iar firma nu avusese niciodată de suferit din cauza mea. Încă mai important: nimeni (fără excepții) nu avea să mi se pună în cale când doream ceva.

Am scos mobilul din buzunar și i-am scris lui Rosie un mesaj.

Dean:
În ce cameră te cazezi?

Rosie:
Într-una în care nu ai ce să cauți. Între noi totul trebuie să rămână platonic.

În niciun caz! Ar fi fost ca și cum te-ai fi mulțumit să te uiți la o prăjitură delicioasă, fără s-o mănânci niciodată. Or, eu plănuiam s-o devorez iar și iar. O, da! Aveam să o savurez.

Dean:
Ha-ha! Amuzant! Am stabilit deja că ne-am cuplat. De fapt, vrei să mă pedepsești fiindcă am fost iubitul soră-tii. Zi că nu-i așa!

Bineînțeles că nu mi-a răspuns. Mă dorea. Nu-mi dorea numai corpul, iar sentimentul era reciproc. Ceea ce se întâmplase ieri între noi, după ce Trent primise vestea oribilă, nu se

întâmpla cu tipe ca Natasha sau Kennedy. La naiba! Nici măcar cu Emilia nu mi se întâmplase. Eu și Rosie eram legați de un fitil invizibil, chiar și atunci când eu și sora ei fuseserăm împreună. Chiar și când Rosie avusese un iubit, iar eu, cu zece etaje mai sus, mi-o trăgeam cu altele, în disperare, de parcă voiam să întrec vreun record. Abia așteptam ca fitilul acela să ardă, iar noi doi să explodăm, fiindcă apoi... ar fi izbucnit artificii. Deja văzusem scânteile. Rosie n-avea decât să mintă cât de mult dorea; adevărul era că și ea le văzuse.

Dean:
O să te devorez, Bebe LeBlanc.

Rosie:
DEAN! Termină! Să schimbăm subiectul. Zi-mi ceva interesant legat de astronomie.

Dean:
Calea Lactee se învârte cu o viteză de 100 000 000 de kilometri pe oră, iar peste vreo două ore, o să-mi dau drumul în tine. Zi-mi ceva despre muzică.

Rosie:
Când asculți o melodie, bătăile inimii tale imită ritmurile melodiei. Teoria lui Dean Cole despre soră-mea nu e chiar incorectă. Va trebui să depună multe eforturi, dacă vrea să mai aibă parte de „acțiune".

Am închis fereastra conversației cu Rosie și am început să schimb mesaje cu Sydney, pe care o știam din liceu. Am rugat-o să-mi dea toate detaliile: la ce oră urmau să aterizeze, când urmau să se cazeze și ce program aveau. Am rugat-o să nu-i

zică lui Rosie că întrebasem, fiindcă puneam la cale o surpriză pentru Millie.

În realitate, puneam la cale o surpriză pentru Rosie.

Aveam să contemplu prăjitura aia, dar și s-o mănânc. Vi se pare imposibil? Stați pe-aproape!

Dumnezeu să-i dea sănătate lui Sydney Cum-O-Fi-Chemând!

Cu toate că în liceu nici nu știusem de existența ei (aveam numărul ei de telefon doar fiindcă Millie crease un grup online, special pentru invitații la nuntă), acum, în Vegas, a devenit iute una dintre persoanele mele preferate. În primul rând, Sydney mi-a spus unde plănuiseră fetele să se ducă diseară. Fiindcă Vicious nu voia stripperițe la petrecerea lui (dintotdeauna detestase oamenii, și în special pe cei care încercau să-l atingă), noi trei plănuiam să mâncăm la un restaurant de fițe și, după aceea, să ardem gazul prin cazinouri, până dimineață.

Mi-am zis că puteam trece pe la clubul în care intenționau să meargă fetele, după concertul lui Britney Spears. Din câte aflasem, avea niște dansatori foarte hot. Domnișoară Spears, mulțam mult că gâdili libidoul lui Rosie, ca mai târziu fata să sară pe mine!

Nu mă miram că Rosie scosese așii din mânecă și organizase o petrecere pe cinste pentru burlăcițe. În timp ce noi trei, bărbații, beam și fumam în apartamentul nostru de lux, discutând despre Trent, cu filme porno de rahat rulând în fundal, de parcă am fi avut șaisprezece ani, Rosie pregătise pentru fete un tur al unui celebru salon de tatuaj, o petrecere în jacuzzi și le ducea la un concert.

Aflasem totul grație faptului că Sydney mă ținea la curent din oră în oră. Credea că pe viitoarea mireasă, Emilia, o aștepta o surpriză plăcută. Așa și era. Plănuiam să-l aduc pe mire cu mine. Însă intențiile mele erau cât se poate de egoiste: voiam să pun mâna pe sora miresei.

După ce am ieșit din duș, Jaime — care tocmai călca gulerul cămășii lui, în fața unei oglinzi cât peretele — mi-a spus:

— Zi-i lui Vicious ce ai de gând să faci, ca să nu-și iasă din pepeni.

Am chicotit, am lăsat să cadă prosopul cu care-mi înfășurasem mijlocul și mi-am tras boxerii pe mine. Jaime îmi văzuse scula de atâtea ori, încât probabil ar fi putut s-o recunoască dintr-o mie. Faptul că jucaserăm fotbal împreună și petrecuserăm ceva timp în vestiare ne făcuse să ne simțim în largul nostru în prezența prietenilor noștri. Poate chiar prea în largul nostru.

M-am făcut că nu înțeleg.

— Ce să-i zic lui Vicious? Te referi la afacerea Erickson-Estavez?

Vicious deja era la curent cu intențiile mele față de Rosie, însă îmi plăcea să-i iau în balon pe prietenii mei. Era o chestie tipică pentru HotHoles.

În ultima vreme, compania noastră lucrase la o viitoare fuziune între două firme gigantice, specializate în inginerie. Vicious nu se implicase, fiind ocupat cu viitoarea lui nuntă. Dintre noi patru, eu și Jaime eram cei mai muncitori. Jaime, pentru că era un ticălos prea responsabil, care simțea nevoia să facă totul perfect, iar eu — pentru că nu aveam nici copii, nici alte responsabilități, așa că îmi convenea să mă cufund în cifre și calcule și să dau telefoane, în interes de serviciu, în Asia și Australia, în toiul nopții.

Jaime mi-a răspuns:

— Vic tocmai redactează contractul Erickson-Estavez. Știi foarte bine despre ce vorbesc. Mai precis, despre *cine*.

— Vic știe deja și nu-l deranjează, dar, chiar dacă l-ar deranja, e viața mea și mă privește ce vreau să fac.

M-am îmbrăcat cu cămașa mea elegantă, bleumarin. Încheind butonii, am adăugat:

— Dacă-mi amintesc bine, Vicious a încercat să-mi fure iubita, deși încă eram împreună. Și, ca să se asigure că rămâne același dobitoc nesimțit, a sărutat-o și pe Rosie. Deci a pângărit toate femeile la care am ținut-o vreodată, în afară de maică-mea. Și de surorile mele, Payton și Keeley. De fapt, într-o seară, când se îmbătase, Keeley mi-a mărturisit că ea și Vicious se mozoliseră, când eu și Vicious fuseserăm într-a noua. Puteți fi convinși că informația asta îmi potolise mult scrupulele care mă făcuseră să ezit s-o curtez pe Millie.

Se părea că micul meu discurs îl amuțise pe Jaime. Rosie îmi aparținea. Fiecare părticică din ea era a mea: de la vârfurile degetelor ei de la picioare, până la perișorii fini din creștetul capului. Aveam de gând să-mi pun amprenta asupra lor și să le revendic. Partea cea mai frumoasă era că nimeni altcineva nu avea un cuvânt de spus în privința asta, în afară de Rosie.

— Uite adresa clubului.

Am deschis aplicația Yelp și i-am aruncat lui Jaime mobilul meu, iar el l-a prins din zbor.

— Sună la recepție și zi-le să trimită o limuzină la parter. Mă duc să văd dacă Vic e gata.

— Dean...

Tocmai când mă pregăteam să mă duc în camera mea și să-mi aduc pantalonii, Jaime m-a apucat de încheietura mâinii.

M-am apropiat de el, am rânjit și i-am susurat:

— Scumpule, știu că sunt irezistibil și că vrei să mi-o tragi, dar cred că Mel e mai flexibilă decât mine, mai ales că a fost balerină.

Jaime a mijit ochii la mine și mi-a dat drumul brusc, de parcă încheietura mea era murdară.

— Hristoase! a exclamat prietenul meu. Vrei să termini cu perversiunile? Ascultă: eu sunt ultimul care o să-ți facă morală și o să-ți spună cu cine să te cuplezi și cu cine nu.

Am dat aprobator din cap și am izbucnit în râs.

— Păi, da! Fiindcă ți-ai pus-o cu profa noastră de literatură, când aveai optsprezece ani. Te-ai însurat cu ea, ai lăsat-o gravidă și aproape că i-ai provocat maică-tii un infarct. Sunt de acord cu tine. Nici tu, nici Vicious nu aveți dreptul să-mi spuneți ce să fac.

Următoarele lui cuvinte au fost rostite pe un ton ridicat. La naiba! Uitasem cât de autoritar putea fi Jaime Followhill.

— Dean, jur că, dacă vrei doar o altă aventură de-o noapte, dacă ai de gând să dai peste cap dinamica grupului nostru — cu tot cu familiile și prietenii noștri —, doar ca să i-o tragi lui Rosie...

— Nu vreau doar să i-o trag lui Rosie, i-am strecurat eu, printre dinți.

Mi-am zis că Jaime avea motive întemeiate să-mi vorbească așa. Mi se dusese vestea că eram tipul care voia să-și bage scula în orice mergea pe două picioare și purta fustă, așa că la ce ar fi trebuit să mă aștept? Însă eu nu eram Vicious. Nu eram orb la ceea ce fusese limpede ca lumina zilei, ani de zile. Încă din prima zi când o întâlnisem pe Rosie, recunoscusem față de mine însumi ce voiam de la ea.

În viața mea nu mai alergasem după vreo tipă atât de mult cum alergam după Rosie. Nici măcar nu hotărâsem, în mod conștient, să o fac. Pur și simplu se întâmplase.

— Ce intenții ai? a cerut Jaime să afle.

Expresia lui era foarte serioasă.

Ce intenții am? De când locuia în Londra, vorbea de parcă ar fi fost vreun lord sau mai știu eu ce. În mod normal, prioritar ar fi fost să-l iau peste picior pentru replica lui, dar acum voiam ca el și toți ceilalți să nu mi se mai adreseze de parcă aș fi fost un gigolo.

— Jaime! m-am răstit la el.

Mi-am umflat nările și m-am pus în fața lui. Mă simțeam din nou ca un puști de optsprezece ani, dezlănțuit și furios.

— Eu nu te-am întrebat ce intenții ai când ai aplecat-o pe Mel peste catedră în sala de clasă, și i-ai tras-o de i-au sărit capacele, așa că nu ai dreptul să mă întrebi așa ceva. Rosie e adultă. Încetați să o tratați ca pe un animal de casă pe care nimeni nu îl vrea. Ce se petrece între mine și ea ne privește doar pe noi doi. Nu e nici treaba lui Vicious, nici a Emiliei. Iar cine e de altă părere, n-are decât să se socotească cu mine. N-o să fiu nici amabil, nici politicos și nici n-o să-mi cer scuze pentru ceea ce fac. M-ai înțeles?

N-a așteptat răspuns. I-am întors spatele și am plecat. Aveam o întâlnire cu o tipă.

Doar că ea încă nu aflase.

Capitolul 15

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Să tânjesc după cineva atât de mult, încât să mă doară pieptul, să mi se înțepenească ochii, iar simțul moralității să zboare pe fereastră.

Sora mea nu bea alcool.

Numai la asta mă gândeam. Nu la faptul că ne distram de minune, nu că spectacolul lui Britney Spears fusese incredibil. Nu mă gândeam la băuturile în nuanțe fosforescente, pe care le ciraserăm cu noi toată ziua. Mă obseda faptul că Millie nu băuse niciun strop de alcool în seara asta.

Aveam origini franceze. Pentru noi, să petrecem fără vin sau șampanie era ca și cum ai dansa fără să te folosești de mâini și de picioare.

Stăteam într-un colț, într-un club de noapte aglomerat, înțesat de lumini stroboscopice și de corpuri asudate, care dansau, și beam încă un cocktail, uitându-mă lung la Emilia.

— Categoric, soră-ta e gravidă, a declarat Elle.

A spart un balon de gumă roz și și-a admirat reflexia într-o oglindă. Purtam toate rochii cu croială identică. Erau roz — culoarea preferată a Emiliei —, cu decolteu în formă de inimă și cu multe volane alcătuite dintr-o țesătură subțire și moale. Găsisem o rochie într-un magazin second-hand. Mi se păruse că se potrivea perfect cu stilul lui Millie, așa că luasem legătura cu firma producătoare și comandasem încă patru rochii identice.

— Nu-i gravidă, am contrazis-o, însă nici măcar eu nu credeam în ce spuneam. Eu și Millie suntem foarte apropiate. Dacă ar fi fost gravidă, mi-ar fi spus.

Elle și-a argumentat ideea.

— Nu bea alcool, arată ca dracu', iar la prânz a mâncat o brioșă cu murături deasupra. Mi se pare mai mult decât evident, dar, dacă vrei s-o oblig să facă pipi pe un test de sarcină...

Elle s-a sprijinit de perete, lângă mine.

M-am uitat chiorâș la sora mea. Millie își legăna fundul pe ringul de dans, alături de Gladys și Sydney, vânturându-și părul transpirat și mimând versurile melodiei *The Thong Song*, a lui Sisqó. Poate că DJ-ul pierduse vreun pariu mai devreme. Oricum, n-aveam chef s-o fac pe snoaba în materie de muzică.

Elle m-a bătut pe umăr.

— Hei, gata! Ajunge! Te-ai amețit bine. Nu e cazul să te faci mangă. Lasă paharul deoparte și hai să dansăm.

M-a tras de mână. Nu m-am împotrivit. Ce rost ar fi avut?

Eu și Elle ne-am alăturat fetelor și am dansat vreo oră. Apoi Millie a zis că voia să luăm o pauză și să mâncăm niște *tacos*. Din moment ce nimeni n-a refuzat vreodată *tacos*, ne-am dus toate în restaurantul clubului și ne-am pus pe înfulecat.

M-am dus la toaletă. Când m-am întors, am văzut-o pe Gladys la masă, aplecată spre Millie, mângâind-o pe burtă.

Sydney își dăduse capul pe spate, râdea și gesticula, desenând în aer contururile unor sâni uriași.

Sora mea era însărcinată.

Prietenele ei știau.

Părinții mei știau.

Toată lumea știa.

Mai puțin eu.

În clipa asta, am primit un mesaj.

Dean:
Până la urmă, de ce ești obsedată de muzică?

Degetele îmi tremurau de furie. Nu i-am răspuns. Am scrutat chipul lui Millie și mi-am țuguiat buzele. Celelalte fete se întorseseră pe ringul de dans. Rămăsesem singură cu sora-mea. Din nou, am întrebat-o dacă avea ceva să-mi spună. A răspuns că mai voia un *taco* și a râs. Fierbeam de mânie. Era o mincinoasă, la fel ca ceilalți. Nu exista nicio deosebire între ea și tata. Ba nu. De fapt, măcar tata lăsase prefăcătoria deoparte și-mi spusese verde-n față ce părere avea despre mine. Millie încă era lași. Voia să-mi menajeze sentimentele mințindu-mă.

La naiba cu toți!

Aveam nevoie de Dean.

Lângă Dean, problemele dispăreau. Tipul ăsta era ca marijuana, ca alcoolul, ca muzica, doar că provoca dependență mult mai repede și mai mult decât toate substanțele interzise.

Rosie:
Să asculți muzică bună e ca un drog. Declanșează o descărcare de hormoni care te fac să te simți fericit. Dar pe tine de ce te fascinează astronomia?

Dean:

La un moment dat, într-o perioadă urâtă din viața mea, a trebuit să-mi petrec verile într-un loc unde nu voiam să fiu. Acolo, nopțile erau lungi și plictisitoare, așa că ieșeam și mă lungeam în fân. Doar stelele îmi țineau companie. Cred că le-am îndrăgit. Îmi aduceau aminte că aici, pe Pământ, mă așteptau și lucruri mai bune: oamenii pe care îi iubesc, locurile în care voiam să călătoresc, toate fetele cărora aveam să le-o trag...

Rosie:

Ce romantic ești! Mă trec fiorii. Termină!

Dean:

Peste o secundă, chiar c-o să te treacă fiorii. Răsucește-te pe călcâie.

Rosie:

?

Dean:

Nu m-am exprimat clar, Bebe LB? Întoarce-te.

Era aici.

Mi-am simțit inima cât un purice și, în același timp, în pântecul meu s-a revărsat un val de lavă incandescentă, care-mi înăbușea suferința și stârnea în mine o pornire irezistibilă. Mi-am dat seama că era foarte posibil ca tipul ăsta să fie tot mai chipeș, cu fiecare secundă. Purta o cămașă bleumarin și pantaloni gri, eleganți. L-am urmărit cum se îndrepta spre mine, hotărât, ca o forță care se pregătea să radă totul în cale.

Eram atât de absorbită de Dean, încât am observat cu întârziere că fetele se întorseseră la masă. Şi băieţii erau aici. Bineînţeles, fără Trent.

Vicious s-a aşezat lângă Emilia. Jaime stătea înghesuit între Gladys şi Sydney, pe care le-a salutat scurt, cu un gest al capului. Dean stătea în picioare şi se uita lung la mine, fără să se osteneacă să-şi ascundă dorinţa din privire. Omul ăsta n-avea ruşine.

— Mă duc să vă aduc ceva de băut, am anunţat eu, ţâşnind în picioare.

Deodată, nu mai voiam să fiu amabilă şi cuminte. Nu mă caracteriza. Nu eram nici amabilă, nici cuminte, iar în noaptea asta aveam să mi-o trag cu fostul iubit al soră-mii. O partidă de sex alimentată de mânie, care avea să-mi şteargă din minte amintirea ultimelor două zile, măcar pentru puţin timp.

În vreme ce treceam prin dreptul lui Dean, şi-a izbit braţul de umărul meu. Mi s-a ridicat tot părul pe mine şi pielea mi s-a făcut ca de găină.

— Nu mă întrebi ce vreau să beau? mi-a susurat el.

Şi-a lins buza de jos, făcând-o să lucească ademenitor, asemenea unui fruct interzis.

— O să bei apă, Dean. Aşa cum ţi-am mai zis, n-ai decât să faci ce vrei, dar nu cât sunt eu de faţă.

— Ţeles, să trăiţi! Permite-mi să-ţi amintesc că *tu* poţi să faci orice doreşti cu scula mea.

— Fără fumat iarbă, fără alcool, i-am reamintit eu, aruncându-i o căutătură urâtă.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre bar. În vreme ce mă îndepărtam, mai că-i auzeam surâsul în voce, când mi-a spus:

— Deci îţi pasă de mine.

Da, îmi pasă, m-am gândit eu cu amărăciune. Îmi doream să nu-mi fi păsat. *Îmi pasă mult.*

Lucrurile urmau s-o ia razna.

Ruckus avea să se ridice la înălțimea poreclei sale.

Dean

Cu zece ani în urmă

Școala se terminase. Eu și Millie ne despărțiserăm.

Jaime s-a mutat în Texas, unde urma să înceapă facultatea, și a luat cu el un mic suvenir din Todos Santos: pe profesoara noastră de literatură, Melody Greene. Trent s-a operat la piciorul pe care și-l scrântise și a stat la pat toată vara. Iar Vicious... Vicious a luat-o complet pe arătură, de parcă Millie îl părăsise pe *el*.

După ce sora ei mai mare a șters-o, Rosie părea să fie pornită pe toată lumea. Voiam să-și descarce mânia asupra mea, dar n-a făcut-o.

Mai voiam și alte lucruri, dar nu era momentul potrivit. Așa că m-am mulțumit să-i fiu aproape. Un suflet rătăcit care voia să sprijine un alt suflet rătăcit.

Nu eram foarte supărat că fosta mea iubită îmi dăduse papucii. Îmi închipuiam că, așa cum îmi scrisese, mă părăsise pentru un alt tip. Gândul ăsta ar fi trebuit să mă facă să turbez, dar nu reușeam să găsesc în mine energia necesară pentru a mă agita la fel de mult cum se agita Vicious.

Rosie mi-a spus că ar fi mai bine să nu mai vin acasă la ea, ca să văd ce face. Dar asta era ca și cum mi-ar fi cerut să nu-mi ating scula. Absolut imposibil.

În fiecare zi, mergeam să o văd.

Stăteam amândoi așezați pe marginea piscinei, în tăcere.

Îmi doream să-i vorbesc despre stele, dar n-am făcut-o.

Îmi doream să-i vorbesc despre viitorul meu și al ei, dar nu am făcut-o.

Voiam să-i vorbesc despre noi doi, însă nu exista niciun „noi doi". În plus, probabil că o băgam în răcori tot mai mult, fiindcă o vizitam în fiecare după-amiază.

Într-o zi, când pășeam pe aleea de piatră, în drum spre apartamentul servitorilor, l-am văzut pe Vicious traversând peluza impecabilă a vilei Spencer. S-a oprit în loc și a clipit de câteva ori, de parcă văzuse o fantomă.

S-a apropiat de mine, cu mâinile în buzunare. Mă studia cu ochii lui reci, atenți, pregătindu-se de luptă. Mi-am umflat pieptul și am afișat un zâmbet fals. Voia să pornească un război? Aveam să-i fac pe plac.

— După ce s-a întâmplat cu Millie, chiar crezi că ai șanse cu domnișoara Gură-Bogată? a scrâșnit el.

Nu putea să rostească „după ce i-ai *tras-o*". Vicious știa că o dezvirginasem pe Millie. Emilia mă rugase să mă culc cu ea. Intuiam că mai degrabă dorise să scape odată de virginitate. Nu mă dorea. Iar faptul că eu fusesem primul băiat cu care se culcase era un lucru pe care Vicious nu îl putea șterge cu buretele. Nici măcar Baron Spencer nu se putea opune realității.

Mi-am frecat bărbia.

— Știu că am la fel de multe șanse să mă cuplez cu Bebe LeBlanc câte ai tu cu Millie. Am venit să mă asigur că Rosie se simte bine. E un concept care ți-e străin, dar să știi că uneori

oamenii pur și simplu vor să se poarte frumos cu ceilalți. Ce dracu' te-a apucat? Pari să te simți... vinovat.

M-am încruntat. Poziția mea agresivă îi dădea de înțeles că eram gata să mă reped la el și să-l fac bucăți.

Vicious a hohotit, dar nu era râsul lui obișnuit, amenințător și care emana siguranță de sine. Deci ticălosul *știa* ceva ce eu nu aflasem.

— *Vinovat?* a repetat el. De ce m-aș simți *vinovat?* Tu ești cel care s-a dat la fata mea.

— Fata ta?

Am chicotit de uimire. Nu-mi venea să cred. Mi se părea ca o gură de aer proaspăt să vorbesc, în sfârșit, despre lucrul care sărea în ochi și care ne apăsase pe toți atâta timp, care ne invenninase viețile în ultimul nostru an de liceu.

Am continuat:

— Hei, cretinule, hai să-ți dau o veste: înainte să mă cuplez cu ea, Emilia LeBlanc era ținta tuturor batjocurilor. Da, bănuiam că o placi. Intuiam că poate era chiar mai mult de-atât. Dar știi cum pare totul din afară?

Am făcut un pas spre Vicious. Eram amândoi cât pe ce să ne încăierăm pe peluză. Și probabil că nu ne-am fi oprit decât când unul dintre noi ar fi sângerat de moarte.

— I-ai făcut viața un iad, Vicious. Ai spus că e o țărancă needucată, din Sud. Te-ai dat peste cap ca s-o faci să simtă că nu era bine-venită aici. Normal că am vrut să i-o trag! Sunt adolescent, iar scula mea funcționează bine-mersi. Dar, mai mult decât orice, am vrut să mă asigur că Millie nu avea să se spânzure din cauza ta.

— Vai! Ce cavaler! m-a ironizat el.

Pieptul lui s-a izbit de al meu. În clipa asta, eram convins că între noi chiar începuse războiul.

— Săracul Ruckus!

Vicious și-a dus pumnii la ochi, vizibil îndurerat.

— A fost naspa să te culci cu Emilia?

— Deloc, i-am zis, îmbrâncindu-l.

Vicious m-a îmbrâncit și el. Am rânjit.

— A fost grozav, l-am zgândărit eu. Dar tu n-o să știi niciodată cum e, așa-i?

Vicious a înghițit în sec și a încercat să mă provoace.

— Poate c-a fugit pentru că ești jalnic la pat.

Ce pueril!

— Sau poate că a fugit pentru că s-a săturat de *tine*.

La auzul cuvintelor mele, chipul i s-a schimonosit de durere. Da, *era* vinovat. Nu știam de ce anume se făcea vinovat, dar, mai mult ca sigur, nu era inocent. Am hotărât să-l iscodesc, să-l ațâț. Să aflu perspectiva lui.

— Ia zi, Vicious: cum e să fii un ratat care n-o să afle niciodată ce gust are fata visurilor lui?

— Tu să-mi zici, Cole. Suntem amândoi în aceeași barcă, iar afurisita de barcă se duce la fund.

Din nou, s-a apropiat agresiv de mine, până când am ajuns nas în nas. Nici măcar n-am clipit. Nu mă temeam de Vicious. Nu mă păcălea fațada pe care o afișa. Știam prea bine cine era.

Un băiat la fel ca mine.

Se ascundea în spatele unui fizic frumos, al mașinilor de lux, al hainelor de firmă, se adăpostea la umbra părinților săi, învăluindu-se în mister. Eu mă ghidam după un principiu: niciodată să nu-ți fie frică de ceea ce ești. Tocmai de asta, din grupul nostru de prieteni, eram singurul care îl înfrunta pe Vicious.

— Ai distrus totul, i-am șoptit.

Uitându-mă în ochii lui, am știut că aveam dreptate, fiindcă acolo am zărit ceva care amenința să nimicească pe oricine îndrăznea să se apropie prea mult de el.

— Ai distrus totul, iar acum, și noi suntem distruși.

L-am împins la o parte, m-am răsucit pe călcâie și m-am dus, cu pași apăsați, spre apartamentul în care locuia Rosie.

Când Rosie a deschis ușa, Vicious dispăruse. Probabil că era în camera lui și fuma un *joint*.

Nu părea uimită să mă vadă aici. Dar a icnit de uimire când i-am cuprins obrajii în palme, am pășit înăuntru și am sărutat-o cu înverșunare, fără veste. Sărutul nu era doar apăsat, ci de-a dreptul brutal, disperat.

Eram neajutorat.

Nu-mi mai păsa de nimic.

Eram terminat.

Dar nu din cauza lui Millie, pe care toți se așteptau s-o iubesc.

Rosie a încercat să tragă aer în piept. Limbile noastre se împleteau. Eram ca beți, cu mințile pierdute, cuprinși de o vrajă întunecată.

Îi strângeam ceafa în palmă, poate puțin cam tare. Cum de nu știusem până acum că trupul meu putea să reacționeze așa față de un altul? Simțeam că fiecare terminație nervoasă ardea. Genunchii lui Rosie au cedat. A fost cât pe ce să cadă, însă în ultima clipă s-a agățat de tricoul meu. Cumva, a reușit să reziste la nivel fizic. Dar la nivel emoțional, amândoi eram varză.

La nivel emoțional, eram terminați.

Ne-am sărutat pasional pentru un minut minunat, dar apoi Rosie s-a îndepărtat de mine, cu ochii măriți de șoc și de groază. Și-a strecurat degetele în păr și a început să tragă de rădăcini.

— Dumnezeule! a rostit ea, cu buzele ei superbe și senzuale.

A tras tremurător aer în piept. Îi simțisem toată ființa în sărutul acela; niciodată nu ar fi putut să retragă ceea ce îmi oferise. Avea să fie toată a mea — chiar dacă nu azi. Avea să fie a mea, chiar de-ar fi trebuit să aștept o viață întreagă.

Ea nu are la dispoziție o viață întreagă, idiotule!

— Rahat! a exclamat Rosie, cu glas răgușit. Ce-am făcut?! Ieși de aici!

— Rosie...

— Ieși dracului de aici, Dean! Vorbesc serios: dacă mai vii...

— Fii sigură c-o să vin! am spus apăsat. O să vin după tine, chiar dacă va dura ani întregi să te am.

— N-o să mă ai.

Felul în care mă împinsese ori ceva din tonul ei sugera că luase o decizie și că nu avea să se răzgândească. Rosie a adăugat:

— O să mă asigur că n-o să mă ai. Cole, pentru mine ești mort. Ai murit din clipa când ai atins-o pe soră-mea. Pentru noi nu va exista un viitor. Nu va exista niciun *Călăreț de aramă*. Dean, data viitoare când ne vedem, o să ne purtăm ca și cum nu ne cunoaștem. De fapt, chiar nu ne cunoaștem. Nu însemni nimic pentru mine și n-ai însemnat niciodată. Dacă mai pui piciorul pe-aici, îi zic tatei să pregătească pușca.

Mi-a trântit ușa în nas.

Și, pentru prima dată, nu a privit pe furiș pe fereastră, ca să mai fure încă un moment cu mine.

Dean

În prezent

O priveam pe Rosie dansând.

Era o dansatoare așa de nepricepută, încât nu te puteai abține să râzi când te uitai la ea. Dar ei nu-i păsa. Tipa nu dădea nici o ceapă degerată că nu știa să se miște pe ringul de dans, și tocmai asta îmi plăcea la ea cel mai mult. Adoram faptul că putea să cânte fals și să danseze de parcă toată lumea era a ei, în timp ce imita coregrafia din melodia *Vogue*, a Madonnei, și țopăia de parcă tălpile i-ar fi luat foc.

S-a răsucit pe ringul de dans, iar privirile noastre s-au întâlnit. Eu mă sprijineam de tejgheaua barului. Sorbeam din sticla mea cu apă. Am ridicat-o în aer, salutând-o pe Rosie.

Vicious dansa cu Emilia.

Jaime ieșise să discute cu Trent, la telefon.

Sydney, Gladys și cealaltă tipă, colega de muncă a lui Rosie, dansau împreună.

Din nou, eu și Rosie eram față în față.

Nina mă suna și îmi trimitea mesaje non-stop, în ciuda faptului că făceam mari eforturi s-o ignor, iar Trent trecea printr-o fază deosebit de aiurea; cu toate astea, eram cuprins de euforia care se năștea în mine de la sine, ori de câte ori eram în preajma lui Bebe LeBlanc.

Rosie a început să tasteze pe ecranul mobilului. Inima mea și-a întețit bătăile. Am strâns telefonul între degete, așteptând să aud sunetul care anunța sosirea unui mesaj.

Rosie:

În seara asta, cred că o să aduc pe cineva în camera mea de hotel. Am avut o zi grea și am nevoie să mă destind.

Dean:

E o invitație?

Rosie:
Mai degrabă o înțepătură. Știi ce era cel mai greu de suportat când tu și Millie erați împreună? Sunetele pe care le scoteați când vă mozoleați. Mă scoteau din minți. De-aia plecam de acasă când erați amândoi în camera ei.

Brusc, am ridicat privirea. Rosie își legăna șoldurile. Un tip oarecare dansa în același ritm cu ea, ținând-o de mijloc și rânjind, cu gura aproape lipită de gâtul ei. Ochii ei erau ațintiți asupra mea. Mă privea sfidător, parcă întrebându-mă: „Ei, să te văd, ce-ai de gând să faci?". Intenționam să-i șterg expresia asta de pe chip.

Mă uitam cum un alt tip o atingea, și tot corpul îmi tremura de furie. Nu simțisem furia asta cu ani în urmă, când Millie îmi dăduse papucii. Da, emoția copleșitoare exista în mine, dar aștepta ca scânteia să fie aprinsă de altcineva.

O să-l nimicesc pe cretinul ăla.

Am tastat un alt mesaj.

Dean:
LeBlanc, nu mă pune la încercare. Nu mai suntem puști. Acțiunile noastre au consecințe.

Rosie:
Și...?

Dean:
Având în vedere ce aș vrea să fac acum, pentru mine consecințele ar fi închisoarea pentru 10-15 ani. Înceteaz-o cu rahatul ăsta, dacă vrei să nu-l pocnesc.

Îmi simțeam pulsul în pleoape, în măduva spinării, până și în afurisitele de testicule. Inima mea era un baros și se zbătea de parcă voia să se smulgă din pieptul meu și să sară în palmele ei. Senzația asta îmi amintea de cea pe care o simțeam când trăgeam pe nas două linii de coca amestecată cu heroină, iar praful începea să gonească prin trupul meu.

Pentru prima dată după o grămadă de timp, îmi păsa de cineva.

Mi-a trecut prin cap să mă bag între ei și să-i despart, însă nu era stilul meu. Eu eram idiotul super-relaxat, care zâmbea lumii chiar și atunci când lumea arunca în el cu rahat. Rosie arunca în mine cu rahat fiindcă o meritam, fiindcă o sărutasem pe sora ei în timp ce eram toți trei sub același acoperiș, fiindcă nu mișcasem un deget ca să schimb situația. În clipa asta Rosie se răzbuna și voia să împingă lucrurile departe. Mi-am zis că o s-o las să întindă coarda, însă urma să pun piciorul în prag dacă tipul voia s-o sărute. Ea era a mea. Idiotul ăla n-avea decât să se uite, dar nu avea voie s-o atingă.

A răsucit-o în loc. Dansau împreună, însă Rosie păstra o distanță respectabilă față de corpul lui. Știa că tipului nu i-ar fi plăcut să facă o excursie la Urgențe. Puștiul arăta destul de OK. Destul de înalt, tânăr, îmbrăcat curățel, însă nu era vreo frumusețe.

A strigat ceva la urechea lui Rosie, ca să acopere muzica. Nările mele au început să freamăte. Rosie a ridicat un deget, făcându-i semn să aștepte un pic, apoi mi-a trimis un mesaj.

Rosie:
Ei, cum e?

Era orbit. Părea că Rosie se gândea și la altele. Nu eram doar eu sursa îndârjirii ei. Avea pe cap probleme de familie. Eram convins de asta. Și știam că eu urma să fiu sacul ei de box. Ah! Cât de mult doream să-i simt pumnii mici izbindu-mi corpul!

Dean:
Am înțeles mesajul. Acum poți să încetezi cu spectacolul!

Nu mi-a răspuns.

Și nici nu a încetat.

Căcănarul a luat-o de mână și a început să o conducă spre ieșirea din club. M-am uitat împrejur. Prietenii noștri dansau și beau fără nicio grijă. Planul meu de a o încolți pe Rosie se întorsese împotriva mea.

Rosie nu era ca Millie. Rose nu putea fi încolțită.

Ea nu era niciodată prada. Uneori, era chiar vânătorul.

A trebuit să mă stăpânesc din răsputeri să alerg după ei. M-am urnit din loc, cu pas degajat. Mă sileam să par nepăsător. Croindu-mi drum printre trupurile transpirate și călcând pe picioarele dansatorilor, am ajuns la ușa care dădea într-o alee lăturalnică, în spatele clubului. M-am strecurat printre luminile vii din interiorul clubului — galben, verde, roșu, mov —, care se învolburau laolaltă. Probabil că arătau minunat dacă erai beat, însă eu eram treaz. Când am ieșit în aerul fierbinte al Las Vegasului, am încremenit.

Rosie se rezemase de un perete din cărămidă, iar el era foarte aproape de ea, cât pe ce să guste din ceea ce-mi aparținea.

Pășind spre ei, am mârâit:

— Pleacă naibii de lângă ea!

Și-au răsucit capetele spre mine. Probabil că Rosie și-a dat seama cât de furios eram, fiindcă a înghițit în sec și și-a propt palmele în pieptul tipului.

— Îmi pare rău, i-a zis ea răgușit. E un fost iubit gelos. Nu fostul *meu*, dar se pare că el nu vrea să priceapă.

Evident, puștiul ăsta, folosit de Rosie ca pe un instrument ca să mă scoată din sărite, nu avea chef să se încaiere cu mine. Părea intimidat. Ca să nu mă reped la el, a trebuit să-mi aduc aminte că el era doar un mijloc pentru scopul ei. Bietul fraier!

— De-aici încolo, mă ocup eu.

L-am bătut pe umăr, un pic cam apăsat. S-a uitat la mine, apoi la Rosie, cu gura întredeschisă. Voia să se asigure că era în regulă să ne lase singuri și, totodată, *spera* să plece de aici, fiindcă eu eram un ins masiv.

Rosie a dat aprobator din cap și și-a dres glasul.

— Îmi pare rău, Adam! Distracție plăcută în continuare!

— Mersi! Am de gând să mă distrez, i-a răspuns el.

S-a răsucit pe călcâie, grăbindu-se să intre iar în club.

Am pironit-o pe Rosie de perete. De data asta, mă durea în cot de regulile ei tâmpite. Încet, m-am frecat de ea. Aveam o ditamai erecția, pe care m-am asigurat că o apăs de coapsele ei. Și-a arcuit spatele și s-a ridicat în vârful degetelor de la picioare, pregătindu-se să mă sărute. Tânjea s-o ating.

— Adam? am întrebat eu ironic, cu o sprânceană arcuită.

Pe urmă mi-am îndepărtat fața de a ei. Puteam și eu să joc jocul ăsta. Însă aveam să-i arăt că nu era un joc.

— Un tip de treabă, a răspuns ea.

Se uita lung la buzele mele. Răsufla greoi. Știam că motivul nu avea de-a face doar cu boala ei. Mi-am proptit brațele în perete, de o parte și de alta a ei, și i-am susurat, cu buzele în dreptul umărului ei:

— Mă bucur că ți se pare de treabă, fiindcă, din cauza lui, ai pierdut un orgasm.

Degetele mele i s-au strecurat în chiloți și i-au mângâiat despicătura umedă. Rosie a gemut și și-a mușcat buza de jos. M-a tras mai aproape și mi-a zis:

— În noaptea asta, vreau să uit de toți și de toate. Am nevoie de ajutorul tău.

Am strecurat două getele în ea și am început să o penetrez. Rosie a scos o exclamație și m-a apucat de păr. N-am lăsat-o să-și încolăcească picioarele în jurul meu. A, nu, drăguță! Tipa asta nici nu își închipuia cu cine avea de-a face. Eram eu mai amabil decât Vicious, dar rămâneam un HotHole. Eram un păcătos... Lupul în legătură cu care o avertizase bunicuța.

— Da..., a gâfâit Rosie. Acolo!

Am strecurat înăuntrul ei încă un deget și am început să apăs îndârjit, frecându-mi trupul de al ei, ca să pun presiune pe clitoris — apăsarea aceea, care o înnebunea. A început să tremure și s-a dezechilibrat. Genunchii ei începeau să cedeze. Dacă își închipuia că aveam să-i împiedic căderea, se înșela.

— Privește stelele, i-am mârâit.

Nici nu se sinchisea de stele. Gura ei s-a apropiat, vânând-o pe a mea. Nu am sărutat-o. Nu merita. Voiam ca ea să vină la mine (dar nu cu mintea încețoșată de promisiunea unui orgasm) și să-mi spună: *Sunt a ta. Am fost întotdeauna a ta. Nu voi fi a altuia, niciodată.*

— Uită-te, naibii, la stele, Bebe LeBlanc! N-o să-ți zic a treia oară.

S-a conformat. Am ridicat amândoi ochii spre cer. În mod ciudat, puteam vedea stelele de aici. De obicei, dacă te aflai în Vegas, nu erau vizibile, din cauza oceanului de lumini, dar în seara asta, iată-le! Le puteam vedea pentru că *ea* era aici.

Coapsele ei mi-au strâns mijlocul, iar vaginul ei s-a contractat. Mi-am scos repede degetele din ea. M-am străduit s-o privesc inexpresiv, cu buzele strânse, de parcă Rosie ar fi fost o simplă tranzacție. O mică neplăcere pe care o întâlnisem în calea mea.

— Ce naiba faci? s-a răstit ea.

A rămas cu gura căscată. Mi-a venit să râd când și-a apăsat bazinul de burta mea, implorându-mă să termin ce începusem. Mi-am lipit buzele de urechea ei.

— Obișnuiește-te să suporți consecințele acțiunilor tale, Rosie! N-o să te las să scapi basma curată, așa cum fac ai tăi. Data viitoare când mai permiți unui cretin oarecare să atingă asta — i-am înșfăcat șoldurile și am lipit-o de scula mea în erecție —, fii sigură c-o să plătești. De data asta, te las să scapi fiindcă s-a întâmplat prima dată, dar te previn: noi doi suntem împreună, iar asta *îmi aparține*. Cu plăcere, Rosie! Sper că ți-ai învățat lecția.

☆ ★ ☆

Ceva mai târziu, Rosie s-a strecurat în camera mea.

Nu a fost nevoie să fie super-discretă. Fiindcă băuseră toată ziua, fetele se făcuseră praștie, iar Millie — care, din motive necunoscute mie, nu băuse deloc alcool — a aținit în club. Era ruptă de oboseală. Rosie se afla la limita dintre trezie și ameteală, însă nu era nici pe departe beată, ca atunci când făcurăm sex în Todos Santos. Și ce să vezi? Rosie încă voia să ne-o tragem. Nimic de mirare. Mă întrebam cât mai avea de gând să nege că ne cuplaserăm. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-și dea seama că amândoi ne aruncaserăm cu capul înainte în povestea asta și că nu mai era cale de întoarcere.

Vicious și Jaime erau la parter și jucau *blackjack*.

Am auzit o bătaie ușoară în ușă. M-am dus să deschid. Rosie stătea în prag. Încă purta aceeași rochie roz de mai înainte. Rochiile alea le făcuse pe celelalte fete de la petrecerea burlăciților să pară niște vaginuri uriașe. Cumva, pe Rosie rochia o făcea să semene cu o prințesă. Inima mea a făcut un salt.

Amuzant: lumea zicea despre mine că sunt un bucluc ambulant, când, de fapt, buclucul ambulant lua forma unei fete minione, cu ochi albaștri și pistrui, îmbrăcată cu o rochie roz.

Rosie părea cu capsa pusă.

Urechile ei minuscule, ca de spiriduș, se înroșiseră. Buzele ei aveau o expresie dezaprobatoare. Bătea din picior. De câteva ori încoace se purta așa, iar mie nu-mi plăcea să văd schimbarea asta. Rosie nu fusese în apele ei nici în Todos Santos, nici în Las Vegas. Nu mai era sigură pe sine, amuzantă și îndrăzneață. În schimb, devenise furioasă, iritabilă și disperată. Bănuiam că atitudinea asta era influențată de părinții ei. Știam că refuzase să accepte biletul de avion oferit de mine nu doar din cauza banilor, ci și din cauza stării pe care Todos Santos i-o stârnea.

I-am dat un sfat:

— Fă un duș rece, să te calmezi!

— Nu să mă calmez am nevoie, m-a contrazis ea. Îmi trebuie o aventură fierbinte, care să mă ajute să uit.

M-a împins deoparte și a intrat în cameră.

Am decis să o las să creadă — în mod eronat, evident — că deținea controlul asupra situației. Am pornit în urma ei, admirând cum i se mișca fundul sub rochie.

— Treci în duș, Sirius! am tachinat-o eu.

— Nu vreau, Terra!

Un zâmbet larg amenința să-mi despice fața în două.

— Cum mi-ai zis? Terra? Mă faci curios.

A întors capul spre mine.

— Ești haotic, descreierat, plin de angoasă și de frământări, dar, totodată, ești cel mai viu și mai amuzant om pe care îl cunosc.

Rahat! În clipa asta, mi-am pus în cap să-i strecor pe deget un inel cu o piatră uriașă. Intenția mea nu se născuse doar din faptul că trăiam o săptămână nebunească. Rosie mă accepta cu totul. Chiar și latura urâtă, întunecată, pe care nimeni nu voia s-o vadă.

— Sari în duș! am insistat, cu voce serioasă.

M-am apropiat de ea și, atingând-o pe fund, am prevenit-o:

— Pentru fiecare minut pe care-l irosești și mă lași să aștept, o să-ți refuz un orgasm.

S-a repezit spre baie.

A aruncat pantofii cât colo, pe urmă s-a dezbrăcat de rochie și de chiloți. Lenjeria ei intimă era din satin bleu. M-am simțit ispitit să o strecor, pe furiș, în buzunar, dar pe urmă mi-am adus aminte că, dacă totul mergea după cum voiam eu, în curând Rosie avea să-și mute toată garderoba în șifonierul meu, așa că nu era nevoie să-i șterpelesc chiloții. Chiar și așa, poate că tot aveam să iau cu mine, la birou, câteva perechi de chiloți de-ai ei, ca să pot rezista până ajungeam iar acasă.

Am deschis un robinet — apa era ca gheața — și i-am făcut semn, cu bărbia, să intre în cadă. Eu eram complet îmbrăcat. S-a uitat bănuitoare la mine. Chiar dacă era goală, nu a schițat niciun gest ca să-și ascundă corpul. Nici nu avea motiv s-o facă. Trupul lui Rosie LeBlanc era o operă de artă.

— Sunt bolnavă, a protestat ea.

— N-o să pățești nimic, am asigurat-o eu.

Îmi plăcea la nebunie s-o fac să iasă din zona ei de confort și savuram reacția ei când înțelegea că, pentru mine, nu era o floare plăpândă. Era un copac puternic, cu un „trunchi" trăsnet.

— Păi, și tu? m-a întrebat.

— Ce-i cu mine?

— Nu intri cu mine?

— Ba da, dacă mă rogi frumos.

A chicotit și și-a încrucișat brațele pe pieptul gol. Îi vedeam sânii pentru prima oară, însă am conștientizat cu câteva secunde întârziere la ce mă uitam, pentru că, în mintea mea, ea era mereu goală. E ciudat cum funcționează mintea omului!

După ce și-a dat ochii peste cap, Rosie mi-a adresat invitația:

— Te rog, vrei să mi te alături în duș?

— Așa înțelegi tu să rogi frumos pe cineva?

Mi-am desfăcut fermoarul pantalonilor eleganți și mi-am scos scula. Eram în erecție, iar penisul îmi zvâcnea în palmă. Rosie l-a privit pentru prima dată, cu ochii mari.

În vreme ce așteptam, îi savuram fiecare reacție, fiecare mișcare. După o secundă, și-a venit în fire și s-a apropiat de mine, cât ai clipi. În fata care stătea înaintea mea am zărit iar o sclipire din Rosie, așa cum era în New York. Când am ajuns la un centimetru distanță unul de celălalt, mi-a apucat penisul în palmă și m-a privit sfidător în ochi.

— Roagă-mă frumos, și o să intru în duș, i-am repetat. Dacă mă rogi *și mai frumos*, poate c-o să dau drumul la apa fierbinte.

Rosie a îngenuncheat, și-a înfipt unghiile în coapsa mea, apoi și-a înfășurat degetele celeilalte mâini în jurul sculei mele. Era atât de groasă, încât degetele ei micuțe abia dacă reușeau s-o cuprindă. Evident că gestul ăsta m-a stârnit la culme. Fără grabă, și-a rotit limba în jurul capului sculei mele, apoi a început să lingă. Îmi plăcea stilul ei de a face sex oral. Spre deosebire de altele, Rosie mă tachina. Mă *savura*. A continuat să mă lingă până când am strecurat degetele în părul ei și am început să-mi opintesc coapsele, gemând.

Refuzam să-mi dau drumul acum, în felul ăsta.

Am ridicat-o în picioare și am împins-o ușor în cadă. Am lipit-o de peretele dușului și am deschis robinetul de apă caldă. Șuvoiul apei a început să ne biciuie cu furie. Încă purtam cămașă, pantaloni și pantofi, dar nu conta. Gura mea a întâlnit-o pe a ei. Eu și Rosie ne-am ciocnit și am explodat, precum două planete singuratice în bezna cosmosului.

— Ei, ce zici? Te-am rugat frumos? m-a întrebat Rosie.

— A fost perfect. La fel ca tine.

Am săltat-o, iar picioarele ei mi-au încolăcit mijlocul. Am penetrat-o brusc și apăsat. Rosie a scos un țipăt — nu unul de plăcere.

I-am tras-o ca un disperat. Știam că apa încă nu era destul de caldă, deci trebuia să-i mențin temperatura corpului. Țipa și unghiile ei mă zgâriau. O țineam de fund. Amândoi ne clătinam pe picioare din cauza izbiturilor. Apoi am întins-o pe podeaua băii și i-am ridicat brațele deasupra capului, imobilizându-i încheieturile.

— Ce naiba se petrece cu tine, Rosie? De ce ești așa de tristă?

Coapsele mele zvâcneau atât de înverșunat, încât simțeam cum ale ei începeau să se desprindă de mine. După noaptea asta, Rosie avea să resimtă urmările partidei noastre de sex o bună bucată de vreme.

— Ssssst... Te rog, hai să nu vorbim în seara asta, mi-a spus.

Și-a lipit gura de buzele mele, sorbind stropii de apă de pe buza mea de jos.

Am făcut sex până când trupul ei s-a moleșit în brațele mele, satisfăcut după ce două orgasme violente l-au scuturat dedesubtul meu.

Apoi am ejaculat în ea. Brusc, mi-am dat seama că uitasem să-mi pun prezervativ.

Rahat! Rahat!

Eram convins că simțea și ea lichidul cald înăuntrul ei, dar nu scotea nicio vorbă. Chiar și atunci când a început să i se prelingă pe coapsă și nu era cu putință să-l confunde cu umezeala din duș, nu a spus nimic. Se uita la mine, pe sub pleoapele întredeschise.

— Rahat!

Mi-am lipit fruntea de buzele ei și am clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Scuze, scumpo! Eu... Jur că n-am nicio boală.

Și-a răsfirat degetele prin părul meu ud.

— E-n regulă.

Tonul ei era neutru, lipsit de emoție. Nu părea nici îngrijorată, nici furioasă. Nu părea să fie *nicicum*.

— Nici eu nu am vreo boală.

— O să merg să-ți cumpăr o pilulă pentru a doua zi, am bolborosit eu.

Mă necăjea că de la nebunia de adineauri, ajunsesem la chestia *asta*. De la dorință lascivă și dezlănțuită, la o discuție despre evitarea unei sarcini și a unor potențiale boli cu transmitere sexuală. Bănuiam ce gânduri i se învârteau prin minte. Gagicile sunt sensibile la chestii de-astea. Iar acum făcusem aceeași greșeală, cu Rosie.

— Dean, serios că sunt OK.

Și-a lipit palmele de pieptul meu, m-a împins și s-a ridicat. S-a apucat să-și adune de pe jos hainele și pantofii. Eu stăteam încremenit și o priveam în timp ce apa mă lovea aidoma unor ace.

Rahat!

Capitolul 16

Dean

Marți, am zburat spre Todos Santos. Vicious și Jaime au rămas în Las Vegas. Păreau să se simtă de minune fără mine, așa că i-am lăsat să se bucure de timpul petrecut în doi. Cine știe, poate că aveau de schimbat farduri între ei. De ce zic asta? Pentru că ticăloșii ăștia aveau o legătură *cam prea* strânsă, chiar și pentru doi bărbați care au o prietenie la cataramă.

Singura mea părere de rău era că o lăsam pe Rosie acolo, mai ales având în vedere că în noaptea de duminică dădusem rău de tot cu bâta-n baltă, dându-mi drumul în ea fără prezervativ. *Ce cretin!*

Indiferent cât de ticălos aș fi fost, în mod sigur aveam o calitate: eram un ticălos loial. Iar Trent avea nevoie de mine. Deși nu spusese nimic direct, citisem printre rânduri. În cea mai recentă discuție pe care o avusesem cu el, la telefon, ceva nu mi se păruse în regulă. Nu era în apele lui. Dintotdeauna, Trent fusese un tip liniștit. Chiar și atunci când cariera lui de fotbalist s-a dus pe apa sâmbetei, după ce și-a rupt piciorul, chiar și când Val a rămas însărcinată și a apărut la ușa lui, ca să-i ceară bani,

chiar și când soarta îl apuca de gât și strângea din răsputeri, Trent zâmbea larg și îi dădea cu tifla sorții.

Însă acum simțeam că se schimbase ceva.

Tocmai de asta am luat primul avion.

Încă din ziua când făcurăm cunoștință, m-am simțit apropiat de el. Probabil datorită faptului că nu se născuse la fel ca noi, ceilalți HotHoles: bogat, răsfățat de soartă și gata să cârmuiască felia de lume pe care ai lui o cuceriseră pentru el. Sau poate că îl simpatizasem fiindcă era un băiat de treabă, modest și mulțumit cu ceea ce avea, chiar dacă familia lui locuia într-un apartament care costa cât bugetul nostru lunar pentru întreținerea grădinii. Era singurul Desfrânat în care aveam încredere deplină și singurul căruia aș fi acceptat să-i povestesc despre Nina. Încă nu îi pomenisem nimic despre problema mea.

Trent era mereu lângă mine, gata să mă sprijine.

Voiam să-i arăt că și el se putea bizui pe mine, oricând, indiferent dacă asta însemna să amân întâlnirile mele intime cu Rosie.

După ce eu și ceilalți trei HotHoles absolviserăm facultatea, răspândiți în toată țara (Jaime, în Texas; eu — în Massachusetts; Vicious studiase în L.A., iar Trent, în San Diego, la o universitate jalnică, de stat), nu am stat pe gânduri nicio clipă și i-am împrumutat lui Trent patru milioane de dolari, ca să devină partenerul nostru și să fondăm împreună compania Perfect Finance.

Pe de altă parte, când au aflat despre împrumut, ai mei au luat foc. A trebuit să mă pun chezaș pentru amicul meu cel mai bun, fiindcă nu aveam atâta bănet în contul meu. Așa s-a făcut că eu și Trent ne petrecurăm vara de după absolvire îndosariind documente în biroul tatei, mergând să cumpărăm cafele de la Starbucks pentru angajații lui și făcând-o pe taximetriștii pentru surorile mele. Pe scurt, fuseserăm sclavii familiei mele.

În plus, sigur că tata ne pusese să semnăm un contract draconic, așa încât Eli Cole să stea liniștit că avea să-și recupereze banii.

Trent a locuit într-un apartament mic din Chicago chiar și după ce toți patru am devenit bogați și amicul meu a reușit să-i înapoieze tatei împrumutul. De fapt, Trent s-a mutat într-o locuință mai mare abia după nașterea Lunei, fiindcă avea nevoie de spațiu pentru ființa proaspăt apărută în viața lui. Aș spune „pentru familia lui", numai că ei nu prea erau o familie, în special după ce Val a șters-o din oraș, ca o nebună.

La nivel rațional, știam că Trent avea ajutoare. Părinții lui erau alături de ei. Însă voiam neapărat să mă conving cu ochii mei că Luna era bine. Prin urmare, mi-am făcut bagajul și am plecat din Las Vegas înaintea celorlalți.

Dean:
Schimbare de plan: mă întorc în Todos Santos, să stau cu Trent.

Rosie:
Dacă are nevoie de ceva, să-mi zici. Mi-ar plăcea să-l ajut.

Dean:
Ms. Din nou, scuze pt. noaptea de duminică. TU ai nevoie de ceva?

Rosie:
Nu. Nu-ți face griji. Pe bune! Nu avem nicio boală, corect?

Dean:
Corect.

Lui Rosie nu îi stătea în fire să fure sperma tipilor cu care se culca — asta era hobby-ul lui Val —, deci am presupus că lua contraceptive. Ar fi fost drăguț să nu mă lase să mă perpelesc și să-mi fi spus informația asta, dar, la urma urmei, nu mă privea. Trebuia s-o cred pe cuvânt și să merg mai departe.

Dean:
O să-mi fie dor de tine.

Rosie:
N-o să mori. Mie mi-a fost dor de tine unsprezece ani.

Dean:
O să am grijă să te bucuri de mine la maximum.

După ce am ajuns în Todos Santos, telefonul meu a început să vibreze. Mă gândeam doar la Trent și la Rosie, așa că am răspuns fără să verific cine mă suna. De regulă, mă uitam de fiecare dată la numele apelantului. În secunda în care am răspuns, mi-am adus aminte de ce aveam acest obicei.

— Alo?

— Doamne! În sfârșit! Credeam că nu mai răspunzi.

Glasul Ninei era agasat.

Inima mi-a urcat în gâtlej și am strâns din fălci. Pentru o secundă, lumea s-a clătinat. Apoi mi-am luat inima în dinți, am trântit geanta de voiaj pe podea și am deschis dulapul cu băuturi al lui Vicious. M-am uitat urât la șirurile de sticle de parcă ar fi fost dușmancele mele. Nu eram prost. Îmi dădeam seama de legătura directă dintre problemele mele cu Nina și faptul că fumam iarbă și beam în neștire.

Ori de câte ori mă gândeam la Nina, voiam să uit cu totul de ea.

Ori de câte ori vorbeam cu ea, după aceea aveam nevoie de un lucru care să-mi abată atenția în altă parte.

Iar Nina era mereu în peisaj. Mereu cerea chestii pe care nu le merita și se juca cu mintea mea. Oare o voiam în viața mea? Nu o voiam? O iertasem? *Puteam* s-o iert? Voiam să știu cine era el? *El* avea să dorească vreodată să mă cunoască *pe mine*?

— Văd că nu te dai bătută, am comentat eu, plescăind din buze.

— Așa-i. Noi doi semănăm mult. Dean, știi că trebuie să vorbim.

Se pricepea la cuvinte. Era fermecătoare și flirta permanent. Mare păcat că își irosea farmecele pe mine. Încă ceva care-mi amintea de asemănările dintre noi. Ideea că noi semănam mult mă demoraliza, fiindcă Nina era omul pe care îl detestam cel mai mult pe lumea asta.

— Nu mă interesează să stăm de vorbă, Nina. N-ai decât să-ți bagi în fund discursul „Toți băieții au nevoie de un tată".

— Fericirea ta e în mâinile mele, a declarat ea, ignorându-mi remarca.

Știam la ce se referea.

— Tot nu mă interesează.

— Dacă-mi dai șase sute de miare, te ajut să-l găsești. O să-l poți cunoaște, o să-i vorbești. Nu ar fi grozav?

Poate că ar fi fost, poate că nu. Eram nehotărât. Pe de altă parte, mă înfuria gândul că nici măcar acum, după tot ce se întâmplase, nu o deranja să mă șantajeze.

— Ți-am dat douăzeci de mii de dolari acum o săptămână, așa că stai dracului departe de mine! Te-am plătit ca să te dai la fund, să nu mă mai suni și să nu te mai bagi în viața mea, dar nu ești în stare să faci singurul lucru pe care ți l-am cerut. A fost

ultima oară când ți-am dat bani, fiindcă văd că nu pot să am încredere în cuvântul tău.

Ce mincinos eram! Dar vaca de muls nu avea să oprească plățile prea curând. Nina abia dacă avea bani pentru facturi și mâncare. Niciodată nu lucra. Ultima oară când încercasem să nu o mai finanțez, mă sunase de o sută de ori pe zi, îmi trimisese atâtea e-mailuri, că-mi blocase *inbox*-ul. Primisem atâtea mesaje din partea ei, încât trebuise să-mi schimb numărul de telefon de două ori. Știam că așa îi dădeam apă la moară și îi alimentam obiceiurile urâte, dar nu merita să-mi dau osteneala să mă împotrivesc. Era o cauză pierdută. Voia să mă aibă, să o întrețin, să am grijă de ea și s-o iubesc.

Drept răzbunare, îi trimiteam doar atâția bani cât s-o mențin pe linia de plutire. Dar, după cum am mai zis, ceea ce păți se Luna îmi deschisese ochii. Nu voiam să îl cunosc pe *el*. Doream să uit că exista și să-mi văd de viață.

— Haide, scumpule! a scâncit Nina. Am mare nevoie de bani.

Modul în care a lungit cuvântul „mare" mă călca groaznic pe nervi.

— Angajează-te! i-am trântit-o eu. Știu că pentru tine conceptul ăsta e străin, dar n-o să mori dacă muncești. Ești o femeie capabilă.

Mda... Să zicem...

— Nu-i nevoie să mă angajez, fiindcă am ceva ce vrei. Pe el.

Avea dreptate; îl voiam. Nu neapărat să ne cunoaștem personal. Măcar să îl văd de la distanță. După ce am absolvit facultatea, la Harvard, am angajat câțiva detectivi particulari, dar nu reușiseră să găsească vreo informație. Nina știa ce făcea. Cred că știa unde era el, dar nu locuia în apropierea ei.

Salvă Domnului! Aș fi pus pariu că îi era mai bine fără ea.

Am decis să schimb subiectul.

— Am cunoscut o fată.

De parcă i-ar fi păsat!

— Serios?

Părea atât mirată, cât și nemulțumită.

— Am crezut că tu cunoști permanent fete. Ai o anumită reputație.

— Reputațiile noastre seamănă al naibii de mult, Nina. La capitolul numărului de persoane cu care ți-ai tras-o, mă eclipsezi. Bine că măcar la asta te pricepi.

— De ce ești așa de sensibil, Dean? Pur și simplu făceam conversație.

Ba nu. Voia să mă sâcâie. Așa cum mă așteptam, pe Nina nu a descurajat-o faptul că nu aveam chef să-i fac jocul.

— Și tipa știe că nu umbli de două ori cu aceeași femeie?

— E o fată bună. Și vreau să rămân cu ea.

Am strâns din dinți.

— De ce?

— Pentru că este exact opusul tău.

Nu mințeam. Rosie era curajoasă, loială și isteață. *Și avea potențialul de a fi o mamă minunată.* Muncea din greu și nu se aștepta ca alții să-i facă favoruri. Spre deosebire de mine, Rosie nu se folosea de scurtăturile pe care le avea la dispoziție. Fiind bolnavă, ar fi putut să ducă un trai mai ușor, dar Bebe LeBlanc nu se dădea în lături din fața greutăților, ci le înfrunta deschis.

Am dus la buze gura unei sticle pline cu rom și am tras o dușcă. Pe urmă încă una. Fusesem cuminte trei zile la rând. Nu pusesem gura pe alcool nici măcar în Vegas, unde e aproape obligatoriu să bei; iar acum, îndată ce-i răspunsesem ei, mica mea victorie se dusese pe apa sâmbetei.

Nina a izbucnit în râs și a turuit în continuare:

— Doar știi că mă iubești.

Din nefericire, trebuia să recunosc că nu se înșela.

Ieșisem pe terasa vilei și mă zgâiam la copacii înfloriți.

— Dean.

— Da?

— Nu-ți dorești să ratezi ocazia asta, fiindcă o să schimbe totul.

Nu mă îndoiam că avea dreptate.

— Să nu mă mai suni! Pa, Nina!

Vocea lui Trent a răsunat cu ecou în vila spațioasă a lui Vicious.

— Hei, dobitocule, unde ești?

Mi-am desprins ușurel spinarea de spătarul canapelei, ținându-mă de cap de parcă ar fi fost gata să explodeze. Părinții lui Rosie locuiau la etajul al doilea. Probabil că acum nu erau acasă. Mama ei făcea parte dintr-un club culinar, iar tatăl ei lucra ca peisagist, cu jumătate de normă. Vicious mi-a zis odată că, deși se pensionaseră, era imposibil să-i convingi pe soții LeBlanc s-o ia mai moale și să nu mai muncească. Nu mă miram; la urma urmei, fiicele lor erau la fel.

— Sunt aici! am rostit eu, cu glas chinuit.

Trent și Luna au apărut în sufrageria enormă. Fetița se legăna pe piciorușe ca o rățușcă. Avea bucle de nuanța mierii, iar pielea bronzată îi scotea în evidență ochii verzi. Luna s-a repezit la picioarele mele, ca s-o îmbrățișez. Am ridicat-o în aer și am strâns-o la piept. M-a luat de gât cu brațele ei dolofane.

Trent și-a sprijinit tâmpla de perete, cu mâinile în buzunare.

— Cum se simte? am întrebat, în vreme ce o strângeam pe Luna în brațe și îi adulmecam părul.

Prietenul meu a dat din umeri și și-a îndreptat privirea spre fereastră.

— Crede că e în vacanță, cu bunica și bunicul ei. Îmi tot ia telefonul și îl duce la ureche. Se așteaptă s-o audă pe maică-sa.

— Am citit undeva că oamenii pot avea amintiri încă de la vârsta de doi ani. Poate că Luna n-o să-și aducă aminte că scârba aia a abandonat-o.

Mă străduiam să-l îmbărbătez cu informația asta îndoielnică, pe care o citisem într-o revistă veche, în sala de așteptare a unui cabinet stomatologic. Îmi închipuiam că majoritatea apropiaților lui încercau să-l convingă că, până la urmă, Val avea să se întoarcă. Nu și eu. Ce rost ar fi avut să-l mint? Știam cum sunt fetele de teapa ei: fac un copil, îl părăsesc, iar apoi se interesează de soarta micuțului doar dacă astfel întrevăd o ocazie să obțină bani.

Trent mi-a aruncat o privire ironică și mi-a dat replica:

— Iar eu am citit că primele amintiri pot fi de când ești în uter. Poate că Luna o să-și amintească totul.

Touché.

Am pus fetița pe podea. S-a clătinat puțin până și-a regăsit echilibrul, apoi m-a apucat de mână și a zâmbit.

— Ascultă, Dean, n-ai de unde să știi cum mă simt. Pricepi? N-ai fost nevoit să ai de-a face cu rahaturi de-astea.

Nu l-am contrazis. Trebuia să am grijă de el. Chiar dacă prietenul meu avea să fie iritabil și nesuferit pentru o vreme, voiam să-i fiu alături.

— Trent, îți permiți să angajezi cea mai bună bonă din lume, iar Luna e o fetiță cuminte. Îi ai pe ai tăi, ai prieteni, mă ai pe mine. Nu ești singur.

— Da, știu.

Trent și-a frecat obosit fața, s-a dus la bar și a scos o sticlă de Glenmorangie.

— Luna, arată-i unchiului Dean cum dansezi! i-a spus el, cu un zâmbet slab.

Și-a turnat un pahar. Fetița a început să-și bâțâie fundul de parcă ar fi fost Beyonce dansând la Madison Square Garden. Am aplaudat-o amândoi pentru două minute, apoi atenția Lunei a fost distrasă de o ușă. A deschis-o de vreo cinci sute de ori.

— E precoce pentru vârsta ei, am comentat eu.

— Chiar e. Turuie încontinuu. Știu că probabil sunt subiectiv, dar cred că Luna deosebită.

Trent a clătinat din cap, a încruntat și a adăugat:

— Nu merita să fie abandonată de maică-sa.

— Omule, ce-ai de gând să faci?

Trent m-a privit lung, sorbind din pahar. Tăcerea lui îmi dădea de bănuit că un plan deja i se conturase în minte.

— Părinții mei au o casă nouă, în Todos Santos. E greu să trăiești în Chicago. E un oraș dur. Pe deasupra, muncesc ca nebunul.

Imediat, am știut ce voia să-mi ceară. M-am bătut ușurel peste buze, cu degetele împreunate.

— OK. Hai să stăm de vorbă, l-am îndemnat eu.

Trent a gesticulat cu brațele lui musculoase și a privit-o pe Luna. În continuare, fetița deschidea și închidea ușa.

— Asta e viața mea, a declarat el. Un balamuc — cu „b" mare —, iar fiică-mea are de suferit fiindcă părinții ei au luat decizii proaste. Situația trebuie să înceteze. Luna are nevoie de stabilitate.

— Ce propui?

M-am uitat drept în ochii lui. Sediul central al firmei Perfect Finance era în New York, iar eu îl conduceam cu succes. Eram

celibatar și devotat companiei, deci puteam investi mai mult timp în munca mea. Vicious lucra în L.A. și făcea zilnic naveta din și spre Todos Santos. Nu ar fi plecat din California nici pentru toți banii din lume. Aici se născuse și aici plănuia să moară. Jaime locuia în Londra și se ocupa de conturile noastre europene, iar Trent lucra în Chicago, la cea mai mică și mai recent înființată filială a companiei. Însă filiala se dezvolta cu repeziciune. Urma să facem mulți bani acolo.

— Vicious ar trebui să preia sediul din Chicago, a declarat Trent, privindu-mă în ochi.

Am zâmbit.

— Vicious ar trebui să facă o mulțime de lucruri, dar știi că mereu e o mare diferență între ce ar trebui să facă și ceea ce face în realitate.

Nu glumeam deloc.

— Dean, la următoarea noastră ședință, o să aduc în discuție ideea asta. Iar tu o să mă susții.

Trent nu își desprindea ochii dintr-ai mei. Un mușchi al maxilarului a început să-i zvâcnească. Gânditor, m-am tras de buza de jos și l-am prevenit:

— Votul meu n-o să fie de ajuns.

— Și Jaime a acceptat să mă ajute.

De uimire, sprâncenele mele au țâșnit în sus.

— Adică Jaime n-o să-l sprijine pe Vicious?

Jaime îi lua mereu apărarea lui Vic, chiar și când ar fi fost cazul să-l tragă de urechi.

M-am uitat iar la Trent. Aveam în fața ochilor un om pentru care eram pregătit să lupt din toate puterile. Era un tip care făcea întotdeauna lucrul corect. Dintre noi patru, el merita cel mai mult să aibă parte de fericire. Am aprobat din cap și am pus o palmă pe căpșorul Lunei.

Apără-i pe cei neajutorați. Plătește pentru trecutul tău. Întrerupe ciclul vicios.

I-am adresat o întrebare scurtă:

— Când?

— În noiembrie mi se pare că ar fi cel mai nimerit. O să fie Ziua Recunoștinței și lumea va fi mai binedispusă. În plus, de Ziua Recunoștinței vom fi toți împreună.

— OK. O să ne străduim să te aducem înapoi în California.

Ne-am lovit prietenește umerii și ne-am bătut pe spate.

— Grozav!

Capitolul 17

Rosie

Ce te face să te simți vie?
Dean. Dean Cole mă face să mă simt vie.

Deși am depus eforturi ca distracția noastră să continue, am avut senzația că restul escapadei noastre în Las Vegas a fost destul de plicticoasă. Le-am dus pe fete la Muzeul Mafiei, apoi la un restaurant specializat în *barbecue* și, în cele din urmă, la un centru spa. În tot decursul călătoriei, eu și Millie nu am schimbat mai mult de câteva replici, iar ori de câte ori rămâneam singure, între noi se lăsa o tăcere stânjenitoare. Îi vorbeam din scurt și mă purtam politicos și distant, iar Millie era nefericită, îngrijorată. O frământa ceva.

Pe de altă parte, mă simțeam vinovată. Vinovăția mă rodea pe dinăuntru, ca o tumoare. Nu-mi dădeam seama ce anume era mai urât: faptul că mă culcasem cu fostul ei iubit — e de remarcat că între mine și Dean exista mai mult decât o atracție fizică intensă, iar asta era o problemă în sine — sau faptul că nu o cocoloșeam, așa cum făceau Elle, Gladys și Sydney.

Joi am luat un avion spre casă. Cu toate că nu-mi convenea deloc perspectiva de a da iar ochii cu părinții mei, eram cuprinsă de ușurare. Imediat ce am intrat în vila lui Vicious și a lui Millie, m-am dus glonț în camera mea și m-am aruncat în patul imens. Ar fi fost un eufemism să zic că eram epuizată. Plămânii mei erau în agonie după atâta dans și mers pe jos. Și... e cazul să recunosc că a face sex culcată pe gresie rece nu fusese o idee strălucită. Aproape că simțeam cum mucozitățile îmi inundau plămânii. Chiar dacă aveam nevoie să-mi fac programare la doctorița Hastings, nu aveam timp să plec din Todos Santos și să merg la consult înainte de nuntă.

Tocmai mă răsucisem pe burtă și mă pregăteam să-i scriu un mesaj Ellei, ca s-o întreb cum fusese zborul ei spre New York (fusese nevoită să plece la New York înainte de nuntă, pentru un eveniment de familie), sora mea mai mare a dat de perete ușa camerei mele și a intrat ca o vijelie, anunțându-mă:

— Trebuie să vorbim.

M-am întors spre ea, tolănită pe un morman de perne colorate, pufoase. Furtuna din ochii ei s-a mai domolit când mi-a văzut obrajii umezi și ochii injectați. A căpătat o expresie îngrijorată. Așa era Millie; nu se supărase pe mine nici măcar când mă purtasem ca o puștoaică îmbufnată și răzgâiată, la petrecerea ei de burlăcițe.

Am invitat-o să se așeze lângă mine, în pat — locul unde stăteam împreună, unde râdeam și plângeam, de unde priveam stelele fosforescente și țeseam planuri nebunești. Am fluturat flamura albă. În schimb, ea a pășit peste prag și a închis ușa în urmă.

Printre chicote amestecate cu un acces de tuse, i-am zis:

— OK. Hai să vorbim.

— N-am vrut să afli așa, a declarat Millie.

Se lungise în pat, cu brațele încrucișate sub cap, privind în tavan.

Capul meu era cuibărit între bărbia și subsuoara ei. Din poziția asta, vedeam limpede o venă proeminentă, albăstruie, care îi cobora între sâni și se întindea pe sânul stâng. Trupul lui Millie se pregătea pentru alăptat.

— Dar nici nu puteam să-ți arunc vestea așa, la repezeală. Știm amândouă de ce. Tata e supărat pe tine, iar mama e speriată fiindcă a aflat că acum locuiești singură în New York, așa că nu voiam să te împovărez și eu. Da, știu, n-a fost o decizie bună. Problema e că, din cauza grețurilor de dimineață și a faptului că mă înverzesc la față când simt miros de cafea, ceilalți au aflat mai devreme decât ar fi fost cazul.

Millie a tras adânc aer în piept și mi-a mângâiat obrazul cu al ei.

— Gladys și Sydney au aflat acum o săptămână. Am vrut să-ți spun înainte de petrecerea burlăciților, dar pe urmă te-ai întrecut pe tine însăți cu petrecerea din Vegas, și nu s-a mai ivit ocazia să rămânem între patru ochi.

M-am bosumflat. Am strâns la piept o pernă și am început să deșir un fir de ață răzleț.

— Lucrez cu bebeluși. Ai fi putut să-mi zici măcar așa, în trecere, și tot m-aș fi bucurat enorm pentru tine. De ce ai crezut că o să reacționez altfel?

— De ce? Rosie, pentru că iubirea și pasiunea sunt două forțe care pot face oamenii s-o ia razna, în ciuda bunelor intenții.

S-a răsucit pe o parte, cu fața spre mine, și a continuat:

— Iar tu adori maternitatea. Nu am vrut să-ți servesc vestea laolaltă cu nunta, pregătirile, ceremoniile și toate astea. Și pentru mine e ciudat, pricepi? Nu sunt obișnuită să-mi fie ușor în viață.

Am tras-o aproape, ca s-o îmbrățișez, și am simțit mirosul parfumului cu flori de cireș, pe care îl folosea mereu. Millie mirosea a acasă.

— În viața mea n-am fost mai bucuroasă pentru fericirea altuia.

Vorbele mi s-au desprins cu ușurință de pe buze. Era adevărul.

— Obișnuiește-te să-ți fie bine, Millie. Meriți din plin să fii fericită. Povestește-mi totul! În a câta săptămână ești?

— A noua.

Și-a mușcat un colț al buzei și s-a mângâiat pe burtă.

— Mirosul cafelei îmi face greață. Când mă gândesc la șuncă, mă apucă răcorile. Of, Rosie! Și mă dor sânii! Mă dor *așa de rău!* Sunt sensibili și uriași. Normal că lui Vicious i se par cu atât mai fascinanți.

Millie și-a dat ochii peste cap și a râs scurt.

— Am auzit că primul trimestru de sarcină e dificil, dar pe urmă merge ca pe roate, a adăugat sora mea.

Am decis să nu-i povestesc despre proaspetele mămici cu care lucram și despre faptul că munca cea mai grea începe abia după ce naști. Am îmbrățișat-o.

— Omule, cum de mă suporți? Vorbesc serios. Toată săptămâna m-am purtat ca o puștoaică răzgâiată, pur și simplu fiindcă pentru câteva clipe am simțit cum e să fiu *ca tine*. Cum e când altcineva decât tine e în centrul atenției.

— Doamne! Rosie, nu-i mare lucru. Da, mi s-a părut că în Vegas ai fost cam tăcută, dar...

— Nu, Millie, nu-i vorba doar de asta.

Oare să-i spun? Poate că așa ar fi cel mai bine. Dat fiind că ea îmi spune adevărul ei, ar trebui să i-l mărturisesc și eu pe al meu.

Millie s-a desprins din îmbrățișare și m-a privit curioasă. M-am săltat și m-am sprijinit de tăblia patului. M-am holbat la mâinile pe care le țineam în poală. Venise timpul să îndur urmările faptei mele.

— M-am culcat cu Dean.

Nu am ridicat ochii spre Millie. Deodată, perspectiva că îmi rănisem sora devenise cât se poate de reală și de dureroasă. Pentru mai mult de douăzeci de ani, viața mea nu fusese împovărată de responsabilități — în afară de cea a supraviețuirii, firește. Atât timp cât îmi luam medicamentele, mă duceam la fizioterapie și urmam procedura medicală de eliberare a căilor respiratorii în fiecare dimineață și seară, eram lăsată în voie. Iar acum trebuia să cer iertare, să dau dovadă de căință, să suport consecințele purtării mele.

Eram pregătită să fac ceea ce era corect. Cu toate că știam din toată ființa că Dean era singurul bărbat pe care îmi era menit să-l iubesc, singurul pe care aveam să-l iubesc vreodată, sora mea era mai importantă decât ceea ce simțeam, așa că eram pregătită să renunț la Dean. Era mai importantă decât el, mai importantă decât *mine*.

Așadar, am închis ochii și m-am pregătit sufletește să aud verdictul lui Millie. Mi-am ținut respirația. Plămânii mă ardeau și mă implorau să iau o gură de aer. Dacă în felul acesta Millie ar fi fost dispusă să mă lase să îndrept lucrurile, aș fi acceptat să mă pocnească, să mă acuze că eram cea mai rea persoană din lume și să mă dea afară din casa ei.

Întrebarea ei m-a luat pe nepregătite.

— Cum a fost?

Poftim?!

— Ăăă... Ce?

— S-a descurcat bine?

S-a uitat lângă mine. Și-a petrecut un picior peste celălalt și

a bătut ușor cu degetul peste buze.

— Am făcut sex cu Dean o singură dată, a continuat Millie.

Între noi fie spus, abia dacă m-a atins. De obicei, când ne

dezbrăcam, eu îi făceam temele.

Millie a început să chicotească. Auzind sunetul acela vesel,

m-am simțit ceva mai bine.

Îmi munceam mintea ca să-i dau un răspuns.

— Păi... A fost...

Am mijit ochii, scrutându-mi sora mai mare. Oare trăsese

ceva pe nas ori băuse? Imposibil. Doar era gravidă. Se părea că

pe Millie nu o afectase deloc vestea auzită. Nu mai avea senti-

mente pentru Dean. De fapt, știam că nu fuseseră niciodată

îndrăgostiți. După ce Millie se refugiase la New York, o supra-

veghesem atent, de la distanță, vrând să mă asigur că inima ei

nu era frântă. Regretase felul în care pusese capăt relației cu

Dean, dar nu tânjise după el, deci nu urma să simtă durere. Dar

și ce se petrecea acum era ciudat.

— A fost... cum? a insistat sora mea.

Lasciv. Murdar. Incredibil de erotic. Cea mai tare partidă de sex de care am avut parte.

Am tușit și am răspuns:

— Pot să zic că, deși am multe obiecții față de personalita-

tea lui, n-o să mă auzi plângându-mă de prestația lui în pat.

Chiar nu te-ai supărat pe mine?

Millie a dat din umeri.

— Rosie, Dean e unul dintre Desfrânați. Doar știi cât de afe-

meiați sunt. Atât timp cât îți aperi inima, e-n regulă. Indiferent

ce se întâmplă între voi doi, eu te susțin. Vreau doar ce-i mai bun pentru tine. Dean te face fericită?

Nu știam cum să răspund la întrebarea asta. Ori de câte ori eu și Dean ne cuplaserăm, eu fusesem ori beată, ori furioasă. Uneori, ambele deodată. Trebuia să fiu cu băgare de seamă când cântăream fiecare partidă de sex cu Dean, fiecare clipă de sinceritate pe care o împărtășeam. Nici măcar în seara când el aflase că Val își abandonase fetița și îl ținusem pe Dean în brațe nu mi-am permis să îngădui ca inima mea să bată pentru Dean. Mai întâi, trebuia să primesc aprobarea lui Millie.

— E posibil, am răspuns eu.

Simțeam în piept un vârtej de euforie.

— Atunci, e foarte bine. Ai binecuvântarea mea.

Millie a bătut o dată din palme și a zâmbit.

Primisem aprobarea ei, și nu era puțin lucru, fiindcă îmi deschidea calea către fericire. Am făcut o promisiune tăcută: intenționam să fiu cea mai bună domnișoară de onoare.

— Mulțumesc, Millie.

Am răsuflat în voie. Odată cu mine, plămânii mei au oftat de ușurare.

— Mulțumește-i iubirii. Iubirea învinge totul.

— Îl învinge chiar și pe Dean „Târfă" Cole? am glumit eu.

Sora mea m-a plesnit peste coapsă și a râs.

— Am senzația că pe el o să-l îngenuncheze de-a dreptul.

Capitolul 18

Dean

Rahat! Uram nunțile.

Aproape că uitasem de acest detaliu, dar apoi a urmat nunta lui Vicious cu Millie și am avut de-a face cu un vârtej de culori aprinse, grămezi de mâncăruri pretențioase și invitați la patru ace, transpirați. Asta mi-a adus aminte că, dacă urma să mă însor vreodată, voiam s-o fac în Las Vegas, fără multe fițe.

Ce bine că eu și Rosie plecam spre New York a doua zi, dis-de-dimineață! Abia așteptam să las Todos Santos în urmă și să încep s-o curtez pe Rosie. Mai întâi, voiam s-o ajut să se descotorosească de vinovăția ei pentru faptul că făceam sex. Sentimentul ei de vinovăție se afla la sursa problemelor noastre. Plănuiam s-o smulg din rădăcini, așa încât să nu mai văd în ochii ei rușine și prejudecată când se uita la mine.

De joi și până duminică, eu și Bebe Le Blanc nu am avut timp de stat împreună. Ne-am intersectat pe coridoarele vilei de câteva ori. De fiecare dată, degetele noastre se împleteau, umerii noștri se atingeau sau îmi oferea zâmbetul ei special, pe care îl scotea la iveală numai pentru mine.

Rosie era ocupată. Timpul ei se împărțea între alergături la salonul de coafură, la centre spa și la croitorie, pentru ultimele retușuri ale rochiei de mireasă. Părea foarte obosită, dar se ținea tare. Joi seara, după ce fetele se întorseseră în Todos Santos, încercasem să mă strecor în camera ei, dar o găsisem pe Millie dormind în pat, lângă ea.

Afurisita de Millie! Mă ține departe de Rosie chiar și acum, după unsprezece ani.

La nuntă, mi-am jucat ascultător rolul. Am stat la intrarea în restaurant, în rând cu Jaime, Trent, Vicious și tatăl meu, Eli Cole — care îl susținuse mult pe Vicious, de când se știau —, ca să întâmpinăm invitații. Atmosfera era plină de umezeală și soarele ardea cu furie. Transpiram abundent pe sub costumul ultraelegant, făcut la comandă. Mă costase cinci mii de dolari. Îmi ardea buza după un pahar cu șampanie, dar voiam să respect promisiune pe care i-o făcusem lui Rosie. Refuzam să mai beau alcool, măcar până când îmi învingeam nevoia de a bea pentru a uita. Încă fumam iarbă, dar nu mai mult de o țigară pe zi.

De ce? Pentru că persoanele cu dependențe de anumite substanțe recidivează din două motive. Motivul aflat pe locul al doilea este faptul că încearcă să renunțe brusc la substanțele cu pricina.

Motivul de pe primul loc este suferința din dragoste. Mă străduiam s-o evit.

Etalând zâmbete largi, false, grupul nostru întâmpina doamne îmbrăcate sofisticat și bărbați bătrâni, bogați. Astăzi Trent arăta ceva mai bine, iar Vicious pur și simplu radia, de parcă ar fi câștigat la Loto. Mă rodea puțin invidia, dar nu fiindcă prietenul meu se căsătorea cu Millie, ci din cauză că ea acceptase să se mărite cu el, iar eu bănuiam că sora ei mai mică nu era la fel de ușor de îmblânzit.

— Bine ați venit!
— Mulțumim că sunteți alături de noi!
— Nu ne-am văzut de mult. Ce mai fac copiii?
Vorbărie de conveniență. Oamenii soseau permanent, iar eu nu-mi doream decât să o văd pe Rosie, măcar pentru două secunde. Îi trimisesem un mesaj mai devreme, urându-i noroc. Era o prostie. Doar nu ea se mărita. Îmi răspunsese tot cu un mesaj, anunțându-mă că voia să-mi spună ceva, dar că trebuia să mai așteptăm.

Ceremonia de căsătorie s-a desfășurat pe o colină cu vedere la ocean.

Alături de Jaime și de Trent, am stat lângă Vicious în timp ce mirii își rosteau jurămintele. O priveam pe Rosie. Domnișoarele de onoare se grupaseră în fața noastră, de cealaltă parte a culoarului. Rosie își privea sora cu acea bucurie pe care de regulă o regăsești doar la copii. Faptul că nu-mi luam ochii de la ea îmi mai alina chinul provocat de lipsa alcoolului. Rosie arăta ca un înger. Purta o rochie alb-sidefie, cu drapaje în stil grecesc antic. Era o lebădă cu șuvițe, în loc de pene. Își strânsese părul într-o coadă împletită lejer. Când a venit momentul schimbului de inele, Rosie a surâs larg și a primit buchetul de flori de cireș din mâna miresei. Când ceremonia s-a încheiat, m-am grăbit în direcția opusă. Trebuia să rezist ispitei de a o înhăța și de a o săruta până când i se umflau buzele. S-ar putea spune că eram într-o dispoziție foarte volubilă, fiindcă altfel nu-mi pot explica de ce i-am scris astfel de chestii.

Dean:
Știi că ești absolut superbă?

Dean:
Mută-te cu mine!

Dean:

Vorbesc serios. Dă-i dracului pe toți. Hai s-o facem!

Dean:

Domnișoară LeBlanc, eu sunt proprietarul apartamentului pe care-l închiriezi. Am decis să-ți măresc de un miliard de ori chiria. Dacă nu accepți, poți să eliberezi șandramaua.

Dean:

Serios, Bebe LeBlanc. Hai să ne mutăm împreună!

Acum chiar că nu avea să creadă că nu băusem. Mesajele astea păreau scrise de un cretin care s-a făcut praștie.

A urmat masa de nuntă. Conform schemei de așezare a invitaților, eu și Rosie stăteam în capetele opuse ale mesei. Să-mi dau palme, nu alta! Chiar dacă probabil se uitase la telefon, încă nu îmi răspunsese. Nicio problemă. Aveam răbdare. Iar ea avea destul timp să-mi dea un mesaj.

De fapt, nici una, nici cealaltă nu erau adevărate.

Nu eram un tip răbdător, iar Rosie, dată fiind boala ei, nu avea mult timp la dispoziție.

Trent s-a ridicat de la locul lui, ca să schimbe scutecul Lunei, iar tata s-a mutat imediat pe scaunul liber, lângă mine. Mi-a pus o mână pe umăr.

— Ceremonia a fost minunată, a comentat el.

Am ridicat din umeri.

— Da.

— Te distrezi, fiule?

„Distracție" era cam mult spus. Toleram evenimentul ăsta, așteptând momentul plecării, când mă puteam bucura, în sfârșit de desert: păsărica iubitei mele.

Mi-am strecurat mâinile în buzunare și m-am lăsat pe spate, în scaun.

— Mâncarea e bună.

— Am observat că nu te-ai atins de alcool. Grozav!

I-am explicat:

— Rosie a venit cu ideea asta. Aparent, deocamdată funcționează, în mare.

Mi-am adus aminte că îi răspunsesem Ninei, fără să vreau.

— E mult mai bine așa, am continuat eu. Pe la treizeci de ani, nu prea te mai dai în vânt după băutul în exces.

— Pentru Rosie te-ai mutat la Vicious?

Tata a zâmbit cu subînțeles și a ridicat dintr-o sprânceană.

În ziua când sosisem acasă, în Todos Santos, le spusesem alor mei că voiam să stau în vila viitorilor soți Spencer ca să fiu alături de prietenul meu, dar bineînțeles că nu mințisem convingător. Mai ales când venea vorba despre Vicious, nu făceam nimic dacă nu voiam cu adevărat. Prin urmare, toată lumea bănuia că altul era motivul mutării mele.

I-am răspuns tatei.

— Poate că da.

Mi-am umezit buzele și ochii mei au început să cerceteze mulțimea. Voiam să-i zăresc fundulețul apetisant și părul împletit în coadă, în marea de femei elegante. Deocamdată, nu sesem nimănui că eu și Rosie alcătuiam un cuplu. Nu eram sigur când — și nici dacă — Rosie avea să-i spună soră-sii. Chiar dacă aș fi vrut să iau microfonul și să anunț pe toată lumea că noi doi eram împreună, trebuia să țin seama de ceea ce voia și ea. Pe de altă parte, nu aveam de gând să mai tac pentru mult timp.

— De ce întrebi? I-am descusut pe tata.

— Păi, parcă ai fost cuplat cu sora lui Rosie, nu?

— Da. În clasa a douăsprezecea. A durat un semestru și jumătate.

Am sorbit din paharul meu cu apă, apoi mi-am sprijinit un braț pe spătarul scaunului tatei. Am adăugat:

— Și eu, și Millie am trecut de mult peste chestia aia.

— Am observat.

Tata a schițat un gest spre fericitul cuplu. Vicious tocmai își îmbrățișa mireasa și o săruta franțuzește. La început lent și seducător, sărutul s-a preschimbat repede într-unul lasciv, incendiar — genul de sărut care își are locul doar în spatele ușilor închise. Jaime l-a plesnit pe spate și i-a atras atenția că două sute de invitați se uitau la el.

— În ultima vreme, Nina m-a sunat mai des ca de obicei, i-am mărturisit tatei.

Doar cu el vorbeam despre Nina. Mama era subiectivă — se purta mult prea protector cu mine —, iar prietenii mei... Ei bine, ei nu știau nimic.

Tata a strâns din buze și s-a încruntat.

— De ce nu îi dai ce vrea?

— Adică de ce nu îi dau o căruță de bani? Mi-a cerut șase sute de mii de dolari.

După o clipă de tăcere, tata a întrebat

— Nu vrei să-l întâlnești?

Eli Cole era avocat. Mai precis, un avocat specializat în dreptul familial. În fiecare zi vedea zeci de cazuri asemănătoare cu al meu. Din cauza unor oameni de teapa Ninei, tata mergea la procese zi de zi, așa că știa foarte bine cât de mult putea să degenereze o astfel de situație.

Am țâțâit dezaprobator. Ochii mei încă cercetau invitații, în căutarea persoanei pe care *îmi doream* să o văd în fiecare zi.

— Vreau. Nu vreau. Habar n-am. La ce bun? El e o parte din mine. Nu e numai treaba Ninei. Dar apoi mă întreb: de ce să agonizăresc o rană deja vindecată? Mai bine nu. În starea în care sunt, e mai bine să n-o fac.

— Ești într-o stare proastă?

Tonul tatei avea o nuanță de încordare. Am cugetat la întrebarea lui.

— Nu chiar. Doar că nu toți bărbații sunt făcuți să fie tați.

Tata a aprobat din cap, apoi mi-a zis:

— Indiferent ce vei hotărî, eu și mama ta te susținem.

Trent s-a întors ducând-o pe Luna în brațe, iar eu am petrecut restul serii făcând-o să râdă în hohote.

Pe la miezul nopții, m-am strecurat în patul lui Rosie. Era târziu și avionul decola dis-de-dimineață, dar nici prin cap nu-mi trecea să dormim în camere separate. Dormea dusă. Avusese o zi foarte aglomerată, ducând rolul de domnișoară de onoare la bun sfârșit. Dăduse o raită până și în supermarketul din celălalt capăt al orașului, ca să cumpere șlapi pentru Millie, fiindcă se temea că soră-sa avea să facă bășici în tălpi din cauza pantofilor de mireasă.

Bebe LeBlanc dormea cu gura întredeschisă, acoperită cu o pătură. Pleoapele îi fremătau, dând de înțeles că visa. Pe noptiera ei stăteau înșirate cele două inhalatoare, tubul din plastic portocaliu, cu pilulele ei, și vesta aia medicală ciudată. Probabil că adormise cât ai clipi. M-am băgat sub pătură, în spatele ei, și am cuprins-o în brațe, strângând-o la piept. Rosie încă mirosea a transpirație și a alcool. Am chicotit în sinea mea. Mica mea sălbatică nici măcar nu făcuse duș după ce ajunsese acasă.

Mi-a murmurat numele în somn. Instantaneu, am avut erecție. Nu avuseserăm timp să stăm de vorbă în ziua nunții. Îmi fusese al naibii de dor de ea. Când plămânii ei se chinuiau să respire în fiecare zi, noi stăteam despărțiți, irosind timp prețios. Nu știam cât mai puteam suporta să trăiesc fără s-o văd zilnic, măcar câteva ore. Nu puteam avea același tip de relație ca înainte. Nu puteam accepta să mă mulțumesc cu întâlniri întâmplătoare, în lift, și cu tachinări superficiale, care nu duceau nicăieri.

— Dean..., a murmurat ea din nou.

Și-a împins fundul în coapsele mele, tânjind să mă atingă. Mi-am apăsat scula între fesele ei acoperite doar de bumbacul subțire al pantalonilor de pijama. Mi-am plimbat penisul de-a lungul fundului ei și am gemut. De data asta, nu aveam să facem sex fără prezervativ. Rosie mă dorea și plănuiam să-i ofere ce dorea.

Aproape adormită, Rosie a mormăit de plăcere. Și-a depărtat puțin coapsele, oferindu-mi cale liberă către păsărica ei. Am considerat mișcarea asta un semnal; i-am tras în jos pantalonii de pijama și am strecurat capul sculei printre crăpătura dintre fesele ei calde. *Rahat!* Fata asta mă înnebunea. I-am cuprins un sân în palmă și i-am pișcat sfârcul.

— Ți-a fost dor de mine, iubito? i-am șoptit, fără să mă aștept la un răspuns.

Și-a împins fundul mai tare în spate.

— Da, a bolborosit ea, amețită de somn. I-am spus lui Millie despre noi. S-a bucurat.

Hristoase!

Aș fi vrut s-o înșfac de mijloc, s-o așez pe fața mea și să-i ofer sex oral, dar nici nu se punea problema. Toată familia lui Rosie dormea. Le auzeam sforăiturile chiar și de aici.

Nu era o conversație pe care îmi doream s-o port cu o fată adormită, așa că m-am mulțumit să-mi strecor mâna în pantalonii ei și am început să desenez mici cercuțe în jurul clitorisului. O îmbrățișam din spate, simțind cum scula mea zvâcnea, strecurată între fesele ei. Mi-ar fi plăcut la nebunie să-mi fac de lucru acolo, dar nu se face să te repezi la sexul anal fără să discuți mai înainte cu partenerul.

— Dă-ți drumul pe degetele mele, Bebe LeBlanc.

Am strecurat trei degete în păsărica ei. Savuram sunetul contactului cu pielea ei fină, udă. La început, le-am mișcat încet. Apoi, când coapsele ei au început să se opintească, încercând cu disperare să se împingă în mâna mea, mi-am întețit mișcările. Mi-am lipit buzele de urechea ei și am susurat:

— Dă-ți drumul, Bebe LeBlanc. Te iubesc!

În clipa următoare, orgasmul ei a explodat și Rosie a scâncit. A trebuit să-i astup gura ca să-i înăbuș țipătul. Se pare că Rosie adora să fie satisfăcută cu degetele. Pe neașteptate, s-a săltat în pat și m-a încălecat.

Încă nu eram convins că se trezise de tot. Ochii ei erau stinși. Buzele ei roșii stăteau întredeschise. Rosie se împingea în mine, iar păsărica ei goală îmi mângâia scula.

Îmi doream cu disperare să facem sex, dar ar fi trebuit să discutăm despre un anumit aspect. (Nu, nu despre faptul că eram îndrăgostit de ea. Nu reacționase la declarația mea de iubire, de adineauri, fiindcă probabil nici nu o auzise. Pentru mine, ceea ce simțeam nu era o noutate. Știusem dintotdeauna că o iubeam, chiar și înainte să o recunosc față de mine însumi.)

Am întrebat-o:

— Iei contraceptive?

Dacă răspunsul era negativ, trebuia să alerg până în celălalt capăt al holului și să iau un prezervativ. Nici măcar nu știam

dacă mai aveam vreunul la mine. De obicei, purtam mereu câte un prezervativ în portofel, dar nu îl înlocuisem pe cel folosit în prima noastră noapte împreună, în Todos Santos. Chiar dacă aș fi constatat că nu mai aveam niciun prezervativ, eram în stare să intru pe furiș în camera mirilor — da, chiar în noaptea nunții lor — și să șterpelesc unul dintre prezervativele lui Vicious, chiar de-ar fi trebuit s-o fac în timp ce ei doi și-o trăgeau. Atât de mult o doream pe Rosie.

— Nu, a mormăit ea.

Rosie se izbea ritmic de coapsele mele.

Rahaaaat!

Am apucat-o de braț și i-am sărutat încheietura, palma și vârfurile degetelor.

— Scumpo, ești cam adormită. Iar eu sunt un măgar fiindcă am intrat pe furiș la tine și te-am satisfăcut cu degetele, când tu ești doar pe jumătate trează. Avem nevoie de protecție. Mă duc să iau repede un prezervativ și mă-ntorc imediat. OK?

Dar Rosie nu s-a clintit de deasupra mea. Da, era o idee proastă, însă penisul meu a preluat controlul, îndemnându-mă să dau naibii consecințele. De fiecare dată când Rosie își cobora trupul și mușchii ei se strângeau în jurul sculei mele, îmi venea să o dau la o parte și să-i zic să aștepte puțin. Mi-a trecut prin cap să trec eu deasupra, să mă salt puțin și să-mi bag penisul în gura ei. Nu voiam să facem sex fără niciun fel de protecție.

Dezbăteam cu propria-mi logică. Mă simțeam neputincios aici, sub ea. Nu îi puteam refuza ceea ce dorea, chiar dacă dorința ei era nebunească și, probabil, primejdioasă. Ceea ce se petrecuse cu Nina mă traumatizase, dar Rosie nu era Nina. Chiar dacă rămânea însărcinată, doar nu era mare scofală. Corect? Chiar dacă azi m-a pus Trent să o șterg la fund de rahat pe Luna, micuța tot mi se părea drăgălașă. Poate că, într-o zi,

urma să fiu un tată reușit. Pe de altă parte, era cam devreme să devin părinte peste nouă luni.

— Nu-i nevoie de prezervativ, a șoptit Rosie, întețind ritmul.

Încă nu se trezise complet. Pentru o tipă epuizată, după o zi de agitație și de alergătură, mă călărea destul de energic. Am simțit cum mi se strângeau testiculele și bine cunoscuta furnicătură care anunța orgasmul și-a făcut apariția. Aveam să ejaculez din clipă în clipă, iar Rosie nu lua contraceptive.

— Scumpo..., am dat eu să protestez.

Degeaba. Chiar dacă urmările faptelor noastre mi-ar fi distrus viața, tot nu aveam de gând s-o opresc.

— Dean, dă-ți drumul.

Am ejaculat.

Era a doua oară când îmi dădeam drumul înăuntrul ei, fără prezervativ.

După aceea s-a prăbușit peste mine, cu buzele lipite de gâtul meu. Simțeam lichidul cald scurgându-se între corpurile noastre. Greutatea acțiunilor mele mă apăsa, de mii de ori mai mare decât greutatea lui Rosie.

Am șoptit mai mult pentru mine, decât pentru ea:

— Am ejaculat înăuntru.

Buzele ei s-au mișcat, gâdilându-mi gâtul, iar Rosie a zis:

— Nu pot să am copii.

Și a adormit din nou, cocoțată pe mine.

Rahat!

Capitolul 19

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Dragostea, atunci când e aprinsă și când se împlinește târziu. Când e autentică și delicioasă. Dar, în același timp, dragostea îmi aduce aminte că, pentru mine, totul se va sfârși curând.

Tot drumul spre New York, ne-am ținut de mână și ne-am sărutat.

Să mă trezesc lângă el a fost ca un vis. Ce chestie plină de ironie! Toată relația noastră era o satiră. Dean se purtase nesăbuit; intrase tiptil în camera mea și mă satisfăcuse cu degetele, în timp ce eram aproape adormită. Adevărat, îi întorsesem favoarea imediat. Îmi aduceam aminte că mă pusesem deasupra lui și începusem să mă mișc încet, fără grabă, iar clitorisul meu se frecase de abdomenul lui ferm. Luasem de la el lucrul de care aveam nevoie, pe urmă adormisem iar. Fiindcă fusesem groaznic de obosită (picioarele mă dureau, plămânii mei parcă își dădeau duhul, iar capul îmi zvâcnea din cauza muzicii și a zgomotului de la petrecere), cât timp făcusem sex fusesem la granița dintre trezie și vis.

În avion, i-am povestit lui Dean despre conversația mea cu Millie. Am avut grijă să nu pomenesc nimic despre invitația lui de a ne muta împreună. Nu pentru că nu mi-ar fi plăcut să locuim în același apartament. Dar deocamdată nu-mi doream decât *să mă bucur* de el. Nu voiam să repet greșeala pe care o făcusem cu Darren. Nu voiam ca relația noastră să avanseze prea repede. Chiar dacă Darren și Dean nu semănau deloc (de pildă, sentimentele mele față de Dean mă făceau s-o iau razna), de data asta voiam ca totul să iasă bine.

Traiul în doi nu avea să fie roz. Dimpotrivă: pentru Dean, să locuim împreună avea să fie neplăcut. Nici măcar nu puteam fi sigură că nu urma să renunțe și să își ia picioarele la spinare. Încă nu îi destăinuisem totul despre boala mea, despre imposibilitatea de a avea copii, despre realitatea care mă aștepta și despre tot ce presupunea boala de care sufeream. Puzderia de medicamente. Vestele medicale. Masajele. Greutățile pe care le căram după mine, pretutindeni. Inevitabilele dizabilități și neputințe ce aveau să apară, pe măsură ce organismul meu ceda.

În plus, știam că și Dean avea secrete.

Cine îl aștepta în Alabama? Cine era fata cu care vorbise la telefon în ziua când dăduse buzna în apartamentul meu, ca să mă convingă să plec cu el spre Todos Santos? Nu avea rost să abordez subiectul ăsta. Trebuia să aibă inițiativa și să-mi povestească totul de bunăvoie, la fel cum și eu fusesem nevoită să-mi iau inima în dinți și să îi spun despre problemele mele de sănătate.

În clipa asta, nu voiam o relație complicată.

În clipa asta, voiam să *trăiesc*.

Am găsit de cuviință să-l informez:

— Apropo: Millie e însărcinată.

Mi-am apropiat gura de gâtul lui și i-am supt ușor pielea. Prin dreptul nostru a trecut stewardesa care ne servise în avion, cu o săptămână în urmă, în drum spre Todos Santos. Ne-a aruncat o căutătură ciudată. Data trecută când ne văzuse, părusem gata să sărim unul la gâtul celuilalt, iar acum lăsam impresia că eram gata să-l încalec pe Dean, de față cu câteva zeci de călători somnoroși.

Dean și-a răsucit brusc capul și m-a privit lung. Părea că vestea nu îi făcea plăcere. M-am încruntat.

— Doamne! Dean, să nu-mi spui că nu-ți plac copiii! l-am tachinat eu.

Mi-a luat mâna și mi-a sărutat încheieturile degetelor. Avea o expresie atât de încordată, încât mă temeam că adâncitura dintre sprâncenele lui avea să-i despice pielea feței în două.

Mi-a ignorat comentariul. În schimb, m-a întrebat:

— Tu ce părere ai despre sarcina ei?

Ia stai! Oare chiar nu-i plac copiii?

Aveam senzația că pentru el, ca și pentru mine, subiectul copiilor era unul delicat.

Mi-am coborât privirea și am zâmbit.

— Mă bucur foarte tare. O să-mi cheltui toți banii ca să cumpăr jucării pentru copilul lui Millie și o să învăț să tricotez.

— Continuă, te rog!

A strecurat o palmă între coapsele mele și s-a întins să-mi sărute lobul urechii.

— Mai spune-mi despre tricotat, a glumit el. Îmi place de mor când vorbești murdar!

L-am plesnit peste piept. Încă nu-mi venea să cred că mă culcam cu bărbatul ăsta superb. Mereu avusesem iubiți arătoși, dar Dean era la un cu totul alt nivel.

— Vorbesc serios, Dean! Abia aștept să fiu mătușă. Crezi că o să aibă un băiat sau o fată?

Drodată, m-a privit iar cu ochi triști și întunecați. Oare îmi ascundea ceva? Secretul lui semăna cu al meu?

— Un băiat, și-a dat el cu părerea, sărutându-mă pe gât. Tu ce crezi că o să fie?

— Fetiță.

Mi-am frecat nasul de al lui, într-un sărut ca între eschimoși. Când am ajuns în clădirea în care locuiam, mi-a luat bagajul și m-a condus până la ușă. Când m-am răsucit pe călcâie și tocmai mă pregăteam să închid ușa apartamentului meu (nici nu mă gândeam să mă culc iar cu el; după nuntă, fusesem prea obosită ca să fac duș, așa că pielea mea nu mai văzuse apă fierbinte și săpun de douăzeci și patru de ore), și-a strecurat brațul între ușă și canat, împiedicându-mă s-o închid.

Cu vocea unui afacerist care se pregătea să negocieze, m-a anunțat:

— Ar trebui să stabilim niște reguli.

Am deschis ușa ceva mai larg și l-am privit cu sfială prefăcută, apoi am zâmbit larg.

— Serios?

— Evident! Regula numărul unu: am voie să mă folosesc de cheia de rezervă și să intru în apartamentul tău. Și tu o poți folosi pe a mea, ca să intri la mine.

A băgat o mână în buzunar și a scos o cheie. Mi-a pus-o în palmă.

— Regula numărul doi, a continuat el. S-a zis cu întâlnirile cu alți tipi. Acum ești a mea.

— Dar tu ești al meu? m-am interesat, ridicând dintr-o sprânceană.

— Am fost mereu al tău, Bebe LeBlanc. Doar mi-am închiriat scula. Dar acum e folosită de proprietara ei de drept. Regula numărul trei: fără secrete. Dacă ne deranjează ceva — în clipa asta, tonul lui s-a înăsprit puțin —, o să discutăm. Fără ocolișuri. Și n-o să încercăm să evităm chestiile nasoale. Știu că ne așteaptă și vremuri mai grele, dar nu mă dau înapoi de la nimic. Bine?

— Mi se par niște reguli corecte.

Am dat din cap, pregătindu-mă din nou să închid ușa.

Chiar eram obosită. Deși mă simțeam fericită, tot aveam nevoie să fac duș și să-mi eliberez căile respiratorii, după zbor.

— Încă ceva, scumpo.

Dean aștepta să sosească liftul. A întors capul și a privit peste umăr.

— Felicitări! Ai un nou iubit.

— Nu ești iubitul meu.

— Statusul tău de pe Facebook te contrazice.

— Poftim?!

Ping! A pășit în lift. În timp ce ușile se închideau, i-am zărit surâsul viclean.

— Să dai *like* la *update*-ul ăla, Rosie!

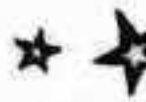

Dean

Filiala din New York a companiei Perfect Finance avea un IT-st cu prea mult timp liber. Cu ajutorul lui, schimbasem statusul amoros pe pagina de Facebook a lui Rosie. Așa deveniseră

soții Dean Cole și Rose LeBlanc, cu toate că, în urmă cu două ani, nici măcar nu figurau ca fiind prieteni. Doream să îi transmit clar lui Rosie că nu voiam doar o altă aventură, că data viitoare când un cuplu din grupul nostru de prieteni urma să se îndrepte spre altar, cuplul acela aveam să fim noi doi.

Vreți să știți cum mă simțeam după ce aflasem că fosta mea iubită aștepta un copil? De parcă o mie de cuțite îmi străpungeau inima. Însă senzația asta nu era din cauză că unul dintre cei mai buni prieteni ai mei o lăsase gravidă.

Nu pot avea copii.

Ori de câte ori îmi aduceam aminte de cuvintele astea, pe care Rosie mi le șoptise la ureche, îmi venea să dau pe gât o sticlă de whisky. Nu era cinstit că scorpia de Nina era capabilă să rămână însărcinată, dar Rosie nu putea. Rosie ar fi fost o mamă grozavă. Avea destulă compasiune cât pentru cinci oameni. Cum de rezista să facă voluntariat la un spital pentru copii? Nici nu puteam să-mi închipui. Acum înțelegeam de ce Millie nu dorise să îi dea vestea sarcinii decât la momentul potrivit.

Sue a intrat în biroul meu.

— Bună ziua, domnule Cole!

Era marți, dar secretara mea arăta ca o dimineață de luni: îmbrăcată în negru din cap până în picioare și etalând zâmbetul rigid al unei păpuși de porțelan.

— Ce mai faceți? Cum a fost nunta domnului Spencer?

— Fac foarte bine, nunta a fost reușită, iar eu n-am chef de flecăreală, așa că hai să trecem la subiect.

Așezat pe scaunul meu directorial, mă jucam cu o minge de tenis și o priveam pe Sue. Dintre toate câte se întâmplaseră, cel mai bun lucru era că Rosie înțelesese, în sfârșit, că pe Millie o durea în cot de faptul că noi doi eram împreună. Mă liniștisem când Bebe Le Blanc îmi spusese că soră-sa nu era supărată.

Mă simțisem bine nu fiindcă mi-ar fi păsat de părerea lui Millie, ci pentru că opinia ei era importantă *pentru Rosie*.

Mă așteptasem ca Millie s-o avertizeze că umblam după fuste. De fapt, nu îmi plăcea. Pur și simplu eram *bărbat*. Ce dracu' ar fi trebuit să fac? Să stau cu mâinile în sân și să aștept ca Rosie să-și dea seama că eram făcuți unul pentru celălalt?

— Sună la toate florăriile de pe strada asta și zi-le să trimită toți trandafirii pe care îi au, indiferent de culoare, la cafeneaua The Black Hole, pe Broadway. Pentru Rose LeBlanc, i-am spus lui Sue.

Pentru prima dată de când intrase în biroul meu, adineauri, și-a desprins iute privirea din iPad și m-a pironit. Era gata să arunce cu săgeți otrăvite.

Pentru o secundă, mi-a trecut prin minte că aș fi putut să-i duc personal florile. Nu era cine știe ce efort să-i cer recepționerei noastre să o facă. Dar apoi mi-am dat seama că exista o diferență între a fi politicos și a fi pămpălău. În niciun caz nu intenționam s-o fac pe pămpălăul, doar ca să-i fac pe plac asistentei mele personale. Sue încă era angajata mea. Aveam pe birou trei contracte încă neîncheiate, mă așteptau o sută de e-mailuri necitite și trebuia să stabilesc patru convorbiri telefonice de afaceri. Nici gând să mă încarc cu și mai multă muncă, doar ca să menajez sentimentele lui Sue!

— A, da? s-a mirat asistenta mea, bosumflându-se și strecurându-și iPad-ul sub braț. Să le zic să trimită și un mesaj?

Dacă ochii ar putea vorbi, m-aș fi pomenit eu cu *un mesaj*. Unul plin de obscenități și de amenințări cu vătămare corporală.

I-am comunicat asistentei mele ce mesaj trebuia să fie notat pe fiecare bilețel — câte unul pentru fiecare buchet. Cu toate că nu urma să găsească numele meu în mesajele acelea, nu mă

îndoiam că Rosie avea să își dea seama cine era expeditorul. Mi-am zis să nu uit s-o întreb pe Rosie dacă Doctorul Sculă-Bleagă mai luase legătura cu ea. În caz că răspundea afirmativ, intenționam să-i fac tipului o vizită și să-l anunț că, de acum, eu eram singurul bărbat din viața ei.

Sue a tastat iute pe ecranul iPad-ului, făcând aranjamentele necesare, apoi a ridicat iar ochii spre mine.

— Vreți să comandați toți trandafirii de pe strada noastră?

M-am corectat:

— Toți trandafirii din Manhattan.

— O să vă coste o mulțime de bani.

— Sue, asta e treaba mea.

După ce i-am adresat un rânjet arogant, am adăugat:

— Mai ai alte întrebări?

— Chiar am. Domnule Cole, pot să vă întreb ceva?

Iar îmi spunea „domnule Cole"! Tipa era încăpățânată. Mi-am frecat bărbia și m-am sprijinit de spătar.

— Da. Spune!

— Ce anume are domnișoara LeBlanc în plus, față de restul lumii?

Sue voia să spună că nu trimisesem niciodată flori vreunei femei, iar acum, din senin, îi trimiteam lui Rosie destule flori cât să umple o grădină întreagă. Am zâmbit în colțul gurii. Răspunsul era incredibil de simplu, și totuși incredibil de complicat.

— Inima mea, Sue. Domnișoara LeBlanc are inima mea.

Capitolul 20

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Conversațiile intime de dinainte de a face dragoste cu iubitul meu.

Tatonările, încercările și eforturile de a ajunge la inima iubitului meu.

Vânătoarea în sine.

Dar, mai presus de toate, momentul în care mă predau.

Rosie:

Te-ai culcat cu Sue, așa-i?

Dean:

O să fie mai simplu dacă îți dau o listă cu numele femeilor din Manhattan cu care nu m-am culcat.

Rosie:

Adu-mi aminte: de ce mă culc cu tine?

Dean:

Fiindcă niciun alt bărbat nu știe că, pentru un orgasm incredibil, vrei să te trag de un sfârc și, în același timp,

să te pișc de clitoris. Fiindcă mă placi. Poate chiar mă iubești. Oricum, o să aștept până recunoști că mă iubești. Să continui?

Rosie:
Doamne! Dean!

Dean:
Numele astea două sunt sinonime. Economisește bateria mobilului; data viitoare când îmi scrii, alege doar unul dintre ele. Ce vrei să mănânci la cină?

Rosie:
Am stabilit să iau cina cu Elle.

Dean:
Nu pot să zic că sunt încântat, dar asta n-o să fie o problemă. Elle poate să ni se alăture. O să rezerv o masă pentru diseară, la opt, la Red Hill.

Schimbul acesta de mesaje a avut loc *înainte* să-mi trimită florile.

Ca să fiu sinceră, isprava lui Dean nu se poate numi „a trimite flori cuiva". Ar fi ca și cum ai numi Oceanul Pacific o baltă. Peste o mie de trandafiri în toate culorile au sosit la cafenea, aproape fără oprire. Dubele florăriilor parcau constant în fața cafenelei. Începea să mă scoată din sărite câți bani eram nevoită să cheltui cu bacșișurile pentru șoferi.

— Iubitul tău m-a dat pe spate! a declarat Elle.

Lua cartonașele cu mesaje care însoțeau buchetele de trandafiri roșii, albi și roz ce împodobeau interiorul cafenelei,

umplând-o cu mireasma lor proaspătă. Toate mesajele conțineau trei cuvinte, alcătuind același mesaj.

Ești a mea.

Ești a mea.

Ești a mea.

Ești a mea.

Ești a mea.

Clienții cafenelei au întrebat care era ocazia, iar când Elle i-a lămurit, m-au bătut la cap să le arăt o poză cu iubitul meu. Am găsit una pe profilul lui de Facebook: o fotografie alb-negru, în care Dean, îmbrăcat într-un costum foarte elegant, pufăia dintr-un trabuc. Ținea picioarele încrucișate, săltate pe tăblia unui birou. Când au văzut poza, clienții mi-au zis că, evident, tipul era perfect, iar dacă nu mă măritam cu el în mai puțin de un an, eram o mare fraieră.

Eram de acord cu ei.

Cu o seară în urmă, eu și Millie stătuserăm de vorbă la telefon vreo trei ore. Era în Maldive, unde ea și Vicious își petreceau luna de miere. Deși ar fi trebuit să stea tolănită pe un șezlong, în costum de baie, sorbind cocktailuri, sora mea și-a făcut timp să mă asculte. I-am spus că mama și tata nu făceau niciun efort să ne împăcăm și că nici eu nu luasem legătura cu ei. Refuzam s-o fac, dacă nu renunțau la ideea tâmpită de a mă muta înapoi în Todos Santos. Millie mi-a povestit despre poftele ei culinare și despre faptul că burta ei se mărise. Mi-a zis că, la cea mai recentă vizită la ecograf, îl surprinsese pe Vicious în pragul lacrimilor. Evident, el susținuse că îi intrase ceva în ochi.

Ce tip sentimental!

Pe urmă, eu i-am povestit cât de mult îl plăceam pe Dean și i-am mărturisit că îl iubeam de peste zece ani. Millie a plâns când a auzit cât de mult suferisem văzându-i împreună, în liceu,

dar cred că lacrimile ei erau mai mult din cauza hormonilor, fiindcă a plâns puțin și când i-am spus cum o să fie următorul episod din reality-show-ul *Keeping Up With the Kardashians*. Millie m-a informat că, din câte îi spusese Vicious, Dean era sincer interesat de mine. Eu nu i-am zis că știam deja.

Apoi Millie a adăugat că Dean avusese o aventură scurtă cu Sue, iar eu n-am rezistat: trebuia să aflu mai multe.

Știam că Dean avea intenții serioase când anunțase pe profilul meu de Facebook că eram iubiți. Habar n-am cum reușise așa ceva. Nu și-ar fi dat atâta osteneală doar ca apoi să-și facă de cap cu altele, pe la spatele meu.

Am clătinat uimită din cap și m-am întors la realitate. Am luat o cană aburindă, pusă la scurs în mașina de spălat vase, și am început să o șterg cu un prosop.

— Băgăciosul de Dean s-a autoinvitat la cina noastră, diseară, am anunțat-o pe Elle.

Prietena mea a zâmbit cu toată gura.

— Crezi că Dean o să mănânce pizza cu noi? Nu cred că servește *junk food*.

Elle renunțase la dietă când patiseria de pe strada noastră se deschisese din nou.

Am clătinat din cap.

— O să ne facă rezervare la The Red Hill Tavern.

— Restaurantul ăla e foarte scump! a exclamat Elle.

Am încercat să o liniștesc.

— Nu cred că se așteaptă să plătim noi.

— Iar eu cred că Dean se așteaptă să plătești *tu*. Cu favoruri sexuale! m-a tachinat Elle.

Nu am mai zis nimic. În sinea mea, abia așteptam să primesc „nota de plată".

Vestea bună e că Desfrânatul meu o vrăjise pe Elle.

Vestea proastă e că, totodată, m-a dat pe spate și pe mine.

Îi priveam în tăcere, în timp ce mâncam porția mea de paste cu creveți. Elle hohotea ori de câte ori Dean spunea ceva amuzant sau îi punea vreo întrebare. Era în largul lui, purtându-se ca un HotHole charismatic și sociabil.

Pentru că nu îmi permiteam financiar, până acum nu mâncasem la The Red Hill Tavern. Chiar dacă mi-aș fi permis, trebuia să fac o rezervare cu luni de zile înainte. Pe deasupra, complicațiile provocate de starea mea de sănătate mă sileau de multe ori să-mi schimb planurile. Niciodată nu puteam ști când plămânii mei aveau s-o ia razna, obligându-mă să mă închid în casă și să stau în pat, purtând vesta medicală ore în șir.

Restaurantul ăsta era minunat. Mă bucuram că veniserăm aici. Mâncarea era grozavă. La fel și compania în care mă aflam. Lumini aurii se cerneau din candelabrele de cristal. Toată mobila era din lemn de stejar. Pretutindeni străluceau lumânări.

Mă gândeam la fericirea pe care Dean o ținea în palmă. Mi-o oferise cu multă generozitate, dar era primejdios să o accept, pentru că astfel îl lăsam să-mi conducă viața, acest vehicul complicat. Dean părea un șofer nesăbuit. Dar trebuia să recunosc că, de când începuse legătura noastră, se purtase stoic, răbdător. El fusese sprijinul meu când situația de acasă se înrăutățise.

Cine-ar fi crezut asta despre Dean „Ruckus" Cole, cunoscut drept „Târfa Masculină"?

— Lucrezi cu mulți milionari? l-a întrebat Elle, cu glas șăgalnic.

Dean a chicotit și a luat o îmbucătură din *filet mignon*.

— Draga mea, eu lucrez *numai* cu milionari.

— Ai putea să-mi faci lipeala cu unul dintre ei? s-a interesat Elle.

— Ești sigură că vrei asta? De obicei, nu arată pe măsura conturilor lor bancare.

— Dar au fii, corect?

— Da.

Dean a zâmbit larg și a declarat:

— Îmi place cum gândești.

Exact în clipa asta, mobilul lui a bâzâit.

— Scuze! Trebuie să răspund.

Dean s-a încruntat și s-a îndepărtat de masa noastră, permițându-ne să-i admirăm spatele lat și fundul incredibil, acoperit de pantalonii unui costum elegant, gri-antracit. După ce iubitul meu a dispărut pe ușă, Elle a bătut de două ori din palme și m-a apucat de umeri.

— Doamne, Rosie! Ce bărbat! a exclamat ea. Te rog, zi-mi că e jalnic în pat, ca să nu mor de ciudă!

Nici nu puteam să-i descriu în cuvinte cum era, de fapt. Trebuia să mă întreb constant de ce riscam să mă aleg cu inima frântă, când, în mod limpede, pe termen lung un om ca el nu avea să se mulțumească doar cu o fată ca mine.

Când o anunțasem pe mama că, în curând, eu și Darren urma să ne mutăm împreună, mama m-a atenționat: *Înainte să ajungeți cu relația, să-i spui totul lui Darren, ca să nu simtă că l-a păcălit o femeie care nu poate să aibă copii.*

Am scuturat din cap, ca să alung vorbele mamei.

— Nu-i deloc jalnic la pat! i-am răspuns Ellei. Este incredibil de bun la pat.

— Dacă o ții tot așa, pot să pun pariu pe cât vrei că o să devii victima unei crime pasionale, m-a prevenit Elle, după care a înfipt furculița în *ravioli* și a dus-o la gură. S-ar putea să te omoare vreo tipă — probabil, o scorpie geloasă. Un tip ca Dean nu ar trebui să fie proprietatea unei singure fete.

— Dean nu e proprietatea nimănui.

Mi-am dat ochii peste cap și am început să rontăi un *sticks*.

— Așa-i. Dar e un bun la care râvnesc multe femei, a completat ea.

Amândouă am izbucnit în hohote. Prietena mea a întrebat ce mai face Trent — era dezamăgită că nu avusese ocazia să-l cunoască înainte de nuntă —, dar nu am apucat să-i răspund, pentru că Dean s-a întors la masă. Nu mai părea jucăuș, relaxat și amuzant. Acum, ai fi zis că văzuse o fantomă. Și-a strecurat mobilul în buzunarul de la spate al pantalonilor și a zis:

— Am plătit deja nota. Sunteți gata să plecăm?

După mirosul de alcool din respirația lui, mi-am dat seama imediat că băuse. Îmi venea să-l strâng de gât, dar nu puteam să fac asta de față cu Elle. Tulburarea evidentă a lui Dean îmi crea un disconfort fizic.

Am schimbat priviri nedumerite cu Elle. Nici nu terminasem de mâncat. Prietena mea a deschis gura. Bănuiam că urma să întrebe dacă puteam rămâne în restaurant, pentru desert. În niciun caz! El avea nevoie să iasă de aici, iar eu voiam să-l scutesc de sarcina de a da explicații.

— Da. Sunt cam obosită. Și s-a făcut răcoare.

Nu era adevărat, dar am profitat de faptul că și Elle, și ceilalți apropiați ai mei își făceau mereu griji să nu răcesc.

— Mai întâi, o să trec pe la toaletă.

Un sfert de oră mai târziu, eu și Dean eram într-un taxi, în drum spre casă. Dean chemase un taxi pentru Elle — și plătise anticipat pentru călătorie —, iar Elle s-a uitat la mine cu o

privire care îmi poruncea să-l țin prizonier pe Dean într-o pivniță, până când accepta să se însoare cu mine.

În taxi, m-am răsucit către Dean, gata să-l întreb ce se întâmplase, dar a fost destul să-i văd expresia; am hotărât că nu era o idee bună să-l descos. În schimb, i-am propus:

— Vrei să mai stăm împreună? E încă devreme.

— Depinde. O să mă sâcâi fiindcă am băut? Te previn că în seara asta o să beau și mai mult.

I-am cântărit întrebarea. Toată săptămâna de dinaintea nunții, nu băuse alcool. Nici măcar în Las Vegas, unde e aproape obligatoriu să dai pe gât câteva pahare. Dacă i-aș fi spus că nu voiam să fiu în prezența lui când consuma alcool, ar fi interpretat greșit, deducând că nu voiam să fim împreună decât dacă respecta toate condițiile mele. Iar asta nu era deloc adevărat. L-aș fi acceptat oricum. Era important să fiu alături de el în momentul ăsta, ca să i-o demonstrez.

— N-o să te sâcâi. Poți să bei.

— Atunci, mai stăm puțin împreună. În seara asta am nevoie de tine.

Toată săptămâna de dinainte, eu avusesem nevoie de el.

Dean era alături de mine.

Eu eram alături de el.

Când unul dintre noi se prăbușea, celălalt se ducea după el, fără să pună întrebări.

Dean și-a turnat coniac în pahar. Nici măcar nu a avut răbdare ca băutura scumpă să-i dezmierde papilele gustative. A dat paharul pe gât dintr-o sorbitură. Și-a sprijinit un șold de tejgheaua barului din apartamentul lui și și-a trecut degetele prin păr. Se

uita lung pe ferestrele panoramice, cu vedere către Manhattan. Orașul ăsta era puternic. La fel și Dean. Însă, pentru prima oară de când ne știam, nu mai aveam în fața ochilor un bărbat matur, care reușise în viață. Acum vedeam un băiat pierdut. Cu siguranță, nu mulți ajungeau să-l întrezărească.

M-am apropiat de el.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Nu îmi stătea în fire să bat lumea la cap, să întreb de mai multe ori ce se petrecuse, dar țineam la Dean și aveam o bănuială: schimbarea lui bruscă de atitudine avea legătură cu Nina. Pentru Dean, apelurile pe care le primea de la Nina erau ca o rană deschisă. Ultimul lucru pe care îl doream era să adâncesc rana și să-l fac să sângereze.

Câteodată, adevărul e dureros, neplăcut. De regulă, nu poate fi dezvăluit oricui. Tocmai din acest motiv nu știa Dean de ce nu puteam lucra ca asistentă medicală; de asta nu știuse că nu puteam avea copii.

Iubitul meu a clătinat din cap. Fără pic de emoție în glas, mi-a ordonat:

— Vino-ncoace!

Am pășit în fața lui și i-am cuprins gâtul cu brațele, privindu-l în ochi. Avea nevoie să i se distragă atenția de la lucrul acela care îl tulbura și îl întorcea pe dos, împingându-l să bea și să fumeze iarbă în neștire.

Dean avea o problemă. Amândoi o știam.

Problema asta îl azvârlea în brațele viciilor sale. Se folosea de alcool și de iarbă ca să uite. Aș fi vrut să întreb ce îl supără, să scormonesc prin încăperile întunecate ale sufletului său și să scot de acolo, una după alta, toate tainele, dar nu puteam. Trebuia să îl sprijin necondiționat.

— Ești superbă, a spus Dean, cu voce aspră.

Degetul lui mare mi-a mângâiat maxilarul.

— Ești beat, am comentat eu, cu un chicot agitat.

— Așa-i.

Ochii lui cercetători se jucau cu trupul meu așa cum niciun alt bărbat nu o făcuse.

— Erai superbă când eram treaz și o să fii tot așa mâine-dimineață, când o să fiu groaznic de mahmur.

M-a apucat cu forță de mijloc și m-a săltat pe tejgheaua barului. Spatele meu era lipit de o puzderie de sticle scumpe. Suprafața de lemn mi-a strecurat răceala în oase, prin țesătura jeanșilor mei mulați.

Mi-a descheiat pantalonii și i-a tras în jos. În mai puțin de o secundă, tricoul meu galben, inscripționat cu numele trupei Sex Pistols, a aterizat pe canapeaua gri, iar sandalele au zburat cât colo. Apoi Dean mi-a apăsat pieptul cu palma, lipindu-mă de tejghea. A măturat toate sticlele. Câteva au căzut pe podea, cu zgomot.

Am icnit de uimire. Sunetul de sticlă spartă a răsunat în toată încăperea, ca o alarmă. Dean a luat sticla de coniac, pe care o avea alături, și a mai luat o gură, după care a aplecat sticla și a turnat coniac în buricul meu. L-a sorbit. Contactul dintre pielea mea și buzele lui calde mi-a stârnit fiori în pântec.

— Nu sunt un om rău, a bolborosit el, din senin.

Văzând cât de beat era, m-am îngrijorat.

Dean încă era o enigmă pentru mine, dar un lucru îmi devenea foarte clar: nu voia să fie dădăcit și îngrădit. Voia să o ia razna. Demonii lui ieșiseră la iveală. În seara asta, urma să le cad pradă. Stăteam nemișcată, așteptând să fiu pedepsită pentru ceva ce nici măcar nu făcusem. Voiam să iau asupra mea o parte din suferința lui.

Mă bucuram să îi aduc puțină alinare, măcar pentru o noapte.

— Ai dreptate. Ești cel mai bun om din lume, am murmurat.

Dean a îngenuncheat și mi-a scos chiloții. I-a mototolit în pumn și i-a aruncat peste umăr, apoi s-a repezit în jos, neră[bdă]tor să mă guste. Dinții lui îmi zgâriau clitorisul, înnebunindu-mă de dorință. Parcă ar fi fost un zombie flămând, care se repezea asupra unei bucăți de carne. În fața întunericului din inima lui, nu aveam șanse de scăpare.

Dean Cole nu era așa cum îl etichetaseră ceilalți. Făcea parte din cel mai primejdios soi de diavoli: cei care se ascundeau în spatele unui zâmbet politicos, al hainelor cuminți și al bunelor maniere.

Gâfâiam. Începeam să pierd controlul asupra simțurilor mele, asupra *trupului meu*.

— Doamne! Dean, o să mă omori cu zile.

— Ba nu, Rosie. O să te salvez, a mârâit el.

Cu degetele mari, mi-a îndepărtat labiile atât de mult, încât simțeam o durere delicioasă. Și-a strecurat limba în mine. A început să o miște neîncetat, înăuntru și apoi afară, fără milă. Mi-am încleștat degetele pe muchia tejghelei de bar și am țipat.

— Ah! O, Doamne!

Mă zvârcoleam, încercând să scap de euforia asta nemărginită.

— Spune-mi că fac ceea ce trebuie, a murmurat Dean.

Mi-a apucat cu dinții pielea sensibilă și a tras până când am strigat din nou. Între coapsele mele înflorise o plăcerea dureroasă. Voiam să repete mișcarea asta.

— Nu vreau să-l cunosc, Rosie. Nu am puterea să dau ochii cu el.

Despre ce naiba vorbea? Cine era *el*? Puținii neuroni care încă mai funcționau în mintea mea încețoșată de dorință voiau răspunsuri. Cine era îndeajuns de nebun încât să-l facă să sufere pe omul ăsta minunat și bun? Și cine avea atâta putere asupra lui încât să-l rănească?

— Faci ceea ce trebuie, i-am răspuns eu.

Vocea mea, la fel ca picioarele, îmi tremura. Am încercat să mai stau mai mult pe bar și să fug de orgasmul cutremurător care amenința să mă ia în stăpânire.

— Dean, indiferent ce faci, e OK.

— O urăsc, a mormăit el.

Limba lui mă penetra. Mă devora complet, cu buzele, cu degetele, cu dinții. Vorbea despre altă femeie în timp ce făcea sex cu mine. Asta ar fi trebuit să mă pună în gardă și să declanșeze sirene de alarmă în mintea mea.

Dar sirenele nu au pornit. La urma urmei, eram cu Dean.

— Atunci, și eu o urăsc, am țipat eu.

Genunchii îmi tremurau. Un val fierbinte de plăcere mi-a mănurat corpul. Am urlat ca un animal rănit și i-am strâns capul între coapse, până când a trebuit să le depărteze cu forța una de cealaltă. Am rămas inertă, nemișcată, și am privit cum își desfăcea cureaua și își scotea pantalonii. M-a înșfăcat de coapse și a declarat:

— Sunt furios.

Ochii lui verzi ardeau.

— Știu.

— Dacă vrei să pleci, pleacă acum, Rosie.

— Rămân cu tine.

— N-o să-ți placă ce o să vezi.

— Ce o să văd?

— O latură a lui Dean Cole de care nu sunt mândru.

Am înghițit în sec.

— Indiferent ce latură îmi arăți, vreau să fiu alături de tine.

Dean a râs sarcastic.

— Habar n-ai ce spui. O să te rănesc.

— Bine.

Mi-am lipit o palmă de pieptul lui.

— Asta îmi place la tine, Dean. Mă tratezi ca pe un om puternic, capabil, nu ca pe o floare care se ofilește.

Uite-așa, totul s-a schimbat. Întunericul a înăbușit lumina apusului, cioburile au scrâșnit sub pantofii lui, promițându-mi durere, iar ochii lui au rămas goi. Eram singură cu un străin. Cu *un sălbatic*.

Luminile s-au stins. M-a tras spre el. Mă așteptam să mă prindă, însă m-a lăsat să cad pe podea. Am simțit dedesubtul meu puzderia fragmentelor de sticlă. Oasele mele au protestat când Dean m-a înșfăcat de un braț și m-a târât spre dormitorul lui, pe pardoseala alb cu negru. Cioburile îmi străpungeau pielea. Patul din dormitorul lui era enorm, așa cum vezi în filme. Nu mai călcasem în camera asta până acum. Am înghițit în sec, închipuindu-mi câte femei trecuseră prin patul ăsta.

Toate adevărurile neplăcute și dureroase.

Mi-a dat drumul și m-a împins încet, cu piciorul, spre o sofa aflată în dreptul unei ferestre panoramice.

Cu o voce rece ca oțelul, mi-a ordonat:

— Pe coate!

M-am săltat în genunchi și mi-am proptit coatele pe sofa. Am rămas cu ochii la luminile scânteietoare ale New Yorkului. Dean stătea în spatele meu. Nu vedeam ce făcea. Rămăsesem fără chiloți, dar încă purtam sutien. Bănuiam că Dean pândea pe aproape. Nu am întors capul, ca să-l văd. Voia să mă sperie, iar eu voiam să simt teamă.

L-am auzit plimbându-se de colo colo prin dormitor, în spatele meu. Când mi-a vorbit, vocea lui guturală mi-a stârnit fiori.

— E amuzant că, în liceu, toată lumea îmi spunea „Ruckus" și „Jokerul". Pentru ei, eram *bufonul*. Tipul amuzant. Clovnul.

Acum îmi dădeam seama că el nu era nimic din toate astea, însă demult, în adolescență, și eu mă lăsasem păcălită de fațada

pe care el o etala peste tot. Cum să nu fi crezut că Dean era un [illegible]? În aparență, făcuse tot posibilul să perpetueze fațada sexy, eticheta pe care toată lumea i-o lipise.

— Rosie, știi ce sunt eu?

Pașii lui au încetat.

Am închis ochii și am inspirat adânc mirosul masculin al dormitorului său. Simțeam că inima mi se sfărâma în piept.

— Ești Pierrot[1], am șoptit. Ești un clovn trist, singuratic.

— Isteață, ca întotdeauna. Te-ai prins repede.

În voce i s-a strecurat o umbră din tonul lui obișnuit. A făcut câțiva pași spre mine. Cu toate că eram aproape goală și nu îi puteam zări reflexia în sticla imaculată, mă simțeam în siguranță.

— Știi de ce e trist Pierrot? a întrebat Dean.

— Pentru că are inima frântă.

Am înghițit anevoie, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Am completat:

— Tânjește după o iubire care îi e refuzată.

Aș fi vrut să mă răsucesc spre el și să-l îmbrățișez, să șterg amintirea ultimelor ore, care îl îndureraseră. Dar nu mi-am urmat pornirea. Dean îmi mângâia fundul. Respirația lui îmi gâdila scobitura dintre gât și umăr.

— Fugi, Rosie! a șuierat el. Fugi înainte să stric totul și să ne distrug pe amândoi.

— Pune-mă la încercare! am insistat. Frânge-mă. Folosește-mă. *Luptă-te* cu mine! Luni întregi ți-ai urmărit prada. *Ani de zile*. Un deceniu întreg, la naiba! Iar acum ai de gând s-o lași să scape?

---

[1] Personaj din *commedia dell'arte*, gen literar cu origini în secolul al XVII-lea. Pierrot suferă din dragoste pentru Colombina, care de obicei îi frânge inima și îl părăsește pentru Harlequin. El reprezintă tipologia bărbatului naiv, care se încrede cu ușurință în ceilalți, deși deseori este ținta batjocurii celorlalți.

Dean mi-a plesnit fundul. Lovitura m-a împins în față și m-a lăsat mută de uimire. Niciun bărbat nu mă mai plesnise — poate fiindcă toți foștii mei iubiți se purtaseră mereu de parcă eram o ființă fragilă, gata-gata să-și dea duhul în mâinile lor. Sau, poate, pentru că în pat niciodată nu reușisem să scap de jenă și de rușine, alături de alt bărbat.

Dar Dean nu era „un alt bărbat".

Era *alesul.*

Am gemut de dorință. Mi-am împins fundul în spate, unde bănuiam că stătea Dean. Voiam mai mult. Mă simțeam murdară, dar nu mă deranja să mă simt așa lângă el. Dean nu mă judeca niciodată. Probabil că era singura persoană din viața mea care mă accepta așa cum eram. Până și Millie încercase să mă convingă să mă mut în Todos Santos.

Am auzit a doua plesnitură înainte de a-i simți usturimea. De data asta, palma lui aterizase între fund și păsărica mea. Mi-am sprijinit fruntea de sofa și, de plăcere, ochii mi s-au rostogolit în cap. De ce era așa de îmbătător când tipul care susținea că voia să mă „salveze" mă lovea? Probabil mă ațâța faptul că o parte din salvarea micuței Rosie presupunea să îndure fără să se sfărâme.

— Ridică-te!

M-am săltat pe sofa până când jumătatea de sus a corpului meu a ajuns lipită de el, iar fundul îmi rămăsese suspendat în aer. Dean s-a lăsat pe vine, în spatele meu — îi simțeam corpul gol lipit de al meu — și, dintr-odată, a strecurat patru degete în mine. M-a durut, dar am strâns din dinți și am răbdat. După ce s-a jucat puțin cu umezeala stârnită de excitare, a scos degetele și le-a apropiat de gura mea.

— Gustă-te! m-a invitat el, cu voce detașată. Vreau să vezi ce efect am asupra ta.

A urmat o altă premieră. Mi-am apropiat buzele de degetele lui și le-am lins. Mi le-a împins în gură și, după o clipă, mi-a ordonat:

— Linge tot, Rosie!

Gustul meu era dulceag.

Și-a șters degetele de fundul meu și l-a plesnit iar. De data asta, am zvâcnit în față, dar n-am crâcnit. Judecând după gealatul lui, îi plăcea că nu protestam deloc.

Când a început să mă tachineze cu vârful sculei, din spate, am așteptat să plonjeze înăuntru. Dar nu s-a întâmplat. S-a jucat cu mine un minut, până când nu am mai rezistat și l-am implorat:

— Dean?

— Mmm?

— Nu mă mai tortura, te rog. Fă-o!

— Ce să fac?

— Intră!

— Nu te-ai exprimat bine. Mai încearcă.

Să mă ia naiba!

— Trage-mi-o, te rog!

Am înghițit în sec.

— Să-mi pun prezervativ?

Părea să aștepte ceva.

— Iau contraceptive.

Minciuna asta avea gust amar. Deja încălcam una dintre regulile pe care le stabiliserăm cu o zi în urmă: să nu ne mințim reciproc. Nu aveam nevoie de contraceptive, însă nu era cazul ca *el* s-o știe. Deocamdată, nu eram pregătită să-i spun. Se pare că amândoi ascundeam lucruri unul față de celălalt. Halal mod de a începe o relație!

— Serios? În Vegas nu luai contraceptive.

— Acum iau, am scâncit eu, nerăbdătoare.

— Dacă zici tu...

Mi-a cuprins gâtul în palmă și s-a înfipt în mine, din spate. Am început să strig, în vreme ce el se opintea. Sângele îmi inunda creierul, sexul, fiecare bucățică din corp. Dean nu glumise când mă prevenise că avea să mă rănească. De data asta, nu m-a menajat. Mi-a tras-o așa de înverșunat, încât eram convinsă că a doua zi coapsele aveau să mă usture, iar măruntaiele urmau să mă doară pentru o săptămână.

— Întoarce-te cu fața la mine! mi-a ordonat el deodată, fără să se oprească.

M-am încruntat. Oare era așa de beat încât nu-și dădea seama ce îmi cerea să fac?

— Nu pot. Ești deasupra mea.

— Și ce dacă? Întoarce-te!

— Ești greu.

— Iar tu ești puternică. Luptă-te cu mine!

Încercând să nu bag în seamă furnicătura care anunța sosirea orgasmului, m-am proptit în palme și am încercat să mă ridic, însă Dean s-a aplecat mai mult, apăsându-mi spinarea cu greutatea lui. Faptul că încerca să se asigure că nu reușeam să mă răsucesc mă irita, așa că m-am împins mai tare în palme. Dean avea constituția fizică a unui fotbalist. Înalt de peste doi metri, nouăzeci de kilograme de oase și de mușchi bine lucrați. N-aveam șanse să-l birui. Și totuși... era în firea mea să mă opun și să lupt.

Boala mea mă silise să o fac.

Asta învățasem să fac, trăind la doi pași de Vicious și de amicii lui Desfrânați.

Viața mă modelase astfel.

Mi-am lăsat corpul moale, îngăduindu-i lui Dean să facă orice voia. Când a început să mă penetreze și mai îndârjit, parcă

drept pedeapsă pentru că mă lăsasem înfrântă, m-am împins în palme, dintr-o singură mișcare, și m-am răsucit cu fața la el. M-am trezit cu abdomenul lui lipit de pieptul meu. Dean a chicotit și și-a retras penisul din mine. În continuare, avea o erecție în toată regula.

— Strânge-ți sânii laolaltă, a sâsâit el.

Fără îndoială, se purta... ciudat.

De regulă, lumina e cea care se strecoară prin crăpăturile ce brăzdează întunericul. Dar în cazul lui, întunericul sclipea în spatele zidului de normalitate și de lumină.

Mi-am folosit sutienul ca să-i îndeplinesc dorința. Și-a apucat penisul în palmă și l-a strecurat între sânii mei. În clipa următoare, a ejaculat acolo. Sperma se aduna în decolteul meu, iar el privea scena, cu ochii pe jumătate închiși. Fundul mă ustura ca naiba de la atâtea palme, dar tot am savurat momentul și l-am privit pe Dean cu nesaț.

A înmuiat un deget în spermă și mi l-a apropiat de buze, apoi a ordonat:

— Bea-o pe toată. Până la ultima picătură!

L-am ascultat. După aceea, m-a răsplătit cu două orgasme.

Ceva mai târziu, am adormit în brațele lui. Niciodată nu mă simțisem atât de în siguranță. Cu el, mă simțeam mai la adăpost decât lângă Millie sau lângă ai mei. Și, cu siguranță, mult mai la adăpost decât mă simțisem vreodată cu Darren.

Am adormit în brațele demonilor lui, știind că urma să mă trezesc în brațele unui bărbat minunat.

Dean „Ruckus" Cole avea multe fețe, iar pentru mine, absolut toate erau frumoase.

Capitolul 21

Dean

Rabat!

Când m-am trezit, Rosie încă dormea. Vinovăția s-a năpustit asupra mea. Ce dracu' făcusem ieri? Mai întâi socializasem cu prietena ei, într-un restaurant de fițe din Manhattan, iar după o oră mă luptam cu Rosie, pe sofa, plesnindu-i fundul apetisant. Constatasem că, atunci când venea vorba de Rosie, pentru mine nu exista cale de mijloc. Fie încercam să mă port ca într-o comedie romantică, fie mă dezvăluiam *total* în fața ei.

Ceea ce se întâmplase ieri mă scosese din sărite și mă făcuse să apelez imediat la coniac. Aș fi vrut ca Rosie să nu fi văzut latura mea urâtă, dar, pe de altă parte, eram ușurat că a ales să rămână cu mine.

M-am ridicat din pat. Aveam o durere de cap îngrozitoare. Am intrat în bucătărie, cu gândul să pregătesc omletă, șuncă și cafea. Trebuia să-i dovedesc că mă descurcam, că puteam fi iubitul perfect.

Dacă Vicious putea s-o facă, evident că și eu puteam.

În timp ce spărgeam ouăle și pregăteam cafeaua, conversația de aseară, cu Nina, mi se derula în minte. Mă sunase de pe un

...ale de New York. Îmi închipuisem că mă apela cineva de la hotel, așa că răspunsesem. Urmase un dezastru.

— Sunt aici, m-a anunțat imediat Nina.

Nici măcar nu s-a sinchisit să mă salute.

— Unde? În iad?

Avea meritul să ajungă scorpia. Dacă ajungea vreodată în iad, sigur avea să-l detroneze pe Lucifer și să conducă de una singură noua sa întunecime.

Râsul Ninei mi-a zgâriat urechile.

— Sunt în New York, caraghiosule. Doar ți-am zis că o să vin după tine. Trebuie să faci cunoștință cu el.

— Ți-am zis că nu vreau să-l văd la față! m-am răstit eu.

M-am îndepărtat de masa la care stăteau Rosie și prietena ei. Odată ajuns la bar, i-am făcut semn barmanului să-mi dea ceva de băut. Vasăzică Nina venise în New York. Păi, da, normal! De ce nu? La urma urmei, doar îi dădusem bani, deci de ce mă mai miram?

— Dean, tot ce ai de făcut e să-mi trimiți banii, și-o să te las în pace.

— Ei, Nina...

Am chicotit și mi-am lărgit nodul cravatei.

— N-o să-ți dau șase sute de mii de dolari doar ca să-l cunosc. Cred că ai luat-o razna, dacă-ți închipui așa ceva. E nevoie de doi oameni ca să facă un copil. Ambii părinți sunt responsabili. Ai dat-o în bară — am mârâit eu —, așa că fă bine și strânge-ți singură mizeria după tine.

— Dean, mă gândesc să-mi retrag oferta. În ultima vreme, te porți cam grosolan cu mine.

— Și, mă rog, când m-am purtat cu tine altfel decât grosolan?

Am dat alcoolul pe gât și i-am făcut semn chelnerului să-mi mai toarne un pahar.

Cu voce mieroasă, Nina mi-a amintit:

— Altădată, ai fi făcut orice pentru mine.

Scorpia nu se înșela.

Am schimbat subiectul:

— Ce mai face soțul tău?

— Din păcate, încă trăiește. Dar noua ta iubită ce mai face?

— De ce mă întrebi? Ai de gând să-mi nenorocești și relația?

A fost rândul ei să chicotească.

— Haide, Dean! Nu fi rău! Tot ce vreau este să-mi asigur viitorul și să scap de bărbatu-meu oribil. Tu ai o grămadă de bani, iar eu am ceva ce vrei. De ce ne mai învârtim în jurul cozii?

— Fiindcă vreau să rămâi săracă și nefericită.

În sfârșit, o spusesem pe șleau.

— Și nu mă deranjează să plătesc un preț ca să mă asigur că vei rămâne așa. Bucură-te de camera ta jegoasă de motel! Pa, Nina!

Am încheiat conversația și am mai băut încă trei pahare.

În vreme ce pregăteam micul dejun, am auzit-o pe Rosie învârtindu-se prin dormitorul meu. Am simțit o strângere de inimă. Dacă o speriasem cu purtarea mea de nesimțit și dacă avea să fugă de mine, eu eram singurul vinovat. Oare acum încerca să tragă de timp, evitând să dea ochii cu mine? Am deslușit zgomotul unui robinet. Rosie a tras apa la toaletă. Cât mai putea să amâne?

— Bună dimineața! mi-a urat ea, cu glas răgușit.

M-am răsucit și m-am uitat la ea. Purta unul dintre tricourile mele, iar părul ei castaniu era ciufulit. Mi-a surâs din toată inima, apoi mi-a întors spatele, ca să-și culeagă jeanșii de pe podea. Când fundul ei gol s-a ivit de sub tivul tricoului, am văzut cât de roșie și de iritată era pielea ei. Vânătăile se întindeau spre interiorul coapselor. Am observat mici tăieturi și zgârieturi din cauza cioburilor pe care le măturasem ceva mai devreme. Mi-a venit să

vomit, însă m-am ținut tare. Am stins ochiul de aragaz, pe urmă am pus omletă și șuncă pe două farfurii.

Mi-am dres glasul și am întrebat-o:

— Ți-e foame?

— Sunt hămesită.

Și-a tras jeanșii pe ea.

— Dar mai întâi trebuie să cobor la mine în apartament, să-mi pun vesta medicală, să-mi iau medicamentele și așa mai departe. Asta numesc eu mic dejun al campionilor, a comentat ea, după care s-a prefăcut că-și încordează bicepșii.

Normal că voia să plece. Se speriase. Îmi văzuse cea mai urâtă latură. La ce mă așteptam? Să accepte totul? Îi arătasem prea devreme demonii mei. Când ai probleme la mansardă, ca mine, nu prea e indicat să-ți scoți la iveală cicatricele în fața persoanei iubite.

— Aș putea să ți le aduc eu, am propus, sperând din inimă că nu păream disperat.

Rosie mi-a aruncat o căutătură ciudată.

— Nu știi ce-mi trebuie.

Avea dreptate. În afară de vesta aia oribilă, pe care o folosise în Todos Santos, habar n-aveam ce lucruri îi trebuiau.

— Ți-am pregătit micul dejun, am spus, împingându-mi bărbia spre masa de bucătărie.

Până acum, nu o folosisem niciodată. De regulă, mâncam așezat la insula de bucătărie. Dar chiar și asta se întâmpla rar. Nici nu-mi mai aminteam când mâncasem în apartamentul meu. Ori de câte ori eram aici, consumam un *shake* de proteine și mâncam fructe, ca să rezist până la următoarea masă. Aici susțineam adevărate maratoane de sex și mâncam ce găseam prin frigider. Aș fi pus pariu că lui Rosie nici nu-i trecea prin cap că, până acum, nu pregătisem o masă pentru altcineva.

Ochii ei mari și albaștri au cercetat masa. Rosie a zâmbit ironic.

— Dean...

— Ce-i?

— Vreau să cobor numai fiindcă vreau să-mi iau vesta și medicamentele. Știi că mă întorc imediat, nu?

— Sigur că știu!

Am pufnit, prefăcându-mă că informația asta era la mintea cocoșului.

Dar pesemne că mutra mea îmi trădase puțin zbuciumul lăuntric. Rosie s-a apropiat și m-a sărutat. Brațele ei m-au cuprins într-o îmbrățișare. Am îmbrățișat-o și eu, dar cu grijă, ca să nu îi ating rănile.

— Îți place cum îmi miroase gura dimineața? a glumit ea, suflându-mi dinadins în nas.

— Vreau să îmbuteliez mirosul ăsta și să-mi oblig angajații să-l poarte, în loc de parfum, i-am răspuns, sărutându-i tâmpla. Dar, ca să fii pe pace, o să-ți cumpăr o periuță de dinți. Așa, niciodată n-o să mai trebuiască să cobori când luăm micul dejun. Adu-ți aici vesta și medicamentele. Ai nevoie să-ți eliberez un sertar?

M-am abținut s-o întreb dacă nu voia să-i cedez tot spațiul meu pentru haine. Ar fi fost amuzant să văd hainele ei — toate tricourile second-hand și jeanșii ei ieftini — așezate în dressingul meu impecabil, văruit cu negru. Camera era de mărimea sufrageriei ei.

— Mmmm..., a mormăit ea.

S-a ridicat în vârful degetelor, ca să mă sărute din nou. Mă mâncau palmele să o apuc de fund și să o salt pe tejghea, pentru o partidă matinală de sex. Însă Rosie trebuia să-și ia medicamentele. În plus, ar fi fost indicat să nu îi produc alte vânătăi, dis-de-dimineață.

— Poate că da, a venit răspunsul ei. Pur și simplu nu vreau să grăbim lucrurile.

— Mie mi se pare că o luăm prea încet. De ce ți se pare că ne mișcăm repede? Te vreau. Te-am vrut dintotdeauna. Știu cine ești. Tu știi cine sunt.

Deși, dacă mă gândeam bine, abia aseară întrezărise pentru prima dată anumite părți din mine. Mai rămânea și secretul meu legat de Nina.

— Nu e ca și cum am fi doi oameni care au o relație pentru prima oară, i-am explicat eu. Avem un trecut comun. Între noi există atracție. Avem o mulțime de sentimente unul pentru celălalt. Chiar vreau să ne mutăm împreună. Am intenții serioase.

Am adăugat ultima propoziție în eventualitatea în care miile de trandafiri pe care îi primise, faptul că luasem cina împreună cu prietena ei și faptul că îi pregătisem micul dejun nu o convinseseră de seriozitatea intențiilor mele.

— Bine.

Și-a trecut ușor palmele peste cămașa mea descheiată, ceea ce mi-a adus aminte că trebuia să mă îmbrac și să plec spre birou. Să fiu al naibii! Niciodată nu plecam de acasă după ora opt dimineața. Probabil angajații își închipuiau că, până la urmă, una dintre tipele mele de unică folosință îmi venise de hac. Aș fi pariat că Sue deja începuse să facă aranjamente pentru înmormântarea mea.

Nu-mi venea să-mi desprind mâinile de pe mijlocul lui Rosie.

— Azi lucrezi la cafenea? am întrebat-o.

— Nu, dar mă duc la spital. O să intru în tura de după-amiază.

— După ce plec de la birou, pot să trec pe acolo, să te vizitez.

Rosie a izbucnit în hohote.

— Nu cred că e o idee bună. Părinții nu sunt de acord să vadă necunoscuți în preajma copiilor lor nou-născuți, și e perfect normal.

— Ca să vezi! am comentat eu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mda. Poate o lăsăm pe mâine, a propus Rosie.

— S-a făcut!

În timp ce o priveam îndreptându-se spre ușă, m-a izbit gândul că poate nu o să mai vrea să revină în apartamentul meu.

Când era pe punctul de a ieși, s-a răsucit pe călcâie și mi-a spus:

— Dean, m-am simțit bine azi-noapte. Dacă vrei, poți să-ți lași clovnul interior să iasă mai des la joacă.

Ușa s-a închis în urma ei. Mi-am mușcat pumnul. Acum eram sigur că Rosie avea să urce iar aici.

Să fiu al naibii!

Capitolul 22

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Prima întâlnire. Să ne ținem de mână. Să avem glume intime, pe care le știm doar noi doi. Să-mi fac o viață cu un bărbat care nici măcar nu știe că nu pot da viață, și apoi să simt împunsătura remușcării.

Luna septembrie a venit și a plecat. A urmat octombrie. Anotimpurile se scurgeau unele după altele. Copacii se schimbaseră; nu și noi. Tocmai când frunzele au început să cadă, într-un dans portocaliu, roz și galben, ne-am apropiat și mai mult.

Eu și Dean aveam o rutină. Nu era perfectă, însă aflasem de la o vârstă fragedă că, în viață, nimic nu e perfect. Chiar dacă, din exterior, părea perfect.

Ne petreceam împreună tot timpul liber.

Când era la birou și eu nu trebuia să lucrez la cafenea, îl vizitam. Întotdeauna, încuia ușa biroului său și trăgea jaluzelele. Uneori era de ajuns ca să ascundă ce făceam acolo. De cele mai mult ori, ieșeam din biroul lui având obrajii roșii ca sfecla și eram conștientă că toți angajații care lucrau la același etaj cu

Dean se holbau la mine și mă judecau, în timp ce încercam să-mi aranjez puțin părul ciufulit și mă străduiam să ascund iritația pe care barba lui Dean mi-o provocase pe gât.

Sue mă privea de parcă îmi câștigam traiul sacrificând bebelușii.

Odată, am venit la biroul lui purtând doar o haină groasă. Când m-a dezbrăcat, a fost așa de încântat să mă vadă goală, încât mi-a făcut sex oral, pe biroul lui, pentru patruzeci de minute și a ratat ședința pe Skype cu ceilalți Desfrânați. După aceea, m-a dojenit că venisem despuiată.

— Ai putea să te îmbolnăvești, mi-a atras Dean atenția, apoi mi-a mușcat fundul. Nu te mai juca cu ce-i al meu! Pune naibii pe tine un pulover!

Când lucram la cafenea, încercam să ne întâlnim la prânz. Câteodată, Dean venea pe neașteptate la bar, se așeza la tejghea și comanda o cafea Americano, prefăcându-se că nu ne cunoșteam. Mai ales dacă prin preajmă erau și alți clienți, jucam un joc: flirta cu mine, spunându-mi vorbe murdare până când simțeam că ajungeam în pragul orgasmului. De fiecare dată, persoana așezată lângă el se foia pe scaun, cuprinsă de jenă. O dată, un bărbat m-a întrebat dacă vreau să cheme Poliția, să-l aresteze pe Dean.

I-am răspuns afirmativ, doar ca să văd expresia lui Dean. Pe urmă am refuzat.

Râdeam mult.

Uneori, plângeam împreună.

De fapt, mai mult eu plângeam. Când lucrezi ca voluntar într-un spital pediatric de trei ori pe săptămână și ai de-a face cu bebelușii născuți prematur, mai devreme sau mai târziu te izbești de lucruri neplăcute. La sfârșitul lui octombrie, a murit un nou-născut. O fetiță pe nume Kayla. Era tare mică. Se născuse

după douăzeci și patru de săptămâni de sarcină, zbârcită ca o bunică de o sută de ani. În seara când doctorul care se ocupa de mine mi-a spus că fetița nu supraviețuise, am cedat nervos pe coridorul spitalului și am izbucnit în plâns. Când ieșisem din tură, Dean mă aștepta de cealaltă parte a străzii, pe trotuar.

Mă prăbușisem în brațele lui și bocisem până când lacrimile îmi secaseră. El mă sărutase pe creștet și îmi spusese că, dacă ar fi putut, ar fi supt suferința din sufletul meu așa cum ai suge veninul dintr-o rană.

Îl credeam.

Cu toate acestea, nu totul era roz.

În fiecare zi, Nina îl bombarda cu apeluri. Dean nu îi răspundea niciodată și se asigura că nu accepta apeluri de la numere necunoscute. Nu se culca cu ea și știam că Nina nu mai făcea parte din viața lui. Doar atât îmi spusese când îl întrebasem despre ea. În rest, Nina era un mister total.

De nenumărate ori, tânjisem să iau mobilul lui Dean, să o sun și s-o întreb ce naiba voia de la el și de ce nu îl lăsa în pace. Dar nu puteam să fac asta. Aș fi fost ipocrită dacă aș fi încercat să smulg de la Dean adevărul, când eu însămi nu eram pregătită să-i spun adevărul meu.

Când a sosit luna octombrie și au apărut semne că iarna se apropia, ai mei s-au apucat să mă sâcâie din nou ca să mă întorc în Todos Santos. Chiar și așa, cicăleala lor tot era mai ușor de îndurat decât tăcerea totală cu care mă trataseră în septembrie. Își închipuiau că eram celibatară și singură, murind încetul cu încetul — ceea ce era cât se poate de fals. Plămânii mei, împreună cu restul organelor mele, funcționau bine. Singura excepție era inima mea. Ea se afla în mâinile celui care, odată, o făcuse să sufere. Nu aveam nicio garanție că nu avea să o facă din nou.

Prietenii noștri și anturajul nostru din Todos Santos știau despre relația mea cu Dean. În primul rând, statusul nostru de pe Facebook era foarte grăitor. În al doilea rând, cei patru HotHoles știau aproape totul unul despre celălalt.

Millie se bucura pentru mine, Vicious era indiferent. Jaime și Mel se bucurau și ei pentru noi, dar cu o oarecare prudență, iar Trent, care încă locuia în Chicago, împreună cu Luna, nu se sinchisea de relația mea cu Dean, pentru că avea alte griji.

Dean nu răspundea la apelurile Ninei, dar uneori, când numele sau numărul ei de telefon apăreau pe ecranul mobilului, bea câteva pahare. El susținea că nu avea rost să-și schimbe numărul de telefon. Îl mai schimbase de vreo două ori. Cumva, Nina reușea mereu să afle noul număr. Odată, l-am întrebat de ce nu chema Poliția, ca s-o aresteze. Dean mi-a răspuns că era o situație complicată.

Nu îmi convenea deloc când bea, dar nu se întâmpla foarte des. Aproximativ o dată la două săptămâni. Când era în starea aia, rămâneam lângă el, coboram împreună până în adâncurile iadului, iar apoi urcam, tot împreună, la lumină. Cedam și îl lăsam să mă folosească. Poate că „a folosi" nu e cel mai potrivit termen pentru ceea ce făceam împreună. Latura lui diavolească îmi plăcea tot atât de mult precum îmi plăcea să facem dragoste lent, în fața televizorului, printre ambalajele mâncării comandate la pachet.

Îmi plăcea când îmi plesnea fundul. Îmi plăcea când își îndesa scula în gura mea, până când începeam să lăcrimez. Nu m-am plâns când m-a posedat cu furie, într-un gang întunecos, în spatele Madison Square Garden. Stătusem cu spinarea sprijinită de un perete din cărămidă, iar a doua zi, spatele meu părea să fi fost frecat cu șmirghel.

În seara de dinaintea Zilei Recunoștinței, plănuiserăm să luăm cina într-un bistro, vizavi de cafeneaua The Black Hole. Sau, cel puțin, asta credeam că urma să facem.

Purtam un hanorac negru, gros, și o căciuliță de lână. Nu era foarte rece, dar, pentru orice eventualitate, preferam să mă îmbrac bine. Am traversat repede strada, am intrat în bistro și ne-am așezat pe o banchetă tapițată cu vinilin roșu. Am pus pe masă o pungă mică, din hârtie maro. Era plină de fursecuri cu ciocolată — datorită mie, Dean devenise dependent de ele —, cele pe care Elle mă tot ruga să nu le mai mănânc, ca să nu mă îngraș. Acum nu doar că mâncam fursecuri în fiecare zi, dar iubitul meu le înfuleca și el.

După ce am așteptat un sfert de oră, i-am trimis un mesaj, să-l întreb unde era. Dean întârzia de fiecare dată când ne întâlneam, dar nu mai mult de câteva minute.

Rosie:
Alo, ne mai vedem sau nu?

Dean:
Da. Și în seara asta, o să-mi dau drumul pe fața ta. HA!

Rosie:
Foarte drăguț! Unde ești?

Dean:
Chiar aici.

Rosie:
„Aici" unde?

Dean:
În fața bistroului. Într-un taxi. Te aștept.

Rosie:
?

Dean:
Ah, la naiba! Am uitat să-ți zic că nu mi-e foame. M-am gândit să sărim peste cină și să zburăm la Todos Santos, să-i anunțăm pe ai tăi că ne mutăm împreună. Și că avem o relație. Să ai o Zi a Recunoștinței fericită!

Rosie:
??

Dean:
Hai afară!

Rosie:
???

Dean:
Ieși acum, Bebe LeBlanc! Am treburi, am de întâlnit oameni și am de halit o păsărică, în drum spre aeroport.

Rosie:
NU.

Dean:
Prea târziu! Deja am comandat o limuzină cu geam despărțitor și cu geamuri fumurii.

Deal fi scriseserm „NU", nu refuzasem sexul oral, ci excursia, cu destinația de cealaltă parte a țării.

Am privit pe fereastră.

Dean nu glumea.

Am văzut o limuzină cu geamuri fumurii.

Tipul ăsta mă omoară cu zile.

Doamne, ce-ai cu mine? Nu ți-e de ajuns că m-ai blagoslovit cu simțul dreptății?

Am ieșit din bistro și am traversat strada. Am mijit ochii când Dean a coborât din limuzină și mi-a deschis portiera, făcând o plecăciune exagerată.

– Bună seara, domnișoară LeBlanc!

– Bună seara, domnule Descreierat!

M-am strecurat pe bancheta din spate. Înăuntru mă așteptau șampanie și pahare de cristal, tapițerie din piele moale, bej, și un bucătar iubit superb, cu gura până la urechi, încă îmbrăcat în costum. M-am gândit: *M-aș putea obișnui cu așa ceva.* Trebuia să îi spun lui Dean despre discuția mea cu doctorița Hastings. Nu mă purtam cinstit, fiindcă nu îi mărturisisem problemele mele de fertilitate.

Dean mi-a turnat șampanie în pahar și a apăsat butonul, închizând geamul care ne despărțea de șofer. Dean a scos la iveală o sticlă cu apă, pentru el.

După ce și-a lins buzele și mi-a dat jos căciula de lână, m-a întrebat în glumă:

— Crezi că părinții tăi o să mă placă?

Ai mei îl cunoșteau deja. Mai rău: știau că fusese iubitul surorii mele. Nu mă încânta ideea de a le spune că eu și Dean eram împreună. Știam că aveau să profite de ocazie și să mă critice din nou. Orice s-ar fi întâmplat acasă, refuzam să-i las să stea în calea fericirii mele.

Am tras adânc aer în piept și am răspuns.

— Nu m-ar mira dacă n-ar fi de acord.

— Pe mine mă doare-n cot, a declarat Dean, așezându-se nonșalant picior peste picior. Dar pe tine?

De mult nu mai încercam să-i fac pe părinții mei să fie mândri de mine. Neînțelegerile dintre mine și ei începuseră cu mult înainte de săptămâna pe care o petrecusem în Todos Santos, înainte de nunta lui Millie.

— Trebuie să ne oprim pe la mine, ca să-mi iau medicamentele și vesta.

Am început să scotocesc prin poșetă, după inhalator.

— Nu-i nevoie.

Și-a pus palma peste a mea.

— Scumpo, ți le-am împachetat deja. Am luat medicamentele, inhalatoarele, vesta. În afară de o pereche de plămâni noi, ai aici tot ce-ți trebuie. Încă mai caut niște plămâni, dar piața neagră se mișcă greu în ultima vreme.

L-am privit și am surâs.

— N-o să-ți placă deloc ce urmează să-ți zic, l-am anunțat eu.

Dean s-a încruntat exagerat de mult, dându-mi de înțeles că deja se simțea iritat. Am continuat:

— Nu cred că poți să-mi faci sex oral aici. Ești mult prea înalt, iar spațiul e strâmt.

— Îmi plac provocările. Așa mă mențin tânăr.

Și-a slăbit nodul cravatei și și-a suflecat pantalonii, pregătit de acțiune.

— În plus, port niște jeanși foarte strâmți, am adăugat eu.

— Doar știi că am obiceiul să rup tot ce stă între mine și păsărica ta. Dragoste, n-o să las o pereche de jeanși ieftini să mă împiedice să mă bucur de ea.

Dragoste. Deși simțeam dragoste unul pentru celălalt, încă nu rostiserăm cuvântul ăsta cu voce tare. Pentru amândoi, iubirea și stilul de viață pe care îl duceam de câteva luni erau o *autostrăzi*.

I-am dus un deget la buze și mi-am apropiat fața de a lui.

— În schimb, o să-ți fac eu sex oral, i-am zis iubitului meu.

Dean nu m-a scăpat din ochi cât timp mi-am coborât trupul, ajungând la același nivel cu talia lui. Această latură a relației noastre era printre preferatele mele: dorința arzătoare dintre noi. Parcă nimic nu era de ajuns. Pentru noi, să facem lucruri murdare în locuri publice era *o necesitate*, nu doar un mod de a ne condimenta viața sexuală. Cu Dean Cole, nu aveai nevoie de condimente. El era deja fierbinte și picant.

Am strecurat o mână în pantalonii lui eleganți și i-am scos penisul. Era pe jumătate erect. Cu un surâs în colțul gurii, Dean a dat deoparte o șuviță de pe fruntea mea.

— Uneori, când mă gândesc că am fi putut fi împreună de mult, dacă nu ai fi fost așa de încăpățânată, îmi vine să te stropesc în ochi cu un jet de spermă.

Mi-am umezit buzele. Îi țineam penisul între degete. Simțeam cum se umfla, pe măsură ce sângele năvălea în el.

— E cel mai scârbos compliment pe care l-am primit vreodată, am glumit eu.

— Poate ți se pare așa fiindcă nu ai observat adevărul din spatele complimentului. Rosie, pentru mine, tu ai fost mereu aleasa. Înainte să deschizi pentru prima oară gura aia afurisită, am știut că trebuia să fii a mea. Mi-a luat mult timp până am reușit să te cuceresc, iar acum, când te am, să nu-ți faci iluzii; îmi aparții, scumpo, nimic n-o să ne despartă. Înțelegi?

M-am aplecat și am lins capul penisului, apoi l-am luat cu totul în gură. Coapsele lui au zvâcnit. Dean și-a dat capul pe spate și a sâsâit printre dinți:

— Rahat! Ce bine e, Rosie!

Nu m-a apucat de păr și nici nu mi-a călăuzit mișcările, așa cum făcea de obicei. În schimb, mă privea cu un amestec de fascinație și venerație, în timp ce eu îi sugeam scula, oferindu-i dragostea și devotamentul pe care el le merita din plin. Era cel mai bun iubit. Nu crezusem vreodată că puteam avea parte de un tip ca el.

Merit.

Sunt o partidă reușită.

Și o să arăt lumii că am cucerit un bărbat chipeș, bogat, amuzant și inteligent.

După ce m-am ocupat de penisul lui Dean zece minute, iubitul meu a gemut:

— Rahat! Scumpo, îmi dau drumul.

I-am mângâiat coapsele, acordându-i pe tăcute permisiunea de a ejacula în gura mea. După ce a terminat, m-am săltat pe banchetă, apoi i-am sărit în brațe. M-a sărutat și și-a cuibărit capul la pieptul meu.

— Bebe LeBlanc, ce mi-ai făcut adineauri ar trebui să fie pomenit în manualele de istorie.

— Iisuse! Mă bucur că nu ești responsabil cu sistemul nostru național de educație.

Când am aterizat în San Diego și am pornit spre Todos Santos, era în toiul nopții dintre vineri și sâmbătă.

Ne-am dus imediat la culcare în camera mea. Am adormit cu zâmbetul pe buze, gândindu-mă că în scurt timp aveam să-mi revăd sora. Îmi trimitea poze săptămânal. Sarcina Emiliei era din ce în ce mai vizibilă și abia așteptam să-i mângâi burta rotunjită și să-i gânguresc copilului cuvinte incoerente, ca o mătușă nebună.

Adevărat, mama și tata aveau să se poarte ca niște nesuferiți, dar fericirea pe care o simțeam pentru sora mea era mai mare decât neplăcerea de a mă ciorovăi cu părinții noștri.

Dimineață, încă în pijama, am ieșit pe hol. Aseară ne deschisese ușa Ana, menajera, deci nu știam dacă ai mei primiseră vestea sosirii noastre. Când am intrat în bucătărie, părinții mei erau așezați la masă, bându-și cafeaua și citind ziare.

Mama a ridicat capul. Tata nu s-a sinchisit să-și întrerupă lectura. Nu păreau mirați să mă vadă aici.

Mama a dat să vină să mă îmbrățișeze, dar tata a pus o palmă pe masă, cu un gest care a făcut-o să se abțină. Așa îi amintea el că trebuia să fiu pedepsită pentru neascultare.

Cu voce tristă, mama mi-a spus:

— Așază-te, Rose!

Îmi stătea pe limbă să protestez, însă nu voiam ca vizita asta să se desfășoare astfel. M-am așezat în capătul opus al mesei și mi-am împreunat degetele. În ultimele trei luni, eu și părinții mei întreținuserăm o relație distantă, dar politicoasă. Ne trimiseserăm mesaje, în mare despre starea mea de sănătate și despre alte noutăți din viața mea. Din când în când, ai mei mă sunau ca să-mi amintească să urez „la mulți ani" vreunei rude, ori ca să-mi zică să iau corespondența pentru Millie, de la fostul nostru apartament, sau ca să mă întrebe când urma să mă întorc în Todos Santos. La asta se rezumaseră discuțiile noastre.

Când mă pregăteam să-i anunț că trebuia să stăm de vorbă, mama m-a întrerupt:

— Acum vreo două zile, Kathy, de la clubul meu de tricotat, te-a văzut pe Facebook. M-a sunat și mi-a împuiat urechile. Mi-a zis că are vești interesante. Rose LeBlanc, dintre toți bărbații din Manhattan, dintre toți bărbații *din lume*, a trebuit să pui ochii pe fostul iubit al surorii tale!

Emilia a apărut în bucătărie și ne-a salutat vesel:

— Bună dimineața! Am simțit miros de mâncare, deci am venit să devorez totul.

Millie a chicotit, dar noi, ceilalți, păream cât pe ce să ne luăm la bătaie.

— Ce e cu voi? a comentat Millie. Ați pus de-o înmormântare?

Millie a scos din frigider o cutie cu apă de cocos. A sorbit cu sete din ea, în vreme ce se freca pe burtă.

Deși eram trează de doar zece minute, deja îmi luasem porția de scandal cât pentru tot weekendul. Sora mea purta o rochie lungă, de nuanța mierii. Părul i se răsfira pe umeri. Părea o zână gravidă. Sarcina ei era evidentă. Oare câți bebeluși adăpostea în burta aceea cât un pepene? Sora mea mă ținea la curent cu sarcina ei, deci știam că urma să nască un singur copil.

Am sărit de pe scaun și am copleșit-o cu sărutări și afecțiune. Millie s-a tras puțin în spate, mi-a netezit părul. Încrețindu-și nasul, m-a întrebat:

— Am sosit cu zece minute prea târziu?

Am oftat.

— Nu. Cu treizeci de secunde prea târziu. Bomba a picat deja.

Sora mea mi-a aruncat o căutătură cu subînțeles și a zâmbit. Mi-a făcut semn să mă așez, pe urmă a luat loc și ea.

— Mamă, tată, ascultați-ne! Nu mai vreau s-o văd pe Rosie suferind.

— Serios? s-a minunat mama, după care și-a încrucișat brațele la piept.

În continuare, tata se prefăcea că citea ziarul, dar îl dădea de gol faptul că ochii nu i se mișcau. Îmi venea să arunc cu un obiect în el, să țip, să-i zic că nu avea niciun drept să fie supărat. Aș fi vrut să-i spun că *eu* eram cea care se simțea abandonată, dată la o parte. Susținea că mă voia aici permanent, dar nu prea știa s-o arate. Își jelea fiica, deși ea nici măcar nu murise, și nu o lăsa să îl iubească.

Mama ta nu are nevoie de timp, ci de o fiică sănătoasă. Asta îmi spusese tata.

Iar acum mă întrebam la ce fel de fiică se referea. Poate la una care nu își urma visurile? La fata care refuza să-i facă pe plac și să facă ceea ce *el* voia? Înțelegeam atitudinea alor mei. Știam că era chinuitor ca un părinte să-și vadă copilul bolnav clădindu-și viața în altă parte.

Însă părinții mei nu înțeleseseră un lucru: locuiam în New York nu fiindcă îmi plăcea New Yorkul, ci fiindcă voiam să fiu pe picioarele mele. Mă mutasem acolo pentru că voiam să trăiesc departe de clopotul de sticlă sub care ai mei ar fi vrut să stau. Și, mai ales, pentru că voiam să aflu cine eram cu adevărat și să nu las pe altcineva să-mi dicteze cum să fiu.

Sora mea a început să le explice:

— Dean Cole, iubitul lui Rosie, l-a sunat ieri pe Baron. I-a spus că vrea să vină încoace și să anunțe public relația lui cu Rosie.

Millie m-a luat de mână și a surâs. Zâmbetul ei lumina întreaga încăpere.

— E Ziua Recunoștinței, a continuat Millie. Avem atâtea lucruri pentru care ar trebui să fim recunoscători! Eu o să nasc

în curând, Rosie e fericită și se simte bine. Vrem să sărbătorim împreună. Sunt convinsă că vă amintiți că eu și Dean am fost împreună în liceu și că știți cum s-a terminat relația noastră. A fost neplăcut, dar, după cum probabil vă amintiți, nu mi-a frânt inima.

Millie mă mângâia pe spate, încercând să-mi calmeze agitația. Eram așa de emoționată, încât abia dacă mai puteam respira.

— Nu vreau să insist prea mult asupra trecutului. Vreau să spun ceva, ca totul să fie clar: eu și Baron am fost sortiți să fim împreună. Toată lumea știa. Toată lumea, în afară de noi doi.

Emilia a oftat și a clătinat din cap. Chipul ei era plin de amărăciune. Sora mea știa cât de mult ne făcuse să sufere, pe mine și pe Dean, și dorea să se revanșeze.

— Iar Dean și Rosie s-au îndrăgostit, încă de când s-au cunoscut. Eu n-am observat atunci, fiindcă eram o adolescentă egoistă. Vă asigur că relația lor nu mă supără deloc și nici nu mă jignește. Uitați-vă la Rosie!

Millie mi-a dat părul pe spate și a zâmbit cu toată gura.

— Rosie strălucește! Când ea e fericită, ar trebui să fim toți fericiți. Vi se pare că sunt nefericită?

Și-a pus palmele pe burtă și a râs. Am râs și eu — nu fiindcă mă simțeam ușurată sau optimistă, ci pentru că, spre deosebire de mine, sora mea era întruchiparea sănătății. Îmi plăcea mult că, după ce eu aveam să mă sting, Millie avea să fie împlinită și perfect sănătoasă.

În sfârșit, tata a ridicat ochii din ziar și a întrebat:

— E adevărat, Rosie? L-ai iubit pe Dean Cole dintotdeauna?

Nu reușeam să-i deslușesc tonul. Oare tata era trist, dezamăgit sau mulțumit? Oare mă considera nesăbuită fiindcă iubeam un bărbat care, în trecut, fusese al alteia sau aprecia sacrificiul pe care îl făcusem pentru sora mea, cu mulți ani în urmă?

Am roșit și mi-am plecat privirea.

— Da. L-am iubit dintotdeauna.

Tata s-a ridicat de la masă, cu mâinile în șolduri. Părea pregătit pentru o nouă ceartă.

— Vrem să știm dacă Dean are grijă de tine.

Fiuuu! Fie tata era cel mai mare misogin din secolul XXI, fie chiar credea că eram neajutorată. În perioada când eu și sora mea locuiserăm împreună, tata fusese încredințat că Emilia avea grijă de mine. Credea că Darren avea grijă de mine, chiar dacă nu îl întâlnise vreodată. Numai în mine nu avea deloc încredere.

Am tras aer în piept, am închis ochii și am dat aprobator din cap.

— Da, tată. Dean are grijă de mine.

Strângeam din dinți, copleșită de iritare. Latura mea feministă îmi cerea să-i zic tatei vreo două.

— Ești sigură? a insistat el.

— Înainte să plecăm la aeroport, Dean mi-a pus în bagaj toate medicamentele mele și vesta medicală.

Mușcându-mi limba ca să nu izbucnesc, am adăugat:

— Îmi comandă un taxi, de trei ori pe săptămână, ca să nu întârzii la ședințele de fizioterapie, iar când are timp mă însoțește la consultațiile cu doctorița Hastings.

După ce a pufnit sarcastic și a clătinat din cap, neîncrezător, tata a comentat:

— Când are timp! Sigur că da...

Mama a rostit numele tatei pe un ton de avertizare, fără să-și ridice ochii spre noi.

— Bine. Fie! a cedat tata. O să discut cu tipul ăsta, dar, Rose să știi că situația nu se schimbă. Eu și mama ta încă vrem să te întorci în Todos Santos. Dacă vrei ca eu și mama să te susținem cât timp locuiești în New York — tata a fluturat din degete,

însă, pentru prima oară de la cea mai recentă vizită a mea în Todos Santos, nu simțeam că mă considera nedemnă de timpul lui —, trebuie să ne promiți câteva lucruri și să faci câteva schimbări, ca noi să putem sta liniștiți. Ești bolnavă, Rosie-Gândăcel, iar noi ne facem griji. Tot ce îți cerem e spre binele tău.

Îmi spusese „Rosie-Gândăcel". Gâtuită de lacrimi, am dat din cap, în semn de aprobare.

Mama a dat ochii peste cap și a spus:

— Acum pot primi o îmbrățișare? Lui mami i-a lipsit fetița ei.

— Iar viitoarea mami vrea ca Rose să coacă faimoasele ei fursecuri cu ciocolată, a intervenit Millie, pișcându-mă de obraz și râzând.

Credeam că problemele mele cele mai mari luaseră sfârșit.

Mă înșelam.

Capitolul 23

Dean

Uneori, viața e ca un bulgăre de zăpadă care tocmai a luat-o la vale. Nu-l poți opri.

În unele cazuri, nici nu vrei să-l oprești.

Totul se schimba rapid, iar mie mi se părea că pierdeam controlul asupra existenței mele. Când îi spusesem lui Trent că nu reușeam să previn ca viața mea să o ia razna, nu glumisem. Din fericire, haosul meu era dublat de partide incredibile de sex.

Nina s-a mutat la New York. Mă suna zilnic. Absolut în fiecare zi! Nu îi răspundeam.

Situația începea să devină absurdă.

Într-o zi de octombrie, mă pregăteam să plec de la birou. Stabilisem cu Rosie să mergem să vedem un film cu Hugh Jackman. Deodată, am văzut-o pe Nina la recepție. Mă aștepta. Își strângea în jurul corpului haina ieftină, udă leoarcă. Avea ochii cât roata carului. Probabil se gândea la câți bani urma să primească.

Sue s-a repezit în biroul meu. Strângea iPadul ei într-o mână și părea cu adevărat flastăcită. Din câte mi se spusese, Nina încercase de multe ori să intre în clădire, dar angajații mei erau

conștienți că, dacă Nina punea piciorul pe domeniul meu, urma să-i concediez pe vinovați și să fac scandal.

— Îmi pare rău, domnule Cole! mi-a zis Sue. Nu știu cum a reușit să treacă de Pază, la parter. După cum știți, momentan încă nu am angajat o nouă recepționeră...

Fără să o bag în seamă pe Sue, m-am dus ață la Nina. M-am oprit la zece centimetri de mutra ei. Ochii mei îi scormoneau pe ai ei, până în adâncul sufletului. Data următoarea când mai apărea în biroul meu, avea să iasă de aici tăiată în bucăți.

— Ieși dracului de aici!

— El vrea să te vadă, mi-a zis Nina.

Și-a înghesuit corpul într-al meu. *Ce femeie jalnică!* Cuvintele ei m-au luat pe nepregătite, dar m-am ținut tare. Refuzam să mă las manipulat. Deodată, m-am uitat mai atent la ea. Am observat că hainele ei erau uzate, iar rujul roz, pe care adora să îl poarte, îi mânjea obrajii. Nina era varză. Asta însemna că se întorsese la vechiul ei viciu.

— Nina, vorbesc serios.

Vocea mea era relaxată, însă poziția corpului meu o contrazicea.

Am continuat:

— Nu mă interesează! Zi-i că nu vreau să-l văd. Ieși de aici! Nu mă obliga să chem paza. Știi bine că, la cazierul pe care îl ai, nu îți permiți încă o arestare.

Așa ar fi trebuit să se încheie totul. Dar povestea nu se terminase.

Nina nu a mai venit personal la biroul meu — probabil știa că aveam să-mi pun amenințările în practică —, dar a început să-mi trimită obiecte care îi aparțineau lui, ca să îmi vadă reacția, să mă determine să cedez și să-i răspund la telefon. Am primit o șapcă de-a lui, cu inscripția „Raiders", ca să-mi arate că și el adora fotbalul. Am primit un pahar din plastic, pe care scria

Birmingham, Alabama". Apoi mi-a trimis un stilou. Rahat! În ciuda eforturilor mele, mă simțeam tulburat. Trebuia să fug de aici. Simțeam că, în curând, aveam să ajung la limita răbdării.

Hotărârea mea de a merge la Todos Santos nu avea unicul scop de a scăpa de Nina. Mi-am zis că venise timpul ca toată lumea să afle ce intenții aveam față de Rosie. Îmi pusesem în cap să mă însor cu ea în curând. Căzuserăm de acord că la sfârșitul lui octombrie urma să ne mutăm împreună, la modul oficial.

Mă aruncasem cu capul înainte într-o realitate dificilă și complicată, dar nu-mi păsa. Chiar dacă știam cum avea să se termine totul, mă legasem de destinul ei. În fiecare dimineață, Rosie înghițea o grămadă de pastile și purta vesta ei medicală de două ori pe zi. Din două în două zile, după-amiaza, se ducea la fizioterapie. Când ieșeam să ne plimbăm, se oprea și se sprijinea de un copac, cu răsuflarea tăiată, și îmi zâmbea jenată. Iubita mea nu se simțea bine și nici nu avea să se vindece vreodată.

Chiar și așa, amândoi făceam eforturi ca relația noastră să funcționeze.

Lumea trebuia să afle despre noi, să accepte situația și să nu se mai cramponeze de ea.

Voiam să ajung iar în Todos Santos și pentru Trent. Eu și Jaime îi promiseserăm că aveam să-l convingem pe Vicious să facă schimb de sedii cu Trent. Ticălosul ăla avea să se mute la Chicago, cu Emilia și cu copilul, indiferent dacă îi convenea sau nu. Evident că Vicious nu avea să se lase înfrânt fără să lupte — la urma urmei, luptele fuseseră una dintre distracțiile noastre favorite —, iar eu eram pregătit să-l înfrunt.

Voiam ca vizita mea acasă, pe care o plănuisem cu scopul ca Rosie să-i cunoască pe ai mei, să fie discretă și intimă, dar când mama și-a dat seama că urma să aduc acasă o fată pentru prima oară în viața mea, s-a entuziasmat cam mult. În traducere liberă,

a luat-o razna. Le-a sunat pe surorile mele, ca să le dea vestea. Cât ai clipi, m-am trezit că Keeley plănuise să îi viziteze pe ai mei, iar Payton locuia aproape, în California de Nord. Ceea ce la început fusese programat drept un *brunch* simplu, alături de părinții mei și de iubita mea, s-a transformat într-o adevărată petrecere.

Când am ajuns acasă în Todos Santos și am parcat una dintre mașinile lui Vicious în fața casei, Rosie mi-a strâns mâna și a zis:

— Sunt așa de emoționată! Cred c-o să vomit în sân. Partea bună e că așa măcar o să am sânii acoperiți. E mai bine să arăt scârbos decât să par o parașută, nu?

— Cumva ai folosit cuvântul „parașută"?

Mi-am mușcat limba ca să nu râd.

— Știu. Și mie mi se pare ciudat. Cred că vorbesc așa din cauza emoțiilor.

Rosie nu făcuse niciodată cunoștință cu părinții foștilor ei iubiți. În trecut, relațiile ei nu ajunseseră niciodată atât de departe. Și pentru ea, și pentru mine, situația era o premieră. Ca și cum am fi amânat momentul ăsta, ca să-l putem trăi împreună. Nu mai eram adolescenți. Eu mai aveam puțin și împlineam treizeci de ani. Ea avea douăzeci și opt. Eram virgini din punct de vedere emoțional, iar ea îmi oferise virginitatea ei.

De data asta, eu o cerusem și o primisem cu inima deschisă.

— Pur și simplu fii tu însăți. Sunt convins c-o să fie de ajuns. Iar dacă nu — am ridicat din umeri și am făcut un balon cu guma mea mentolată —, o să te înlocuiesc. Ai verișoare sexy, nu?

În timp ce Rosie mă săgeta cu ochii ei albaștri, am sunat la ușă. În alte circumstanțe, aș fi intrat fără multe fasoane, însă ea avea nevoie de un mic răgaz. Palma îi transpirase. A început să

nușească și a încercat să-și calmeze accesul inspirând adânc de câteva ori. Rosie habar nu avea că deja îi impresionase pe ai mei, pur și simplu datorită faptului că îmi suporta latura nebunească și mă acceptase așa cum eram. Dar deocamdată nu aveam de gând să i-o spun. Îmi plăcea să stau pe tușă și să mă uit cum depunea atâtea eforturi. Pe sub paltonul gros, purta o rochie pretențioasă, albastră — decolteul ei nu era nici pe departe atât de generos cum se temea ea — și își lăsase părul să cadă în cascade de bucle largi. Se străduia s-o facă pe fata cuminte, deși era o minciună sfruntată. Mă excita ideea că urma să îi mintă pe ai mei de dragul meu, în rochia ei cuminte.

Mama a deschis ușa. Purta obișnuitul ei puloveraș verde-deschis și zâmbea dulce. S-a repezit la Rosie și a îmbrățișat-o de parcă s-ar fi cunoscut de o viață. Rosie s-a topit în brațele ei și a mai scăpat de emoții. Tata i-a strâns mâna și i-a zâmbit larg, cu surâsul pe care îl rezerva doar copiilor săi, pe urmă m-a bătut prietenește pe spate și mi-a șoptit la ureche ceva cu totul deplasat despre iubita mea. Payton și Keeley stăteau în prag, zgâindu-se la Rosie. I-au complimentat rochia, pe urmă și-au îndreptat atenția asupra mea.

— Încă te duci la sală, mi-a zis Keeley pe un ton acuzator, după care și-a dat peste umăr părul blond-murdar.

— Văd că tu nu te duci. Ce, în Maryland nu au săli de fitness? i-am întors-o eu, glumeț, pișcând-o în joacă de bicepși.

Keeley nu avea timp de sală. Cu toate că era destul de rotunjoară, nu arăta deloc rău.

— Ia uite! Fratele nostru încă e super-amuzant! a comentat Payton.

I-a dat coate lui Keeley. Când mi-am dat ochii peste cap, Peyton s-a prefăcut că icnește de uimire.

— Ce? În New York nu există simțul umorului?

Lăsând la o parte împunsăturile copilărești, vizita noastră începuse cu dreptul.

Părinții mei ne-au condus în salon, unde ne așteptau tocăniță cu cartofi și carne, rumenită în tigaie, un amestec de cârnați, legume și cartofi — mâncăruri tradiționale în Sud —, covrigi și brioșe cu ciocolată, frumos așezate pe o masă de lemn. Ai mei pregătiseră cafea, suc de portocale și lapte. Toate așteptau să fie devorate. Rosie a rămas cu gura căscată, și limba mai că i-a ieșit de un cot. Poate că îi era foame ori poate că imaginea asta o dăduse pe spate. Mi-am înăbușit un chicot, gândindu-mă că iubita mea își imaginase că familia Cole era o adunătură de snobi care mâncau numai mâncăruri cu nume franțuzești și locuiau într-o vilă ca a lui Vicious.

De fapt, ai mei se trăgeau dintr-un orășel de la periferia orașului Birmingham, în Alabama. Tata era fiu de senator, însă mama avea origini modeste, la fel ca Rosie. Părinții ei lucraseră la o fermă. Părinții mei se întâlniseră când tata o surprinsese făcând curat în camera lui, ținând locul mamei lui Helen, care nu se simțea bine. Părinții tatei o detestau. Și reciproca era valabilă, dar alor mei nici că le-a păsat.

Tata devenise unul dintre cei mai influenți avocați din California. Amândoi păstrau vii tradițiile sudiste, după cum demonstrau mâncărurile pline de grăsime, etalate pe masa lor[1].

— Ia loc, Bebe LB!

Am făcut-o pe gentlemanul și am îndepărtat un scaun, lăsând-o să se așeze. Am luat loc lângă ea și i-am turnat cafea. Lui Rosie îi plăcea să bea cafea neagră. Fără zahăr. Fără lapte. De fapt, Rosie evita să mănânce orice produs lactat. Observasem acest lucru pentru că îmi notam în minte fiecare detaliu legat de

[1] Felurile de mâncare tipice statelor din sudul Statelor Unite ale Americii sunt celebre prin faptul că includ multă grăsime și prăjeli.

Am avut grijă să nu o ating; știam foarte bine că, dacă degetele noastre s-ar fi întâlnit, nu m-aș putut abține să strecor o palmă între coapsele ei. Ai mei habar nu aveau cât de depravat era fiul lor.

— Rosie, am auzit că faci voluntariat la un spital pentru copii, a zis Keeley, zâmbind larg.

— Da, în Manhattan. La Spitalul Mott pentru Copii, a confirmat Rosie, apoi a sorbit din cafea. Lucrez în secția de terapie intensivă.

— Păi, probabil că ești nebună după copii. Dean știe că o să faci vreo trei sau patru? A glumit sora mea, luând o îmbucătură de șuncă.

Rosie a clipit. Zâmbetul nu i-a părăsit buzele. Am simțit că mi se strânge inima. Chiar dacă Rosie încă nu îmi mărturisise problemele ei de fertilitate (sau, cel puțin, nu perfect conștientă, și nici nu îmi dăduse detalii), asta nu însemna că situația nu era reală. Nu ar fi trebuit să mă supăr pe Keeley, fiindcă spusese remarca asta în joacă, și totuși eram supărat.

— Keeley, mersi că-mi bagi iubita în sperieți, deși am început să mâncăm abia acum cinci minute.

Ca să trecem peste momentul ăsta stânjenitor, am rânjit și am rugat-o pe mama să-mi dea unul dintre castroanele de pe masă.

— Să știi c-o să-mi iau revanșa, am amenințat-o eu pe Keeley. La momentul potrivit, o să-l atac pe viitorul tău iubit cu întrebări despre calitatea spermei lui și despre metode de *parenting*.

Rosie și-a pus palma pe coapsa mea.

— Hei, e-n regulă, m-a asigurat ea, apoi i s-a adresat lui Keeley: Da, ador copiii. Mi-ar plăcea să fiu mamă, într-o bună zi. Fratele vostru ar fi un tată minunat. Gata, scumpule! Am avut grijă ca stresul să fie împărțit egal între noi doi.

Rosie m-a bătut ușurel pe obraz și mi-a făcut cu ochiul.

Am râs pentru că asta era reacția pe care o așteptă de la mine, dar nu mi se părea deloc amuzant. I-am cuprins ceafa în palmă și am sărutat-o pe tâmplă.

— Vreau ce vrei și tu: trei copii, zece copii, unul sau niciunul, i-am zis lui Rosie. Orice, atât timp cât suntem împreună.

Speram ca Rosie să citească printre rânduri și să înțeleagă că infertilitatea ei nu era o problemă pentru mine. Din punctul meu de vedere, lipsa copiilor însemna că mă puteam bucura mai mult de Rosie, deci nu aveam motive să mă plâng.

Payton m-a luat peste picior:

— Vaaai! Se pare că Dean are inimă, până la urmă.

Keeley i-a ținut isonul. S-a prefăcut că-și face vânt cu palma și a întrebat:

— Rosie, ce i-ai pus în băutură? Frate-meu n-ar zice așa ceva decât ca pedeapsă pentru vreun pariu pierdut.

Mama zâmbea așa de larg, încât m-am temut că fața avea să i se despice în două. Tata părea puțin stânjenit, dar nu cred că motivul era subiectul discuției. El mă tot bătea la cap că ar fi trebuit să mă așez la casa mea. Tata se uita când la ceasul lui de mână, marca Bvlgari, când la mine. Ciudat! Eli Cole nu se tulbura ușor.

— Când plecați din Todos Santos? m-a întrebat el.

— Mâine-dimineață. O să petrecem Ziua Recunoștinței acasă la familia Spencer.

Am mușcat dintr-o căpșună. Poate că pe tata îl deranja că urma să petrecem timpul cu familia lui Rosie, dar ar fi trebuit să știe că prioritatea mea era să-i cuceresc pe părinții ei. Soții LeBlanc nu mă detestau — la urma urmei, îi ajutasem să se organizeze când se mutaseră în L.A., în timp ce Vicious era în New York, făcându-i curte Emiliei —, însă nici nu mureau de

dragul meu. Îi înțelegeam. Dacă eu aș fi avut două fiice, iar un nemernic s-ar fi culcat cu amândouă, și eu aș fi fost suspicios și i-aș fi pus intențiile la îndoială.

Trebuia să-mi îndrept reputația șifonată și să-i fac să înțeleagă că nu mă jucam.

Tata și-a netezit tricoul și m-a întrebat:

— După aceea ai putea să treci pe aici? Trebuie să stăm de vorbă.

Expresia mamei s-a schimbat. Deodată, mă privea cu ochi rugători.

— Nu cumva divorțați? i-am întrebat pe un ton sec, ridicând o sprânceană.

Mama a pufnit și a început să se joace cu șiragul ei de perle.

— Doamne! Ce tot spui acolo, Dean? Sigur că nu.

— Atunci, cineva e pe moarte?

— Nu, a răspuns tata.

— Vreuna dintre fete e gravidă? am glumit eu, gesticulând spre surorile mele.

Dacă se punea problema ca una dintre ele să se aleagă cu o sarcină, aș fi pus pariu că era vorba despre Peyton. Puștoaica asta era neastâmpărată. Dar părinții mei au clătinat din cap la unison, în semn că nu.

— Atunci, mai bine amânăm discuția, le-am spus eu.

Am sorbit din paharul cu apă.

— După cină, eu și băieții avem o ședință la sediul din L.A al firmei. O să dureze destul de mult.

Tata și-a încrețit fruntea.

— Totul e în regulă?

— O să-l strângem cu ușa pe Vicious. Trebuie să-l convingem să facă schimb de sedii cu Trent. Acum, după ce Val a dispărut, Trent vrea să fie mai aproape de ai lui.

Îndată ce cuvintele mi-au zburat din gură, mi-am dat seama că Rosie nu știa nimic despre planul ăsta. Uitasem să-i povestesc. Nici măcar nu crezusem că îi păsa, dar normal că mă înșelasem. Părinții ei locuiau în casa lui Vicious, iar sora ei se măritase cu el și urma să nască. Deși știam că Vicious nu ar fi vândut vila nici în ruptul capului, pentru că era prea atașat de ea, tot mă simțeam ca un nesimțit fiindcă Rosie afla abia acum ce intenționam să facem.

S-a aplecat într-o parte, ca să se îndepărteze de mine. Nu mai zâmbea. Rahat! Eram un nemernic, iar Rosie avea dreptul să se supere.

— Chiar dacă o să ajungi mai târziu, poți să treci pe aici, a insistat tata.

Ce naiba îl apucase azi?

— Nu se poate, tată. Ți-am mai spus: s-ar putea ca ședința să se lungească. Dacă vrei să-mi zici ceva, dă-i drumul!

— Nu cred că e o idee bună.

Am lăsat tacâmurile pe masă. M-am uitat pe rând la chipurile tuturor, după care am zis:

— Noi toți suntem o familie.

Ca să-mi subliniez spusele, am întins un braț, vrând să cuprind în palmă ceafa lui Rosie. Iubita mea s-a ferit ușor, dar ferm, ceea ce îmi dădea de înțeles că intrasem în bucluc.

Situația asta mi se părea fără noimă. Cei din familia Cole nu aveau secrete unii față de ceilalți. De fapt, exista un secret — al meu —, dar era îngropat adânc, sub țărâna vieții de zi cu zi și sub straturile de negare, vechi de atâția ani. Regula pe care o stabiliserăm împreună era că, atunci când ne reuneam cu toții, discutam liber despre acest subiect. Fără opreliști.

Numai că de data asta nu eram doar noi în camera asta. Rosie stătea lângă mine. Brusc, mi-a picat fisa. Am rămas descumpănit. Am mijit ochii.

Ce dracu' a mai făcut Nina?

— Știți povestea aia veche? Rosie nu e la curent, i-am informat pe ai mei.

Mă simțeam ostenit. Mi-am frecat fața.

— Mda... Bine, m-am învoit eu. După ce plecăm de aici, o să-i zic și ei. Vă promit că n-o să-i pese.

Auzind declarația mea, sprâncenele tuturor celor de față — inclusiv ale lui Rosie — au țâșnit în sus.

— Dacă vreți să stați de vorbă, vă rog, nu mă băgați în seamă. O să mă simt ca acasă, a glumit iubita mea.

Niciunul dintre noi nu se amuza. Scrâșneam din dinți din cauza nervilor, dar m-am străduit să-mi păstrez calmul.

— De ce ai început discuția asta chiar acum? l-am întrebat pe tata.

Brunch-ul nostru se transforma într-un reality-show *à la* Jerry Springer.

Dobitocule, ăsta nu-i un show TV. E viața ta!

— Am auzit că Nina e în New York, a zis tata, ridicând bărbia.

Acum am observat că nu se atinsese de mâncarea din farfurie. De-a dreptul ciudat. Dacă ar fi putut, tata s-ar fi înșurat cu mâncarea plină de grăsime. Mama îl lăsa să mănânce așa ceva o singură dată pe an.

Am întins o mână tremurătoare spre sucul de portocale.

— Văd că v-a ținut la curent cu mutarea ei. O să mă ocup de asta.

Mda... De fapt, nu. N-o să mă ocup.

— Știm cu toții ce vrea Nina.

Tata și-a pus mâna peste a mea, curmându-mi tremurul. L-am privit în ochi. Amândoi am înghițit în sec.

— Fiule, ar fi cazul să asculți ce are de spus.

— Serios?

Mi-am retras mâna și m-am sprijinit de spătarul scaunului. Am întins un braț, sprijinindu-l de scaunul lui Rosie.

— Și cine o să plătească pentru această mică aventură? am cerut eu să aflu. Tu sau eu?

— Dacă asta te deranjează, o să plătesc eu. Dar știu că nu asta e buba. Eu și mama ta vrem să vorbim toți trei pe tema asta. Nu-i un subiect care poate fi discutat la telefon.

Am simțit palma lui Rosie pe genunchi. Peyton și Keeley arătau nedumerite, dar ea era de-a dreptul speriată. Trebuia să-i mărturisesc lui Rosie. Amânasem destul conversația asta. Venise momentul să-i spun totul și să suport consecințele.

Îl înfruntam din ochi pe tata. Mă enervase, ceea ce se întâmpla foarte rar. Aveam o relație foarte bună cu el: jucam golf împreună, mergeam la meciuri de fotbal împreună și de fiecare dată când veneam acasă stăteam la taclale până dimineața. Evitam să beau cot la cot cu el, fiindcă aveam o problemă cu alcoolul și nu voiam ca tata să îmi cunoască latura asta urâtă, însă făceam o mulțime de lucruri împreună. Eram foarte mândru de el. Până și prietenii mei veneau la Eli Cole ca să-i ceară sfatul.

Am capitulat:

— Bine. O să încerc să vin. Dar să nu ziceți că nu v-am spus! S-ar putea să ajung pe la trei sau patru dimineața.

Nu era o minciună. Când noi, cei patru Desfrânați, ne strângeau laolaltă nu ne grăbeam. Pe deasupra, ne pregăteam să-l convingem pe Vicious să facă ceva ce nu voia să facă, deci ședința avea să dureze o veșnicie.

— Dacă va fi nevoie, o să stăm de vorbă toată noaptea, a zis tata hotărât, luând mâna mamei într-a lui.

Stânjenită, Keeley s-a foit pe scaun și a propus:

— Nu ați vrea să mâncăm și să ne întoarcem la discuția noastră despre viitorii copii ai lui Dean? Rosie e foarte palidă. Mă cam sperie.

Mi-am răsucit capul spre iubita mea și am întrebat-o dacă se simte bine. Dar, evident, nu era în regulă, fiindcă părea în pragul leșinului. Rosie a dat aprobator din cap, aproape imperceptibil. M-a lăsat să o iau de mână; iar dacă o cunoșteai pe Rosie, ți-ai fi dat seama că ăsta *nu era* un semn bun.

Cu voce pierită, Rosie mi-a zis:

— Te rog, inhalatorul...

M-am repezit la poșeta ei. Știam că locul inhalatoarelor era în cele două buzunare din față. Le-am înșfăcat și m-am întors la masă.

După ce a folosit inhalatorul albastru, Rosie a băut încet un pahar cu apă. Tăcerea celorlalți mă apăsa. Tremuram de furie. Ce dracu' era în capul părinților mei? Aveau tot timpul din lume să deschidă discuția despre Nina. De ce aleseseră tocmai momentul ăsta?

Să-i ia naiba!

Să mă ia naiba și pe *mine*, fiindcă uitasem să o pun în gardă! Uitasem să îi spun despre planul referitor la mutarea lui Vicious. Dar, chiar dacă aș fi pus-o la curent, s-ar fi schimbat ceva? Rosie ar fi dat fuga la Millie, ca să o prevină. Iar asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească situația.

— Ăă... m-am simțit foarte bine, a murmurat Rosie, cu un zâmbet slab, când ne-am pregătit să plecăm.

Am ajutat-o să-și pună paltonul. Mă simțeam ca ultimul idiot de pe pământ. De-a dreptul ironic. Ea îmi spunea „Terra".

Chiar eram ca o planetă, însă una incandescentă; și, când urma să explodez, foarte multă lume urma să aibă de suferit.

Mama și surorile mele încă ne făceau cu mâna când am deschis portiera și am ajutat-o pe Rosie să urce în jeep. Avea ochii pe jumătate închiși, iar corpul ei era fără vlagă. Mereu evitam să mă gândesc la boala ei, dar acum mi-am dat seama că era foarte prezentă; pândea în umbră, gata să se repeadă la ea.

Deși ar fi trebuit să mă împac cu situația, nu puteam. De fiecare dată când o vedeam folosind un inhalator — inclusiv adineauri —, mă înfuriam așa de tare, că îmi venea să dărâm pereții. Nebulizatoare, medicamente, spray-uri nazale — apartamentul meu era plin cu porcăriile astea. Aveam numărul doctoriței Hastings pe apelare rapidă, cunoșteam adresa cabinetului de fizioterapie, știam cu precizie zilele și orele la care Rosie avea programare la fizioterapie și știam ce aveam de făcut când Rosie începea să se bată cu pumnii în piept și să șuiere ca un șarpe. Știam că, în medie, cei care sufereau de fibroză chistică trăiau cam treizeci și șapte de ani. Știam că toți bărbații care primeau acest diagnostic erau infertili și multe dintre femeile bolnave de fibroză chistică nu reușeau să rămână însărcinate.

Dar Rosie nu se reducea la o boală.

Ea era fata cu care făceam planuri. Iar planurile acelea se întindeau pe mai mult de zece ani, atât cât susțineau statisticile că Rosie mai avea de trăit.

Am pornit motorul, dar nu am eliberat frâna de mână. Priveam lung strada mărginită de copaci, unde locuia familia mea, și m-a cuprins melancolia.

Ce naiba faci, idiotule?

— Ai un secret. Unul mare, mi-a șoptit Rosie, cu ochii pe fereastră.

Noi doi nu ne începuserăm relația în cele mai bune condiții. Și ea avea probleme serioase, dar ale mele erau de-a dreptul explozive.

— Și tu ai un secret, i-am întors-o eu.

Rosie s-a uitat la mine, șocată. Nu a negat. După câteva secunde, a zis:

— Așa-i. Niciunul dintre noi nu se pricepe la tărășenia asta cu relația amoroasă.

Am chicotit.

— Glumești? Te pricepi al naibii de bine. Ce se întâmplă acum e doar un mic obstacol.

— În lumea mea — mi-a amintit Rosie —, fiecare obstacol poate să aibă urmări grave.

— În lumea în care trăim *noi*, o să fiu mereu lângă tine și o să trecem peste toate obstacolele.

Am condus prin oraș, fără țintă, ca în prima seară pe care o petrecuserăm împreună în Todos Santos. Am dus-o în toate locurile pe care le vizitaserăm înainte de a face sex pentru prima dată: liceul nostru, debarcaderul, Liberty Park și, la urmă, *acea* bancă, pe deal. Telefoanele noastre sunau în neștire. Ne căutau ai mei, părinții lui Rosie, Vicious și Millie. Când am parcat pe colina cu vedere la terenul de baschet, am aruncat telefoanele în torpedou. Ne-am dus să ne așezăm pe bancă. Mă simțeam incredibil de agitat. Aveam să-i dezvălui un secret pe care nimeni nu ar fi trebuit să-l afle, în afară de familia mea. Plănuiam să rămân în fața ei fără apărare, cu toate slăbiciunile mele expuse.

Aveam să le scot la iveală, strat după strat.

Și urma să aflu dacă Dean cel adevărat, cu bune și cu rele, încă era demn de iubire.

Nu-mi venea să mă așez. Corpul meu era străbătut de valuri de adrenalină. Aerul iernii care se apropia ne pișca pielea. Bine că Rosie era înfofolită din cap până în picioare!

— Hai să stăm de vorbă, i-am zis eu.

Rosie a tușit.

— Trebuie să o luăm ușor. Nu pot să fac plimbări lungi, mi-a reamintit Rosie.

— Cu atât mai bine. Abia așa am răgaz să admir împrejurimile.

Mândria mea masculină a protestat iar. Orgoliul meu nu pricepea că era cel mai bine pentru amândoi să o fac fericită.

Am pornit la vale, trecând pe lângă coline verzi, ferindu-ne de crengi aplecate și de cârceii de viță-de-vie care începuseră să năpădească poteca. Rosie își afundase mâinile în buzunare. Nu avea să existe niciun moment mai potrivit ca să-i dau vestea asta, așa că am hotărât să abordez subiectul fără ocolișuri și rapid. Ca și cum ai desprinde un leucoplast de pe o rană.

— Când mă născusem abia de trei ore, mama mea biologică m-a lăsat să mor într-o toaletă dintr-un magazin Walmart.

Tonul meu suna blazat. Rosie nu s-a oprit din mers. Am simțit cum s-a încordat la auzul mărturisirii mele.

— Era dependentă de cocaină. Imediat ce a aflat că rămăsese gravidă, a plecat. Și-a părăsit familia și a dispărut undeva, în Birmingham.

Rosie era o fată isteață. Știam că, mai devreme sau mai târziu, avea să intre la bănuieli.

Poate credea că eram un tată degenerat, care își luase picioarele la spinare atunci când situația devenea serioasă. Nu se punea problema. Foloseam de fiecare dată protecție. Doar aveam prezervative personalizate, ce naiba! Numai cu Rosie nu le folosisem niciodată.

— Eu nu..., a îngăimat Rosie.

Trăgea adânc aer în piept, încercând să nu izbucnească în plâns.

— Te rog, Dean, continuă!

— M-a găsit omul de serviciu. Nina era la câteva clădiri distanță. Își cumpăra țigări. Rochia ei era plină de sânge. Când m-a dus-o la spital, Nina a sunat-o pe soră-sa, ca să o ajute cu formalitățile legale în care intrase. Sora Ninei e Helen, mama mea.

— Doamne!

Buzele lui Rosie tremurau. La fel și degetele cu care le acoperise, șocată. Latura mea logică îmi spunea că era de tot rahatul că niciunul dintre prietenii mei nu știa că fusesem adoptat. Dar uite: tocmai de-asta nu voiam să afle nimeni.

Eram puternic.

Eram impunător.

Eram un afurisit de zeu.

Privirile compătimitoare și cuvintele liniștitoare, rostite în șoaptă, nu vindecaseră rana pe care Nina mi-o făcuse, abandonându-mă. Singurul motiv pentru care acum eram dispus să le rabd? Pentru că privirile și cuvintele acelea veneau din partea lui Rosie. Voiam să primesc orice emoție pe care voia să mi-o ofere. Chiar și mila. Chiar și ura. Orice, în afară de indiferență.

— Mama mea — cea *adevărată*, Helen, care m-a crescut — a hotărât să mă adopte. Cred că Eli a acceptat fiindcă...

Am rămas pe gânduri câteva clipe, apoi am chicotit.

— Păi..., probabil fiindcă e sub papuc. O iubește cu adevărat pe mama. Iar Nina oricum nu mă voia. Viața ei era un haos. Nici măcar nu îi port pică pentru ce a făcut. Vreau să zic că trebuie să fii varză ca să-ți lași bebelușul într-o toaletă publică. Însă nu de asta o urăsc. În ziua în care m-am născut, seara, ne aflam cu toții în același spital din Birmingham. Nina a semnat

certificatul meu de naștere, fără să menționeze numele tatălui meu biologic. A zis că nici măcar nu știa cine era tatăl, lucru care nu i-a mirat deloc pe apropiații ei. Și părinții mei au încercput să strângă documentele necesare pentru adopție.

— Vai, Dean! Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău!

Ne continuam drumul. Mie îmi convenea, pentru că nu voiam să port conversația asta suportând neplăcerea inutilă pe care ar fi provocat-o contactul vizual. Simțeam cum adevărul îmi era smuls din gură, cuvânt cu cuvânt. Rosie m-a luat de mână și a strâns-o între degetele ei. Am tras adânc aer în piept.

— Tata a acceptat o slujbă în California și ne-am mutat toți trei. Mama le-a născut pe surorile mele. Semănam așa de mult cu ei, încât toată lumea a presupus că sunt fiul lui Eli și al lui Helen. Nu ne-am obosit să îi corectăm. De ce s-o fi făcut, din moment ce funcționa? Am scăpat cu toții fără să fie nevoie să spunem adevărul, iar apoi minciuna a devenit uriașă. Era prea târziu ca să mai dăm înapoi și să scoatem adevărul la lumină. Ai mei nu m-au făcut niciodată să mă simt diferit. Surorile mele știu că am fost adoptat. Părinții mei se poartă la fel cu toți trei, deci, treaba asta cu adopția, în cazul meu, nu e așa cum zice toată lumea.

M-am încruntat și am tăcut pentru o secundă.

— Dar mie îmi păsa. Mama credea, în mod greșit, că puteam să mă înțeleg cu Nina. Tata e de părere că toată lumea merită o a doua șansă. Normal că asta crede. Doar e avocat, iar treaba lui e să-i apere pe criminali. M-au obligat să mă duc în Alabama și să o vizitez pe Nina în fiecare vară, până am împlinit optsprezece ani.

Mi-am adus aminte de ultima mea vară cu Nina și un fior rece mi-a cuprins spinarea. *Scorpia aia lacomă de bani!* când mă gândeam la ce făcuse, sângele începea să-mi fiarbă.

Mi-am continuat povestea.

— La un moment dat din viața ei ratată, Nina s-a căsătorit cu un tip pe nume Donald Whittaker. Lumea îi zicea Owl fiindcă noaptea, de la două la șase dimineața, vindea droguri la colț de stradă. Tipul era o partidă pe cinste, după cum îți poți închipui. Whittaker a ajuns în închisoare, iar după ce a ieșit de acolo, a decis să se retragă la periferia orașului. A cumpărat o bucată de teren, o fermă și trăia visul oricărui fermier. Nina s-a lăsat de cocaină, deci, din punctul de vedere al părinților mei, era curată. *Părea* că scăpase de dependență, pentru că nu-și mai injecta otrava aia în vene. A trecut la droguri mai „curățele", bune pentru cetățenii onorabili: Adderall, Xanax, oxicodonă. Când consumi substanțe de-astea, dependența e aproape invizibilă. Iar eu n-am încercat niciodată să le zic alor mei adevărul, fiindcă eram un puști jalnic, care spera din toată inima că, într-o zi, femeia care l-a născut o să-și dea seama că e demn de iubire și o să-l iubească.

— Dean...

Rosie a scuturat din cap. Avea obrajii umezi.

— Ah, Dean...

— În fiecare vară, când veneam la ea, mă punea să merg cu bicicleta în oraș, la treizeci și doi de kilometri distanță, ca să-i aduc drogurile.

— De ce ai acceptat?

— Fiindcă voiam s-o fac fericită.

Am râs mohorât. Simțeam un nod amar în gâtlej.

— Fiindcă voiam să mă accepte. Mă gândeam că, probabil, eram fără valoare, dat fiind că mama mea a vrut să mă arunce în toaletă încă dinainte să apuc să deschid bine ochii. Dar când am împlinit șaptesprezece ani chiar i-am deschis și am refuzat să-mi mai petrec verile cu ei. Le-am spus că obosisem să muncesc

pe rupte, două luni încheiate. Ai mei au acceptat, dar apoi, la o petrecere, am dat cu bâta-n baltă. Drept pedeapsă, au decis să mă trimită iar în Alabama. A fost cea mai urâtă vară din viața mea. Atunci am înțeles că Nina nu doar că nu mă iubea, ci mă ura cu adevărat.

Rosie plângea. Nu îndrăzneam să-mi întorc ochii și s-o privesc, dar simțeam cum umărul ei tresălta, lipit de al meu.

Mă uram că o făcusem să plângă. O uram pe Nina pentru că, din cauza ei, eram nevoit să pot conversația asta.

— Pe scurt, când eram pușți, Nina mi-a făcut niște chestii oribile. Eram un pion într-un joc pervers. Eram un instrument pentru scopurile ei. Mă folosea drept curier, mă silea să fac niște tâmpenii ilegale, iar pe urmă mă mituia cu alcool și marijuana, ca să se asigure că-mi țineam gura și nu o dădeam de gol față de ai mei. La doisprezece ani, am gustat whisky pentru prima dată și am tras primul fum dintr-un *joint*. Pe atunci, mi se părea mișto că Nina și Owl îmi dădeau rahaturile alea. Îmi închipuiam că mă considerau adult.

Rosie a înghițit în sec și și-a ferit privirea.

— De asta ești dependent.

— Așa a început. Iarba și alcoolul mă făceau să mă simt bine. Datorită lor, verile mele treceau mai repede. Ascundeau realitatea dincolo de un strat de fum, o îmbrăcau într-o armură pe care nimeni n-a reușit s-o străpungă. Așadar mi-am continuat obiceiurile, chiar și după ce mă întorceam într-un loc pe care îl iubeam, lângă părinții și surorile mele. Nina nu mi-a spus niciodată cine era tatăl meu biologic. Asta mă deranja. Știam că ea era o ratată mizerabilă, însă voiam — și încă vreau — să aflu dacă și taică-meu e la fel. Voiam să știu dacă am și gene bune, care să le compenseze pe cele moștenite de la Nina. Acum unsprezece ani, după ce lucrurile au luat-o razna la fermă, am

hotărât să renunț, să plec, să o elimin cu totul pe Nina din viața mea. Nina nu m-a contactat cât timp am fost la facultate, fiindcă nu aveam decât o cameră de cămin și un *trust fund*. Dar când eu și băieții am fondat Perfect Finance și am început să întorc banii cu lopata, Nina s-a învoit să-mi spună numele tatălui meu biologic.

— Și după aia? a întrebat Rosie, cu răsuflarea tăiată.

Am încetinit pasul.

— Vrea să-i dau șase sute de mii de dolari în schimbul numelui.

— E o demență! a strigat Rosie, bătând cu piciorul în pământ.

M-am oprit și m-am răsucit spre ea. Fața ei era roșie, plină de suferință. *Suferința mea*. Chiar dacă nu voiam să o fac să sufere, îmi plăcea s-o văd atât de pornită, fiindcă era indignată de ceea ce auzea.

— I-ai dat banii?

— Nu.

I-am mângâiat părul.

— Tocmai de-aia se poartă ca o nebună, mă urmărește și mă sună din jumătate în jumătate de oră. Ferma Whittaker nu mai e rentabilă, iar Nina are un viciu scump, pe care trebuie să-l întrețină. Nu-i mai sunt de ajuns pastilele pe care le obține cu rețetă. Își urăște soțul. Vrea să scape de el și vrea ca eu s-o ajut. În niciun caz!

Rosie părea nedumerită.

— Dar nu vrei să știi cine e tatăl tău?

— Ba da. Dar nu cred că el vrea să mă cunoască. Altfel, m-ar fi căutat până acum.

— Poate nici nu știe că exiști, și-a dat iubita mea cu părerea.

Asta speram și eu. Mă rugam în fiecare seară să fie așa.

— Sau poate că nu-i pasă, am zis eu, pornind iar la drum.

— Poate că se teme de reacția ta, întâlnindu-l după atâția ani, a argumentat Rosie. Dean, trebuie să faci ce e bine pentru *tine*, chiar dacă nu e ceea ce vrea Nina.

— Mda... Ori *poate că* taică-meu vrea să rivalizeze cu Val, pentru titlul de cel mai nașpa părinte al anului.

Mă purtam ca un copil de patru ani, dar nu-mi puteam stăpâni valul de amărăciune. Am adăugat:

— Competiția e mare pentru titlul ăsta. Așa cum Lunei îi este mai bine fără Val, și mie mi-e mai bine fără el.

Ne-am oprit. Rosie păși foarte încet. Când s-a întors să se uite la mine, mi-am zis că nu mai văzusem atâtea lacrimi pe chipul cuiva. Obrajii și bărbia ei erau ude, iar rimelul i se întinsese, mânjindu-i pleoapele.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.

Nu voiam să mă compătimească. Voiam să știe că eram un bărbat puternic și că aveam să fac așa încât relația noastră să reziste, orice ne-ar fi așteptat. Aveam să port legătura noastră pe umerii mei, chiar până în iad și înapoi. Prin viață și, dacă trebuia, chiar și prin moarte.

— Nu-mi vine să cred că ne-ai ascuns asta atâția ani, a zis Rosie, în timp ce își ștergea o lacrimă cu mâneca paltonului. Dean, prietenii tăi au dreptul să te susțină. Ar trebui să le spui.

Cum să nu! Nici nu mă gândesc!

— Nuuuu, scumpo! Asta-i situația. Crede-mă, toți avem secrete. Ele fac parte din noi. Asta nu înseamnă că prietenia noastră — a mea și a băieților — nu e puternică.

Rosie a rămas pe gânduri, mușcându-și buza de jos.

— Știi ce ar trebui să faci?

Mă zgâiam la ea. Chiar dacă m-ar fi pus să fac flotări și genuflexiuni dezbrăcat, de aici până în Todos Santos, aș fi făcut-o.

— Ce?

— Trebuie să te duci să iei taurul de coarne și să-l omori.

Ochii ei scăpărau de hotărâre. Am zâmbit în colțul gurii și i-am petrecut după ureche o șuviță de păr.

— S-o omor pe Nina? Mă tentează ideea, dar nu merită să ajung la închisoare din cauza ei.

Iubita mea și-a dat ochii peste cap.

— Am vrut să spun să te duci la ea. S-o plătești. *Să-l cunoști.* Și pe urmă, indiferent ce afli, să-ți vezi de viață. Cred că, dacă nu faci asta, n-o să renunți niciodată la viciile tale.

— Nu merită să primească banii ăia.

Mâna ei mi-a mângâiat gâtul, apoi a coborât spre pieptul meu.

— După tot ce a făcut Nina, nimic n-o s-o mai facă fericită vreodată, mi-a zis Rosie. Nu ai cum să te îndrepți după așa ceva. Să le provoci altora suferință nu îți aduce niciodată mulțumire. Compasiunea este cea mai frumoasă trăsătură pe care o poate avea un om. De asta se termină războaiele, în cele din urmă. De asta majoritatea oamenilor își iubesc copiii, și nu abuzează de ei. Îmi promiți că, data viitoare când Nina te sună, îi răspunzi?

Am aprobat cu un gest al capului, cu toate că s-o înfrunt pe Nina era ultimul lucru pe care mi-l doream să-l fac. Viața mea deja era complicată. Eram nebun după o fată care adormea în fiecare seară fără să știe dacă a doua zi avea să se mai trezească. În plus, mă luptam cu demonul alcoolului, zi de zi.

— Îți promit. O s-o fac pentru tine.

— Nu! a rostit ea apăsat, trăgându-mă de gulerul hainei. O faci *pentru tine*.

Lacrimile încă i se scurgeau pe obraji. Când am dat s-o îmbrățișez, Rosie a făcut un pas în spate.

— E rândul meu.

— Te ascult.

A început să plouă. În tăcere, am ridicat amândoi privirile spre cerul de culoarea cenușii. Mi-am scos haina și am înfofolit-o, pe urmă am luat-o în brațe, ca și cum m-aș fi pregătit s-o trec peste un prag, și am început să urc dealul, înapoi la mașina noastră. Deși nu ploua tare și nu era frig, îmi făceam griji pentru ea. Îmi făceam griji, dar, când eram împreună, mă străduiam să nu o arăt.

Mi-a cuprins gâtul cu brațele, pe urmă a coborât privirea și a început să povestească.

— Acum un an, când Vicious și Millie au reluat legătura, Vicious mi-a oferit o asigurare medicală beton. Așa am întâlnit-o pe doctorița Hastings. Mi-a făcut o groază de teste, ca să-mi evalueze starea generală de sănătate, mai ales fiindcă tocmai mă recuperam după o altă infecție la plămâni. În timpul în care mă pregăteam să mă reapuc de școala de asistente medicale, doctorița mi-a spus...

Rosie a tăcut, a închis ochii și a clătinat din cap. Simțeam că mă năruiam pe dinăuntru, dar m-am mulțumit s-o privesc în tăcere, așteptând continuarea.

— Mi-a spus că n-ar trebui să mă întorc la școală, pentru că nu voi putea lucra niciodată ca asistentă medicală. Sistemul meu imunitar este așa de slăbit, încât trebuie să-i cer aprobarea doctoriței chiar și atunci când vreau să urc într-un avion. De-aia am fost șocată când ai venit să mă duci la aeroport, de Ziua Recunoștinței. Nici nu se pune problema să lucrez pe lângă oameni bolnavi, deci doctorița mi-a sugerat să mă apuc de altă școală. Dar îmi place tare mult să-i ajut pe alții.

Cuvintele ei au fost întrerupte de un acces de tuse. Am grăbit pasul. Simțeam un val de panică, amestecat cu unul de tristețe.

— Așa am hotărât să fac voluntariat. După cum probabil ai ghicit, unele dintre puținele locuri sterile și ferite de pericolul hoților este...

— Unitatea de terapie intensivă pentru nou-născuți, i-am încheiat eu fraza.

Locul care îi aducea mereu aminte că nu putea să aibă copii. Și totuși încă lucra acolo. Să fiu al naibii!

— Dar doctorița nu mi-a dat o singură veste proastă. Mi-a zis și că, din câte își dădea seama, sunt complet sterilă. Nu voi putea avea copii niciodată. Ovarele și uterul sunt afectate. A zis că am șanse de unu la un milion să rămân gravidă. Teoretic, se poate, dar șansele sunt foarte mici.

Și-a mușcat buza de jos și a rămas cu ochii pierduți în depărtare.

— Rosie...

Am inspirat adânc. Îmi simțeam nările fremătând.

— Iubito, nu știi că ai o grămadă de opțiuni? *Noi* avem o grămadă de opțiuni.

Eram un cuplu. Aveam să fim împreună la bine și la rău. Voiam să-i fiu alături pentru totdeauna.

I-am spus:

— Sunt disponibile foarte multe tratamente medicale. Sau am putea adopta un copil. Suntem bogați, tineri, și cazierul nostru e curat.

În mintea mea, ne consideram un cuplu căsătorit și îi dădeam acces la toți banii din imperiul meu de milioane de dolari. Eram obsedat de fata asta.

— Dacă am vrea, mâine-dimineață am putea adopta un copil. Suntem candidații perfecți.

— Știi...

Strânsoarea brațelor ei a slăbit. M-am încordat.

— De asta m-am despărțit de Darren. Nu vreau să mă căsătoresc și nici să adopt. Nu știu cât mai am de trăit. Am lăsat în urmă destule lucruri. Când o să mor, nu vreau să las în urmă și mai mulți oameni dragi. Să am copii e o idee foarte proastă. De ce să fac asta? Ca să rămână orfani de mamă peste câteva zile, peste câteva săptămâni sau — în cel mai fericit caz — peste câțiva ani? Nu ar fi cinstit față de ei.

În mod evident, Rosie era opusul Ninei. Nina turnase un copil fără să-i pese de consecințe. Iubita mea prefera să nu aibă copii, deși își dorea mult, doar ca micuții să nu sufere.

— Ascultă-mă, Bebe LeBlanc!

M-a ciupit de braț.

— Dean, nu! Te rog. Lasă-mă jos.

Ajunseserăm la mașină. Grăbisem pasul, ca Rosie să ajungă mai repede la căldură. Cu grijă, am lăsat-o jos. Stăteam față în față. Ploua mai tare, iar eu nu voiam să se ude.

— Să știi că n-am de gând să renunț la relația noastră, m-a asigurat ea, apropiindu-se până când trupurile noastre s-au lipit unul de celălalt.

Buzele și nasurile noastre s-au atins. La fel și frunțile noastre. Noi doi eram un tot. Mereu fusese așa, chiar și atunci când avuseserăm relații cu alți oameni.

— Sunt prea egoistă ca să renunț la tine, Dean Cole. Știam de mult că nu sunt în stare să renunț. Atâta timp cât mă vrei, sunt a ta. Singura mea condiție: fără discuții despre bebeluși sau despre căsătorie. Nu pot s-o fac, deși *îmi doresc*. Dean, îți pot oferi toată dragostea și loialitatea din lume, dar doar pentru puțin timp — atât cât îmi rămâne de trăit.

— Rosie...

— Hei, ascultă! Știu că mă placi...

— Te plac?!

M-am schimonosit de groază și am rostit cele două cuvinte ca și cum ar fi fost revoltătoare. Uimită, Rosie a căscat ochii. Am clătinat din cap și am chicotit, fără urmă de veselie.

— Tu crezi că te plac? Îți bați joc de mine? Nu te plac. Te iubesc! Ba chiar și asta e puțin spus. Trăiesc și respir pentru tine, Rosie. Aș muri pentru tine. Așa a fost de la bun început, de când te-am văzut pentru prima dată, în pragul ușii. Când m-ai împuns cu degetul în piept, ca pe o jucărie. Rose LeBlanc, am stat zece ani departe unul de celălalt, dar nu a trecut nici măcar o zi fără să mă gândesc la tine. Și nu m-am gândit doar în treacere, ci la modul serios. Mă întrebam cum mai arăți, unde și cu cine ești, ce faci. Ți-am pândit contul de Facebook și pe cel de Twitter (apropo, să-l dezactivezi, fiindcă tot nu ai postat absolut nimic acolo), dar nu prea pierzi vremea pe platformele de *social media*. De fiecare dată când ajungeam în Todos Santos, întrebam de tine. Iar când am aflat că te-ai mutat în New York, cu Millie...

Am respirat adânc. Simțeam că începeam să devin irațional, încercând să-i explic că nu putea să renunțe la viață doar fiindcă, la un moment dat, viața ei urma să se sfârșească.

— Rosie, cu câteva luni înainte să te muți în imobilul nostru, am cumpărat un *penthouse* în TriBeca[1].

— De ce-mi spui asta?

În continuare, lacrimile se prelingeau pe obrajii ei.

— Fiindcă imediat ce am aflat că urma să-ți fiu vecin am vândut apartamentul nou și din cauza asta am pierdut o căruță de bani. Rosie, doar pe tine te-am vrut, chiar și atunci când mă îndemnai să rămân cu sora ta. Millie era o lumânare, dar tu erai un soare arzător. Rosie, vreau să trăim *totul* împreună. *Vom avea*

[1] Numele unui cartier newyorkez. *TriBeca* este un acronim pentru *Triangle Below Canal* — o zonă imobiliară foarte apreciată și căutată.

copii, Rose LeBlanc. Ne vom căsători. Vom fi fericiți împreună, vom pleca în vacanțe împreună. Vom avea zile în care nu vom face nimic altceva în afară de sex; în alte zile, o să ne certăm; iar uneori, pur și simplu o să trăim. Așa e viața, Bebe LeBlanc, iar eu te iubesc la nebunie, așa că o să-ți ofer cea mai bună viață posibilă. Ai priceput?

Au urmat câteva momente de tăcere chinuitoare; după ce ții un asemenea discurs, ultimul lucru pe care vrei să-l auzi e un „mbine" anemic. Dar Rosie nu mi-a răspuns „mbine". Și-a sprijinit fruntea de pieptul meu și a tras în piept aerul, cu nesaț, de parcă îmi sorbea mirosul.

— Te iubesc, mi-a șoptit ea. Te iubesc așa de mult, că, pentru un timp, te-am urât. Iar acum, după ce am aflat prin ce-ai trecut, te iubesc și mai mult. Lucrurile perfecte îmi sunt străine. Oamenii invincibili sunt fascinanți, dar nu îi poți iubi. Tu, Dean Cole, ești vulnerabil. Te-ai putea face bucăți. Iar eu o să am grijă să rămâi întreg.

I-am cuprins obrajii în palme și am sărutat-o până când Rosie a început să se dezechilibreze. Ne susțineam unul pe celălalt. Ne stătea în fire să înflorim în plin haos.

Când m-am desprins de ea, a scos un sunet de protest.

— O să ne căsătorim, am declarat eu apăsat. Nu azi, nu mâine, dar o să se întâmple. Și-o să avem copii. Cel puțin doi. Poate chiar mai mulți. Încă nu m-am hotărât.

— Dean Cole, ești nebun.

— Ai dreptate. Sunt nebun și nimic nu mă poate opri.

— Te iubesc.

— Veșnicia începe acum, Bebe LeBlanc. Alături de tine.

Capitolul 24

Dean

Cina de Ziua Recunoștinței nu a fost oribilă.

Sau poate că a fost, iar eu n-am observat, pentru că Rosie LeBlanc îmi spusese de câteva ori că mă iubea, iar eu îmi pusesem în cap să-i ofer un inel de logodnă. Decizia asta era impulsivă, însă majoritatea lucrurilor care merită să fie făcute sunt impulsive. Dacă vă gândiți bine, toate chestiile pasionale sunt spontane: dorința trupească, iubirea, violența, ura. De ce n-ar fi fost spontană și decizia mea?

Aș fi fost încântat să mă însor cu ea în seara când luaserăm liftul împreună, când mă însoțiseră Kennedy și Natasha. Dar pe atunci nu știusem că pentru mine însurătoarea era o opțiune. Acum, după ce aflasem, aveam să mă căsătoresc cu ea cât de repede puteam. Vicious se înșelase — spusese că îmi plăcea prea mult varietatea ca să mă mulțumesc cu o singură fată, dar adevărul e că, până acum, nicio fată nu îmi plăcuse îndeajuns de mult încât să mă opresc din căutare. Odată ce găsisem ce căutam, mi-am șters contul de Tinder, am renunțat la partidele de sex în trei și la sexul cu tipe necunoscute, în baruri jegoase. Înainte de Rosie, ajunsesem în punctul în care numai pericolul

mai reușea să mă excite. Sexul obișnuit își pierduse farmecul. Și, la fel ca alcoolul, chestiile astea nu îmi lipseau deloc.

Deci, după cum spuneam, cina a fost acceptabilă.

Am mâncat, am stat de vorbă, am făcut ce fac de obicei familiile, de Ziua Recunoștinței. Chiar și după ce le dovedisem că nu eram un nemernic, părinții lui Rosie nu încetaseră să o sâcâie să se mute în Todos Santos. Nu reușisem să le alung toate suspiciunile, dar măcar tatăl lui Rosie nu se mai uita la mine de parcă îi sodomizam fiica din oră în oră.

După cină, Jaime ne-a spus că era vremea să pornim la drum. Ne-am urcat în Jeep-ul lui Vicious și am pornit spre L.A. De fiecare dată, ședințele celor patru proprietari ai companiei Perfect Finance aveau loc într-un birou de filială. Nu ne permiteam riscul de a face scandal în public. Scandalul era la ordinea zilei atunci când toți patru împărțeam același spațiu.

Spiritele s-au încins în mașină înainte de a aborda subiectul care ne aducea pe toți laolaltă. Eu conduceam, fiind singurul care nu băuse alcool. Trent și Jaime erau pe bancheta din spate și discutau despre fotbal. Vicious stătea în dreapta mea. Avea o expresie sumbră. Probabil bănuia ce voiam să-i cerem.

La un moment dat, când mai aveam câțiva kilometri până la ieșirea din Autostrada 5, Vicious l-a întrebat pe Trent:

— Ce mai face Luna?

Toată lumea a tăcut. Trent și-a dres glasul și ne-a privit pe toți, pe rând.

— Nu prea bine.

— Cum așa?

— Nu mănâncă, nu vorbește, nu merge.

— Luna nu vorbește și încă nu merge singură!? s-a interesat Vic.

O fi fost Vicious ticălos, dar de data asta trebuia să recunosc că, în clipa asta, în vocea lui nu exista niciun pic de duritate sau sarcasm.

— Ba da, a învățat, am intervenit eu. În august, când eram în Todos Santos, am văzut-o mergând.

M-am uitat în oglinda retrovizoare. Trent a oftat și s-a scărpinat în cap, după care a zis:

— Cred că Luna are ceva. Încă nu suntem siguri ce este, dar o s-o ducem la un control la psiholog.

Jaime i s-a adresat lui Vic, privindu-i reflexia în oglinda retrovizoare:

— Mama lui Trent e la Chicago. Momentan, îl ajută pe Trent cu Luna, dar tatăl lui nu poate să se mute la Chicago. Trebuie să aibă grijă de bunica lui Trent.

Dintr-odată, am conștientizat cât de complicată poate fi viața. Și noi urma să îmbătrânim, iar eu mă întrebam cum naiba aveam să-i ajut pe ai mei. Asta mi-a adus aminte că în noaptea asta, după ce se termina ședința, trebuia să-l vizitez pe tata.

Am oprit mașina pe spațiul rezervat lui Vicious și am urcat în biroul lui. Aici, totul era minimalist, rece și impersonal. Exact ca el. Cu un an în urmă, când eu și Vicious făcuserăm schimb de sedii, redecorasem complet biroul lui din New York: aduseserăm mobilă nouă și zugrăvisem un perete în verde-neon, pur și simplu ca să-l enervez.

Acum, ori de câte ori vedea culoarea verde, Vicious se gândea la mine.

Vicious și Jaime s-au așezat pe canapeaua tapițată cu piele neagră, față în față cu biroul lui Vicious. Eu m-am trântit pe birou și mi-am băgat mâinile în buzunar. Trent stătea în mijlocul încăperii, cu brațele încrucișate la piept. Ne uitam cu toții la Vicious, care părea să fie cu capsa pusă.

Vic a ridicat dintr-o sprânceană, mai posac decât de obicei.

— Dați-i drumul! Întrebați-mă! Știu că muriți de nerăbdare să-mi vedeți reacția.

I-am răspuns eu, sec și impersonal:

— Trebuie să faci schimb de sedii cu Trent.

Eu fusesem mereu cel care îl înfrunta pe Vicious. Cred că Jaime ținea prea mult la ticălosul ăsta ca să i se pună în cale, iar Trent avea multe probleme. Dacă Vic îl refuza, ar fi trebuit să-l facă bucăți.

— Nu, a răspuns Vicious, ridicând dintr-un umăr.

Și-a împreunat palmele la ceafă și s-a făcut comod. Stătea picior peste picior și părea foarte calm. M-am aplecat spre el, surâzând nonșalant.

— Nu a fost o rugăminte. O să-ți lăsăm puțin timp să te dezmeticești și să-ți faci bagajele.

Poate că eram prea direct, dar în acest caz circumstanțele erau aparte. Situația era dificilă. Trent avea nevoie să fie aici mai mult decât Vicious. Eu, Trent și Jaime căzuserăm de acord asupra acestui subiect.

— Du-te dracului, Cole! Nu găsești și tu vreo sticlă în care să te îneci? În biroul ăsta sunt adulți adevărați, care încearcă să poarte o conversație.

Veninul picura din vorbele lui Vicious.

Trent a sărit în apărarea mea:

— Încă un comentariu ca ăsta, și-o să-ți vâr în fund o sticlă.

Jaime a strâns din buze și a încercat să medieze conflictul:

— Vic, ascultă-i pe băieți! Știi foarte bine că Trent are dreptul să locuiască aici.

— Jaime, am tot atâta drept să fiu aici ca și el. Trent are un copil. Mie o să mi se nască în curând unul. Și eu, și Trent trebuie să fim alături de familiile noastre.

— Tu o ai pe Millie. Ea o să aibă grijă de copil.

— Adică vrei să o iau de lângă familia ei? a contraatacat Vicious. A stat departe de ei prea multă vreme. N-o să-i fac o porcărie ca asta, în ciuda a tot ce-mi spuneți. Care, apropo, e jalnic.

— *Tu* i-ai făcut asta lui Millie, împuțitule!

Mă întrebam ce dracu' se petrecea în capul lui. Logica lui bizară mă fascina. Vicious a căscat și a scos un *joint*, apoi l-a aprins. Nu prea fumasem iarbă în ultimele zile — din cauza lui Rosie, care strica tot cheful omului —, așa că îmi ardea buza după câteva fumuri, dar am tăcut.

— Nu contează ce s-a întâmplat, a insistat Vicious. Nu mă mut. Știați asta înainte să ajungem aici. Dar Trent e bine-venit să se întoarcă în Todos Santos.

Jaime s-a încruntat.

— Și cine o să se ocupe de sediul din Chicago? Zâna Măseluță?

— Am putea angaja pe cineva din afară, a sugerat Vicious.

— Nici vorbă! m-am opus eu, pufnind de indignare. Mă spetesc în fiecare zi, lucrez șaptezeci de ore pe săptămână, ca după aia să vină un străin și să pună mâna pe ceea ce noi am creat? Ăsta e imperiul nostru. Noi îl cârmuim. Când am fondat compania, ne-am învoit toți: fără oameni din afară.

— Mai devreme sau mai târziu, tot avea să se întâmple, Dean.

Vocea lui Vicious era nespus de calmă. Nu înțelegeam cum de reușea să fie atât de liniștit.

— Cât timp crezi c-o s-o mai duceți așa, Dean? Rosie o să se îmbolnăvească, a declarat Vicious.

Jaime s-a ridicat brusc de pe canapea, gata să țipe la prietenul lui cel mai bun. Și Trent a făcut un pas spre Vic. Am ridicat mâna în aer, făcându-le semn să nu-l întrerupă. Vicious a continuat:

— Până la urmă, Rosie *se va* îmbolnăvi. Am văzut în ce hal era anul trecut. Millie mi-a spus că starea ei se înrăutățește în fiecare iarnă. Dar, chiar dacă nu se va îmbolnăvi, tot o să vrei copii, nu? O să vrei o familie, o nuntă, tot tacâmul. Dean, știu că

vrei. Văd cum te porți când ești cu ea. Ești îndrăgostit până peste cap de ea. Crezi că peste un an sau doi o să poți lucra la fel de mult ca acum? Dacă tu crezi asta, delirezi. Hai să văd dacă asta o să te-ajute să-ți limpezești mintea.

Vic s-a ridicat și mi-a întins țigara. Am luat-o, am închis ochii și am lăsat fumul să-mi învăluie gâtlejul.

Rahat! Ce mult mi-a lipsit iarba!

— Iar tu, Jaime...

Ticălosul ăsta viclean planificase totul dinainte. Știa că plănuiserăm să-l strângem cu ușa.

— Jaime, tu nu vrei să te muți înapoi în Todos Santos? Nu ai dori ca Daria să crească împreună cu bunicii ei, alături de Luna, de copilul meu, de al lui Dean?

Jaime a mârâit:

— Vorbele astea au vreun scop sau doar vrei să ne faci în ciudă?

— Au un scop, l-a asigurat Vicious, apoi s-a așezat la birou și a deschis laptopul. În ultimele șase luni m-am gândit mult. Am avut la ce să mă gândesc: nunta mea, viitorul meu copil, ceea ce i s-a întâmplat lui Trent; Jaime locuiește la mii de kilometri distanță, iar Dean are o iubită cu multe probleme de sănătate.

Degetele lui Vicious alergau pe tastatura laptopului.

— De ce mama naibii ne mai spetim? Pe lângă averea cu care ne-am născut, am făcut munți de bani. Mai mulți decât am putea cheltui vreodată. Am senzația că încercăm să complicăm un lucru foarte simplu. Eu, unul, nu mai vreau să trăiesc așa. Vreau să petrec mai mult timp cu nevastă-mea, vreau să i-o trag de trei ori pe zi, ca înainte, vreau să fac mai mult sport și să mă stresez mai puțin. Vreau vacanțe mai lungi. Vreau să trăiesc pe bune. Spre deosebire de majoritatea lumii, eu chiar îmi permit asta. Și atunci, ce mai caut aici? Noi de ce mai suntem aici?

Ideea lui începea să capete mai multă noimă, dar conceptul pe care ni-l prezenta era nebunesc. Perfect Finance era copilul nostru. Ajunseserăm foarte departe, foarte rapid. Sigur, explicația era, în parte, faptul că munceam continuu. Până acum, nici unuia nu-mi trecuse prin minte gândul de a *nu* munci, de a munci mai puțin, de a lua asupra mea mai puține responsabilități.

— Adică vrei să te pensionezi? l-a întrebat Jaime. Vrei să te ocupi doar de muncă de caritate, la treizeci de ani?

Vicious a întors laptopul spre noi. Deschisese o pagină Wikipedia. Una fără poze. Pagina era intitulată *Jordan Van Der Zee*. Vic i-a răspuns lui Jaime:

— La dracu'! Nu mă pensionez. O să mai lucrez, dar numai de două-trei ori pe săptămână. În restul timpului, o să mă relaxez și o să mă port ca un zeu. La urma urmei, m-am născut zeu.

Trent a gesticulat spre Vicious. Și-a dat ochii peste cap și a comentat:

— Marijuana aia e nașpa. Vicious, vorbești ca Napoleon după ce a tras niște coca pe nas. De ce ne uităm la pagina tipului ăstuia? Ai uitat că eu nu m-am născut bogat? Nu-mi permit să mă hotărăsc, din senin, să mă retrag.

— Deja ești milionar! s-a răstit Jaime la Trent.

Asta îmi dădea de înțeles că ideea lui Vicious îl atrăgea, indiferent ce urma să ne propună. Trent se opunea, iar Jaime îl susținea pe Vic.

Deci eu eram elementul decisiv.

— Oi fi milionar, dar nu vreau să mă pensionez la treizeci de ani, a zis Trent, privindu-l pieziș pe Vic. Nu am nici soție, nici iubită. Am o fiică. În clipa asta, trece printr-o perioadă grea. Am nevoie să-mi distrag atenția. Îmi trebuie o supapă, ce naiba!

Trent a lovit cu pumnul în măsuța de cafea.

— Dintre noi patru, nu mai mie îmi place să muncesc? a adăugat el.

Vicious a început să explice.

— Van Der Zee cumpără toate companiile de investiții din zona asta. A început din San Francisco, acum trei ani, și a ajuns până în California de Sud. E multimiliardar. *Forbes* îl ridică în slăvi. E foarte priceput la afaceri. Și are buzunare adânci.

M-am grăbit să-l fac să-și încheie discursul:

— Știm cine e Van Der Zee. Nu ești singurul care deschide câte o revistă pentru afaceriști. Mersi pentru informațiile inutile!

Studiasem la Harvard, la fel ca Van Der Zee. Firește, nu în același timp. El era mult mai în vârstă decât mine. Printre studenții de la Harvard era o adevărată legendă, fiindcă se număra printre rarii oameni care reușiseră pe cont propriu. Obținuse o bursă la o universitate din Ivy League, făcuse o stagiatură, muncise pe rupte și devenise un mogul. După ce am absolvit facultatea de Afaceri, urmărisem un documentar despre el. Tipul se trăgea dintr-o familie de muncitori olandezi. Tatăl lui fusese lustragiu.

— Vrei să-i vinzi partea ta de acțiuni? l-am descusut pe Vicious.

— Vreau să vând majoritatea acțiunilor mele. Vă sfătuiesc să faceți la fel. Hai să păstrăm, toți patru, cincizeci la sută dintre acțiuni. Ne permitem să negociem și să obținem o înțelegere foarte avantajoasă. Iar dacă Trent vrea să muncească, poate s-o facă. Și eu vreau să muncesc.

— Eu nu mă pensionez, i-am declarat ritos.

— Nici eu, a zis Jaime, deși nu părea convins.

Vicious s-a uitat la noi și a zâmbit.

— Atunci, de ce să nu lucrăm toți patru de aici, din Los Angeles?

Trent i-a răspuns:

— Să începem cu motivul care e la mintea cocoșului: Van Der Zee o să vrea să dețină majoritatea. Va negocia pentru cincizeci și unu la sută dintre acțiuni.

Trent și-a sprijinit de perete umărul uriaș. Vicious a țâțâit.

— Oricine s-ar afla în locul lui ar proceda la fel, nu?

Corect. Bobocii învățau asta la Facultatea de Afaceri.

Ne uitam cu nerăbdare la el. Vicious a rânjit.

— Dar, după cum am spus, tipul e priceput. Vrea să ne poată controla într-o anumită măsură, dar nu se dă de ceasul morții pentru compania Perfect Finance. Ar accepta să cumpere cincizeci la sută.

Mi-am dat seama că afurisitul de Vicious deja alcătuise ciorna unui contract, împreună cu Van Der Zee. Era prea sigur pe sine ca să spună asta în doi peri. După căutăturile pe care mi le aruncau Trent și Jaime, știam că și lor le picase fisa.

— Să negociezi o afacere ca asta ar putea dura luni sau chiar ani, a spus Jaime.

— Van Der Zee deja s-a interesat dacă vrem să avem o întrevedere cu el, ne-a trântit Vicious vestea.

Fulgerător, toți ochii din încăpere s-au întors spre el.

Am chicotit și i-am întins țigara, apoi am cerut să știu:

— De cât timp știai că o să-ți cerem să faci schimb cu Trent?

— De îndeajuns de mult timp ca să planific totul.

— De ce naiba a venit ticălosul ăla mai întâi la tine? s-a mirat Trent, încruntat.

A luat *joint*-ul. Vicious și-a dat capul pe spate și a suflat câteva cercuri de fum spre tavan. Ochii lui întredeschiși aveau o sclipire diabolică.

— Eu locuiesc în California. Și Van Der Zee locuiește în California. Eu mă ocup de latura juridică a companiei. Cui îi pasă de ce a venit la mine? Trent, o să primești ce vrei. De ce ai fața asta?

Eu, Trent și Jaime am făcut schimb de priviri. Zâmbeam, deși nu aveam nicio garanție că Rosie voia să se mute înapoi în

Todos Santos. Adora New Yorkul. Tocmai de asta trăia așa de departe de părinții ei. Dar faptul că-i puteam oferi posibilitatea de a face această alegere îmi stârnea o fericire inexplicabilă.

— Eu, unul, mă bag, le-am zis.

Jaime a adăugat:

— Și eu, dacă primim destui bani și dacă încheiem un contract avantajos.

Trent a răsuflat șuierat și, după ce a chicotit vesel, a declarat:

— Luna o să crească în California.

Vicious a rânjit.

— La treabă, băieți! Hai s-o facem!

☆ ✰ ☆

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Să fiu iubită la nebunie. Sub cerul deschis, sub ploaia dezlănțuită. Cuprinsă de o vrajă nesfârșită.

Când îi cerusem socoteală lui Dean fiindcă o rugase pe Emilia să nu îl părăsească, el îmi spusese: *Eu nu vreau să mă părăsească nimeni.* Atunci crezusem că procedase așa fiindcă era un nesimțit arogant. Însă acum devenise limpede ca lumina zilei.

Dean avea răni emoționale adânci. Se temea să nu fie abandonat.

Se temea de abandon, iar Millie îl abandonase.

Gândul ăsta îmi stârnea o furie irațională la adresa surorii mele, însă, pe de altă parte, mă bucuram că Millie îl părăsise.

După cina de Ziua Recunoștinței, ceva mai târziu, mă întorceam pe toate părțile, în pat, gândindu-mă la sărutul nostru în ploaie. Parcă am fi fost personaje în filmul *The Notebook*. Am chicotit. Chicotul s-a transformat într-un acces de tuse, ceea ce nu mă mira.

Dar apoi am tușit cu sânge.

Deodată, am scuipat o bucată de flegmă sângerie. M-am holbat lung la șervețel.

Am hotărât imediat să nu spun nimănui. Oricum, nici nu ar fi avut rost. Peste câteva ore, eu și Dean urma să zburăm înapoi la Los Angeles, cu prietenii lui, așa că nu aveam chef să-i bag pe ai mei în sperieți și să fiu târâtă la spital. Doctorița Hastings mă consulta la ore absurde, atât în timpul săptămânii de lucru, cât și în weekenduri. Dacă tușeam iar cu sânge, puteam să merg la ea oricând.

Mă foiam pe toate părțile, fără să pot adormi. Am mai tușit puțin. Mi-am tras nasul. M-am așezat în fel și chip, vrând să găsesc cea mai potrivită poziție, așa încât să pot respira fără ca mucozitățile să-mi astupe căile respiratorii. În mod ironic, nevoia de a fi lângă Dean mă sufoca pe mine, nu pe el.

Indiferent cât de mult îmi plăcuse declarația noastră reciprocă de dragoste, corpului meu nu îi convenea că stătusem în ploaie.

Mi-a spus că mă iubește.

Gândul ăsta îmi aducea o fericire pe care nici măcar toți banii din lume nu ar fi putut să mi-o procure. Dar fericirea asta era umbrită de groază, pentru că știam un lucru: într-o zi, destul de curând, urma să mor. În toiul acestei vieți minunate pe care Dean o plănuise pentru noi.

Oare avea să rămână văduv la treizeci de ani, nevoit să aibă singur grijă de copii? Aveam să permit să sufere atât? Câte inimi urma să frâng și de ce nu mai luptam ca să nu le provoc altora suferință?

Mi-a povestit despre Nina.

Acesta era al doilea motiv al insomniei mele. Simțeam că Dean îmi smulsese inima din piept și acum habar nu aveam cum s-o potrivesc la loc. Doar Dean avea acest efect asupra mea — mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost strivită, și totuși euforică. Am auzit scârțâitul ușii, apoi am tușit într-un șervețel deja folosit. Am mijit ochii. Pe șervețel am putut distinge câteva pete întunecate, de sânge. Am oftat.

Mersi mult, viață! Am avut o zi grozavă, dar sigur c-a trebuit să-mi strici ploile.

— Mill, tu ești? am întrebat, cu glas răgușit. Închide ușa după ce intri. E răcoare.

A intrat Dean. S-a strecurat în pat, în spatele meu, complet îmbrăcat și încălțat, pe urmă a tras cuvertura și ne-a acoperit. M-a îmbrățișat. M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Era șase dimineața.

— Ce faci aici?

Am mototolit șervețelul în pumn și l-am ascuns sub pilotă, ca să nu-l vadă Dean. Nu trebuia să știe. Dacă afla, ar fi vrut să mă ducă la Urgențe. Uram secțiile de Urgențe. Erau locuri unde sufletul moare, ca trupul să poată funcționa mai departe.

— N-are rost să mă dezbrac, când peste o oră plecăm, mi-a șoptit el la ureche, apăsându-și penisul erect de fundul meu. Părea prea somnoros ca să mai facă sex. În mod surprinzător, nu eram dezamăgită. Mă simțeam ca naiba, iar când făceai sex cu Dean, nu puteai s-o faci în grabă.

— Cum a fost ședința?

Răspunsul a venit după o scurtă pauză.

— A fost OK.

— Deci Trent se mută în Todos Santos?

— Da. În cele din urmă, și noi o să ne mutăm aici, mi-a zis Dean.

— Poftim?

— Prioritățile se mai și schimbă, Rosie. Și noi ne schimbăm.

— Vorbești exact ca ai mei, l-am acuzat eu.

De fapt, nu eram supărată pe Dean, ci pe ai mei.

— Nu.

Mi-a cuprins bărbia între degete și mi-a răsucit capul spre el, pentru un sărut lent și tandru. Acel soi de sărut pe care îl rezervi pentru soția ta, în ziua nunții, nu pentru fata cu care te culci din când în când.

— Nu mă interesează ce vor ai tăi. Dar știu că nu e nevoie să locuiești în New York. Poți fi independentă și aici. Oamenii au atâta putere asupra ta câtă alegi să le acorzi tu.

Am înghițit în sec și am schimbat subiectul.

— Ai trecut pe la tatăl tău?

— Nu. N-am avut timp. Acum zece minute, l-am lăsat pe Trent acasă la ai lui. Tata va trebui să mai aștepte. De ce nu dormi?

— Azi s-au întâmplat multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Nu mințeam. Replica mea a părut să-l mulțumească pe Dean. Ca să nu mai scuip sânge, mi-am înăbușit tusea. Când am ajuns la aeroport, m-am încuiat într-o toaletă.

Și am tușit. Din nou și din nou.

Când am aterizat în New York, am sunat-o pe doctorița Hastings. Recepționera ei mi-a spus că doctorița avea o urgență de familie și că plecase din oraș. M-a rugat insistent să mă duc la spital, pentru un control.

Asta ar fi trebuit să fac, dar voiam să mai împing puțin granițele realității. Mi-am spus: „Ce lucru rău s-ar putea întâmpla?".

Răspuns: totul.

Capitolul 25

Dean

Să o sun pe Nina îmi dădea senzația că eram un condamnat la moarte, în drum spre injecția letală.

Nina era uluită că îi telefonam. În primele două minute de conversație, s-a bâlbâit. Voiam să termin odată cu tărășenia asta și să mă întâlnesc cu el. Să-mi văd mai departe de viață. Tatăl meu, Eli, mă implora să-i vorbesc despre Nina, dar mă străduiam să nu îi răspund la fiecare apel — mă străduiam să mențin la minimum nivelul complicațiilor din viața mea. Dacă Rosie nu m-ar fi obligat să-i promit că voi vorbi cu Nina, probabil că nu aș fi sunat-o niciodată. Nu ardeam de nerăbdare să deschid această cutie a Pandorei. Dar promisiunea dată e datorie curată.

După călătoria noastră în Todos Santos, primul lucru pe care l-am făcut a fost să închiriez o vilă în Hamptons, pentru tot weekendul următor. Plănuiam să o duc pe Rosie acolo. Încă nu se punea problema să o cer de nevastă — era mult prea devreme —, dar hotărâsem să-i zic că venise vremea să economisească cei o sută de dolari de chirie și să-și mute lucrurile în apartamentul meu. Ar fi fost o mișcare logică: de două luni încoace, locuiam împreună. Și totuși, în fiecare seară, găsea un

motiv să coboare în apartamentul ei: să aducă o placă de păr, sau un tricou curat, sau un afurisit de elastic de păr. Chestia asta mă frustra atât de tare, încât, când urcam în lift, nu puteam să mă uit la butonul care indica numărul etajului la care locuia ea fără să mă enervez. Să fac lucrurile să se miște mai repede era prioritatea mea numărul unu.

Ca să fiu sincer, mă cam săturasem de New York. Singurul lucru pe care îl voiam de acolo — Rosie — aproape că devenise al meu. În plus, să ne mutăm înapoi în California de Sud m-ar fi ajutat să mă dau bine pe lângă soții LeBlanc.

Mai mult decât atât, Vicious avea dreptate: în New York, vremea era nasoală. Chiar dacă era amuzant să mă joc de-a mogulul newyorkez, și mai mult îmi plăcea să mă bronzez și să beau bere rece, tolănit pe un iaht.

Încercând să-mi domolesc entuziasmul, am pus deoparte ideea mutării în California și am intrat în cafeneaua The Black Hole. Voiam să-i fac iubitei mele o surpriză și să-i aduc prânzul. Aveam planificată o ședință cu trei investitori, dar în ultimul moment hotărâsem s-o amân și să vin aici, ca s-o anunț pe Rosie că urma să ne petrecem weekendul în Hamptons. Ploua torențial și cafeneaua era aproape pustie. În spatele tejghelei nu era nimeni. Cei câțiva clienți răsfirați pe la mese stăteau cu ochii în ecranele telefoanelor. Am bătut darabana în lemnul tejghelei și mi-am netezit cravata.

— Bebe LeBlanc, mută-ți fundulețul dulce încoace! am strigat, fără să bag în seamă privirile curioase pe care mi le aruncau clienții.

Când aveam s-o înșfac și s-o trag peste tejghea și să-mi strecor limba în gura ei, mai mult ca sigur că aveau să se holbeze.

După câteva secunde, Elle a ieșit din bucătărie. Avea un zâmbet încordat. Și-a strâns părul în coc și și-a șters mâinile pe șorț.

— Bună, Dean! Nu știam că vii.

De unde și până unde e nevoie să știe Elle orice mișcare de-a mea?

— M-am gândit să dau o fugă pe-aici și să-i aduc lui Rosie prânzul.

Am pus pe tejghea o pungă din hârtie, pătată de grăsime. Intrasem într-o patiserie de vizavi de cafenea și cumpărasem sendvișul ei preferat. Am strecurat o privire în spatele ei.

— Că tot veni vorba, unde-i Rosie? Parcă trebuia să lucreze azi.

— Așa-i, mi-a confirmat ea.

În continuare, Elle afișa un zâmbet încordat, ceea ce mă irita, fiindcă-mi dădea de înțeles că ascundea ceva, iar mie nu îmi plăceau secretele.

Elle a continuat:

— Rosie a trebuit să plece mai devreme fiindcă...

Nu și-a încheiat fraza. A strâns din buze.

— Zi mai departe!

Am mijit ochii la ea și am făcut un pas în față.

— Elle, spune!

Și-a mușcat buza de jos și și-a plecat privirea. Purtarea asta era cu totul neobișnuită. În ultimele luni începusem să o cunosc pe Elle și știam că era o neastâmpărată, la fel ca Rosie a mea.

— Nu pot să-ți zic.

— Ba poți și o să-mi zici. Imediat. Unde e Rosie?

Trebuie să recunosc: femeile sunt mai complexe. Am dovedit că eram o ființă mult mai simplă decât Rosie și Elle, pentru că primul meu gând a fost că iubita mea mă înșela. Al doilea gând a fost că aveam să-l omor pe ticălos și s-o implor pe Rosie

să mă viziteze în închisoare, ca să ne refacem relația. Era o idee jalnică, stupidă, nebunească.

— S-a dus la spital, a șoptit Elle, după care s-a grăbit să explice: Jur că se simte bine. A fost doar o alarmă falsă. Cred că acum e în drum spre apartamentul vostru. Mi-a atras atenția să nu-ți zic nimic. Dean, *te rog*, nu-i spune că știi de la mine. Vorbesc foarte serios. Ți-am zis numai fiindcă vreau să stai cu ochii pe ea. Promiți să nu mă dai de gol?

Deja eram cu mintea în altă parte, iar inima mea bătea cu o mie de bătăi pe minut, gata să se facă fărâme.

— Sigur că n-o să-i spun, am asigurat-o eu, în drum spre ieșirea din cafenea. Mersi, Elle. Pa!

☆ ✰ ⋆

Rosie

Ce te face să te simți vie?
Sentimentul că, în curând, nu voi mai fi vie...

— Ești sigură? m-a întrebat Dean pentru a mia oară, jucându-se cu o frunză de salată.

Simțeam că mi se punea pata. Dacă mai auzeam întrebarea asta încă o dată, urma să-i înfig în ochi cuțitul de unt pe care îl țineam în mână.

— Foarte sigură, i-am răspuns eu înțepat.

— Mie mi se pare că ești al dracului de bolnavă, mi-a trântit-o el, strângând din dinți.

Am dat din umeri și mi-am îndreptat atenția spre sendvișul meu mâncat pe jumătate.

— Serios? Ei, atunci în seara asta poți să mi-o tragi pe la spate, ca să nu fii nevoit să-mi vezi fața.

Doamne, ce afurisită eram! Pur și simplu, nu mă puteam abține. Azi, în sfârșit, catadicsisem să mă duc la spital, ca să aflu de ce tușisem cu sânge în ultimele zile. Medicii care se ocupau de cazul meu au zis că se spărseseră câteva vase de sânge. Le-am zis că expectorasem cheaguri de sânge, dar ei mă asiguraseră că nu era nimic grav. Prin urmare, probabil că eram OK. Voiam să fiu OK. Voiam mai mult timp alături de Dean, împreună cu părinții mei și cu Millie.

Dean nu a răspuns la comentariul meu sarcastic. M-am frecat la ochi și am oftat.

— Iartă-mă că mă port ca o puștoaică răzgâiată. Am avut o zi lungă.

— Am închiriat o vilă în Hamptons, pentru săptămâna viitoare. Am vorbit cu Elle. Poți să-ți iei liber. O să vorbesc și cu managerul spitalului unde faci voluntariat, m-a informat Dean cu un ton rece, care mi-a risipit iritarea de adineauri.

— Super! am comentat, cu mintea în altă parte.

Apoi a venit un anunț neașteptat:

— Vineri, la prânz, mă întâlnesc cu tatăl meu biologic.

Deodată, am simțit pulsul zbătându-mi-se în gât. I-am propus:

— Vrei să vin cu tine?

Dean a clătinat din cap.

— Mulțumesc, nu.

Vocea i s-a mai înmuiat puțin.

— Vreau să fie cât mai rapid și mai nedureros. Vineri, după ce ieși din tură, Sue o să-ți comande un taxi. O să te ia de la cafenea.

Discuția asta era de-a dreptul dureroasă. Parcă am fi fost doi moși care planificau o înmormântare. Ne distraserăm mai tare înainte să fim împreună, atunci când ne luam reciproc peste picior. De ce? Din cauza mea. Pentru că nu îi spuneam ce se petrecea în realitate. Pentru că mă temeam că aveam să-l pierd și — mai important de-atât — că el avea să mă piardă pe *mine*.

I-am spus:

— Te iubesc!

Dean a ridicat ochii din farfurie. Privirile noastre s-au întâlnit.

— Rosie, și eu te iubesc! Tocmai de-asta trebuie să ai grijă de tine. Dacă ai ceva să-mi spui despre sănătatea ta...

— Nimic neobișnuit. Tu ocupă-te de chestiile tale de familie.

Am zâmbit și am întins un braț, mângâindu-i o mână.

Vineri a urmat marele nostru deznodământ.

Capitolul 26

Dean

Cu unsprezece ani în urmă

— Dragule, nu-l lăsa pe Owl să mă omoare!

Lacrimile se scurgeau pe obrajii Ninei. Mă apucase de tricoul meu leoarcă de sudoare.

— Mă bate îngrozitor, a adăugat Nina. Vezi semnele astea? Le vezi? O să mă omoare. Ai de gând să stai cu mâinile-n sân? O să-l lași să facă asta?

Mi-am dat tricoul jos și l-am aruncat pe deasupra patului ei. Tocmai terminasem de tuns peluza ei imensă și voiam să gătesc cina pentru noi trei.

— Ar trebui să-l părăsești. Vino cu mine în California! Mama nu s-ar supăra.

— Dean, Helen nu e mama ta. *Eu* sunt.

Nu am contrazis-o, fiindcă nu avea rost; dar asta nu înseamnă că eram de acord cu ea.

În fiecare vară, fără greș, Nina mă amesteca în problemele din căsnicia ei. Jur că mă considera o combinație între un bodyguard

și un asistent personal. Însă nu o puteam învinui. Eu încercam iar și iar să o salvez, să apăr omul care mă abandonase.

În noaptea aia, Owl s-a întors acasă beat. Nimic ieșit din comun. Nu era dependent de droguri, ca Nina, dar tare îi mai plăcea să tragă la măsea! S-a băgat în pat, lângă Nina, bolborosind și înjurând. Auzeam totul din camera mea, în celălalt capăt al holului, în pat cu Tiffany, fata vecinilor. În fiecare noapte, se strecura la mine pe fereastră. Casa Ninei avea un singur etaj. Mâinile mele erau pline de semne — mușcăturile lui Tiffany. Îi astupam gura, ca să-i maschez gemetele. Nimeni nu mă întrebase de ce aveam semnele alea, pentru că nimeni nu dădea doi bani.

Sub acoperișul ăsta, nimeni nu dădea doi bani pe nimic.

Au izbucnit strigăte înăbușite și suspine. Din cauza lor, nu mă puteam concentra la activitatea mea cu Tiffany. Încă nu reușisem să împing întâlnirile noastre dincolo de etapa frecării unul de celălalt.

— Rahatul ăsta o să mă scoată din minți toată noaptea! am gemut eu, exasperat.

Am dat deoparte o șuviță de păr de pe obrazul lui Tiffany, ca să văd mai clar dorința care ardea în ochii ei. De data asta, arcurile saltelei lor nu scârțâiau. Ceva era altfel. Pentru prima oară în viață, intuiția îmi dădea ghes, arzându-mă pe dinăuntru.

— Mătușa ta e varză, a declarat fata.

Tiffany s-a urcat pe mine, mi-a cuprins coapsele între picioare și a început să se frece de scula mea. Nu știa că Nina era mama mea. Părinții mei se asiguraseră că Nina își ținea gura.

Brusc, am auzit zgomotul iscat de contactul violent dintre o palmă și un alt trup. Nina a strigat de groază. Am auzit cum încerca să scape din calea lui Owl: mobilă izbită, obiecte

prăbușite pe podea. Am apucat mijlocul lui Tiffany și am împins-o de pe mine, apoi m-am ridicat din pat.

— Mă duc să văd dacă totul e în ordine.

— Aici nimic nu e-n ordine, niciodată, a comentat Tiff, tolănită în pat.

Nu se înșela. În orășelul ăsta, toată lumea îi cunoștea pe soții Whittaker. Toți știau că Nina era dependentă de droguri și că avea pupilele cât farfuriile, iar Owl își bea mințile în fiecare seară. Știau că pierdeau bani anual, încercând să plătească ratele pentru terenul lor. Bănuiam că majoritatea locuitorilor se rugau ca cei doi să încheie mica lor aventură, să vândă casa și terenul și să se care.

Ieșisem pe jumătate în hol. I-am spus lui Tiff:

— Hai să reformulez: cât sunt eu aici, nu vreau ca Owl s-o omoare pe Nina. Așa îți convine?

— N-o s-o omoare.

Tiff s-a săltat în pat, și-a sprijinit spatele de perete și a aprins o țigară.

— Exact! Fiindcă mă duc să mă asigur că n-o omoară.

Pleosc!

Încă o lovitură. Un alt țipăt a străbătut aerul, răsunând din capătul opus al holului. Am pornit cu pași repezi spre camera lor.

— Mai bine ai lăsa-o baltă! a strigat Tiffany. Sunt sonați amândoi. O să ai necazuri.

Normal că avea dreptate, dar nu voiam s-o ascult. În mintea mea, o voce psalmodia: *Protejează-i pe cei rătăciți. Chiar și pe omul din cauza căruia ai devenit tu însuți un rătăcit.*

Imediat ce am intrat în cameră, Owl a aruncat o vază spre mine. A ratat. A fost de ajuns ca să scapere în mine scânteia furiei. M-am aruncat în haosul ăla, fără să mă gândesc la urmări. M-am repezit la el cu pumnii strânși. L-am lovit în stomac, fără

mă. Lăsându-mă pe vine, m-am apăsat deasupra lui și l-am mobilizat complet. Nu-mi păsa dacă-i exploda vreun organ.

Am țipat la el:

– Termină dracului! Dac-o mai atingi pe mama o dată, îți rup toate oasele!

Mama. Iisuse!

– Așa, băiete! m-a încurajat Nina.

Stătea cocoțată în pat, cu o pernă între picioare. În clipa aia, n-am realizat că părea să fie în largul ei. Era calmă; fără lacrimi pe obraji, fără urme de lovituri. Pe moment, nu mi-am dat seama că scena la care asista părea să o *excite*. Abia pe urmă am înțeles cât de aiurea era situația.

— Omoară-l, Dean! Omoară-l!

I-am rupt nasul.

— Arată-i c-o pățește dacă se ia de mine! a țipat Nina.

Mi-am izbit cotul în mutra lui Owl. Era pentru prima dată când Nina mă băga în seamă cu adevărat, iar vocea ei nu mai mustea de plictis când îmi vorbea. Am mușcat momeala pe nemestecate. Și am continuat să-l stâlcesc pe Owl.

Eram puternic. Făceam sport. L-aș fi putut da gata pe moșul ăsta cât ai clipi. Nina mă încuraja.

— Omoară-l, dragule! Fă-o pentru mine!

Apoi, din pragul ușii, a răsunat înăbușit vocea lui Tiffany:

— Dean! Nu! Oprește-te!

Ce naiba căuta aici? Nu-mi păsa ce mi s-ar fi întâmplat mie dacă se afla că venea pe furiș în camera mea, dar Tiffany ar fi putut intra într-un mare necaz. Tatăl ei era pastorul orășelului.

— Lasă-l! O să-l omori. Chiar vrei să ajungi la închisoare?

Tipul ăsta e nebun! a strigat Tiff.

Îl loveam pe Owl în continuare, dar nu cu același avânt de mai înainte. Am observat că nu încerca să se împotrivească. Pur

și simplu încasa loviturile. Părea dubios, mai ales că Owl nu se lăsa niciodată călcat în picioare. Și cu atât mai puțin de către mine.

Mișcările mele înverșunate au încetinit, până când, în cele din urmă, am rămas nemișcat. Glasul tremurător al lui Tiff a devenit mai ferm iar cuvintele ei — mai apăsate.

— Vrei să fii arestat? Chiar crezi că merită? *Ei doi* merită să fii arestat? mă implora Tiff, cu palmele împreunate.

Avea dreptate.

Nina a strigat:

— Taci, scârbă! Ieși naibii de-aici! Fă-o, Dean! Fă-o!

În clipa asta, am văzut camera de înregistrat.

M-am ridicat șovăitor. Owl zăcea sub mine. Fața lui era plină de sânge. Nu reușeam să-i disting nasul, ochii, nici măcar gura. M-am uitat direct la Nina. Ledul roșu al aparatului clipea, aproape provocator. Nina ținea camera într-o mână și îmi striga să-l omor. Aproape că nu mai avea glas, de la atâtea țipete.

Mă filma.

Actul întâi: înregistrează-ți odrasla în timp ce comite o crimă.

Actul al doilea: șantajează-l folosindu-te de înregistrare.

Actul al treilea: îmbogățește-te și după aia abandonează-l din nou, luând viața de la capăt, în altă parte.

Mama mea biologică nu mă fotografiase niciodată. Nu înregistrase primii mei pași, primele mele cuvinte, zilele mele de naștere. Dacă te-ai fi uitat în albumele ei cu poze, nu m-ai fi regăsit în niciunul dintre ele. Și totuși acum Nina era aici, milogindu-se de mine să o ajut și înregistrând toată scena. Îmi înscena totul. Mă trăgea după ea în abisul care îi înghițea toate șansele de a fi un om adevărat.

— Ce dracu' faci cu chestia aia, Nina? am întrebat-o, făcând un pas spre ea. Ai la dispoziție o secundă ca să-mi explici ce se întâmplă.

Vocea mea era calmă, rece. Deși simțeam adrenalina vuindu-mi prin vene, nu mai eram furios.

— E o tentativă de omor, a bolborosit ea.

Doamne! Se drogase. Scorpia asta nu mai știa de ea.

— Fiule, pentru o chestie ca asta poți înfunda pușcăria pentru mult timp, a adăugat Nina.

— „Fiule"? a exclamat Tiffany, șocată.

Rahat! Tiff încă era aici. Într-un fel, aș fi vrut să plece, dar, pe de altă parte, doream s-o rog să rămână, ca să-mi fie martoră. Mi-am aplecat capul într-o parte și am surâs. În sfârșit, mi-a picat fisa.

Mama mea era diabolică.

Mă ura.

Mă invidia.

Mama mea nu avea să se oprească niciodată, dacă nu o oprea altcineva. Dacă nu o opream eu.

— Crezi c-o să-ți meargă? am chicotit eu.

Voiam să o sperii. Judecând după încruntarea care îi înlocuise brusc entuziasmul, am intuit că reușisem.

— Haide, Nina! Ești varză. Nu te lăsa păcălită de cavalerismul meu.

A lăsat camera de filmat să coboare. O uluia cât de calm îi vorbeam. Nu mai eram același copil din flori, politicos și cu un zâmbet uriaș, care voia să-i facă pe plac. Înțelesesem totul. Nu mai simțeam niciun strop de milă pentru ea. Îmi dădusem seama că voia să-mi distrugă viitorul, iar eu refuzam să-i dau această satisfacție.

— Aruncă aparatul ăla, Nina! i-am poruncit.

M-am dus la noptiera ei și am scos dintr-un sertar un *joint*, apoi l-am aprins. Obiectivul camerei încă mă urmărea.

— Nina, nu-ți mai zic a doua oară. Crede-mă, nu vrei ca tata să afle despre porcăria asta.

Întins pe podea, Owl gemea de durere. L-am izbit cu piciorul.

— Gura, idiotule!

În prag, Tiffany își rodea unghiile, sprijinită de catul ușii. M-a întrebat:

— Să chem o ambulanță?

Am oftat și mi-am trosnit gâtul.

— Owl și-a făcut-o cu mâna lui, fiindcă a ascultat-o pe drogata de nevastă-sa. Las-o pe ea să-l îngrijească.

M-am dus la Nina, i-am smuls camera din mână. Am scos banda și am făcut-o bucăți, după care am aruncat camera pe podea și am zdrobit-o cu piciorul.

— Vrei să mă șantajezi cu o înregistrare nenorocită?

Pupilele Ninei jucau în orbite. Încet-încet, a început să înțeleagă că intrase în bucluc. Am scuturat scrumul țigării pe așternuturile ei și am suflat fumul pe nări.

— Deci? am mârâit la ea. Ți-ai înghițit limba?

Până atunci, nu știusem că mă abandonase în toaleta unui hipermarket. Nu știusem că, imediat ce mă lăsase să mor, gol și urlând, într-o toaletă publică, se dusese să facă rost de bere și țigări. Părinții mei păstraseră nespuse aceste amănunte oribile. Nu-i puteam învinui. Varianta pe care mi-o prezentaseră ei era mult mai ușor de digerat: Nina avea probleme cu drogurile. Nu putea să mă îngrijească, așa că mă lăsase în grija lor, știind că aveau să mă iubească din toată inima. Exact asta făcuseră.

— De parcă tu ai fi simțit lipsa banilor vreodată! mi-a țipat ea în față, împingându-mă cât colo. Ai absolut totul! Ei îți dau totul!

Accentul ei sudist se accentuase.

Era rândul meu să ridic tonul.

— Îmi dau totul fiindcă *tu* nu mi-ai dat nimic.

Mă străduiam să nu gesticulez, să-mi păstrez cumpătul, dar simțeam nevoia presantă de a izbi ceva. Owl era la îndemână, însă începuse să se învinețească, așa că nu voiam să îngroș gluma. Nina a țâșnit din pat.

— Nu, nu ți-am dat! Te-am aruncat acolo unde îți era locul: în toaletă. Pentru că erai un nimic, un nimeni!

De uimire, aproape că am scăpat țigara din gură.

— Poftim?!

Nina a repetat replica. Pe urmă mi-a spus, pe un ton răstit, tot adevărul despre nașterea mea. După ce a terminat, a început să boccească și să-l îngrijească pe bărbatu-său, mormăindu-i că totul avea să fie bine. Tiffany nu se clintise din prag. Mă privea cu un amestec de milă, suferință și oroare.

— Pleacă de-aici! i-am ordonat lui Tiffany. Acum!

— Dar, Dean...

— IEȘI! am urlat, arătându-i ușa. Vorbesc serios. S-a terminat!

Chiar că se terminase. Intenționam să pun capăt acestei părți a vieții mele.

A doua zi, m-am întors acasă, cu avionul, și n-am mai pus niciodată piciorul în Alabama. Pentru mine, statul ăsta nu mai exista pe harta țării.

Dean cel vesel și pus pe glume a murit acolo.

Am asistat la înmormântarea lui. Din ziua aia, înmormântarea s-a repetat zi de zi, în mintea mea.

Capitolul 27

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Să privesc cum se perindă copacii prin dreptul geamului. Sclipirea oceanului. Să văd cum lumea se învârte în jurul meu, ca poalele unei rochii de bal. Să știu că fac parte din toate astea. Să accept că și a muri face parte din viață.

În taxi, în drum spre vila din Hamptons, cream în minte un *playlist* beton pentru minivacanța noastră. Melodii romantice, pe care să le ascultăm în timp ce pregăteam cina, făceam dragoste și ne făceam amintiri de neuitat.

Era o zi mare pentru Dean. Cerul se întunecase de-a lungul țărmului, iar eu mă întrebam dacă asta simboliza cum avea să decurgă întâlnirea dintre el și tatăl lui biologic. Ploua torențial. Eram înfofolită în patru straturi de haine. Luasem un rucsac aproape la fel de greu cât mine, plin cu medicamente și nebulizatoare. Nu mă simțeam bine, dar Dean închiriase o vilă în Hamptons, pentru o săptămână. Acum, mai mult ca niciodată, voiam să-l fac fericit.

Avea să rezolve un mister vechi de treizeci de ani. Şi plătise o mulţime de bani ca să-l dezlege. Chiar dacă trebuia să suport puţin disconfort fizic, voiam să-i fiu alături.

— Plouă cu găleata, a comentat şoferul, gesticulând spre ştergătoarele care se agitau pe parbriz.

Ploaia răpăia pe acoperiş de parcă avea să-l rupă din clipă în clipă.

— Aşa-i. Îmi pare rău că trebuie să conduci înapoi în New York, singur. Probabil că nu-i prea plăcut.

Şoferul a pufnit şi a zis:

— Să nu vă pară rău pentru mine! Mai rău e de cei fără adăpost, de nebunii care fac jogging pe vremea asta şi de biciclişti. Oamenii care chiar că sunt siliţi să umble prin ploaie.

— Păi, îmi pare rău şi pentru ei. Mai puţin de cei care fac jogging. Nimeni nu i-a obligat să iasă pe vremea asta.

Maşina noastră a trecut prin dreptul unui bărbat îmbrăcat într-o pelerină galbenă, de ploaie, care alerga pe marginea şoselei.

În mod normal, Dean ar fi trebuit să fie deja în vila pe care o închiriase. Ceva mai devreme, îi trimisesem un mesaj ca să-l întreb dacă urma să fie acolo la ora şapte, iar Dean îmi confirmase. Îmi doream ca întâlnirea lor să fie plăcută. Poate că încercau să se cunoască mai bine. Încercam să nu îl sâcâi bombardându-l cu mesaje.

Şi totuşi eram îngrijorată. Am luat mobilul şi am tastat:

Rosie:

Aproape că am ajuns. Mă bucur că o să petrecem împreună tot weekendul. Cum a fost întâlnirea?

Dean nu mi-a răspuns. Taxiul a parcat în fața unei proprietăți cu o grădină care ar fi eclipsat până și grădinile Palatului Versailles. Am observat că vila era înconjurată doar de verdeață și de pădure. Nici urmă de case învecinate sau de magazine. Doar noi doi, în spațiul ăsta enorm. Taximetristul — un bărbat rotofei, de vreo șaizeci de ani — a ieșit din mașină, s-a dus în fugă la portbagaj și mi-a scos valiza. Apoi m-a ajutat cu rucsacul meu. Am alergat până la intrare, ferindu-mi ochii de stropii de ploaie, și am apăsat butonul soneriei. M-am uitat peste umăr și i-am făcut taximetristului cu mâna.

— Weekend plăcut! i-am strigat, printre gâfâieli.

Ai naibii plămâni!

— Și ție, drăguță!

Șoferul a rămas pe loc încă vreo cinci secunde. I-am făcut semn că putea pleca. Nu era nevoie să stea acolo, în ploaie, așteptându-mă în frig. În cele din urmă, taxiul a demarat.

Am sunat iar la ușă. Niciun răspuns.

Am scos telefonul din buzunar și l-am sunat pe Dean. Vântul care sufla dinspre țărm aproape că mă lua pe sus, iar frigul începea să mi se strecoare în oase. Dean n-a răspuns. După ce l-am mai apelat de trei ori, i-am scris un mesaj.

Rosie:

Sirius către Terra: unde ești? Sunt la ușă. Aștept să-mi deschizi.

Rosie:

E frig. Sunt aici de zece minute. O să chem un taxi și o să te aștept într-o cafenea din centru.

Rosie:

Următorul taxi disponibil ajunge aici în 30 min. Unde ești? Mă îngrijorezi. Sună-mă! Te iubesc!

Ploaia mă biciuia. Am izbit cu pumnul în uşă, sperând ca Dean să-mi deschidă. Speram că nu mă putea auzi doar din cauza răpăitului ploii sau fiindcă aţipise şi mai speram că avea să-mi răspundă în următoarea secundă.

Când am deschis gura, m-a şocat disperarea pe care am auzit-o în vocea mea.

— Hei! Hei! Sunt aici!

Niciun răspuns.

Clănţăneam din dinţi.

Tremuram din tot corpul.

Eram udă leoarcă, nu aveam la cine să apelez, iar hainele mi se îngreunaseră de apă. Simţeam un amestec de groază şi nelinişte. Am înţeles ce se întâmpla. În vreme ce stăteam neajutorată în ploaia amestecată cu grindină, îmi doream cu disperare un singur lucru.

Să nu mă dezamăgeşti, Dean! Nu vreau să mă îmbolnăvesc din cauza ta.

Capitolul 28

Dean

Astăzi, parcă nu mai păşeam la fel de sigur ca de obicei. Asta ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

După ce am virat şase sute de mii de dolari în contul ei gol, Nina mi-a trimis, prin SMS; numele unei cafenele de vizavi de biroul meu şi mi-a spus că tatăl meu biologic o să fie acolo pe la ora douăsprezece. Asta însemna că aveam timp berechet să ajung în Hamptons devreme, chiar dacă traficul ar fi fost oribil, chiar dacă ar fi existat străzi blocate, chiar dacă vremea mi-ar fi stat împotrivă.

I-am zis lui Sue:

— Îmi iau liber pentru restul zilei. Dacă întreabă cineva unde sunt, poţi să le zici că-s în iad.

Mi-am închis laptopul şi am trecut prin dreptul zonei de recepţie. M-am îmbrăcat cu paltonul meu Valentino, cu impri- meu tropical. Sue m-a privit pieziş şi mi-a aruncat un zâmbet obraznic.

— Weekend plăcut, domnule Cole!

— Şi ţie la fel, domnişoară Pearson!

Să la dracu' pe Sue! Dacă insista să mi se adreseze cu numele de familie, fie! Nu mă mai deranja nimic.

La pas alert, m-am apropiat de cafeneaua de peste stradă. Avea o găleata. Când am deschis ușa și am auzit clopoțelul de deasupra intrării, m-am gândit imediat la Rosie și la cafeneaua în care lucra. Am tras adânc aer în piept. Eram optimist: bănuiam că Nina nu avea să ni se alăture. Obținuse ceea ce dorea, iar acum nu mai avea cu ce să mă șantajeze. Probabil că deja uitase cum mă cheamă. Sau cel puțin așa speram.

Cafeneaua gemea de lume; oameni de faceri ocupați se înghesuiau să cumpere sendvișuri pentru pauza lor de prânz. La început, am cercetat încăperea, cu ochi sceptici, întrebându-mă cum naiba urma să ne recunoaștem unul pe celălalt. Poate că ar fi fost o idee bună să-i transmit Ninei că eram un excentric și purtam haine ieșite din comun. Era imposibil să nu-mi observi pulovărul bătător la ochi.

Am trecut pe lângă tejgheaua barului și am început să cercetez chipurile din jur, așteptând să văd unul care îmi semăna cât de cât.

Trei bărbați tineri, în costume. Nu.

Doi studenți cu MacBook-uri, sorbindu-și cafeaua. Nici aici.

Un bărbat de vreo optzeci de ani, care purta un costum din trei piese. Nici gând! Nu era genul Ninei.

O femeie de vreo treizeci de ani, care mi-a întors privirea și mi-a zâmbit cu buze rujate. Îmi pare rău, scumpo! Am pe cineva.

Ochii mei scormoneau peste tot, înnebuniți, sperând să vadă ceea ce căutam. Inima mea se zbătea la fel ca atunci când Rosie se dezbrăca seara, înainte să ne băgăm în pat.

Apoi am zărit un cap cărunt. Îmi era cunoscut. Am chicotit.

M-am apropiat de o măsuță aflată într-un colț.

— Tată?

Tatăl meu, Eli Cole, aștepta aici, cu ochii pironiți într-o ceașcă de cafea.

— Doamne! De ce nu mi-ai spus că vii în New York? Ai venit pentru cazul Farson?

Tata m-a privit și s-a ridicat, dar nu a spus nimic.

Niciun cuvânt.

Nu!

Nu, nu, nu, nu, nu!

Am făcut un pas în spate. L-am întrebat:

— Unde e Nina?

Îmi pierdusem mințile, nu? Când Nina rămăsese însărcinată, tata avea o căsnicie fericită. Poate că tatăl meu biologic dăduse bir cu fugiții în ultimul moment, iar tata venise aici ca să mă consoleze.

— Ia loc, m-a invitat Eli.

— Nu.

Fața îmi amorțise.

— Spune-mi de ce mama naibii ești aici. Și vreau să știu unde-i Nina.

— Ai grijă la vocabular, Dean!

— Îmi bag picioarele în vocabularul tău, *tată*! Ce se petrece?

M-am sprijinit de spătarul unui scaun, ca să nu-mi pierd echilibrul.

M-a cuprins panica. Doar nu era cu putință! Tata s-a apropiat și mi-a pus o mână pe umăr. Strânsoarea lui nu mai era la fel de fermă ca de obicei.

— Am vrut să-ți spun de Ziua Recunoștinței, când ai venit în Todos Santos...

— Nu.

Am bolborosit jenat și l-am împins deoparte. Mă simțeam de parcă m-ar fi pocnit cineva în față. Spatele tatei s-a atins de un perete. Din greșeală, a împrăștiat o femeie care aștepta la coadă. Tipa i-a aruncat o privire acuzatoare.

— Viața mea nu-i o afurisită de telenovelă, iar tu nu i-ai fost niciodată Ninei în timp ce erai însurat cu mama!

O spusesem ca pe o afirmație, dar, de fapt, era doar exprimarea unei dorințe disperate. Tata a ridicat brațele, împăciuitor.

— Fiule, avem multe de vorbit. Ia loc!

— Nu-mi mai spune să iau loc! m-am răstit eu, izbind în masă cu palmele.

Cu unsprezece ani în urmă, Donald Whittaker ajunsese la secția de Urgențe, după două zile de dureri oribile. L-au tratat pentru un nas rupt, două coaste fracturate și câteva tăieturi provocate de mine. Nu avea asigurare medicală, deci Nina și Owl fuseseră nevoiți să plătească o căruță de bani pentru „sejurul" lui în spital. Donald nu știa că doar Tiffany, fata pastorului, stătuse între el și moarte.

Acum, unsprezece ani mai târziu, mă întrebam dacă pentru mine va mai exista o Tiffany care să mă împiedice să-l rănesc pe taică-meu. Să mă împiedice să fac ceva ireversibil. Aveam o poftă teribilă să dau pumni și picioare.

— Există o explicație pentru toate astea.

Vocea tatei era șoptită. Lumea se zgâia la noi, pe deasupra ceștilor. Tata m-a apucat de braț și a încercat să mă tragă spre scaunul de vizavi de al lui. Nu m-am mișcat din loc.

— Eli, spune-mi că e o greșeală!

Răceala din vocea mea îmi stârnea fiori pe spinare.

El a mijit ochii. În continuare, vorbea ferm și era stăpân pe sine.

— Nu e o greșeală. *Tu* nu ai fost o greșeală.

Nu știam ce să cred, ce să simt. Habar nu aveam de ce mama nu divorțase de el, dat fiind

că Eli se culcase cu sora ei.

Brusc, o revelație. Ca și cum m-ar fi izbit un camion. Eu eram *el*.

Eram nemernicul care intervenise între două surori. Nesimțitul care aprinsese scânteia urii. Aveam potențialul de a deveni ca el.

— Și *așa* îmi dai vestea? am rostit scârbit, printre dinți.

— De fiecare dată când am vrut să-ți vorbesc, ai refuzat să asculți.

Iisuse Hristoase!

— Pentru mine, ești mort, am declarat.

Vorbeam cât se poate de serios.

— Nu mă suna. Nu-mi vorbi. Nici măcar să nu te *gândești* la mine! Eu, unul, n-o să mă gândesc la tine.

Am ieșit valvârtej din cafenea și am intrat în primul bar care mi-a ieșit în cale.

Am lovit de trei ori cu pumnul în tejghea.

— Barman! Vreau coniac.

Și pe urmă mi-am băut mințile.

☆ ✰ ⋆

Rosie

Am deschis cu greu pleoapele și am gemut. Am dus o mână la tâmplă. Auzeam un bâzâit enervant, ca al unei rable care se chinuia să încheie o călătorie care o depășea. Deodată, am făcut

ochii mari. Mi-am dat seama că eram conectată la câteva tuburi. Șirul unei perfuzii era alături. O cameră puternic luminată de neoane. Eram într-un spital.

Aceeași veche poveste. Am început să mă satur de ea.

Am tușit. Deși nu vedeam vreun semn că aveam pe cineva alături, am întrebat:

— Ce se-ntâmplă?

De fiecare dată când clipeam, vederea mi se limpezea tot mai mult. În cameră era o căldură înăbușitoare. Aerul era așa de uscat, încât probabil că ai fi putut prăji costiță pe fruntea mea. Miam! Costiță! Îmi era foame. Cu siguranță, un semn bun.

Mașinăria continua să emită zgomotul ăla enervant, care îmi zgâria nervii.

Fșșșșt... Fșșșșt... Fșșșșt...

Mi-am zis că, dacă nu o scotea din priză cineva, aveam să mă urc pe pereți.

Am auzit vocea surorii mele:

— Ești la spital.

I-am simțit palma pe mâna mea. Chiar dacă transpiram, mi se părea că, pe lângă pielea ei, a mea era rece ca un sloi. Am aplecat capul într-o parte și am clipit apăsat, ca s-o văd mai clar. Părinții mei stăteau așezați lângă ea. Trei chipuri cu ochii cât cepele, care mă scrutau de parcă aș fi fost un animal la zoo.

Millie mi-a atins obrazul cu buzele și m-a întrebat:

— Când mă uit la voi, îmi vine să zic că mă simt mai bine decât arăt. De ce sunt aici?

În mare, îmi aminteam ce se întâmplase. Bătusem la ușa vilei din Hamptons până când îmi zdrelisem pielea degetelor. Îmi aduceam aminte că-l sunasem în neștire și îi trimisesem zeci de mesaje lui Dean. Îmi aminteam că, în vreme ce tremuram în ploaie, comandasem un taxi. Dar nu știam ce se întâmplase

după aceea. Probabil că mi se declanșase un atac de panică și leșinasem.

— Cine m-a adus la spital? am întrebat eu, printre accese de tuse.

— Taximetristul.

Aha... Când am pus următoarea întrebare, m-am simțit ca o mare idioată.

— Unde-i Dean?

Millie s-a uitat la mama, mama s-a uitat la tata, iar tata s-a uitat pe geam.

— Nu știm, mi-a zis Millie, mușcându-și buza de jos. Vicious încearcă să dea de el. Cum am aflat ce-ai pățit, noi am luat primul avion încoace.

M-am uitat de jur împrejur. Nu recunoșteam camera, deci nu eram la Spitalul Lenox Hill. Ne aflam la mai bine de două ore de Manhattan. Iar în Lenox Hill nu aveau mașinăria asta, cu zgomotul ei oribil.

— Ai o infecție gravă la plămâni, m-a anunțat mama.

A dat-o pe Millie deoparte și s-a așezat pe marginea patului meu, apoi mi-a luat mâinile într-ale ei. Aproape că am scâncit de bucurie. I-am strâns palma între degete, savurând scurtul moment de intimitate. Expresia de pe fața mamei era plină de suferință.

— Infecția ta s-a răspândit în corp, iar faptul că ai răcit nu te-a ajutat deloc. Organismul tău e slăbit.

I-am bătut palma ușurel și am reușit să zâmbesc.

—Nu-ți face griji, mami! Mereu mă aleg cu infecții la plămâni.

Millie a intervenit, clipind iute și mușcându-și buzele:

— De data asta, ficatul și pancreasul tău au fost afectate.

Tati s-a dus la fereastră și și-a lipit fruntea de geam. Ploaia răpăia în sticlă. Poate că se îndepărtase de noi fiindcă nu voia să-l vedem plângând.

Tata mi-a spus, cu un oftat:

— Doar ți-am zis că băiatul ăla o să-ți aducă necazuri.

Nu mai era furios. Poate doar exasperat. Și, cu siguranță, stors de puteri.

— Tată, nu e momentul potrivit! l-a dojenit Millie.

— Ar fi trebuit să te întorci în Todos Santos, a zis mama, ștergându-și lacrimile.

Mama plângea rareori, iar tata — niciodată. Dintr-odată, mi-am dat seama că, poate, problema mea cea mai mare nu era faptul că habar n-aveam unde era Dean. Am privit-o pe Millie. Își rodea pielița de pe un deget. Și ea era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

Am încercat să schimb subiectul, ca să mai înseninez atmosfera.

— Puteți scoate din priză mașinăria asta? Scoate un zgomot de-ai zice că acuși-acuși o să sară în aer.

Am râs forțat.

Millie m-a privit. După ce a inspirat adânc, mi-a explicat:

— Rosie, nu-i nicio mașinărie pe-aici. Plămânii tăi scot zgomotul ăsta.

Am tăcut și am ascultat cu atenție. Rahat! Millie avea dreptate. Ori de câte ori luam o gură de aer, plămânii mei șuierau.

Fșșșșt... Fșșșșt... Fșșșșt...

— Nu pricep, am mormăit eu. Mă simt bine. Serios!

Dar oare chiar mă simțeam bine? Am încercat să mă salt în capul oaselor, însă mă durea spatele și plămânii mei ardeau. Millie s-a repezit să mă ajute. Mi-a potrivit pernele la spate, în timp ce mama mă ținea de umeri, ca să nu cad. Am înghițit cu

greu. Mi-am amintit de ceea ce îmi spusese doctorița Hastings, într-una dintre primele noastre consultații.

Rosie, poți să duci o viață fericită și împlinită, dacă ești atentă și ai grijă de tine. Majoritatea celor care suferă de fibroză chistică mor din cauza complicațiilor la plămâni. Trebuie să ai mare grijă! Dar dacă îți faci exercițiile, te duci regulat la fizioterapeut și îți iei medicamentele, nu ar trebui să ai probleme.

Oare starea mea de sănătate se înrăutățea? Nu cumva corpul meu se pregătea să mă lase baltă? Mai mult ca sigur, acum nu simțeam că dețin controlul asupra propriului corp, iar gândul ăsta mă speria chiar mai mult decât perspectiva morții.

Mama mi-a dat drumul ușor, lăsându-mă să mă sprijin de maldărul de perne. Îmi simțeam inima grea. Nu am mai încercat să-i liniștesc. Venise timpul ca *familia mea* să mă liniștească *pe mine*.

— Vrei să-ți aducem ceva, Rosie-Gândăcel? Poate niște ciocolată? m-a întrebat mama.

Zâmbetul ei forțat era ca o insultă. Mă durea să văd că se străduia atât de mult să pară calmă. Nu-i de mirare că mă imploraseră să mă mut înapoi în Todos Santos; în doar patru luni, de când eu și Dean eram împreună, îngăduisem ca starea mea de sănătate să o ia la vale. Stătusem în ploaia torențială, bătând cu pumnii într-o ușă încuiată și așteptând ca Ruckus să-și deschidă inima în fața mea.

Ce proastă sunt! Cuvintele astea pluteau în mintea mea, ca în noaptea când făcurăm sex cu Dean pentru prima oară. *Proastă, proastă, proastă!*

— Nu-mi trebuie nimic, mersi.

În următoarea secundă, Vicious a intrat în salon. Mă uimea că era și el aici. Sănătatea mea chiar că se ducea pe apa sâmbetei, dacă Vicious venise să-și ia rămas-bun. A pus telefonul

mobil în buzunarul pantalonilor săi de costum și a sărutat fruntea lui Millie. Inima mi s-a făcut cât un purice.

— Doctorița Hastings e pe drum încoace. Și-a scurtat concediul, a anunțat el, fără să se adreseze cuiva anume.

Cu toții am murmurat cuvinte de mulțumire. Crezusem că doctorița plecase din oraș, pentru o urgență de familie. Dar poate că urgența era să ia o pauză de la oamenii ca mine.

Vicious s-a uitat la mine și m-a întrebat:

— Cum te simți, Rosie?

Am râs amar.

— Voi supraviețui. Sau poate că nu.

— Nu reușesc să dau de Dean, a recunoscut el, după care a ridicat dintr-o sprânceană și s-a uitat la Emilia, de parcă îi cerea permisiunea să vorbească mai departe.

Sora mea a dat ușor din cap, aprobator, iar eu am intervenit:

— Poți să-mi spui. Sunt om în toată firea.

Chiar dacă nu arăt a om în toată firea. Chiar dacă am demonstrat că nu mă port ca un om în toată firea, fiindcă am stat în ploaie, să-l aștept pe Dean.

Încurcat, Vicious și-a masat ceafa și a expirat prelung, apoi a explicat:

— Nimeni nu l-a mai văzut de vineri dimineață încoace. De mai mult de douăzeci și patru de ore.

Mă rodea îngrijorarea. Ce se întâmplase cu tatăl lui biologic? Dar cu Nina? De ce nu mai dădea niciun semn de viață? Cât aveam de gând să mă gândesc numai la el și la mine nu?

— Nimănui nu-i pasă de Dean, a declarat Millie printre dinți.

S-a ridicat și a strâns între degete spătarul scaunului.

— Dacă apare pe aici, o să-i zic vreo două de-o să mă țină minte! a amenințat ea.

Am început să tușesc. Toată lumea s-a uitat la mine, așteptând să se încheie accesul de tuse. Într-un sfârșit, când am reușit să-l stăvilesc, mă înroșisem la față ca sfecla.

— Înainte să-i zici vreo două — i-am zis surorii mele —, asigură-te că e teafăr și nevătămat.

— Și dacă vrea să te vadă? a întrebat Millie.

— Dacă vine aici pe picioarele lui, nu vreau să-l văd. Dacă e adus aici pe targă? O, da! Vreau să-i vorbesc.

— Mă bucur că nu ți-ai pierdut simțul umorului, a comentat Millie, cu nările fremătând de iritare. Acum lasă gluma și odihnește-te!

Nu trebuia să-mi zică de două ori. Zece minute mai târziu, dormeam buștean, ajutată de analgezice. În jurul meu, vocile răsunau înfundat, iar lumina din salon nu mă deranja; dar în fundal auzeam constant sunetul vieții care se pregătea să mă părăsească: sunetul pe care îl scoteau plămânii mei, luptându-se să respire.

Fșșșșt... Fșșșșt... Fșșșșt...

Capitolul 29

Dean

Ce mama naibii miroase așa?

S-a scurs cam un minut între clipa când am conștientizat că stăteam lungit pe burtă, într-o cameră necunoscută, și până am reușit să deschid ochii. Rahat! Aveam pleoapele grele ca pietrele de moară. Erau chiar mai grele decât dacă l-aș fi cărat pe Trent în spinare — ceea ce se întâmplase o dată, în liceu, când se accidentase.

Unde mă aflam? M-am uitat în jurul meu. La dreapta mea am văzut o noptieră albă. Așternuturile erau roz. Camera era curată și mirosea a flori...

Rahat! Nu se poate...

Am țâșnit din pat, m-am împiedicat de niște rochii și m-am sprijinit de o noptieră alb cu roz, ca să nu cad. Din greșeală, am dărâmat câteva cosmeticale, pe urmă am auzit zgomot de veselă, în altă cameră. Nu purtam pantofi, dar — slavă Domnului! — pantalonii și cămașa încă erau pe mine. În mai puțin de trei secunde, am ajuns în holul tipei (avea un apartament de dimensiunea cămării mele — și m-am străduit să nu vomit pe podeaua ei.

Camera se învârtea cu mine, aveam o durere oribilă de cap și eram aproape convins că în stomacul meu se căsca o gaură uriașă. Poate că ar fi fost bine să înfulec niște miez de pâine, ca să absoarbă puțin din alcoolul pe care îl dădusem ieri pe gât.

— Azi-noapte noi doi am făcut sex? am întrebat-o pe tipa din bucătărie.

S-a răsucit pe călcâie și mi-a aruncat o căutătură de parcă aș fi fost o ființă verde, într-o salopetă argintie, care tocmai picase din cer. Am clipit de câteva ori. Încercam să mă dumiresc dacă aveam vedenii sau dacă scena asta era reală.

Femeia a strâns din buze.

Era Elle.

— Mai degrabă mi-aș scoate un ochi decât să mă culc cu tine, a declarat ea, apoi s-a reapucat să spele vasele. Nu, nu am făcut sex. Te-am văzut pe stradă. Mergeai în zigzag și bălmăjeai ceva despre tatăl tău și despre Rosie. Am încercat s-o sun, dar nu răspunde, deci mi-am zis că ar fi mai bine să te las să stai la mine. Am dormit pe canapea. Îmi ești dator cu un *voucher* pentru SPA. Zic și eu...

Elle a ridicat dintr-un umăr.

Rosie.

I-am mulțumit Ellei și am zbughit-o pe ușă, fără să-mi mai pun paltonul. Mobilul meu se descărcase de tot. A trebuit să îl conectez la încărcător ca să pot citi mesajele primite de la Rosie. Am încercat de o mie de ori să o sun, dar nu mi-a răspuns. Am văzut o mulțime de apeluri nepreluate, din partea băieților, însă le-am ignorat. Am sunat-o pe Millie. S-a activat căsuța vocală. I-am sunat pe părinții ei. Nimic. Într-un sfârșit, când mă pregăteam să o sun din nou, m-a apelat Vicious. Am răspuns.

— Nu știu unde e Rosie! am izbucnit eu, fără ocolișuri.

Groaza mă sugruma.

— Rahat, Vic! Nu e în apartamentul ei și nici nu are cheile vilei din Hamptons, așa că n-am idee unde s-a dus.

— Rosie e în spital, cretinule. Plămânii ei cedează. Ficatul ei nu funcționează cum trebuie și nici nu poate să respire. Felicitări! Ai dat cu bâta-n baltă rău de tot, a comentat Vicious, pe obișnuitul lui ton sec.

M-am lăsat să cad pe un taburet din bucătăria mea. Mi-am înfipt unghiile în ceafă atât de tare, încât am simțit că mi-a dat sângele.

— La ce spital e?

— Omule, nu-ți zic. Nimeni nu vrea să te vadă apărând acolo.

— Trebuie s-o văd.

— Nici gând! Dacă încerci, o să te snopesc. Și chiar dacă ai reuși să treci de mine, taică-său o să te împuște în mutră. Păstrează distanța!

— Vicious! am mârâit eu.

— Ce dracu' făceai? Ce altceva e mai important decât să-i deschizi ușa iubitei tale bolnave? m-a luat el la rost.

Ce făceam? Mă îmbătam, mi-am zis în gând, cu amărăciune. Brusc, mi-am dat seama că Rosie bătuse înnebunită la ușa vilei, în timp ce eu stăteam așezat într-un bar, lângă un șemineu, bând coniac.

Idiot, idiot, idiot!

— Rosie e trează? m-am interesat în timp ce înșfăcam cheile mașinii.

Vicious a auzit clinchetul cheilor și a țâțâit dezaprobator, sugerându-mi că nu era o idee bună.

— Cred că doarme.

— Trebuie s-o văd.

Eram ca un disc zgâriat, repetând mereu aceeași replică. Vicious nu părea impresionat de încăpățânarea mea.

— Ai mai zis asta. Situația nu e deloc roz. Soții LeBlanc sunt necăjiți, iar Millie arată ca naiba. Nu e momentul potrivit să vii în vizită.

— Nu-mi pasă.

— Ar fi cazul să-ți pese.

Vocea lui Vicious era gravă.

— Așteaptă momentul potrivit, e foarte important, a adăugat prietenul meu.

Avea dreptate. Momentul potrivit ne-a adus pe mine și pe Millie laolaltă, cu toate că nu ar fi trebuit să devenim un cuplu. Un alt moment ne-a despărțit pe mine și pe Rosie, cu toate că *ar fi trebuit* să fim împreună. Și un alt moment potrivit ne reunise.

— Spune-mi în care spital e internată.

— Nu.

— Vicious, dacă nu-mi spui, o să te fac pilaf. Știi bine că, până la urmă, o să aflu.

Tăcere.

— Vicious.

Niciun sunet.

— Vicious!

Apelul s-a întrerupt.

Simțeam că, dacă nu o găseam pe Rosie în curând, inima mea avea să explodeze.

O oră mai târziu, am aflat numele spitalului. Am pus-o pe Elle să le telefoneze soților LeBlanc, i-am promis că o să-i fac cadou un weekend la SPA, oriunde voia ea, și am plecat într-acolo.

Am urcat în Mercedesul care zăcea nefolosit de luni bune și am condus de parcă o legiune de diavoli ar fi fost pe urmele mele. Într-un fel, așa era. Demonii aceia mă împingeau spre băutură. Din cauza lor mă făceam vinovat de faptul că iubita mea murea pe un pat de spital.

Idiotule, și tu ai merita să mori.

Tata mă suna încontinuu, de sute de ori, ceea ce îmi consuma bateria mobilului. Și mama mă suna. Surorile mele îmi lăsau mesaje vocale și îmi trimiteau SMS-uri lungi cât o zi de post. Să-i ia dracu' pe toți! De fapt, nu și pe surorile mele. Probabil că știau doar atât cât voiau ai mei să le spună. Dacă ar fi aflat adevărul, Keeley și Payton nu l-ar fi iertat pe Eli. La naiba! Cum de putuse mama să-l primească înapoi, după tot ce îi făcuse Eli? Mi-am propus să o întreb același lucru, când viața mea nu avea să fie un talmeș-balmeș cât casa.

Am oprit în parcarea Spitalului „Bunul Samaritean", în Hamptons. M-am dus la recepție și am întrebat despre Rose LeBlanc. Recepționera m-a trimis la plimbare. Pe scurt, pacienta LeBlanc nu accepta decât vizitatori care îi erau rude. Indiferent cine stabilise această regulă — Rosie sau părinții ei —, rezultatul era același.

Dat fiind că nu aveau cum să-mi interzică să rămân aici, mă învârteam de colo colo, în sala de așteptare. Din două în două minute, sunam pe cineva: pe Vicious, pe Millie, pe Rosie. Când mintea mea nu mai suporta sentimentul de vinovăție, izbeam automatul de gustări. Mă trăgeam de păr. Îi făceam lui Rosie promisiuni pe care nu le putea auzi. Încercam să găsesc moduri ingenioase de a mă furișa în camera ei. Dar pe urmă îmi aduceam aminte că nici măcar nu știam numărul camerei. Pe urmă înjuram. Una peste alta, mă purtam ca un descreierat.

Simțeam că-mi pierdeam mințile.

Câteva ore mai târziu, Vicious a ieșit din lift și s-a apropiat de mine. Nu părea deloc mirat să mă vadă. Era cât pe ce să mă cuprindă într-o îmbrățișare. La dracu', nu! Doar nu eram personaje dintr-o telenovelă. Pe de altă parte, într-o întorsătură de situație demnă de telenovele, aflasem că eroul lui Vic, Eli Cole, era un fustangiu și un ticălos de ultimă speță.

— Arăți ca un rahat, mi-a zis Vicious, abia mișcând din buze.

— Să vezi ce coincidență! i-am întors-o eu. Nici tu nu arăți ca un fotomodel.

Am ridicat o sprânceană.

Vicious a izbucnit în râs.

Măgarul ăsta chiar îmi râdea în față. Rosie se lupta să trăiască, iar el se purta de parcă nu avea nicio grijă.

Brusc, veselia lui s-a risipit.

— Nu numai că arăți ca un rahat — a adăugat el —, dar te-ai și purtat ca un rahat.

— Cum se simte?

M-am frecat la ochi. Parcă nu aș fi dormit de ani buni.

— Nu prea bine, a recunoscut Vic. Dar starea ei e stabilă. Doarme mult. Când respiră, socate un sunet ciudat. Ca și cum ar avea plămânii plini cu ace ruginite.

Să-mi trag una!

Vic știa. Îi era de ajuns să-mi arunce o privire ca să știe că nu avea rost să continue să mă dojenească. Deja ajunsesem la periferia sordidă a vieții și acum, cu degete însângerate, încercam să mă târăsc înapoi în universul lui Rosie.

Vicious a apucat-o spre Starbucks-ul de vizavi, iar eu pășeam lângă el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Oricât de mult detestam să cedez în fața lui Vicious, trebuia să-l atrag de partea mea. În principiu, mi se părea imposibil. Întotdeauna ne bătuserăm cap în cap. Am senzația că tocmai asta menținea vie prietenia noastră: lupta permanentă.

— Cel mai mare rahat posibil, i-am răspuns.

Mi-am trecut degetele prin păr și am lovit cu pumnul în cel mai apropiat perete. Am hotărât să-i povestesc tot. Trebuia s-o fac, pentru Rosie.

— Uite un rezumat: sunt adoptat. Până acum, am crezut că ai mei m-au adoptat de la parașuta de mătușă-mea, care a rămas gravidă cu un ticălos ratat. Se pare că ticălosul ratat e marele avocat Eli Cole. S-a culcat cu sora neveste-sii, deși el era însurat, și a hotărât să-mi ascundă asta treizeci de ani. Pe scurt, cam asta s-a-ntâmplat.

— Ce naiba! a exclamat Vicious, șocat.

S-a oprit în loc și m-a privit în ochi, ca să se asigure că nu îi spuneam o minciună gogonată. Am comandat cafele și ne-am așezat la o masă de la fereastră, cu vedere către spital. Gândul că iubita mea era așa de aproape de mine la nivel fizic, și totuși atât de departe la nivel emoțional mă făcea să mă urc pe pereți. Aveam sentimentul că totul se năruia. Lumea. Relația noastră. Ea.

— E o mare porcărie, a comentat Vic. Habar n-aveam că Eli e capabil să fie mai destrăbălat decât noi, a zis el, cu referire la faptul că Eli își făcuse de cap cu sora soției sale.

— Probabil că-i o chestie moștenită genetic.

Mi-am mângâiat bărbia, dus pe gânduri, pe urmă am sorbit din cafea.

— Cui îi pasă, Vic? Rosie avea nevoie de mine. A stat în ploaie, așteptându-mă pe mine. Merit să ard în iad.

Vicious a dat din umeri și și-a mușcat gânditor buza de jos.

— Ce-i?

— Hai să fim cinstiți, mi-a spus Vic. Cine n-a dat-o în bară în viață? Eu am dat-o în bară, cu Emilia, de nenumărate ori. I-am făcut lucruri mult mai rele de-atât. Dar Emilia nu era bolnavă. Asta-i singura diferență. Într-un târziu, când m-am dezmeticit și am început să mă milogesc de ea, a fost lângă mine și m-a acceptat.

— Adică tu crezi că Rosie nu mai are mult de trăit?

Mi-am dres glasul, ca să nu mă sugrume durerea. Mi-am ținut respirația, în timp ce așteptam răspunsul lui.

Vicious a lăsat privirea în jos.

— Nu sunt doctor, dar aș minți să spun că prognosticul ei e bun.

— Trebuie să-i vorbesc.

Mi-am răsucit corpul spre al lui și l-am apucat de umeri. L-am silit să mă privească. Să-mi privească suferința.

— Vic, trebuie să mă ajuți. Îți dai seama că nu se poate să n-o văd acum, nu?

M-a cântărit din ochi, tăcut și viclean. Buzele lui se transformaseră într-o dungă subțire. Se gândea.

Mi-am frecat obrajii, disperat.

— Ce vrei în schimb? Zi un preț!

Să fiu al naibii! Iar ajunseserăm în punctul ăsta. Negociam fericirea celuilalt. Foarte bine! Orice lucru avea un preț, mai ales în lumea lui Vicious.

— Ce vrei ca să mă ajuți să ajung la ea?

În clipa asta, nu i-aș fi refuzat nimic.

— Vreau cincisprezece la sută din acțiunile tale de la Perfect Finance.

Îmi răspundea cu aceeași monedă. Nu am stat pe gânduri nici măcar o secundă. Răspunsul a țâșnit de pe buzele mele:

— Ia-le! Îți aparțin. Acum, du-mă la Rosie. Am nevoie s-o văd.

— Douăzeci de procente, a cerut Vic.

Ticălosul!

I-am răspuns imediat:

— Sunt ale tale.

— Douăzeci și cinci de procente. Toate acțiunile tale. Le vreau. Mâine-dimineață, semnăm contractul.

— Ia acțiunile mele. Ia-mi hainele, apartamentul și toate organele mele. Lasă-mă s-o văd. Convinge-i pe părinții ei.

Vicious s-a ridicat de la masă, și-a golit ceașca dintr-o înghițitură, apoi a așezat-o pe masă și mi-a zis:

— Ca să știi și tu, n-am nevoie de nimic din ce-ți aparține. Dar o să te-ajut. Uite care-i partea cea mai grea: chiar dacă soții LeBlanc ar accepta s-o vezi, surorile LeBlanc nu se lasă doborâte așa de ușor.

M-am ridicat. Pentru prima dată după ore bune, am surâs.

— Atunci, e bine că am jucat fotbal în liceu, fiindcă mă pricep al naibii de bine să-i dobor pe alții.

Capitolul 30

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Lupta. Lupta pentru a respira. Lupta pentru a supraviețui. Străduania de a nu capitula.

Discuția înăbușită din spatele ușii închise m-a trezit. Indiferent cine era acolo, își pierdea repede răbdarea, după cum îmi dădea de înțeles zgomotul unui picior care bătea în podea. Apoi m-am trezit de tot și piesele puzzle-ului s-au aranjat la locurile lor.

Mama a ridicat tonul:

— Nu mă interesează! Fata mea e foarte bolnavă, iar tu o știi foarte bine. La urma urmei, o cunoști. Pleacă de-aici, băiete! Să nu îndrăznești să te-ntorci! Rosie se luptă să trăiască. Tu ești de vină că e în situația asta. Ce te face să crezi că vrea să te vadă?

— Doamnă LeBlanc...

Vocea lui căpătase un ton pe care nu-l puteam de... Dean Cole nu era genul de om care se milogește.

— Doamnă, mi-am cerut scuze. Lăsați-o pe fiica dumneavoastră să hotărască de una singură. Vă asigur că vrea să audă ce am de spus. Întrebați-o!

— Doarme, a contraatacat mama.

Am deschis gura, cu gândul să-i strig, dar din gâtlejul meu nu a ieșit niciun sunet. Schimbarea nedorită pe care corpul meu o suportase în ultimele ore mă lăsase, la propriu, fără cuvinte. Nu mai eram capabilă să-mi mișc capul și făceam mari eforturi ca să clipesc. Mă dureau toate. Trebuia să respir superficial, ca să mă asigur că nu mi se fracturau coastele. Ar fi trebuit să le rog pe asistente să-mi crească doza de analgezice. Dar nu mă plângeam. Dacă aș fi primit mai multă morfină, aș fi dormit mai mult; însă acum se întâmplau atâtea în jurul meu, încât nu voiam să ratez nimic. Al doilea motiv care explica reticența mea de a cere mai multe narcotice era spaima. Dacă muream în somn? Deși îmi simțeam pleoapele grele, mă luptam să nu adorm.

Voiam cu tot dinadinsul să-l revăd pe Dean. Sigur că o făcuse de oaie, și încă rău de tot. Evident că eram supărată pe el. Ba chiar furioasă de-a dreptul. Dar când ești pe patul de moarte, nu ai timp să fii supărat. Dorința de răzbunare se evapora, laolaltă cu celelalte emoții negative, care ne sunt înnăscute. Când ești în pragul morții, îți aduci aminte cât de prețios este timpul. În asemenea momente, emoțiile sunt expuse în fața celorlalți.

Am auzit vocea lui Vicious intervenind.

— Charlene, Rosie îl iubește pe Dean. Are un motiv care l-a împiedicat să ajungă ieri în Hamptons, și te asigur că motivul e foarte întemeiat. Măcar întreab-o dacă vrea să îl vadă.

— În fine... Bine. Dar nu acum, a pufnit mama, indignată. Așa cum am zis, Rosie doarme. Poți fi sigur că n-o să permit să

se trezească din cauza unei aiureli, când trebuie să se odihnească. Du-te! O să te chem când se trezește.

Dean a încercat s-o înduplece:

— Doamnă, New Yorkul e la trei ore distanță.

— Aha! Și ți se pare un drum lung, domnule Cole? Fiica mea a făcut drumul ăsta ca să te vadă, dar n-ai catadicsit să apari.

Replica mamei le-a închis gura. Câteva minute mai târziu, ușa camerei mele de spital s-a deschis și mama a intrat. Nu știam unde erau Millie și tata. Bănuiam că făceau cu rândul, stând lângă mine. De fiecare dată când mă trezeam, constatam că altcineva era cu mine. Din cauza asta, să iau legătura cu Dean prin SMS ori pe viu era aproape imposibil. Nu ar fi fost corect să le cer acum să mă lase singură.

Mama s-a așezat pe patul meu.

— Cum te simți, scumpo?

Am încercat să vorbesc, deși cuvintele mele nu erau decât o șoaptă disperată.

— Am avut și zile mai bune, am izbutit să îngaim.

Mama a râs și și-a tras nasul, apoi și-a șters câteva lacrimi. Mă întrebam dacă toate familiile reacționau așa când unul dintre cei mai tineri membri ai lor erau pe moarte. Nu mai eram copil, dar mă obișnuisem ca restul lumii să se poarte cu mine de parcă aș fi fost unul. Vicious îmi spunea „Mica LeBlanc". Dean mă numea „Bebe LeBlanc". Ceilalți, „Rosie-Gândăcel". Uite-așa ajunsesem să cred, cu nesăbuință, că încă aveam destul timp la dispoziție.

— Toată lumea se roagă pentru tine, m-a asigurat mama. În fiecare zi, mă duc la biserica de pe strada asta. Baron discută cu un medic britanic pneumolog, un mare expert. Dacă situația nu se îmbunătățește curând, vrea să-l aducă aici, cu avionul. Dar se va îmbunătăți, fata mea dragă.

M-a mângâiat pe frunte. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Scumpo, sunt sigură că o să ieși de aici pe picioarele tale.

Și-a lipit fruntea de a mea, iar eu am închis ochii. Simțeam lacrimi fierbinți ivindu-mi-se pe sub gene. Nu voiam să plâng, mai ales nu de față cu mama, dar nu mai aveam putere s-o fac pe viteaza. Să fii puternic era nașpa. Din cauza dorinței mele de a fi puternică și independentă ajunsesem aici.

Efortul de a fi puternică m-a făcut să fiu slabă.

Mi-am tras nasul, apoi am întrebat:

— Mamă, o să mă fac bine, nu? Îmi pare rău că nu te-am ascultat când mi-ai zis să mă mut în Todos Santos. Știu că aveai intenții bune. Pur și simplu voiam ca lumea să nu mă mai dădăcească.

— Știu, iubito. Știu, a repetat mama, sărutându-mi iar fruntea.

Nu mi-a scăpat faptul că nu mi-a răspuns la întrebare.

Dean

Stăteam la intrarea vilei din Hamptons pe care o închiriasem și mă lăsam izbit de ploaie, fiindcă o meritam.

Ca să confirm și mai mult că eram un ratat absolut, nu doar unul mediocru, beam vodcă direct din sticlă și încercam să mă simt așa cum îmi imaginam că se simțise ea când stătuse în fața ușii, pentru naiba știe cât timp.

Nu ar fi trebuit să beau trei sticle de vodcă în douăzeci și patru de ore. Dar am făcut-o. Clișeul ăla cum că, după ce ajungi

la limita de jos, vezi luminița de la capătul tunelului, e un mare rahat. De fapt, când ajungi la limita de jos, zaci acolo mult timp și tragi un pui de somn, fiindcă limita aia e singura suprafață solidă de sub tălpile tale, mai ales când echilibrul lumii atârnă de un fir de păr. E epuizant să fii un alcoolic a cărui viață se năruie văzând cu ochii. E mult mai obositor decât să fii un fiu mult-iubit, un businessman iscusit, un afemeiat care provoacă femeilor patru orgasme chiar și înainte să le atingă.

Aflasem acest lucru pe pielea mea.

Adevărul e că slăbiciunile atrag după sine și mai multe slăbiciuni. Știam că Rosie era pe moarte, dar asta nu îmi dădea ghes să intru în rolul cavalerului pe cal alb și nici nu făcea să dispară problema mea cu alcoolul. Dimpotrivă — faptul că știam era povara care mă afunda și mai mult în nefericirea mea.

Trântit pe treptele de la intrarea vilei, cu sticla la gură, mă zgâiam la copacii verzi, care încercau să se împotrivească vântului, și râdeam de starea mea jalnică.

Era o zi de luni, pe la prânz. Restul lumii plesnea de viață. Eu plesneam de furie. Trebuia să găsesc o soluție ca s-o recuceresc pe Rosie. Discuția lui Vicious cu părinții ei nu ajutase deloc.

Când mă sunau părinții mei, nu mă sinchiseam să le răspund. Mă duceam regulat la spital, la diverse ore, cerând să o văd pe Rosie. La început, mă dădeau afară pentru că ea dormea. Ceva mai încolo, mă dădeau afară pentru că eram prea beat ca să funcționez ca lumea.

Cel puțin aveam un loc unde să stau cât timp așteptam ca Rosie să mă primească.

Vicious încerca să mă susțină, dar îi respingeam eforturile. Trent își făcea griji pentru mine, dar nu putea să plece de lângă Luna, iar Jaime era supărat pentru că nici eu, nici Vic nu îi

explicam de ce o luasem razna, din senin, și îi trăsesem clapa iubitei mele.

Acum, după ce își primise banii, Nina nu mă mai suna. Ăsta era singurul lucru bun din prezent. Dar nici nu mă puteam bucura de absența ei. La urma urmei, adevărul era următorul: pentru mama mea biologică, deveneam un zero barat după ce o plăteam.

Naiba să te ia, idiotule! Viața ta e un hal fără de hal.

O mașină închiriată a oprit în fața vilei. Mi-am dat seama imediat cine erau pasagerii, chiar și fără să le văd chipurile. Un Volvo. Trebuia să fie mereu un Volvo... Înghițisem și eu, la fel ca restul lumii, fațada mincinoasă pe care ai mei o prezentau: căminul perfect, familia perfectă, cu trei copii perfecți.

Probabil că afurisitul de Vicious le dăduse adresa vilei.

Prima persoană care a coborât a fost mama. Nici măcar nu a deschis umbrela pe care o avea în mână. A fugit de la mașina argintie până la intrarea în vilă. Purta un pardesiu din lână roz.

— Dragule!

Era machiată, își aranjase părul și nu părea nici pe jumătate la fel de afectată ca mine de ceea ce făcuse Eli. Tata era în spatele ei. A parcat mașina și apoi a rămas înăuntru.

Ce laș nenorocit!

— Scumpule, trebuie să vorbim. Nu putem continua așa, a declarat mama.

— Ba putem și vom continua așa. Pleacă! am gemut eu.

Arătam în ultimul hal și mă purtam ca un rahat. Iar mama vedea limpede că eram mangă. Mi-a ignorat starea, a urcat treptele și a deschis ușa vilei.

— Mă duc să fac ceai. Vino înăuntru, dragule! E frig afară.

Chiar și atunci când îi dădeam de furcă, mama se purta așa cum era în realitate: ca un părinte iubitor. Era ultima persoană

căreia ar fi trebui să-i port pică; de fiecare dată când se uita la mine, vedea rezultatul legăturii soțului ei cu sora ei. Ochii mei semănau cu ai Ninei. Buzele mele semănau cu ale lui Eli. Îmi închipuiam că ființa mea trebuie să fi fost un spin înfipt în inima ei. Cu toate astea, mama mereu mă făcea să simt că inima ei bătea pentru mine.

Și tocmai de asta m-am ridicat de pe trepte, apoi am îndreptat un deget spre tatăl meu.

— Să stai acolo! i-am strigat. Ea e OK, dar tu nu ești binevenit aici!

Peste două minute, cu o pătură pe umeri, stăteam în bucătăria unui străin și beam ceai, pentru prima oară în viață. Care bărbat sub vârsta de șaizeci de ani bea ceai de bunăvoie?

— Ascultă-mă, dragule!

Mama stătea așezată în fața mea, pe un scaun. S-a aplecat spre mine și mi-a luat mâinile într-ale ei. Încă erau calde. Cum de erau calde? Ei, sigur că o explicație era faptul că nu stătuse în ploaie ore în șir, încercând să se pedepsească pentru propria purtare.

Mama a continuat:

— Știu că ești furios și nedumerit. Ai tot dreptul să te simți așa. Dacă-ți închipui că, atunci când s-a întâmplat totul, am tăcut și l-am lăsat pe taică-tău să scape basma curată, te înșeli foarte tare. Dean, am cerut să divorțez. După ce am aflat ce făcuse, nu l-am mai vrut pe tatăl tău. Și, ca să fiu sinceră, nu te voiam nici pe tine.

Au! Cam dureros.

— Păi, văd că încă ești aici, a venit comentariul meu acid.

O priveam cu ochi lipsiți de viață.

— Așa-i, a încuviințat ea, cu un zâmbet. Sunt aici datorită ție. Tu ai meritat toate eforturile mele. Odată ce am conștientizat

să trebuia să am grijă de tine, am vrut atât de mult să te păstrez lângă mine, încât am fost dispusă să-i acord lui Eli încă o șansă, chiar dacă nu merita. Tatăl tău a greșit foarte mult, dar mai ales nu ar trebui să știi că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

Se referea la Millie și Rosie. Mama avea dreptate. Chiar dacă eu și Millie nu ne iubiserăm, tot fuseserăm împreună.

I-am spus cu ranchiună:

— A fost ideea ta să petrec mai mult timp cu Nina. Mi-am petrecut verile la ferma ei.

Mama a clătinat din cap.

— Dean, tu te rugai de noi să te duci acolo. Spuneai că-ți place *la nebunie* în Birmingham. Eu credeam că Nina se lăsase de droguri. Ne-a mințit. Mi-am închipuit că, dacă nu îți plăcea acolo, ne-ai fi spus. Dean, în fiecare vară te întrebam dacă te simți bine la ferma ei. De fiecare dată, spuneai că da.

Am înghițit în sec. Simțeam cum chipul meu se înnegura.

— Voiam să mă iubească. Hristoase! Până și mie mi se pare că sună jalnic.

În ochii mamei sclipeau lacrimi. Sufeream pentru ea la fel de mult precum sufeream pentru mine însumi, dar nu atât cât sufeream pentru Rosie.

Ușa de la intrare s-a deschis, apoi s-a închis. Senină, mama s-a ridicat de pe scaun și a privit peste umăr.

— Dean, tu și tatăl tău aveți multe de discutat. Să știi că dragostea nu e perfectă, după cum nici viața nu e. Și totuși sunt două lucruri de mare preț, pe care ar trebui să le apreciezi în fiecare zi. Sunt fericită cu tatăl tău și, indiferent ce s-a întâmplat, totul a rămas în trecut.

Eli a intrat în bucătăria în nuanțe de galben și s-a așezat pe scaunul unde mama stătuse cu o clipă în urmă. Mi-am scos

masca pe care o etalasem în fața mamei și i-am servit lui [illegible] mutra mea de ticălos.

— Parcă ți-am zis să nu cobori din mașină.

— Iar eu credeam că ai destulă minte încât să nu-i dai ordine tatălui tău, Dean Leonard Cole.

Zâmbind batjocoritor, mi-am rezemat spinarea de spătarul scaunului.

— Poate ai impresia că trebuie să-ți mulțumesc fiindcă mi-ai zis, în sfârșit, că sunt fiul tău biologic. Dacă-ți dau câteva miare, ai vrea să-mi dai mai multe detalii? Poate c-o să-mi dezvălui unde m-ai conceput. Nina țipă când face sex?

De fapt, știam răspunsul la ultima întrebare. Nina adora să mă facă să mă simt stânjenit. *Foarte* stânjenit. În fiecare vară petrecută în Alabama, fie o surprinsesem făcând sex cu Owl, fie îi auzisem. Îmi făcea greață, dar nu puteam face nimic în privința asta. Ferma lor avea pereți subțiri. Pe deasupra, uneori intram în bucătărie sau în sufragerie și îi vedeam în plină acțiune, rânjind la mine. Nu-i de mirare că, atunci când locuisem la ferma lor, preferasem să stau întins afară, în fân.

— Pot să te ajut, mi-a zis tata.

Mi-a ignorat cuvintele impertinente de adineauri, ceea ce era o raritate. Nu mă lăsa aproape niciodată să scap basma curată când mă purtam ca un măgar. Nici măcar acum, când aveam treizeci de ani.

Am izbucnit în râs.

— Cu ce să mă ajuți?

— Să te ajut să nu te mai autodistrugi. Te pot ajuta să înțelegi adevărul.

— Așa-zisul tău adevăr m-a costat șase sute de mii de dolari.

— Dean, știi bine că banii nu sunt o problemă. Nu am văzut semne că erai pregătit să afli adevărul, așa că am lăsat decizia în seama ta. Fiule...

Tata și-a pus ochelarii pe masă. Și-a apăsat degetele pe pleoapele închise.

— ...mie și mamei tale ne e dor de tine. Vrem să îndreptăm totul.

Mi-am coborât privirea spre ecranul mobilului meu. Azi-dimineață Vicious îmi scrisese că încă nu reușise să-i înduplece pe soții LeBlanc și să-i convingă să mă lase la Rosie. Oricum nu aveam ceva mai bun de făcut. De ce să nu-mi omor timpul ascultându-l pe ticălosul de taică-meu?

— Așteaptă puțin, i-am zis tatei, după care m-am descotorosit de pătură și am pornit centrala termică.

Tata se uita la mine. Am scos un *joint*, l-am strecurat între buze și l-am aprins, apoi am suflat un norișor de fum. Era limpede că tatei nu-i convenea. Dar de data asta trebuia să tacă și să înghită.

După ce s-a zgâit la mine un minut, m-am răstit la el:

— La ce mama dracului te holbezi?

Ce naiba se întâmpla cu el? Părea că plânsese, iar asta mă descumpănea. Nu-i vorba că îi consider fătălăi pe bărbații care plâng — de fapt, permiteți-mi să reformulez: depinde de cât de mult plâng, de situația respectivă și de împrejurări —, dar gândul că Eli Cole era capabil să producă lacrimi mi se părea ciudat. De obicei, părea absolut netulburat. Da, putea fi și sentimental, dar, pe de altă parte, tata își ținea mereu firea. Ba chiar exagerat de mult. Și uite că în clipa asta părea răvășit.

Tata a clătinat din cap.

— La nimic.

Bătea darabana în masa din lemn de stejar și ignora cuvintele grosolane pe care i le aruncam. Ori de câte ori eram în preajma părinților mei încercam să nu înjur, dar în prezent nu aveam chef s-o fac pe respectuosul.

— Îmi stă mintea-n loc când văd cât de mult semănăm, a declarat el, după care a strâns din buze.

Am izbucnit în râs și am scuturat scrumul într-o sticlă goală de vodcă. Am sorbit dintr-o doză de bere.

— Adică și tu ai probleme cu iarba și cu alcoolul?

— Am avut, mi-a răspuns tata.

Mai să-mi pice fața! Pentru mine, vestea era o noutate.

— Spune-mi mai multe! l-am îndemnat eu.

Abia dacă am apucat să mai trag un fum, fiindcă în secunda următoare mi-a smuls țigara din mână și a stins-o.

M-am încruntat.

— Hei! Ce mă-sa crezi că faci?

— Dean, sunt tatăl tău. Măcar când ești de față cu mine și cu mama ta, o să te porți în acord cu regulile sociale pe care ți le-am transmis încă de când erai de-o șchioapă. Asta înseamnă că, atunci când sunt în preajmă, nu fumezi, nu bei alcool și o s-o lași mai moale cu drăcuielile. Faptul că înjuri nu te face să fii mai puternic. Tot ce obții e că pari un găinar analfabet; or, eu am băgat o căruță de bani în educația ta, tocmai ca să mă asigur că *nu* ajungi un găinar. Prin urmare, deși sunt tolerant când tu și amicii tăi răzgâiați vorbiți porcării între patru ochi, când discuți cu mine o să fii politicos și o să vorbești cuviincios. Ai înțeles?

Tata s-a ridicat, a înșfăcat de pe masă o doză de bere și a început să se plimbe de colo colo prin bucătărie. A luat un coș de gunoi și a început să arunce în el toate sticlele de vodcă, toate

mucurile de țigară și toate dozele de bere. În tot acest timp, mi-a vorbit.

— Să revenim la subiectul nostru: dependența. Da, Dean, am fost dependent, ca tine. Dar nu de marijuana. Când eram tânăr și locuiam în Alabama, iarba era viciul oamenilor bogați. Dar după ce am absolvit Dreptul și m-am însurat cu mama ta, aveam multe de pierdut. Trebuia să-l impresionez pe tata, care era mult mai puțin înțelegător și mai tolerant decât mine. Credeam că singurul mod de a mai atenua presiunea era să beau. Asta am făcut. Beam în fiecare zi.

Îl priveam în tăcere și încercam să-mi dau seama dacă era beat, mahmur sau în spațiul ăla oribil dintre cele două stări. Băusem așa de mult în weekend, că îmi venea să vomit permanent. Nici nu-mi mai aminteam când mâncasem ultima oară.

— Eram beat aproape mereu, a continuat tata. Adevărat, eram un alcoolic capabil să funcționeze în societate, dar nu-mi aduc aminte să fi fost treaz nici măcar o zi între vârsta de douăzeci și doi și douăzeci și opt de ani. La birou, ca să nu miros a whiskey la ședințele importante, intram în toaletă și beam apă de gură, mentolată. Eram într-o stare mult mai rea decât a ta, Dean.

— Păi, acum ești în regulă, am mormăit eu.

În continuare, vorbeam ca un țânc arțăgos.

Tata a aruncat pe fereastră coșul de gunoi care se umpluse, apoi a luat unul gol din baie și s-a apucat să îndese în el restul de sticle goale și de doze de bere.

— Dean, sunt în regulă pentru că am avut un moment de cumpănă. Știi care a fost?

— Luminează-mă, maestre!

Pentru un om în toată firea, de treizeci de ani, să vorbească așa nu era deloc amuzant. Probabil că tata era de aceeași părere, fiindcă a clătinat dezaprobator din cap.

— S-a întâmplat într-o seară. M-am întors târziu de la birou, beat și buimac. M-am băgat în pat și am făcut dragoste cu soția mea. Dar a doua zi, când m-am trezit, mi-am adus aminte că Helen nici măcar nu ar fi trebuit să fie în Birmingham. Era în Fairhope, în vizită la mama ei. M-am uitat în dreapta mea și am văzut-o pe sora lui Helen. O priveam pe femeia care dormea lângă mine și îmi ziceam că îmi distrusesem viața.

Brusc, mi-am îndreptat spinarea.

— Nina te-a *păcălit*?

— La drept vorbind, și ea, și eu știam că Nina nu era genul de femeie care mă atrăgea.

Corect. Nina era la polul opus față de mama mea, Helen. Nina se îmbrăca precum o parașută, fuma ca un turc și flirta cu toți bărbații. Helen era potolită și politicoasă, și niciodată nu se arăta prea amicală față de bărbați.

— Păi... și mama de ce...?

Nu-mi venea să cred. Clătinam din cap, cuprins de uluire. Mama nu permitea nimănui să o calce pe bătături. De asta eu și surorile mele eram mereu manierați. Mama știa să fie severă atunci când trebuia.

— Mama mi-a zis că a vrut să divorțeze. Cum naiba ai reușit s-o faci să se răzgândească?

Tata a aruncat pe fereastră al doilea coș de gunoi plin cu sticle, pe urmă s-a răsucit spre mine.

— Baron e afară. O să ia tot ce-am aruncat adineauri, ca să nu ai acces la sticle. O să-ți iau portofelul și o să am grijă ca frigiderul tău să fie mereu plin cu mâncare. Dean, azi începe perioada ta de dezintoxicare.

Vicious e aici? Ce mama naibii?! Chiar că am ajuns în ultimul hal.

— La început, mama ta nu m-a iertat. Când am văzut-o pe Nina alături de mine, în pat, și ea mi-a spus ce s-a întâmplat,

am fost îngrozit. Am dat-o afară și am sunat-o pe Helen. Helen a scurtat vizita și s-a întors acasă. I-am mărturisit totul, pe ea. Mi-a făcut bagajul și m-a dat afară.

Deși ceea ce auzeam nu era amuzant, nu m-am putut împie- dica să zâmbesc pieziș.

— Bravo ei! am comentat.

Eu, copilul din flori, o ovaționam pe femeia înșelată.

— Poți fi sigur că mama ta mi-a plătit-o cu vârf și îndesat. Nouă luni de zile am dormit la birou. Helen mi-a trimis atâtea cereri de divorț că mi-a blocat căsuța poștală. Nina a fugit. Degeaba am încercat să dau de ea. Pe atunci era altfel. Puteai să te faci nevăzut mult mai ușor. Nu exista Internetul.

Tata și-a băgat mâinile în buzunar. Privea pe fereastră, încruntat.

— Mama ta a intentat divorț cu două luni înainte să te naști.

Eli a râs, plin de amărăciune.

— Evident că eram beat mort când m-am culcat cu Nina. Nu-mi aduc aminte nimic, slavă Domnului! Helen se săturase de problema mea cu băutura și de lipsa mea de motivație de a-mi rezolva problema. Știa că merita o viață mai bună.

— Și ce s-a întâmplat? Ce a făcut-o să se răzgândească?

Lucrurile începeau să se limpezească. Încet-încet, povestea căpăta sens. Nu total, dar măcar acum nu mă mai simțeam pier- dut, așa cum mă simțisem în ultimii ani.

— Ai apărut tu.

Tata s-a întors spre mine și mi-a zâmbit de parcă *eu* aș fi fost Sirius. Nu mi se părea corect, pentru că, pentru mine, Rosie era Sirius. Dar cred că fiecare om are un Sirius al lui. Cineva care strălucește mai tare decât toți ceilalți.

— Am aflat despre nașterea ta de la știri. Ți se spunea „be- belușul Walmart". Mama ta a știut pe loc că era vorba despre

copilul Ninei. N-a fost greu să-și confirme bănuiala. Helen m-a sunat și ne-am dus împreună la spitalul unde te internaseră. Mama ta a vrut atât de mult să te păstreze, încât a acceptat să-mi mai acorde o șansă. A zis că tu meriți totul, chiar dacă cea care te-a adus pe lume nu merită nimic.

Derutat, am clătinat din cap.

— Nu înțeleg. M-ai obligat să petrec timp cu Nina și cu Owl, aproape în fiecare vară. Toată vara. Ce naiba, tată!

M-am ridicat de pe scaun. Am început să mă plimb încoace și încolo.

— Când aveam doisprezece ani, Owl mi-a dat prima mea țigară cu marijuana. Când aveam nouă ani, Nina mi-a dat să beau prima mea gură de bere, în pana mea!

— Ai grijă cum vorbești! m-a dojenit tata.

Mi-am dat ochii peste cap. Pentru prima dată de când ieșisem ca o vijelie din cafeneaua în care îmi întâlnisem tatăl biologic, mă simțeam din nou ca fiul lui Eli Cole.

Tata mi-a explicat:

— Eu și Nina am încheiat o înțelegere, mai ales fiindcă prioritatea mea și a mamei tale era să-ți oferim o viață sigură, stabilă. Nina voia să te vadă pe durata verii, iar noi ne-am învoit, cu condiția ca ea să nu consume droguri. Nina primea bani pentru timpul pe care îl petreceai la ferma ei. Banii ăia ar fi trebuit cheltuiți pe călătorii, haine pentru tine și așa mai departe. Nu eram proști. Știam că păstra banii doar pentru ea, dar eu și Helen speram că, având-te aproape, Nina o să vrea să-și îmbunătățească viața. La fel cum să te am pe tine m-a inspirat să mă las de băut și să evoluez ca om.

— Mda, dar Nina nu e un om, am comentat eu.

Eli a clătinat din cap. Nu îmi dădeam seama dacă era sau nu de acord cu afirmația mea.

— Cu toții suntem oameni. Doar că unii au o doză mai mare de umanitate decât alții. Nina a făcut multe greșeli, iar eu am făcut o greșeală împreună cu ea. Și tu faci greșeli. Unele pentru care va trebui să plătești din greu, dacă o ții tot așa.

Acum, povestea asta nu se mai rezuma la Nina.

Mi-am răsfirat degetele prin păr.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme, tată? De ce m-ai lăsat să-i plătesc atâția bani? De ce ai acceptat să te întâlnești cu mine în condițiile impuse de ea? Nu are niciun sens.

— Ba da, Dean. Are sens.

A făcut un pas spre mine. Acum ajunseserăm față în față. La fel de înalți. Aceeași nuanță a părului. Ochii noștri aveau aceeași culoare. La naiba! Cum de nu îmi dădusem seama? Eu și tata semănam ca două picături de apă. De asta nu ne întrebase nimeni dacă fusesem adoptat. *Fiindcă nici nu eram adoptat.*

— Nu eram sigur dacă doreai să-ți cunoști tatăl biologic. Voiam să alegi de unul singur. Știam că, dacă voiai cu adevărat să ne vedem, aveai să pui banii la bătaie. Banii nu sunt mare lucru pentru tine — ai mai mulți decât ai putea cheltui într-o viață, deci din punctul ăsta de vedere nu mi-am făcut griji. Dar dacă nu ai fi vrut să știi, dacă nu ai fi fost pregătit să faci față acestui adevăr, iar eu ți l-aș fi întins pe tavă, ți-aș fi răpit ceva. Libertatea de *a alege*.

Mi-am coborât privirea.

— Dean, am vrut să *alegi* să mă cunoști. Dar, între timp, am încercat, fiule. După ce ai devenit adult, de fiecare dată când te întâlneam, încercam să-ți dau indicii. Am vrut să-ți mărturisesc totul de Ziua Recunoștinței, dar nu ai mai trecut pe acasă.

Deodată, simțeam ceva ce nu mai avusesem de mult plăcerea să simt: ușurare. Totul căpăta noimă. Încă eram foarte supărat

pe tata, încă o detestam pe Nina, dar cel puțin aveam răspunsuri. Și, într-un fel, eram împăcat.

Nina nu mă mai avea cu nimic la mână. Se dovedise că tatăl meu biologic nu era nici drogat, nici criminal. Era un bărbat pe care îl cunoșteam și pe care îl iubeam. Din întâmplare, Eli îmi zdrobise inima, iar eu simțeam nevoia să mă detașez puțin de el, până când reușeam să îl iert.

Urma să îl iert.

Dar nu acum.

— Haide să discutăm despre adevăratul motivul pentru care sunt aici, a propus tata.

Mi-a pus o mână pe umăr. M-am uitat la ea de parcă ar fi fost un gândac uriaș.

— Zi odată și pleacă!

— Rosie.

— Ce-i cu ea?

Era de ajuns să-i aud numele, ca pulsul meu să accelereze. Să stau departe de ea era ca și cum mi s-ar fi smuls carnea, bucată cu bucată. Tânjeam după Rosie, însă nu într-un mod drăguț și romantic, ci într-un fel care îmi stârnea senzația că măruntaiele îmi erau strânse în menghină.

Eli m-a condus la fereastră. L-am lăsat să o facă, fiindcă voiam să văd încotro bătea.

— Dependența mea de alcool aproape că mi-a distrus căsnicia, dar, printr-o ironie, a și salvat-o. Și tot dependența mi-a dăruit unul dintre cele mai importante lucruri din viață: pe *fiul meu*. Mă tem că nu vei fi la fel de norocos ca mine. Rosie e bolnavă. Din câte am auzit, e foarte bolnavă. Nu ai mult timp la dispoziție, deci nu-ți permiți să îți plângi de milă. Dean, timpul e singurul lucru pe care nu îl poți cumpăra. Te sfătuiesc să te

duci la spital chiar acum și să începi să te milogești, fiindcă va trebui s-o faci la greu.

— Nu mă lasă să o văd, i-am zis eu.

În următoarea secundă, tata a îndreptat un deget către parcarea vilei. L-am văzut pe Vicious. Stătea sprijinit de Audi-ul lui închiriat. Își încrucișase brațele la piept și se uita drept la mine.

Era chiar lângă Volvoul părinților mei.

— Prietenii tăi își doresc să cucerești fata. Tatăl tău vrea s-o cucerești. Mama ta probabil c-o să te strângă de gât dacă nu o să reușești, așa că... ce ai de gând să faci?!

— Da, am murmurat eu, înmărmurit la gândul că, măcar o dată în viață, Vicious făcea ceva drăguț pentru altcineva.

— Chiar dacă va trebui să te lași de băut? a insistat tata.

— Chiar dacă va trebui să mă las *de trăit*, am spus eu apăsat, cu respirația întretăiată. Da, voi cuceri fata.

Mi-am înșfăcat paltonul și am năvălit afară, lăsându-l pe tata în urmă.

Vin, Rosie!

Capitolul 31

Rosie

Ce te face să te simți vie?
Bip. Bip. Bip. Biiiiiiip....

Mă dureau toate.

Nici măcar nu reușeam să disting ce mă durea și ce părți ale trupului mă ardeau. Corpul meu era un ghem uriaș de durere. Purtam o mască de oxigen. Am întors privirea către noptiera din dreptul patului meu de spital și am văzut o oglinjoară de poșetă, pe care probabil că o uitase mama. Mi-am adunat bruma de puteri și am apucat-o între degete. Mi-am cercetat reflexia, cu ochi somnoroși. Eram galbenă la față. Oare ficatul meu nu mai funcționa?

Aș fi vrut să plâng, dar eram epuizată. Nici măcar să vărs lacrimi nu mă simțeam în stare să fac.

Aș fi vrut să țip, dar mi se părea extrem de nepotrivit, când mă simțeam atât de fără vlagă.

Și îl voiam pe Dean, dar el nu era aici.

Datorită lui, ultimele luni fuseseră cele mai frumoase din viața mea, deci era corect ca tot el să influențeze sfârșitul vieții mele.

În salon nu era nimeni cu mine, dar în hol, dincolo de ușa închisă, auzeam voci înăbușite. Mereu aveam pe cineva alături, care mă veghea. Mama, tata sau Millie. Nimeni nu îmi mai vorbea despre mutarea înapoi în Todos Santos și asta mă întrista. Nu fiindcă voiam să mă mut, ci pentru că știam că nu credeau că urma să trăiesc îndeajuns de mult ca să pot lua această hotărâre.

Elle a venit de două ori să mă vadă, dar îi venea greu să călătorească de la New York în Hamptons, deci nu a stat mult cu mine.

Așteptam cu nerăbdare. Mă zgâiam la televizorul închis. Am observat că se înnoptase. În timp ce priveam pe fereastră, mi-am spus că în Hamptons nopțile sunt foarte diferite de cele petrecute în New York. Mai puțină poluare și mai multe stele.

Unde naiba ești, Terra? Oare ce faci?

Era iritant să stau aici și să aștept ca altcineva să-mi curme nefericirea sau plictiseala. Nu mă simțeam bine singură. Dimpotrivă — singurătatea deschidea ușa către acel loc întunecat din mintea mea. Anxietatea se întorcea în sufletul meu, și pe bună dreptate: iubitul meu mă ignora; eu nu o duceam deloc bine, medicii nu-mi spuneau nimic, iar doctorița Hastings mă tot îndemna să mă odihnesc, de parcă plănuiam să particip la vreun maraton.

O să mori.

Vei dispărea. Sufocată, într-un mormânt.

Dean o să treacă peste suferință.

O să-și găsească pe alta.

Dean o să trăiască mai departe.

Dar nu cu tine.

Dean o să trăiască mai departe.

Dar nu vei suferi. Nimic nu-ți va mai provoca durere, pentru că... tu nu vei mai fi.

O bătaie sonoră în ușă a oprit iureșul gândurilor. Sunetul ăsta insistent mi-a dat de înțeles că, indiferent cine se afla de cealaltă parte a ușii, încerca să-mi atragă atenția de minute bune. Știam că nu erau nici ai mei, nici Emilia, pentru că ei nu băteau niciodată la ușă înainte să intre. Nu voiam să-mi fac speranțe mari, dar nu mă puteam abține.

Mi-am dres glasul și m-am străduit să-mi înăbuș un acces de tuse.

— Intră!

Ochii mei se agățau cu disperare de ușă. Mă rugam să fie el.

Ușa s-a deschis și cineva a intrat.

Nu era Dean... Era a doua persoană pe care speram să o văd.

Dean

Vicious era la volan. Nu i-am adresat nicio vorbă. Ne îndreptam spre spital, prin ploaie. A parcat, a ocolit mașina și mi-a deschis portiera. Apoi m-a înșfăcat de guler și m-a proiectat în cel mai apropiat perete. Luat pe nepregătite, am rămas cu gura căscată de uimire.

— Ce dracu' e în capul tău, Cole? a mârâit Vicious în obrazul meu. Parcă ziceai c-o să îndrepți lucrurile. Rosie e pe moarte.

L-am împins de pe mine. Greutatea acțiunilor mele amenința să-mi strivească bruma de rațiune care îmi mai rămăsese și îmi apăsa pieptul, împovărându-mi respirația.

— Știu, am șuierat eu. Știu foarte bine. Încerc să îndrept totul.

— Nu mai bea! s-a răstit la mine prietenul meu.

Nu era nevoie să mi-o zică. Știam că legătura mea intimă cu băutura se încheiase. Se terminase în clipa când Rosie îmi spusese că avea să aibă grijă de mine. De atunci încoace, recidivasem doar din cauza împrejurărilor.

De-acum, gata! Fără recidive.

Fără alte greșeli.

Mi-am promis că, de acum încolo, o să mă port cum trebuie.

— *Ruckus*, hai să-ți zic ce-o să se întâmple.

Vicious a rostit apăsat porecla mea din copilărie. Respirația lui îmi încălzea obrazul, iar strânsoarea pe gulerul meu s-a întețit. L-am lăsat să savureze clipa asta. În adolescență, îl snopeam săptămânal. Pricepusem mesajul. O dădusem în bară. Era cazul să mă căiesc.

Vicious a continuat:

— O să te ajut. Doar o singură dată. Asigură-te că n-o să regret. O să te duci la ea și-o să-ți ceri iertare. O să-i ceri iertare lui Rosie, părinților ei, lui Millie. Pe urmă o să-ți ceri scuze asistentelor, recepționerei, tipului care spală geamurile spitalului. Tuturor. Ai făcut multe greșeli. Unele așa de mari, încât alții au fost nevoiți să zboare încoace, din celălalt capăt al țării, ca să strângă mizeria pe care ai lăsat-o în urmă. Ai înțeles?

— Mai scutește-mă cu morala!

L-am împins și am intrat cu pași apăsați în spital.

— Știu foarte bine cât de rău am dat-o în bară. Apreciez că ești de partea mea, dar acum știu ce am de făcut.

Dean

Am trecut pe lângă Millie, care își cumpăra un ceai, în Starbucks-ul din subsolul spitalului. Vicious s-a oprit și a gesticulat spre soția lui.

— Împacă-te cu ea! mi-a poruncit el.

— Eu și Millie nu ne-am războit niciodată.

Eram obosit, ochii mi se afundaseră în cap. Nu aveam timp pentru ea. Acum voiam să-mi îndrept greșelile din prezent, nu să mă agăț de trecut.

— Dean, Rosie n-o să te primească înapoi dacă nu ai aprobarea lui Millie. Pur și simplu împacă-te cu ea.

M-am apropiat fără tragere de inimă de fosta mea iubită din liceu. Avea burta proeminentă și părea scoasă din sărite. Stătea așezată la o măsuță, în cafenea, și sorbea din ceaiul din plante. Vicious s-a oprit să ne aștepte afară, la intrare, prefăcându-se că își butona telefonul. Ce ticălos!

— Bună! i-am zis lui Millie.

— Salut!

Eu și Millie nu mai vorbeam de mult. Însă între noi nu exista supărare. Doar indiferență. De Ziua Recunoștinței, făcusem conversație de formă, ba chiar o ajutasem să spele vasele, dar în mare ne țineam la distanță unul de celălalt.

— Dean, vreau să știu un lucru: o iubești pe sora mea?

Ochii ei albaștri îi cercetau pe ai mei. M-am străduit să-mi stăpânesc furia.

— Rosie e totul pentru mine, am recunoscut eu.

— Și atunci, de ce ai dezamăgit-o?

— Am fost egoist.

— Sora mea nu își permite să fie împreună cu un bărbat egoist.

— *O să mă schimb.*

— Și dacă nu te poți schimba? a întrebat Millie.

M-am răstit la ea:

— Vicious a reușit! Vicious s-a schimbat pentru tine. Uite, Millie, chiar îmi placi. Mereu te-am simpatizat. Dar Rosie... Rosie e *aleasa*. Închipuie-ți de câte lucruri ar fi Vicious capabil, ca să fie cu tine. Eu pot să le fac pe toate, ba chiar mai multe, ca să fiu cu Rosie. Am dat-o în bară o dată. Mi-am învățat lecția.

Millie a rămas pe gânduri, cu lacrimi în ochi.

— Sunt speriată, a recunoscut ea. Foarte speriată.

— Și eu sunt speriat.

Ne-am îmbrățișat îndelung. Număram secundele pe care le petreceam, în continuare, departe de Rosie. Când Millie s-a desprins din îmbrățișare, am știut că aveam binecuvântarea ei. I-am șters o lacrimă de pe obraz.

— O iubesc cu adevărat, am declarat eu.

Millie a chicotit printre lacrimi.

— Știu. Doamne! De ce am fost noi doi împreună?

— Habar n-am, i-am răspuns eu. Probabil fiindcă toate fetele mă doresc.

Millie m-a lovit jucăuș în braț.

— Arată-i c-o iubești, Dean!

Asta era intenția mea, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care îl făceam.

Dean

În trei zile, de când stătea internată în spital, era a opta oară când intram aici. Speram ca Rosie să fie trează și ca ai ei să se simtă îndeajuns de umani încât să mă lase s-o văd. În camerele înșirate pe coridorul lung diverse mașinării țiuiau și păcăneau alene. Asistente îmbrăcate în uniforme albastre treceau în grabă pe lângă mine, atingându-mă cu umărul, în timp ce răsfoiau dosarele pacienților. Vicious mă însoțea. La câțiva metri distanță de camera ei, m-am oprit. Vicious mi-a urmat exemplul.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat el, cu ochii în ecranul mobilului său.

— Te rog, zi-mi că am vedenii din cauza mahmurelii.

I-am arătat ușa salonului. Prietenul meu și-a mușcat buza de jos, probabil căznindu-se să priceapă ce se petrecea.

— E Darren! m-am oțărât eu. E afurisitul de Darren! Doctorul Sculă-Bleagă tocmai a intrat în camera ei.

Venele îmi erau inundate de atâta adrenalină, că fiecare nerv din corpul meu zbârnâia. Ce naiba căuta *el* aici și cine binevoise să-l anunțe? Pe mine nu mă sunase nimeni ca să-mi spună ce pățise Rosie. Imposibil să-l fi chemat ea! *Nu se poate!* Am iuțit pasul. Vicious m-a urmat.

— Omule, ce naiba vrei să faci? Las-o baltă!

Ba pe naiba!

— Charlene! am strigat eu, spre capătul opus al coridorului.

M-a auzit. Mama lui Rosie și-a întors brusc capul în direcția mea, apoi s-a ridicat de pe scaun. Judecând după expresia ei foarte serioasă, ai fi crezut că eram Satana în persoană. Nu era chiar așa departe de adevăr. Mă săturasem până peste cap de tămbălăul lor. M-am dus țintă la ea. Când am ajuns la jumătate

de metru distanță, m-am oprit și am împuns aerul cu arătătorul, spre ușa lui Rosie.

Jur că, de furie, făceam spume la gură.

— Fostul iubit al lui Rosie a intrat adineauri la ea? Am visat sau chiar s-a întâmplat? i-am cerut socoteală.

În ciuda faptului că avea ochii umflați de plâns și fața congestionată, Charlene a reușit să surâdă.

— Da. E Darren. Un *băiat de treabă*, a adăugat ea, cu subînțeles.

După cum i se părea că dovedisem, eu nu eram de treabă.

— Cine l-a invitat?

— Paul.

Tatăl lui Rosie.

Charlene a completat:

— Darren a fost mereu lângă Rosie atunci când ea a avut nevoie. Era corect să-l anunțăm.

— Și eu am fost mereu lângă ea! am ripostat eu, lovind peretele cu pumnul.

Nu simțeam nimic: nici durere, nici senzație de arsură.

— Nu și când a avut nevoie de tine, mi-a trântit-o Charlene LeBlanc.

Nu era deloc impresionată de gestul meu violent.

— Dean, când a avut nevoie de tine, ai dispărut.

— O să-l dau afară de-acolo.

M-am apropiat de ușă. Evident că, dacă îl lăsaseră să intre la ea, Rosie era trează. În ușa camerei era încastrat un gemuleț, însă am refuzat să arunc o privire înăuntru. Oare Darren o ținea de mână? Oare Rosie se bucura să-l vadă? Oare iubita mea avea să mă dea afară? Mulțimea posibilităților mă buimăcea.

Vicious m-a apucat de braț și a strâns o dată.

— Omule...

— Du-te dracului!

Am dat năvală înăuntru. Darren se așezase pe un scaun, lângă patul ei. Rosie era trează. Arăta îngrozitor. Nu o văzusem niciodată în halul ăsta. Parcă nu era ea. Ochii ei încercănați sclipeau stins. Slăbise vreo cinci kilograme, era epuizată și tristă. În clipa asta am conștientizat că nu Nina îmi frânsese inima.

Rosie o făcuse, cu unsprezece ani în urmă, când mă împinsese în brațele surorii ei.

Îmi frângea inima și în clipa asta, în patul ei de spital. Dacă avea să moară, eu aveam s-o urmez.

— Pleacă! i-am ordonat nepoftitului, fără să-mi scap iubita din ochi.

Iubita mea.

Paul și Charlene s-au năpustit în cameră, țipând la mine. Nu îi ascultam. Nu îmi păsa. Dacă Darren nu plănuia să iasă naibii de aici, aveam de gând să-i dau un motiv întemeiat să rămână în spital.

Cu un glas liniștit, cu accent de Connecticut, Darren mi-a spus:

— Rosie vrea să fiu aici.

Pun pariu că tipul ăsta nu înjura aproape niciodată.

Rosie s-a întins puțin și l-a bătut ușurel pe mână. Când i-a vorbit, plămânii ei hârâiau.

— Darren, îmi pare foarte rău că tata te-a pus să-ți dai atâta osteneală. Am multe lucruri de clarificat. Te rog să nu mi-o iei în nume de rău. Îți sunt recunoscătoare că ai venit până aici, dar acum a venit timpul să pleci.

Auzind-o cum îl expedia, mânia mi s-a mai potolit puțin. Am pășit mai aproape de patul ei.

Darren se uita când la ea, când la Paul. Tatăl ei clătina dezaprobator din cap, cu buzele strânse. Mama ei a îmbrățișat-o.

Probabil că Millie era pe undeva prin spital și se odihnea. Speram ca, în curând, Vicious și soții LeBlanc să i se alăture, ca să mă lase, în sfârșit, singur cu iubita mea, pentru câteva minute.

În cele din urmă, Darren a încuviințat.

— Bine. Cum vrei tu, Rosie-Gândăcel. Dacă pot să te ajut cu ceva, știi unde mă poți găsi.

După ce a ieșit din salon, s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Toți erau cu ochii pe mine.

— Toată lumea afară! i-am poftit.

— Și eu? a întrebat Rosie.

A încercat în zadar să zâmbească. Până și un gest atât de mic părea s-o obosească.

— Nu. Tu rămâi aici. Oricum, numai eu sunt în stare să te strunesc.

Charlene LeBlanc a ridicat brusc brațele, cu un gest exasperat, și a întrebat:

— De ce-i permitem asta? Pentru numele lui Dumnezeu, doar a lăsat-o singură, în ploaie! Din cauza lui a ajuns aici. Paul, fă ceva!

Paul a încercat să își împace soția.

— Știu, scumpo, dar...

— Iisuse, tăceți odată! a izbucnit Vicious, după care a izbit cu palma în cadrul unui pat.

Și toată lumea *chiar a tăcut*. Probabil erau șocați că le spusese să-și țină fleanca. Prietenul meu a adăugat:

— Voi chiar vorbiți serios? S-a întâmplat o singură dată. N-am mai văzut în viața mea un tip care să înghită atâtea de dragul unei fete așa cum a făcut-o Dean. Charlene, Paul, o iubesc foarte mult pe Millie. Aș muri pentru ea, dacă ar trebui. Cu toate astea, până și eu trebuie să recunosc că i-am făcut niște lucruri oribile, pe care n-am crezut c-o să le pot îndrepta. E un

miracol că a acceptat să se mărite cu mine. Iar faptul că a ales să facă un copil cu mine e un miracol și mai mare. Dar Dean... Dean nu e ca mine. A făcut o greșeală, nu a vrut să o rănească. Merită să fie ascultat.

Vicious și-a răsucit capul și ochii lui au pironit-o pe Rosie. Așteptam, cu răsuflarea tăiată, să văd ce avea de spus.

Rosie a tușit, s-a foit puțin în loc, aranjându-și pernele la spate, pe urmă a dat slab din cap.

— Mami, tati, trebuie să ascult ce are de spus Dean.

Ai ei au schimbat o privire îngrijorată.

Charlene a oftat și a spus:

— O să fim la ușă.

Toată lumea a ieșit. Când ușa s-a închis, ochii noștri s-au întâlnit. Știam că Rosie nu se simțea deloc bine. Venise timpul să-i zic că, în sfârșit, înțelesesem de ce mă împinsese în brațele lui Millie, de ce ne obligase pe amândoi să îndurăm atâtea. Iubirea te determină să faci lucruri nebunești, iraționale. Granița dintre iubire și moarte este extrem de fină. Întinde coarda prea tare și ești dus. Nu puteam să trăiesc fără Rosie. Măcar atâta lucru pricepusem.

M-am așezat pe patul ei, i-am luat mâna într-a mea și am dus-o la piept, în dreptul inimii.

Nu era de ajuns să-i zic că-mi părea rău. Trebuia să mă străduiesc mai mult. De data asta, trebuia să-mi pun sufletul pe tavă.

— Mi-ai schimbat viața, și nu voi mai fi niciodată la fel ca înainte, i-am mărturisit.

Aveam senzația că vorbele mele erau ființe vii. Nu doar că le pronunțam; le *simțeam*.

Rosie a zâmbit și a ridicat din umeri. Pentru o clipă, a părut să fie aceeași Rosie pe care o știam.

— Nu-i vina mea că te-ai îndrăgostit de o fată muribundă.

— Nu-i vina mea că nu mă pot abține să mă îndrăgostesc de tine.

— Unde ai fost până acum? a cerut ea să știe, cu voce pierită.

Oare se referea la ziua în care mă așteptase în Hamptons sau la faptul că până acum nu venisem să o văd?

— Iubita mea, am fost aici de la bun început. În secunda când am aflat unde ești, am venit încoace într-un suflet. Nu m-au lăsat să te văd, așa că am stat în vila pe care am închiriat-o. Am băut și m-am dat cu capul de pereți. A, și încă ceva: m-am asigurat că mă port ca un nesimțit.

Rosie a pufnit.

— Dar vineri?

Am oftat și mi-am scărpinat începutul de barbă.

— Dean, cum a fost întâlnirea cu tatăl tău?

Cuvintele s-au revărsat din mine ca apele din spatele unui dig fisurat. I-am spus iubitei mele ce se întâmplase, cu lux de amănunte. Rosie a plâns puțin, ținându-mi obrajii în palmele ei reci; dar eu îmi simțeam sufletul cald. Am sărutat-o și am repetat la nesfârșit că-mi pare rău.

— Iartă-mă!

Buzele mele i s-au apropiat de frunte.

— La naiba, Rosie! Îmi pare așa de rău!

Gura mea i-a sărutat obrazul. Am adăugat:

— Nici nu-ți închipui cât de rău mă simt văzându-te așa, știind că din cauza mea ai ajuns aici.

I-am sărutat vârful nasului.

— Nu se poate să se încheie totul așa. *Nu se poate.*

Din nou, un sărut pe buze.

M-a îmbrățișat. Îi simțeam lacrimile fierbinți udându-mi pielea gâtului.

— Ba eu sper să se termine așa, mi-a zis Rosie. M-ai făcut fericită. Foarte fericită. Meriți o soție, copii, o casă, totul...

— Și voi avea toate astea. Cu tine.

— Știi că nu se poate.

— Atunci, n-o să se întâmple cu nimeni alta, i-am zis eu. Nu va mai exista o altă Rosie. Nu va mai exista o altă poveste ca a noastră. Tu ești fata pe care o vreau, Rose LeBlanc. Asta e povestea noastră. Dacă nu exiști tu, nu exist nici eu. Știi, am urât dintotdeauna *Romeo și Julieta*. Și conceptul în sine. Da, e tragic de idioată. La urma urmei, ăia doi aveau treisprezece și șaisprezece ani. Ce tâmpenie, să te omori fiindcă familia ta nu te lasă să te căsătorești! Însă Romeo și Julieta aveau dreptate. *Eu* am fost idiotul. Uite ce am pățit: am întâlnit iubirea vieții mele când aveam optsprezece ani și am petrecut următorii unsprezece ani omorându-mă încetul cu încetul, în timp ce tânjeam după tine. Pe urmă ai reapărut, iar eu am crezut că nu simțeam decât o simplă atracție față de tine. Dar acum, când știu...

M-am desprins din îmbrățișare și i-am privit chipul. Mi-am dat seama că se stingea. Plămânii ei nu mai funcționau cum trebuie. Medicii spuseseră că infecția se răspândise și la alte organe. Rosie ardea de febră. Chiar dacă se obișnuise cu spitalele, de data asta era altfel.

Aș fi putut preveni situația asta dacă n-aș fi fost un alcoolic nenorocit.

Mi-am apăsat obrazul în palma ei și i-am sărutat încheietura mâinii.

— Acum, când am aflat că nu pot fi cu altcineva decât cu tine, ai face bine să te însănătoșești, pentru ca Terra să nu explodeze. Poți face asta, Sirius? Promit să nu ies din camera asta până nu te externezi. Nici măcar ca să fac duș. Nici măcar ca

să-ți aduc fursecuri cu ciocolată. O să pun pe altcineva să meargă la New York și să-ți aducă fursecuri.

— Te iubesc, mi-a spus Rosie, cu ochii încețoșați de lacrimi.

În loc să-mi atingă obrajii, degetele ei mi-au nimerit gura. Mi-am dat seama că și eu lăcrimam. Nici nu îmi puteam aminti când plânsesem ultima dată. Cu siguranță, nu-mi stătea în fire să bocesc. Probabil că plânsesem doar când Nina mă abandonase în toaleta din Walmart. Însă acum plângeam iar, pentru că femeia pe care o iubeam mai mult decât orice pierdea o luptă pe care eu o provocasem.

— Te iubesc așa de mult, Bebe LeBlanc! Tu m-ai învățat să iubesc. Spune-mi: m-am descurcat bine?

A zâmbit. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— Te-ai descurcat de minune, mi-a șoptit ea. Ai primit nota maximă. Îmi promiți ceva?

— Orice.

— *Trăiește!*

— Nu fără tine.

— Să ai mulți copii. Sunt minunați.

— Rosie...

— Nu mă tem. Am primit de la viață ce voiam. *Pe tine.*

— *Rosie...*

— Te iubesc, Terra. Te-ai purtat frumos cu mine.

— Rose!

Ochii ei s-au închis, ușa s-a deschis, monitorul ei cardiac a început să scoată un sunet prelung, iar inima mea s-a dezintegrat.

Bucată cu bucată.

Epilog

Dean

Trei ani mai târziu

— Omule, ce naiba face fiu-tău?

— Ăla nu e fiul meu.

— Ba pe naiba! mă contrazice Trent, după care duce sticla de bere la gură și soarbe. Poartă un pulover colorat. E Knight, mai mult ca sigur.

Soarele arde în draci în Todos Santos, fiindcă e o după-amiază de septembrie. Mijesc ochii și văd că, într-adevăr, e fiu-miu. Băiețelul meu de patru ani face... Oare ce face acolo? Nu prea îmi dau seama, dar, dat fiind că e vorba despre Knight, nu poate fi nimic de bine; probabil că va trebui să-l punem iar la colț. Băiatul ăsta a văzut mai mulți pereți decât un zugrav.

Knight e un Dean Cole în miniatură, dar pe steroizi. Tupeu, îndrăzneală și năzbâtii, toate împodobite cu un zâmbet nevinovat.

— Am impresia că tocmai a desenat o sculă enormă pe fruntea fetei lui Jaime, anunță Vicious, care se zgâiește în fundul paharului său cu whisky de parcă acolo se află răspunsul la toate misterele lumii.

Eu beau apă. De trei ani încoace, doar asta beau. Spre deosebire de Donald Whittaker, nu vând gogoși cum că sunt un

creştin virtuos. Da, îmi arde buza după un pahar cu alcool. Să rămân treaz e un sacrificiu pe care sunt dispus să îl fac pentru familia mea.

Vicious îi dă un cot lui Jaime, arătând cu bărbia spre Knight şi Daria.

— Cred că Knight îşi pune amprenta pe proprietatea lui. Fiică-ta e în bucluc. Fii cu ochii pe ea!

— Sunt copii, idiotule. Doar se joacă.

— *Se joacă...*

Vicious rostogoleşte cuvintele pe limbă, după care comentează:

— Dacă-mi aduc bine aminte, şi tu jucai acelaşi joc cu Mel. Dar cu o sculă adevărată, pe care nu i-ai pus-o pe frunte, ci în altă parte...

Jaime îi arde lui Vicious un pumn în braţ. Eu mă joc cu verigheta mea şi mă uit cum copiii noştri aleargă pe lângă noi, scăldaţi în razele de soare.

Îmi strig fiul pe nume. Ridică privirea spre mine. Acum zăresc markerul negru pe care îl ţine în pumn.

Ah! La naiba!

De fapt, nu pare un marker obişnuit. Mai degrabă e unul permanent.

— Vino aici, te rog! îi zic lui Knight, arătându-i locul unde stăm noi patru: Jaime, Vicious, Trent şi eu.

Luna se agaţă de piciorul lui Trent ca de o ancoră. Ochii ei verzi sunt mari şi curioşi. Poartă o bluziţă neagră, jeanşi negri şi tenişi de aceeaşi culoare.

Niciodată nu se desprinde de tatăl ei.

Knight se apropie degajat de noi, legănându-şi în mod exagerat braţele. Azi sărbătorim a patra lui zi de naştere. Au venit toţi prietenii lui de la grădiniţă. Trent are grijă de grătar, unde pregăteşte carnea pentru burgeri. În dreptul piscinei uriaşe sunt

un chioșc cu hotdogi, un clovn, un magician și o mașinărie de vată-de-zahăr. Vreau doar ce-i mai bun pentru fiul meu.

Da, știu, e fiul meu, deci sunt subiectiv, dar jur că puștiul are ceva special. Din clipa când eu și soția mea l-am văzut prima oară, amândoi am știut că e deosebit.

„S-a născut pe optsprezece august", ne-a spus angajata agenției de adopție, întinzându-ne o poză cu el. Asta se întâmpla cu trei ani în urmă. Ne-am dus la agenție imediat după nunta noastră făcută pe repede-înainte, în Las Vegas. Eu și nevastă-mea am schimbat o privire, apoi am izbucnit în râs, pentru că pe optsprezece august am făcut sex împreună pentru prima oară. Soarta are simțul umorului.

Deși nu sunt tatăl biologic al lui Knight, seamănă leit cu mine. Părul lui e șaten-deschis și are ochii verzi ca jadul. E de două ori mai înalt decât ceilalți puști de vârsta lui. Inclusiv decât Vaughn, fiul lui Vicious și al Emiliei.

Knight (soția mea l-a botezat astfel pentru că băiețelul ne-a salvat pe amândoi[1]) stă în fața mea, așteptând inevitabila judecată a Inchiziției Spaniole.

— Ce i-ai făcut Dariei? îl iscodesc eu după ce mă las pe vine, ca să ajung la nivelul lui.

Daria e cu doi ani mai mare decât el. Ea ar trebui să-l dirijeze, nu invers. Probabil că ne e scris să creștem băieței neastâmpărați, viitori masculi-alfa, precum și pe fetele care urmează să fugă de ei până când vor ceda în fața farmecelor băieților.

— Am tatuat-o, răspunde băiatul meu, cu voce egală.

Se uită drept în ochii mei, cu o expresie sfidătoare, care parcă îmi spune: „Așa, și? Ce-o să faci în privința asta?".

— Nu ai tatuat-o, îl corectez eu. Ai desenat pe fruntea ei. De ce?

[1] Joc de cuvinte — în limba engleză, *knight* înseamnă „cavaler".

— Ea m-a rugat s-o tatuez.

Doamne! Gata! N-o să-l mai las să se uite cu mine la emisiunea *Ink Master*, pe la spatele maică-sii.

— Ce anume ai tatu... desenat pe fruntea ei, mai exact?

Te rog, nu spune că e o sculă!

— O navă spațială, răspunde Knight.

Se răsucește și o strigă pe Daria, care vine în fugă spre noi. Arătând cu un deget spre fruntea fetiței, Kinght începe să explice.

— Ăsta e rezervorul extern, zice el, arătând spre vârful „sculei" (apropo, v-am spus că fiul meu vrea să devină astronaut și că e la fel de pasionat de spațiul cosmic ca mine?), iar asta e sonda spațială.

Îmi arată ceva ce seamănă cu o pereche de testicule.

— Și ce anume țâșnește din rezervorul extern? cere Jaime să știe, cu voce încordată.

Eu îmi înăbuș un hohot de râs și aștept să aud răspunsul lui Knight. Ochii lui se cască mari.

— Gloanțe. Multe, multe, multe gloanțe.

Slavă Domnului că n-a zis „sperma"!

Cuprind în palmă obrazul catifelat și rumen al băiețelului.

— Ascultă-mă cu atenție, Knight! Nu desenăm pe corpurile altor oameni, OK? *Mai ales* nu nave spațiale.

Deși Jaime mi-e prieten, nu îmi prea convine ca alți tați să-mi bată la ușă, plângându-se că fiul meu desenează penisuri pe fiicele lor.

Knight dă aprobator din cap.

— Da, nu mai desenez nave spațiale.

— Și să nu mai tatuezi niciun copil! De ce nu te duci să te joci cu Vaughn?

— Pentru că îl urăsc, îmi răspunde fiul meu, nonșalant.

E clar că următoarea generație va călca pe urmele părinților.

— Du-te să vezi ce face mama ta, amice!

Îi ciufulesc părul și îl sărut pe creștet.

— OK, tati.

— Dă-mi markerul ăla!

Daria se uită la tatăl ei. Jaime o îmbrățișează și întreabă:

— Iubito, îi promiți ceva lui tati?

— Da.

— Promite-mi că niciodată nu te mai uiți la Knight și nici nu te mai joci cu el.

Daria își dă ochii peste cap și se îndreaptă spre mașina de vată-de-zahăr, pe care o mânuiește mama mea, Helen. Eu, Jaime și Vicious izbucnim în râs.

Trent, care tocmai răsucește carnea pe grătar, clatină din cap.

Eu gesticulez cu sticla de bere spre mulțimea invitaților.

— Cine naiba sunt ăștia? Nu-i cunosc nici măcar pe jumătate dintre ei.

Acum locuim cu toții în Todos Santos și trăim în același cartier, așa că ne strângem laolaltă în fiecare zi. După ce i s-a întâmplat lui Rosie, ne-am dat seama că traiul departe unii de ceilalți e destul de neplăcut.

Jaime ridică din umeri și spune:

— Păi, i-ai invitat pe aproape toți colegii noștri.

Mă scarpin în cap, nedumerit.

— Serios?

Vic intervine în discuție:

— Nevastă-ta i-a invitat. Em i-a zis s-o facă. Vrea să socializăm sau un alt rahat de genul ăsta. Hei, ia uite! Noul nostru partener a venit să ne salute.

Vic ne arată cu bărbia un bărbat pe care îl cunosc. De curând, mutra lui a apărut pe prima pagină din *The Wall Street Journal*. E Jordan Van Der Zee. Are între cincizeci și șaizeci de ani. Ai

zice că e versiunea malefică a lui Putin. Acum doi ani, a cumpărat patruzeci și nouă la sută dintre acțiunile noastre. Restul de cincizeci și unu la sută le-am împărțit între noi patru.

O afacere de milioane de dolari, în urma căreia ne-au rămas mai mulți bani decât am putea cheltui în zece vieți; dar, pe de altă parte, acum deținem mai puțină autoritate în cadrul firmei Perfect Finance. Acum avem timp de petrecut cu familiile noastre. Van Der Zee și-a împrăștiat propria echipă de management prin Chicago, Londra și New York. Nici eu, nici prietenii mei nu am suferit din cauza asta, fiindcă, atunci când am semnat contractul, nu ne-am vândut și sufletele. Iar Sue are un alt șef căruia să-i spună „domnule Cutare".

— Rasist nenorocit..., mormăie Trent în barbă, iar noi răsucim iute capetele spre el.

Trent nu vorbește urât de față cu Luna, dar uneori, la fel ca noi, și el uită că fiică-sa e prin preajmă. Trent se uită la ea, o sărută pe obraz și șoptește:

— Scuze! Tati a spus un cuvânt urât. N-o să se mai întâmple.

Luna nu dă din cap, nu răspunde. Pur și simplu se uită la el, cu ochi goi.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Vicious.

O flacără de furie se aprinde în privirea lui Trent, deci e limpede că își derulează în minte evenimentele care l-au împins să-l catalogheze pe Van Der Zee drept rasist.

— Tipul e rasist. Am avut un schimb de vorbe cu el. Să zic că nu-l plac ar fi al dracu...

Ochii lui fug către Luna. Trent își drege glasul și încheie:

— ... ar fi prea puțin spus.

— Nu-i ca și cum vreunul dintre noi o să-i facă cinste cu o bere, îi zic eu. Poate că s-a purtat aiurea cu tine — mă abțin să

zic „ca un rahat" — și simplu pentru că așa se poartă el în general. Tipa de acolo e fiica lui?

Sper că e fiică-sa, fiindcă altfel înseamnă că Van Der Zee are o prospătură la braț și că îi plac tinerelele. E greu să n-o bagi în seamă pe fata de lângă el, pentru că noul nostru partener de afaceri n-o lasă să miște în front. Vorbesc serios. Îi strânge brațul subțire sub al lui și, când îi vorbește, de pe buzele lui zboară stropi de salivă. E mult prea tânără ca să-mi dau cu părerea asupra aspectului ei fizic. Are vreo optsprezece sau nouăsprezece ani. Are o piele albă ca laptele și părul ei lung e de nuanța razelor de soare. Are inele în ambele nări. Când a încercat să-și tragă brațul din strânsoarea lui, tricoul i s-a ridicat puțin, dând la iveală colțul unui tatuaj, pe burtă. Nu pare să fie unul mic. Probabil că nu vrea ca taică-său să afle că s-a tatuat.

Vicious îmi confirmă bănuiala:

— E Edie Van Der Zee. Săraca fată!

Jaime râde și intervine:

— Ba nu e deloc săracă. Fiindcă Edie nu arată deloc rău, pot să pariez că taică-său vrea să se asigure că fiică-sa nu e hărțuită de liota de corporatiști cretini cu care lucrăm.

Ne încruntăm toți trei la Jaime.

— Edie pare să aibă doisprezece ani! zice Trent, oripilat.

Se împlinesc trei ani de când Val l-a lăsat baltă, dar Trent nu s-a sinchisit să-și recapete titlul de rege al aventurilor de o noapte. Nu-l mai interesează deloc fetele. E ca și cum sângele i-ar fi înghețat în vine.

— N-are doisprezece ani, zice sec Jaime. Arată de vreo douăzeci. Aș zice chiar douăzeci și doi. Ar fi absolut legal să i-o tragi, dar tot tabu rămâne. O combinație mortală. Îmi place pericolul.

Vicious țâțâie dezaprobator la adresa lui Jaime, după care îl lămurește:

— Edie are optsprezece ani. Taică-său a cumpărat mașina mea veche, ca dar de ziua ei. Jordan e chitit să-i arate că banii nu cresc în copaci. E un tip amuzant. Jaime, ce dracu' te-a apucat? îl apostrofează Vicious, pocnindu-l în braț. Te atrag ori tipele mai bătrâioare, ori alea prea tinere. Văd că pentru tine nu există cale de mijloc.

— Mai du-te naibii! i-o trântește Jaime. Nevastă-mea nu e bătrână.

— Corect! Nu-i bătrână, dar este aici, îi reamintește Trent, ceea ce ne face pe toți să ne uităm la Mel, a cărei sarcină e cât se poate de vizibilă. Deci ar fi bine să nu mai bălești din cauza unei adolescente. Și nu mai înjura de față cu fiică-mea!

— Ah, Luna! Rahat! Scuze! face Vicious.

Jaime râde, iar eu clatin din cap. Până vor împlini zece ani, copiii noștri o să înjure ca la ușa cortului.

— Edie nu pare să aibă mai mult de șaisprezece ani, își dă Trent cu părerea.

N-o slăbește din ochi. Nu știu ce să cred. Pe de o parte, e un semn bun că prietenul meu pare să fie, în sfârșit, atras de o tipă. Dar, pe de altă parte, se uită la o fată care pentru noi e tabu. Bănuiesc că e o chestie care ne stă în fire.

— Deci zici că are doar șaisprezece? De-aia te holbezi la ea? îl tachinez eu.

Trent își ferește privirea, încruntat. Strecoară o bucată de carne într-o chiflă, pune ketchup deasupra, apoi îi întinde Lunei burgerul.

— Discutam despre ea, așa că doar mi-am exprimat opinia.

— Serios? Chiar asta făceai sau îți închipuiai cum ar fi s-o... rezolvi? insist eu.

Jaime se strecoară în discuție.

— Deveniți din ce în ce mai perverși. Fă-mi și mie un burger! îi zice el lui Trent.

Tata se apropie de noi. În mână ține un pahar din plastic roșu, cu punci fără alcool. Toată lumea îl bate prietenește pe spate. Eu rămân locului, dar când se apropie de mine, pregătit să mă îmbrățișeze, desfac brațele larg. Îl primesc în brațele mele, în inima și în viața mea.

Știu că sună cam siropos, dar e adevărat.

Acum trei ani, am petrecut în spital o lună și jumătate, la căpătâiul iubitei mele muribunde.

Acum trei ani, ea s-a întors la mine.

Tot cu trei ani în urmă, când eram aproape convins că o să moară, sunetele mașinăriilor la care era conectată mă trezeau în toiul nopții. În fiecare seară mă culcam lângă ea, cu o palmă pe pieptul ei, în dreptul inimii. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că trupul ei era mai cald. Rahila mea s-a întors la mine. A durat paisprezece ani, dar Iacov a obținut sora pe care o dorea.

Îi iubesc pe prietenii mei, dar ei nu înțeleg. Ca să mă bucur cu adevărat de viață, trebuie să trăiesc pe repede-înainte. De asta, la patru zile după ce a fost externată, Rosie și cu mine am fugit în Las Vegas, să ne căsătorim. Din același motiv, nu-mi permit să le port pică mamei și tatei. Am lăsat toate stările negative în urmă și am primit toate lucrurile bune în viața mea, chiar dacă nu se potrivesc cu mutra mea de ticălos.

— Knight încearcă să aprindă un foc lângă fântână, cu două pietre, mă anunță tata, după care adaugă: Vaughn îl ajută.

Vicious rânjește și comentează:

— Și mai ziceai că puștiul tău și al meu nu se suportă!

După ce mă înghiontește cu umărul, adaugă:

— Sigur că pot să colaboreze, dacă e vorba să facă prostii.

Deodată, Trent îl întreabă:

— Ia mai zi-mi o dată câți ani are Edie.

— Optsprezece, pronunță apăsat Vicious. Și, în caz că e nevoie să-ți reamintesc, tu ai treizeci și trei.

— Știu câți ani am, idiotule!

— Atunci, n-o mai dezbrăca din ochi, Față-de-Sculă!

— Băieți, aveți grijă cum vorbiți! ne atenționează tata.

Chiar și acum, când avem cu toții treizeci și trei de ani, dojana tatei e de ajuns să ne pună la respect.

Trent își desprinde privirea de Edie. Pentru prima dată în câțiva ani, zâmbește sincer. Mângâie ușurel căpșorul Lunei, care își înfulecă burgerul. Mă întreb dacă fetița a înțeles vreun cuvânt din discuția noastră de adineauri. Medicul ei spune că nu e nimic în neregulă cu ea și, mintal, e la același nivel cu ceilalți copii de vârsta ei.

Cu toate astea, Luna nu vorbește cu nimeni, niciodată.

E complet mută.

— Mă duc să-i împiedic să-mi dea foc la casă, le zic eu, apoi mă ridic și mă îndrept spre fântână, lângă băncile din piatră, sculptate în formă de lebede. În fiecare seară, venim aici și ne uităm la stele. Aici îi zic lui Rosie că o iubesc, că ea e singura femeie pentru mine și că mereu va fi singura, indiferent când mă va părăsi. E adevărat. Dacă mâine plămânii ei cedează, odată cu ei se va nărui și viața mea, iar eu nu voi încerca să adun frânturile. Voi fi alături de fiul meu — și de cel care se va naște în curând —, îi voi crește cât de bine voi putea, dar restul se va încheia.

— Knight! Vaughn!

Pornesc spre ei cu pași mari, iar băieții își răsucesc iute capetele spre mine, cu expresii vinovate. Îi atenționez cu degetul, prevenindu-i să nu facă năzbâtii.

— Să nu dați foc la casă! Dacă asta faceți când aveți patru ani, mai târziu în ce bucluc o să vă băgați?

— Probabil într-unele la fel de mari ca alea în care te-ai băgat tu, zice tata în spatele meu, cu un chicot.

Ne întoarcem cu toții spre casă — eu, tata, Knight și Vaughn. Îi duc pe băieți într-un loc unde îi pot vedea: camera de *gaming* pe care eu și Rosie am amenajat-o pentru Knight și viitorul lui frățior.

— Te-ai dus să vezi ce face mami? îl întreb pe fiul meu.

— Da. A zis că se simte bine. Și a mai zis că mă iubește mai mult decât pe tine.

Mijesc ochii.

— Ba n-a zis asta!

— Ba da.

Knight dă din umeri și își șterge sudoarea de pe frunte.

— Ba pe dra..., dau eu să înjur, dar apoi îmi dreg glasul și reformulez: În niciun caz!

Knight sare și bate cuba cu Vaughn.

— Ți-am zis c-o să-l fac pe tati să zică un cuvânt urât! Ce tare suuuuunt!

Chiar este tare. Sunt cu adevărat binecuvântat.

Întreg, teafăr.

Și al naibii de viu.

Toate astea, datorită *ei*.

Rosie

Ce te face să te simți vie?

Familia mea. Căminul meu. Băieții mei. Burta mea. *Trăiesc. Psihoterapeuta mea avea dreptate; o să trăiesc veșnic.*

— Dean, termină!

— De ce?

— Fiindcă nu-mi place când faci asta?

— Dar ce fac?

— Cânți cântecul ăla despre „super-spermă".

Dean chicotește viclean. Îmi dau ochii peste cap și mă răsucesc cu fața în sus, în pat. Burta mea enormă e proeminentă. Am o sarcină dificilă, riscantă. De asta nu ies foarte des din casă. Mă duc la medic din două în două zile. Corpul meu nu a fost menit să poarte o altă ființă umană. Deși apetitul meu a crescut foarte repede, plămânii mei se chinuie să funcționeze cât pentru doi. Dar s-a întâmplat. Am rămas însărcinată datorită...

— Suuuuper-sperrrmaaaa..., intonează Dean.

Tocmai a ieșit din duș. Apa încă picură din părul lui superb.

În ultima vreme, nu am mai făcut sex. E mare păcat, fiindcă sarcina mă face să mă simt excitată mai tot timpul. Acum opt luni, hormonii mei au învins și m-au făcut să apelez la *soft-porn* și la cărți erotice. Doctorul Bernstein m-a avertizat să nu-mi fac de cap cu Dean până nu nasc.

— ... își face dracului treaba! își încheie Dean micul cântecel.

— Tati, ai spus *încă* un cuvânt urât! strigă Knight entuziasmat, din camera lui.

E zece seara. De ce nu doarme?

— Am câștigat un pariu! adaugă Knight. Vaughn trebuie să-mi dea o grămadă de dulciuri!

Uneori am senzația că Dean nici măcar nu se străduie să nu injure de față cu Knight. Dar nu sunt supărată pe el. Așa e Dean, iar dacă nu îi convine cuiva... ducă-se naibii!

Nu a spus-o deschis niciodată — probabil că nici nu ar recunoaște, dacă l-aș întreba —, dar știu că a acceptat să-i vândă lui Van Der Zee atâtea acțiuni pentru că vrea să stea mai mult

timp cu noi. Dean nu știe ce urmează să se întâmple mâine. Nici eu nu știu. Dar sunt convinsă că băieții mei vor fi mereu pe mâini foarte bune. Ăsta e bărbatul care a reușit să mă lase însărcinată, după ce mi s-a spus că există șanse infime să rămân gravidă. El s-a folosit de acea șansă minusculă. Dat fiind că Dean nu are gena responsabilă pentru fibroza chistică, fiul meu va fi sănătos și puternic. La fel ca Dean.

— Pune un dolar în borcan! îi strigă Dean lui Knight.

Îmi zâmbește în colțul gurii, își desface prosopul din jurul mijlocului, după care îl înnoadă la loc.

— Ți-l dau mâine înapoi! adaugă el.

— Și dobânda?! îi răspunde Knight.

Dean chicotește.

— Ești sigură că băiatul ăsta nu e făcut de mine?

Îmi aruncă privirea aceea care încă mă face să mă umezesc și să tânjesc să fiu plesnită la fund.

Dau din umeri, prefăcându-mă că Dean nu are efectul ăsta asupra mea.

— Nu mai sunt așa de sigură...

Dean se apropie de pat, își lipește palma de burta mea, apoi se așază lângă mine.

— Hei, Sirius...

— Ce-i?

— De ce strălucești așa de tare? Nu pot să dorm lângă tine, de la atâta lumină.

— Mmmm..., mormăi eu, luându-i mâna și sărutându-i palma. Mersi pentru cuvintele siropoase.

— De fapt, vreau să zic că acum două luni ai început să sforăi, iar eu sunt al dracului de obosit.

— O să treacă și asta. În curând, sforăitul meu va fi înlocuit de țipetele unui bebeluș care o să plângă toată noaptea. O să dureze doar vreo doi ani, îl tachinez eu.

Mă sărută pe tâmplă, pe burtă, apoi între sânii umflați. Îl iubesc așa de mult, încât nu îmi explic de ce acum atâția ani n-am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac. De ce nu am dat-o la o parte pe soră-mea atunci când s-a repezit în brațele lui și nu l-am revendicat ca fiind al meu?

Dean a fost al meu de la bun început.

Fiecare parte din el.

Cu bune și cu rele, cu triste și cu bucurii.

Al meu.

La fel cum și eu eram a lui.

Acum trei ani, la scurt timp după ce m-am externat, Nina a murit din cauza unei supradoze, la ferma ei din Alabama. L-am consolat pe Dean, l-am ajutat să-și oblojească inima frântă. În sfârșit, a recunoscut că îi păsa de ea, că o iubise și că își dorise să fie cu adevărat fiul ei. Că sufletul lui nu avea să mai fie la fel niciodată.

În ebraică, *lev* înseamnă „inimă". Lev va fi numele fiului nostru.

În fiecare zi, îmi amintesc cât de binecuvântată sunt.

Sunt recunoscătoare când îl sărut pe Knight de noapte bună; când privesc de la fereastră cum Dean încearcă să pornească aspersoarele, ca apoi să-și aducă aminte că se declanșează automat; când eu și Millie ne întâlnim la *brunch* și ne uităm cum copiii noștri se joacă și strigă.

— Tocmai mi-a trecut ceva prin cap, îmi zice Dean. Știi ce?

Se apleacă să mă sărute. Mă apucă amețeala, dar știu că nu putem duce lucrurile mai departe, și nu doar din cauza sarcinii. Knight are obiceiul de a da buzna în dormitorul nostru, ca să-și

negocieze ora de culcare. E din ce în ce mai priceput. Când o să aibă șase ani, probabil că o să înceapă să-și ajungă tatăl din urmă, în privința talentului la afaceri.

— Ce? îl întreb eu, zâmbind.

— *Bebe* LeBlanc o să aibă un *bebe*. Bebelușul meu. Te iubesc de mor! Îți iubesc fața, declară el, după care mă sărută pe vârful nasului. Îți iubesc sânii. (Îmi sărută un sfârc pe deasupra tricoului, mușcându-l ușor.) Îmi săruta burta și îi șoptește: Te iubesc și pe tine, amice! Știi că partidele noastre de sex sunt uimitoare, așa că te previn: îmi păstrez sperma pentru următoarea noastră partidă, deci s-ar putea să te las gravidă în doi timpi și trei mișcări. (Mă sărută între picioare.) Ador piciorușele tale, pe care le venerez în fiecare zi.

Îmi sărută degetele de la picioare.

Trag adânc aer în piept. Nu am nevoie de inhalator, pentru că îl am pe Dean aproape de mine.

— Și mi-am mai dat seama de un lucru, adaugă el.

Își saltă trupul deasupra mea. Sunt captivă între brațele lui vânjoase. Mușchii proeminenți mă împiedică să mă concentrez la ceea ce spune. Deodată, atmosfera din camera asta s-a înfierbântat.

— Care lucru? îi șoptesc eu, atingându-i ușor buzele cu ale mele.

— Iacov a obținut-o pe Rahila, iar Rahila i-a dăruit un copil. Și vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe. O să îmbătrânească împreună. Așa scrie în Biblie, Bebe LeBlanc. Nu poți să contrazici Biblia.

Izbucnesc în râs și declar:

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

— Vă iubesc! țipă Knight, năvălind în dormitorul nostru.

Sare în pat, între noi, și îmi îmbrățișează burta.

— Și noi te iubim pe tine, îi spune Dean.

Soțul meu își lipește palma de burta mea, iar în clipa asta cu toții îl atingem pe Lev.

Ce credeți că face Lev? Exact ce fac toți Desfrânații. Strică totul.

— Ah, Doamne! gem eu.

— Așa-i, iubito — zice Dean —, chiar sunt un dumnezeu. Dar băiatul nostru e aici, așa că va trebui să amânăm.

— Nu-i vorba de asta, Dean. Mi s-a rupt apa.

— Ah! Doamne! exclamăm toți trei, la unison.

Acum, am parte de propriul „Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți".

Pentru mine, „acum" înseamnă „pentru totdeauna".

Nu mai sunt un trandafir care se ofilește. Am înflorit.

Datorită *lui*.

Sfârșit

Mulțumiri

În primul rând, vreau să-i mulțumesc echipei mele editoriale: Angela Smith, Elaine York, Bex Harper, Ellie McLove și Paige Smith. Se vede că fiecare dintre voi ați dăruit acestei cărți o bucată din ființa voastră. Vă mulțumesc pentru bucățile acelea (pe care, apropo, n-o să le mai primiți niciodată înapoi).

Nici nu știu cum să o numesc pe Sunny Borek. Să-i zic „cititoare-beta"? „Manager"? „Ca o soră"? Toate variantele sunt valabile. Deși ea nu așteaptă nimic în schimb, îi datorez incredibil de multe!

Mulțumirile mele se îndreaptă și către Paige Jennifer, Ilanit Adani, Ava Harrison, Ella Fox și Amy Halter. Nu știu ce m-aș fi făcut fără îndrumarea voastră.

Toată recunoștința mea echipei mele de promovare, care lucrează pe teren: Kristina Lindsey, Julia Lis, Becca Szurken, Lin Tahel Cohen, Sher Mason, Ilor Tsabar, Ofa T Booklover, Sonal Dutt, Vanessa Serrano, Josephine McDonnell, Tanaka Kangara, Sabrina Shalalashvilli, Brittany Danielle Christina, Avivit Egev, Shiri Karni, Jessica Meade, Galit Hadar Shmaryaoo, Sheena Taylor și Bernadett Lankovits și Amanda Suderland. Fetelor, voi ați contribuit enorm la succesul cărților mele și faceți parte din viața mea. Vă iubesc de nu mai pot!

Agentei mele literare, Kimberly Brower, care s-a ocupat de seria „Păcătoșii din orașul Tuturor Sfinților" și s-a asigurat că toată lumea află despre ea, vreau să-i transmit următoarele: ești un adevărat star și sunt extraordinar de norocoasă că te am lângă mine.

Grupului de cititori Sassy Sparrow: faptul că mă abordați și mă salutați când mă pierd în meandrele scrisului îmi colorează viața. Vă mulțumesc că-mi trimiteți *meme*, că mă luați peste picior și că ne distrăm împreună. Dar, mai presus de toate, vă mulțumesc că îmi sprijiniți permanent cariera.

Pe toți bloggerii care îmi promovează munca vreau să-i asigur că nu i-am uitat. Nu i-am uitat și le sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru eforturile lor. Voi sunteți adevărata forță care împinge înainte această industrie. Să nu uitați asta!

Dragi cititori, mereu vă repet același lucru, dar este adevărul gol-goluț: fără voi, nu aș fi nimic. Datorită vouă, visurile mele se împlinesc zilnic. Vă mulțumesc pentru timpul și efortul pe care le investiți în mine, vă mulțumesc pentru că discutați despre cărțile mele. După ce terminați de citit această carte, v-aș fi recunoscătoare să scrieți o recenzie — fie ea pozitivă sau negativă.

Cu dragoste,
L.J. XoXo

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-9713-00-6

9 786069 713006

Format: 16/54x84
Coli tipo: 27

Tiparul executat la:

EuroBusiness Tipar

ROSIE

Se spune că viața e o minciună frumoasă,
iar moartea, un adevăr dureros. Așa e.
Nimeni nu m-a făcut să mă simt așa de vie precum tipul
care îmi aduce aminte mereu că timpul meu e limitat.
Pentru mine, el e fructul splendid și interzis.
Eroarea ispititoare care contrazice adevărul meu brutal și neînduplecat.
Și, pe deasupra, e fostul iubit al surorii mele.
Înainte să mă judecați, ar trebui să știți ceva.
Eu l-am văzut prima. Eu l-am dorit prima. Eu l-am iubit prima.
Unsprezece ani mai târziu, a reapărut în viața mea,
cerând să-i acord încă o șansă.
Dean Cole vrea să fie Călărețul meu de Aramă. În sfârșit, cavalerul meu în armură strălucitoare a apărut. Sper să nu fie prea târziu.

DEAN

Se spune că stelele cele mai strălucitoare se sting cel mai repede. Așa e.
Ea îmi pune inima pe jar.
Are replici usturătoare, îndrăzneală cât cuprinde și o inimă uriașă.
Într-o lume cenușie, ea sclipește precum Sirius.
Acum unsprezece ani, soarta ne-a despărțit.
De data asta, soarta n-are decât să încerce să mi-o ia!
Să o înduplec pe Rosie e o adevărată bătălie, dar sunt obișnuit
să obțin întotdeauna tot ceea ce vreau.
Rosie LeBlanc va afla în curând cât de aprig pot să mă lupt.
Să o cuceresc va fi cea mai dulce victorie.

Fiction contemporană pentru tineri +17 ani
+17
www.edituraepica.ro
ISBN: 978-606-9713-00-6
9 786069 713006
EPIC LOVE